

Rozhovor A. J. – za dvojitým lomítkem vždy informace doplněná po zaslání přepsaného rozhovoru.

K: jen pro začátek, můžeš mi říct, zda s účastí na výzkumu a nahráváním souhlasíš?

A: jo, souhlasím.

K: super, díky. A já začnu teda úplně zlehka, protože nejdřív potřebuju zjistit demografické údaje, jako je třeba věk, vzdělání?

A: no, teď mi je dvacet sedm. Mám SŠ bez maturity.

K: a jsi vdaná?

A: jo, teď to bude šest let.

K: teď se zeptám na anamnestické údaje z hlediska zdravotních problémů. V dětství, co a jestli jsi měla nějaké problémy?

A: v dětství nic, akorát epilepsie.

K: a ta skončila, to byla ta dětská?

A: ta začala ve třinácti a skončila asi v osmnácti z ničeho nic, tam jsem měla poslední záchvat a od té doby nic.

K: a jinak asi takové klasické věci jsi mívala, jako chřipky a tak?

A: jo jo, to jo.

K: a co třeba nějaké bolesti břicha, hlavy?

A: ne, nic. Hlavy jsem mívala. Asi někdy před tou epilepsií.

K: a od té doby to bylo v pohodě?

A: jo jo.

K: teď zdravotně jsi v pohodě? Není nic, s čím by ses léčila?

A: ne ne, nic.

K: a když se podívám na rodiče, tak mámě je kolik?

A: teď čtyřicet osm a je vyučena.

K: a táta? Znáš ho?

A: znám, ale moc o něm nevím. Ten je asi starší než máma, padesát, přes padesát možná. Moc toho o něm nevím, ani od bráchů. Vím, že pořád pije. Vrátil se tenkrát z vojny a už pil. Víc o něm nevím.

K: a ty jsi s ním nevyrostala, vid'/? Poznala jsi ho v dospělosti?

A: já jsem ho viděla, když mi byly asi čtyři roky, pak když mi bylo asi osm, to jsem ho jen zahlédla. A když mi bylo osmnáct, žádala jsem o zvýšení alimentů, tak přišel k soudu. Pomalu se na mě ani nepodíval, a když jsme odcházeli, tak řekl babičce „ahoj“ a odešel. Pak

vlastně když jsem poznala ségru a jeli jsme za bráchama z dalšího manželství, tak jsme ho stejně neviděli.

K: takže v nějakém kontaktu jsi s ním nebyla? Víš, jaké měl vzdělání?

A: snad byl vyučený, to nevím. A co vím, tak dělal údržbáře ve škole. A to je všechno, moc toho o něm nevím. Ani bráchové a ani jeho maminka toho o něm moc neříkala. On je podle ní úžasný.

K: ty pracuješ nebo jsi na mateřský?

A: teď jsem na rodičáku.

K: aha. To je to samé jako mateřská, nebo co to je?

A: to je skoro to samé. Když jsi pracovala rok, tak šest měsíců ti platí mateřskou a pak jsi na pracáku a vyplácí ti rodičovský příspěvek.

K: jo takhle, aha, díky za vysvětlení. Pak po rodičovské máš nějakou práci?

A: jo, buď se vrátím do té práce, pokud to budu zvládat s dětmi, nebo si najdu něco jiného.

K: a kde jsi pracovala před rodičovskou?

A: v prádelně. Jako mandl a tak.

K: aha, takže čištění věcí a tak podobně.

A: v podstatě jo.

K: super. Tím bychom měly první část ze čtyř za sebou. Ta byla asi nejrychlejší. Teď bychom přešly k druhé, ta by mohla být náročnější, týká se přímo toho, co se stalo, mám tam k tomu nějaké otázky, abych si to dokázala nějak představit, co se stalo a tak. Jestli to je pro tebe v pohodě a můžeme k tomu přejít?

A: jo, jo.

K: kdo byl pachatelem?

A: mámy přítel.

K: aha, takže ty jsi s ním byla ve vztahu jako nevlastní dcera.

A: jo, přesně tak.

K: stalo se to víckrát?

A: no, jako zkoušel to několikrát. De facto asi tři roky to trvalo.// Když to začalo, tak jsem doufala, že když mu budu říkat „táto“, tak to ustane, ale ne, stále to pokračovalo. Po narození bráchy mi začal říkat, ať mu říkám jménem, že když mu říkám táto, nemohl by se mnou spát.

K: v jakém věku?

A: hm, narodil se brácha, takže čtrnáct, od čtrnácti do sedmnácti. Pak mě vyhodil a já se odstěhovala.// Jeho narození se slavilo, tehdy hodně pil a já se hrozně bála, co pak bude.

K: vyhodil?

A: ségra to nahlásila. Přišlo oznámení od policajtů. Šíleně se naštvál, vyházel všechny moje věci. Pak přišel, začal na mě řvát, ať vypadnu, ať vypadnu. Takže jsem se tenkrát domluvila s bývalým a druhý den jsem se stěhovala k němu.// Když věděl, že už to je teda oznámený, ale ještě nepřišlo předvolání, říkal mi, že jsem hnusná, jak si můžu myslet, že by si o mě někdo opřel kolo atd. Celé tři roky jsem se snažila nebýt s ním o samotě, on vlastně pil stále, i do práce si bral pivo a doma pil i tvrdý alkohol.

K: hm, to mohlo být náročný.

A: jo, to bylo dost náročný.

K: co na to máma?

A: co na to máma? No, máma na to nic. Ona se snažila nějak jako. On pořád říkal, že nám nikdo nic nedokáže a ona mu v tomhle prostě věřila. Když jsem jí řekla, že od něj odejdeme, tak ne, že by na to neměla, že by neutáhla sama byt a tak.// Odešla od něj po letech, ne kvůli mně, ale kvůli jinému příteli, když už jsem s nimi dávno nebydlela.

K: takže z finančních důvodů s ním zůstávala?

A: tak nějak.

K: co si o tom myslíš ty?

A: podle mě to byly jenom kecy. Jenom nechtěla s tím nic dělat, protože jsem já pro ni nebyla důležitá. Pro ni byl důležitý její přítel, tak ona s tím raději nic nedělala, snažila se s tím něco dělat, ale ne tak, aby se sebrala a odešla od něj, protože já jsem pro ni nebyla tak důležitá.// Já jsem se bála, že ji ztratím, že všichni řeknou, že si za to můžu sama.

K: hm. Jak ti v tom bylo?

A: no, já nevím. Vzhledem k tomu, že já jsem si říkala, že to nějak musím přežít a nějak se ho zbavit, tak to bylo hodně náročný, ale nikdo jiný o tom nevěděl. Myslela jsem si, že by mi to nikdo jiný nevěřil, protože kdykoli jsme byli u babičky nebo tak, tak se choval úplně normálně. Nikdo by nepoznal, že se něco takového děje. Jako kdyby nic. Takže by mi to nikdo nevěřil. Kvůli tomu.

K: takže jsi měla velký strach, že ti to nikdo nebude věřit. A to bývalo nějakou kontaktní formou?

A: jo. Kdykoli, když jsme byli v kuchyni a on měl křeslo u dveří, vždycky natáhl ruku, když jsem procházela. S tím se máma něco snažila dělat. V koupelně vlastně, tak jsem se nemohla sprchovat, nebo jen když byl pryč. To tenkrát sebral klíč a zahodil ho. A ona koupelna byla propojená se záchodem, tak ani na záchod jsem pomalu nemohla.// Osahávání vlastně bylo jen před mámou, protože jindy neměl možnost. Ale když šla na WC, do špajzu, lednice nebo na chodbu, tak mě slovně obtěžoval pořád.

K: hm. Docházelo k pohlavnímu, orálnímu či análnímu styku?

A: ne, to věděl, že bez její vůle nemůže. To bych nikdy nedovolila. I kdyby nevím co, tak bych nikdy nic takového nedovolila.// Máma s ním tenkrát normálně spala. Když mi bylo patnáct, šestnáct čekala jsem na mámu a šla jsem spát, až když šla spát máma. Když byl doma, tak jsem se ani nešla vysprchovat, což mi jednou máma před tehdejšími přítelem vyčetla. On tehdy reagoval tak, že jeho máma by takovému chlapovi sbalila kufry a okamžitě ho vystěhovala.

K: takže to bylo hlavně formou osahávání.

A: ano.// Někde bych možná našla fotku, kde, když se člověk pořádně podívá, je to osahávání trochu vidět, tenkrát se brácha plazil na zemi a máma měla ve foťáku poslední snímek a že se s bráchou vyfotím. V tom on hned přiběhl, lehl si mezi mě a bráchu a začal mě osahávat. Máma to vyfotila a pak mi pomohla pryč.

K: ty jsi věděla, že jde o sexuální zneužití?

A: to jsem věděla.

K: to jsi věděla od začátku?

A: jo.

K: jak jsi na to reagovala? Už jsi říkala, že ses bála, že ti nikdo nebude věřit. Vzpomeň si, jak jsi na to reagovala, když se to třeba stalo poprvé?

A: snažila jsem se bránit. Je to špatně jsem věděla. Říkala jsem si, že takhle to být nesmí. Musím něco udělat pro to, aby se to nedělo.// Cítila jsem i nenávist vůči sobě, chtěla jsem udělat demonstrativní sebevraždu. Jednou v noci jsem se probudila, on nade mnou stál a sahal mi do kalhotek. A jak jsem spala na břicho, tak mi sahal na anální otvor, myslel, že je jinde. To mě probudilo a okamžitě jsem volala mámu, on se lekl a utekl zpět do ložnice. Psala jsem si tenkrát i deník chvíli, ale už nevím, kde je, jestli ještě vůbec je. Občas jsem si říkala, že kdybych nebyla, vše by se vyřešilo. Když jsem pak byla psychicky na dně z těch urážek a matka nic nedělala s pláčem, šla jsem ven za psem, ten mi vždy psychicky pomohl. Pamatuji si pocity strachu ze ztráty máminy důvěry, že začne věřit jemu a přestane mě bránit, strach z toho, že se mu neubráním. Stud, ponížení, nenávist a doufání, že se odtamtud dostanu pryč a budu mít vlastní rodinu.

K: myslíš, že on si uvědomoval, že to je něco, co se nesmí?

A: no, to nevím.

K: jo, to se může stát. Oni pak mají takové obrany, kdy říkají, že to neudělali, nebo že nedělali nic, co se nesmí.

A: jo, to mi říkal. Něco takového říkával.

K: běží mi hlavou, jestli si vzpomeneš, že ti třeba nějak vyhrožoval? Jestli tam něco takového proběhlo?

A: jo, to jo. Tak máma o tom věděla. Ale že brácha půjde do děcáku, když to řeknu. Něco takového.

K: takže tě zastrašoval takovýmto způsobem. A máma teda o tom věděla?

A: ta to věděla, ta to věděla hned od začátku. Prostě třeba se snažil i před ní, koupelna, to věděla, já se sprchovala a on otevřel dveře a čuměl mi dovnitř. Tak jsem křičela na mámu, tak ho pak vyhazovala.// Moje matka už podle mě asi nechtěla být sama s dětmi a vrátit se k mámě, proto raději měla nefunkční rodinu, hádky, nadávky. Když se vrátila z porodnice, já měla takové stavy, že jsem se zakoukala do blba a vracela se v myšlenkách zpět do doby, kdy byla v porodnici a říkala jsem si, co jsem možná měla udělat lépe, abych se před ním úplně ochránila. V tu dobu, co byla v porodnici, jsem spala v teplákách, triku a mikině, snažila jsem se dělat vše, abych se mu nelíbila. Když přijela mámy kamarádka, která se vyzývavě oblékala, tak i na ni měl sexuální narážky, ta si s ním ovšem velice rychle poradila.

K: takže jediný, co máma udělala pro tvoji nějakou ochranu, bylo to, že ho vyhazovala z koupelny. Ale pak neudělala nic pro to, aby tě ochránila úplně. Jak jsem pochopila, tak to bylo oznámeno na policii?

A: jo. Tenkrát jsem to vlastně řekla bývalému. Pak jsem to řekla i ségře. No, ta prostě se naštvála a rovnou večer nad tím přemýšlela a vlétla na policii to tam oznámit.

K: takže to oznámila na policii. Řešilo se to nějak s OSPODem?

A: ne, ona to oznámila na policii. Ale nevím, myslím, že sociálka k nám ani nepřišla. Ale to už si tak nepamatuju. On mě pak vyhodil a myslím, že sociálka nepřišla.// Když to tenkrát sestra nahlásila a on se to dozvěděl, tak napsal dopis o tom, jak poprvé přijela sestra s přítelem, a psal, že z nich cítil marihuanu atd., což ovšem pak u soudu hned sestra a už její manžel vyvrátili.

K: řešilo se to tedy skrze soud. Dostal pak podmínku, nebo co se s ním stalo?

A: dostal podmínku, protože já jsem tenkrát nevěděla, že jsem u policajtů měla podepsat výpověď, takže jsem to všechno řekla u policajtů, ale neměli podpis, že to můžou použít, takže jsem u soudu měla znovu vypovídat. Ale to jsem v tu chvíli nedala. Takže se to uhrálo jako na osobu blízkou, tím pádem jsem nemusela vypovídat a on dostal podmínku. Ty jo, to bylo šílený. Já jsem nemohla. Nejdřív šla máma, ta vyšla úplně vysmátá a řekla: „tak já jdu, ahoj.“ Sebrala se a odešla. Já tam neměla vůbec nikoho, byla jsem tam sama.

K: s tebou tam nikdo nebyl?

A: byla tam ségra s přítelem, ještě její máma, protože jí to řekla a ještě její ségra, protože jí to také řekla. Ale to byly jen takové zprostředkované výpovědi. Dostal podmínku a tím to skončilo tenkrát.

K: kdy ses s tím poprvé někomu svěřila?

A: bejvalýmu a pak hned ségře.

K: to ti bylo kolik?

A: těch sedmnáct.

K: takže v tom věku, kdy jsi to někomu řekla, to skončilo.

A: jo. Vlastně ne, já jsem pak ještě ve dvaceti musela k mámě, protože jsme se s bývalým rozešli a já k ní musela, protože jsem neměla kam jít. To se o to ještě pokoušel, ale už jen slovně.

K: aha, takže se to pak opakovalo?

A: jo, ale slovně. To už bylo všechno. Pak jsem odjela k babičce a odjela k bývalému, kde jsem chvíli měla bydlet. Tam jsem pak byla tři dny a to se nedalo.

K: takže poprvé ses svěřila bývalému, pak hned ségře.

A: jo. Tenkrát jsem to ségře psala ještě přes ICQ.

K: jaký to pro tebe bylo se s tím svěřit?

A: byla to úleva.

K: hm, super. Že jsi to mohla konečně někomu říct. A jaká byla reakce toho dotyčného?

A: jéžiši. To už nevím. Já jenom si pamatuji reakci ségry, která byla hodně vytočená. Ale jinak jako docela v pohodě. Ta reakce jako taková lítostivá, nebo jak to říct.

K: možná nějaké pochopení.,

A: jo, asi tak.

K: bylo to to, co jsi potřebovala? Kdybys chtěla brečet, je tu pro to prostor, klidně můžeš. Přijde mi to přirozený. Jakou reakci bys potřebovala? Nebo byla taková, jakou by sis přála?

A: (pláč) tak tenkrát jsem si přála, aby mu hned někdo šel rozbít hubu. To ségra tenkrát chtěla. Vlastně když se to dozvěděli bráchové, hodně později, tak jeden řekl, že ho půjde zabít. Naštěstí se mu to rozmluvilo. To už bylo vlastně jedno, po soudu několik let, ale ty bráchy to tenkrát hodně naštvalo.

K: hm, to úplně chápu. To je normální reakce být naštvaná, fakt jako nasraná a chtít, aby ten člověk byl potrestaný.

A: tak on se tam nakonec stejně dostal sám.

K: aha, je teď ve vězení?

A: jo, je. Máma se pak po x letech, to dceři byl rok, před čtyřmi lety, se od něj odstěhovala. On se tenkrát ožral, vzal nějakou směs, něco jako Molotovův koktejl, ožral se, šel to hodit cikánům do okna, řval na ně nějaký urážky a chodil pak po ulici s nožem. Odjel na ryby a tam si pro něj policajti přijeli. A jelikož mu pak prohledali barák a on tam měl nelegálně drženou vzduchovku, tak šel do vazby a nakonec je ve vězení. Nevím, kolik dostal. Ale de facto si to zavinil sám. Přestože mi vyhrožoval, že to bude špatný, tak nakonec je v tom vězení on. Tak si to zavinil sám, i beze mě tam je. Takže to mě už netrápí. Ale tenkrát to bylo pro mě těžký, hodně těžký, ale když už jsem věděla, že se tam nemusím vrátit, tak mi bylo jedno, jestli půjde do vězení nebo nepůjde. A máma jestli s ním bude, tak to už je pak její život, já jsem věděla, že pro ni nejsem tak důležitá, aby s tím něco dělala. Takže vyloženě jako nějaký velký cit k mámě tenkrát skončil.

K: jak to máš teď s mámou?

A: tak jako furt je to matka, ale už nějaký velký cit k ní necítím. Žije si svůj život, sama si to tak chtěla. O mě a ani o vnoučata se pomalu nezajímá. Mně je to jedno. Je pod nadvládou buď přítele bývalého, nebo teď tohoto. On něco řekne a přes to vlak nejede prostě. Jen on má pravdu. Tak když to takhle má a je pro ni důležitější přítel než vnoučata, tak mi to je pak jedno.

K: ale vidím a slyším, že to ještě zanechává nějaký stín bolesti.

A: je mi to líto, to je. Matka a zachová se takhle. Já to беру tak, že já jsem pro ni nechtěné dítě a dítě omylu. Kdyby to tenkrát před těmi lety bylo jinak, tak já jsem ani nemusela být a ona by na tom byla jinak. Byla by asi raději.

K: hm, takhle to vnímáš? Možná jsi to tak od ní cítila v průběhu života.

A: je to tak, ona mi to dávala najevo. I když asi nechtěně, ale je to tak. Já se cítím, že jsem nikdy nebyla tak důležitá, aby mi nějak třeba chtěla pomoci nebo něco.

K: hm. Měla jsi třeba teď v posledních letech po tom soudu možnost se s ní bavit o tom, co se stalo?

A: no, vlastně ani ne. Možnost byla, ale tam jde o to, že už se o tom ona bavit nechce. Asi že je brácha větší, tak už to nechce vytahovat.

K: kolik mu je?

A: teď, ježiš, kolik mu teď bylo?

M: Tondovi?

A: no. Třináct, myslím.

K: s tím se vídáš?

A: hodně málo.

K: a on je teda s mámou.

A: jo, je s mámou. A tím, že je s tímhle přítelem, tak je i takový jiný. Předtím byl víc komunikativní, víc v pohodě, teď je to jiný zase. Ať si každý říká, co chce, ale je to prostě tak, že každý člověk někoho ovlivňuje a on ho ovlivňuje hodně, i mámu.

K: jo, to tak bývá. Partneři se navzájem nějak ovlivňují, to je asi normální. I ty děti, to se podepíše. Já se jenom vrátím zpátky, teď mě napadlo, jak si tě pamatuju bez sourozenců, tak mi nedošlo, že nějaké máš. Víím, že máš bráchu Tondu, toho má máma s tím prvním přítelem. Co další sourozenci?

A: od táty z prvního manželství mám ségru, té je třicet jedna, pak jsem byla já.

K: máma s ním byla provdaná?

A: ne, vůbec, oni spolu tenkrát jen chodili. A pak, když se rozešli, tak mě vůbec nevychoval, neviděl mě v porodnici. Máma mu řekla, že je s ním těhotná, to byla už předtím, vlastně půl roku předtím šla na potrat, jenže znovu otěhotněla a to už by jí potrat neudělali. Takže si to musela nechat a k notáři šli podepsat papír, že přiznává, že je otcem dítěte. Pak si našel druhou manželku a s tou má dva kluky, dvacet tři a dvacet, tak nějak. Ta se s ním pak taky rozvedla po letech.

K: a vzdělání?

A: všichni vyučení, myslím.

K: fajn, to byl jen rychlý comeback k tomu. Přešli jsme i tu druhou část, která mi přijde jako nejnáročnější, nebo já to tak vnímám. Můžeme se dostat k části tři, to se týká toho dospívání, jak jsi to měla se sebou. Pak ta čtvrtá je do současnosti, jak to máš teď. Jenom tedy pro začátek, jak bys svoje dospívání hodnotila? Řekněme patnáct až dvacet.

A: já nevím, pro mě, když to vezmu zpátky, tak normálně v tom, co se dělo. Nevím, každý to má asi jinak.

K: co znamená normálně?

A: tak já nevím. Já jsem se to prostě snažila tak nějak zvládnout, neměla jsem ani nějaké velké problémy, snažila jsem se mámě pomáhat, i jsem musela, aby neměl důvod mě mlátit.

K: takže on tě i fyzicky týral, respektive bil.

A: jo, taky. Takže jsem musela pomáhat pořád, aby byl klid.

K: jaké to bylo pro tebe, jak jsi to prožívala?

A: já nevím, snažila jsem se být silná, kolikrát jsem si říkala, kdyby někdo, máma něco, nebo tak, bylo to pro mě těžké v tom, že ona nic nedělala. Ale zase jsem si říkala, že já to nedopustím, aby on jakoby vyhrál, nebo tak něco. Takže jsem si řekla, že to zvládnou.

K: jako kdyby ses hecla, když to tak řeknu?

A: no, jo.// Ještě si vzpomínám, že když mě urážel a já se s ním pak začala hádat, což bylo docela často, tak matka se zastávala jeho.

K: ale z toho, co slyším, tak to nebylo úplně snadné ustát to celé.

A: to teda fakt ne, bylo to těžký, ale zase já už jsem prostě věděla momenty, který ho startují. Že budu v pokoji, on půjde kouřit a přijde se na mě koukat. Byl po nějaké době tak čitelný, že jsem věděla, co kdy přijde.

K: hm, jasně. Naučila ses a věděla jsi, co jsou ty spouštěče.

A: no, no, přesně tak. Nebo ani ne spouštěče, ale prostě stačilo, že jenom přišel domů, šel se najíst, pak si šel ven zakouřit a už se vracel, co já v pokoji dělám. Bylo úplně jedno, co dělám, jestli sedím a koukám na TV. Prostě přišel už s těma slovníma narážkami. Já už jsem prostě věděla. De facto si myslím, že ani nemusel mít spouštěč, jemu stačilo už jen to, že já tam jsem.

K: takže to probíhalo i formou nekontaktní tím, že měl nějaké sexuální narážky.

A: jo, to měl hodně často, to jako jo.

K: co pro tebe v tom dospívání bylo podstatný, důležitý?

A: já nevím. Nevím, co bych k tomu asi řekla. Nevím.

K: je něco, co jsi vnímala jako nějak odlišně od vrstevníků?

A: asi ne. Ono to bylo takové celé hodně jiné, tím, že mámu zajímal spíš on, než já, takže jsem třeba nemohla chodit do tanečních, protože by přece nikdo nemohl hlídat bráchu, přece by ho on nemohl hlídat. Tak to bylo takové, že jsem nemohla některý věci. Furt jsem se musela podřizovat tomu, aby oni mohli všechno a tak. Takže já jsem ta starší, brácha je malej, tak je mou starostí. Jinak asi jako nic jiného odlišné v tom nebylo. To, že všichni ostatní měli tátu, to bylo normální, to jsem byla zvyklá. Jinak asi nic.

K: a co nějaké první partnerské vztahy? Jaké byly?

A: ty byly nějak jako normální. V pohodě.// Partnery jsem si hledala úplně jiného typu, proto jsem k nim měla v sexu důvěru, teda kromě pak těch na výměnu, k těm jsem důvěru neměla, bála jsem se. Cítila jsem se méněcenná, nadával mi, že jsem blbá, k ničemu a bla, bla.

K: kdy jsi měla první?

A: tohle bylo všechno v pohodě. Až teda na to, že jsem měla noční můry.

K: jakoby z toho, co se dělo?

A: no, no, no, jinak ale všechno v pohodě. Partnerský vztahy v pohodě.// Když se teda pak dozvěděl, že s K. už máme sex, tak mi říkal, že by byl lepší, ať to s ním zkusím, že se to máma nemusí dozvědět. Stačilo, že jsem věděla, že je doma nebo přišel domů a už jsem měla strach, co zase bude. Potom, co to sestra oznámila, tak jsem to řekla mámě, ta měla strach, co

udělá. Když už bylo před soudem a po soudu, tak jsem přijela k mámě, on na mě řval, co tam chci, že jsem rozvracečka rodiny. Když už jsem pak byla odstěhovaná, tak se s ním máma hádala, chytil ji pod krkem.

K: jak se ti navazovaly ty vztahy?

A: jako normálně. Ale já jsem už od začátku, prostě když už, tak jsem chtěla něco dlouhodobějšího, ne střídat. Protože bejvalej byl první, já jeho taky a on po nějaké době chtěl výměnu partnerů a to prostě ne, ne. V té sexuální stránce takhle někoho střídat, to je pro mě těžký.// Jak jsme s K. hledali páry na výměnu, seznámila jsem se s holčinou, kterou máma ještě s jedním sourozencem nechala doma tátovi, kvůli práci odešla bydlet k mámě a víc se nezajímala. Otec ji pak zneužíval. Pamatuju si, jak mi říkala, že se před ním schovávala do peřináku. Pak si našla přítele, který nebyl o moc lepší.

K: jakoby je střídat?

A: no, no, no. To je pro mě těžký tohle.

K: to je pro mě pochopitelný.

A: to jako ne. To pro mě bylo hodně těžký období.

K: jinak z hlediska sexu to bylo v pohodě.

A: jo, jako jo. S tím jedním jo, ale jiní partneři, to už mi vadilo, to bylo pro mě hodně těžký, to jsem těžce zvládala. Ale když jsem byla jenom s bejvalým, tak to bylo v pohodě.

K: takže on tě přemluvil k těm výměnám?

A: ano, ano. On vyloženě najel na stránku, kde je výměna párů, tak přijeli popovídat si a pak ten sex, to teda, to mi nebylo příjemný.// On mě donutil k výměnám, když jsem nesouhlasila s jeho názorem, tak mě tahal po koberci, nebo na mně klečel a držel mi ruce za hlavou, dokud jsem neřekla, že to udělám. Teprve až teď jsem opravdu spokojená a šťastná.

K: a to on věděl a nechtěl to brát? Nerespektoval?

A: asi už ne. Asi si myslel, že jsem to zvládla po nějaké době, po těch letech.

K: jak dlouho jste spolu byli?

A: asi pět let.

K: aha, a současný manžel je teda partner po něm. A s tím jste?

A: sedm let, šest let manželé.

K: super, mám tu otázku, jak se ti navazují vztahy nyní, ale vzhledem k tomu, že jsi vdaná, tak to není úplně aktuální otázka. Je pro tebe v pohodě teď před manželem mluvit o vašem vztahu?

A: jo, jasně. V pohodě.

K: to navázání vztahu jak proběhlo?

A: poznali jsme se na maturitním plese, to jsem mu tenkrát nevěřila, že mu bude dvacet. I když první můj dojem byl, že je strašnej debil, během večera jsme se bavili v pohodě. Pak jsme ho s kamarádkou ukecaly a pozval nás na panáka. Pak přišla po maturitním plese kamarádka a na celou šatnu začala rvát: „on tě miluje, on tě miluje.“ A já jsem jí pak řekla, aby mi na něj dala číslo, to že ona nedělá. No a pak jsme měli rozdělený hodiny a ona mi napsala, aby mi napsal. Pak mi napsal, pak jsme šli na kafe po nějaké době, a rozuměli jsme si. To bylo v pohodě všechno.

K: jak ses při tom cítila? Ve zrodu toho vztahu.

A: v pohodě. My jsme spolu pak začali chodit a já ještě byla u bejvalýho, než si něco najdu. Byla jsem pak u kamarádky s tím, že teď už manžel pro nás přijede a pojedeme na akci. A já jsem říkala, že to bude složitý, když se mám odstěhovat a nemám kam jít. A ona jako že to řekneme manželovi, tak mu to pak řekla a on jako okamžitě, že budu bydlet u něj. A druhý den to oznámil mamce. A pak druhý večer mě vezl ukázat tátovi, představit. Já jsem vypadala šíleně teda, pak jsme přijeli domů, kde byla mamka a tenkrát mladší brácha manžela postižený. (pláč) Ale to bylo všechno v pohodě a za tři dny jsem se k němu stěhovala. Takže jsme to měli takhle rychlý.

K: a to jste spolu byli jak dlouho, když ses k němu nastěhovala?

A: týden asi. Ale všechno v pohodě.

K: vnímala jsi nějakou překážku v tom navazování vztahu?

A: ne.

K: a je něco, co třeba v pořádku nebylo, bylo pro tebe nějak významný?

A: ani ne. Tak nějak v daný situaci všechno v pohodě.

K: co znamená v daný situaci?

A: tak v daný situaci, že jsem neměla kam jít a asi jsme oba vnímali, že je to dlouhodobý, takže v pohodě. Nebyl žádný problém.

K: takže jsi to od začátku vnímala jako stabilní, dlouhodobé.

A: jo.

K: jak to máš teď v tom vztahu?

A: normálně prostě. De facto řešíme všechny situace dohromady jako partneři, o všem se pobavíme, probereme. Prostě se shodneme, ve všem si vyjdeme vstříc.

K: co pro tebe to partnerství znamená?

A: jak bych to řekla, jistotu, oporu, že člověk na nic není sám.

K: vidím, že to pořád ještě vyvolává emoce, v pohodě.

A: já jsem to v životě nezažila.

K: možná o to víc pak ten vztah cítíš stabilnější, když máš v někom konečně oporu. Vyzvedla bys nějaké kladné stránky toho vztahu? Říkala jsi opora.

A: ta opora určitě a i to porozumění. Když člověk ví, že s něčím přijde a není na nic sám. Všechno funguje, je nějaký problém a člověk ví, že na něj nezůstane sám.

K: vnímáš naopak něco, co je pro tebe v tom vztahu náročný, těžký? Co pro tebe není úplně v pohodě?

A: maximálně to, že když je občas pryč na akci, dlouho se neozve, tak nevím, jestli je v pořádku. Takový ten strach, že o něj přijdu.

K: teď jsi asi v podstatě odpověděla, takže se v tom vztahu cítíš jistě. Napadlo by tě k tomu ještě něco?

A: asi nic už. Takhle všechno. Oproti tomu, co pak člověk slyší od jiných, tak je to úplně o něčem jiném.

K: jsou třeba nějaké oblasti, které jsou problémové pro tebe?

A: asi ne.

K: jsou naopak nějaké, které jsou úplně vyhovující, které bys chtěla vyzdvihnout?

A: nevím, teď fakt nevím.// Já v tom vztahu cítím důvěru, velkou důvěru, kterou jsem nikdy necítila k nikomu, oporu a porozumění ve všem, partnerství, lásku, důvěru.

K: od toho partnerského se posunu k přátelským. Jak vnímáš svoje přátelské vztahy?

A: nějak normálně. Mám takovou povahu, že většinou se snažím každému pomoci. Beru to tak, že to, co se mi stalo špatného, mě naučilo, že se umím bránit, ozvat se, že si nenechám nic líbit. Prostě se ozvu. Jinak všechno v pohodě. Vztahy jako přátelský všechno v pohodě, pokud se ti lidé chovají slušně ke mně, chovám se slušně i já k nim.

K: vědí o tom, co se stalo s tím nevlastním tátou?

A: nevědí to všichni. Pořád jde o to, že člověk neví, jak to vezmou. Ale zase jsem se teď bavila s kamarádkou nedávno a vlastně zjistila jsem, že ona zažila něco podobného od svého vlastního dědy. Sice nekontaktní, ale jen jakoby takové slovní narážky. Ale říká, že chápe, jak jsem se musela cítit já. Taková úleva, že ještě někdo to zažil.

K: hm, že nejsi sama.

A: no, jo.

K: říkala jsi, že všichni to nevědí, protože nevíš, jak by na to reagovali.

A: zrovna z toho, že jsem to tenkrát řekla tchánovi a oni z toho byli hodně špatný s druhou manželkou. Byli z toho hodně vykulený a dalo jim zabrat, aby to pobrali. Tenkrát jsem byla u psychologa jednou a on řekl, že na mě nevidí, proč bych k němu měla chodit, že jsem strašně silná osobnost, když jsem tohle zvládla, a že většině lidí bych to měla říct. Tak jsem to

vlastně tenkrát řekla tchánovi a on s druhou manželkou dlouhou dobu nevěděl, jak to zvládnout, jak to pobrat. Že v dnešní době se něco takového děje, a že jeho syn má zrovna takovou přítelkyni. Takže od té doby jsem si řekla a dost. S dalšími lidmi se o tom nebudu bavit, anebo jen jako okrajově. To poznáš, že ty lidi by to nemuseli pochopit.

K: takže je to spíš z důvodu toho, že se je před tím snažíš ochránit, anebo se bojíš nějakého nepochopení, nepřijetí?

A: spíš toho nepochopení. Bojím se toho, že by někdo řekl, že si za to můžu sama. Což já jsem žádný podněty k tomu nedávala. Jako já jsem se oblíkala tak, abych ho vůbec nijak neprovokovala. Já jsem až potom, když jsem se z toho dostala, byla schopná si vzít triko s výstřihem, nebo cokoli prostě no. Tenkrát to vůbec nebylo myslitelný, abych měla něco odhaleného. Všechno u krku, dlouhý kalhoty, sukně byla nemyslitelná. Na rozdíl třeba od kamarádky, která ke mně přijela, měla fakt minisukni, že jí to sotva zakrylo jenom ten zadek. Ale ona byla taková trošku v tomhle ohledu hloupější, že to nechápala tyhle narážky, takže jí to nevadilo, že má narážky, nebo že jí plácne po zadku. Ona se tomu jen smála.

K: možná taky nevěděla, jak má reagovat.

A: já si myslím spíš, že ona to jakoby nevnímala. Že jí to bylo jedno, byla ráda, že se jakoby líbí a nevnímala to takhle.

K: což je taky vlastně jeden z mýtů, který panuje, že si za to člověk může sám, protože se oblékl nějak.

A: přitom je to blbost.

K: strašná blbost, nicméně jsme trochu odbočily. Takže na to lidi reagovali jak? Ten tchán trochu vyplašeně jsi říkala. Co ostatní?

A: no, jako hodně vyplašeně. Ale jinak dobře, nějak to prostě vzali, ale už jsem se o tom pak přestala bavit a nechci, aby to moje děti věděly.

K: hm, chápu. Je to citlivé téma pro dětské uši.

A: a teda pokud se to někdy dozvedí, tak až budou velké.

K: vidím, že to spouští nějakou emoci, co v tom je?

A: já nevím, asi tím, že jsou malé, jak byl tenkrát brácha. Babička pak, když se to dozvěděla, tak máma s ním ještě byla, a babička furt říkala, aby pak nešel ještě na T., takže to je asi ten důvod, že prostě je malý. (pláč) Že by mu mohl ublížit, tak asi to. Už jenom kdyby holky věděly, že to je možný.

K: možná by je to mohlo vystrašit?

A: no, asi tak.

K: chceš je před tím chránit.

A: jo.

K: se vrátím zpátky k té reakci přátel, nebo ostatních. Jaké ty reakce pro tebe byly?

A: většinou chápat, často se ptali, jak jsem to mohla vydržet a co on si myslel, že se na to nepříjde. Většinou to bylo dobré. A hodně se ptali, jak to máma mohla dopustit, když o tom věděla.

K: je nějaká reakce, jakou bys potřebovala?

A: asi ne. Takový ty kladný reakce byly v pohodě. Akorát když pak brácha přišel s tím, že na něj pojedou s nožem a tak, tak to jsem se hodně bála spíš o ně. Já jsem nepotřebovala, aby ho někdo šel vystrašit nebo mu něco udělat, mně už to bylo jedno.

K: ty jsi byla ráda, že už to skončilo.

A: no, přesně. Že jsem pryč a on ať si dělá, co chce. Takový člověk se dřív nebo později dostane do vězení úplně sám a za něco jiného, to bylo jasné. Na svině prostě dojde.

K: boží mlýny melou.

A: jo, boží mlýny melou. Ta karma se prostě vrátí.

K: je teď něco, co vnímáš ve vztazích jako omezující s přihlédnutím k té zkušenosti? Jestli něco cítíš nějak nepohodlně.

A: asi ne. Nevím, co bych k tomu řekla.

K: jasně, nemusíš vědět, to je v pohodě. Vnímáš nějakou silnou stránku pro utváření vztahů ať přátelských nebo partnerských?

A: ne. Já nevím, já jsem prostě vždycky byla podle všech, asi tím, že jsem neměla úplnou rodinu, tak já jsem vždycky byla taková hodná, milá, slušná, aby nikdo neřekl něco špatného. Já jsem neměla tátu a nemohla jsem si dovolit být to já, protože jiné děti měly táty a já ne. Takže tak. Já jsem vždycky musela být ta hodná, slušná a bída, jak bych něco provedla. Takže jsem podle všech byla taková možná trochu hloupoučká, nebo já nevím. Ale ne s každým si člověk sedne, jsou lidi, s kterými si nesednu, jako třeba přítel mojí mámy. Mámu o něco požádám a zeptám se, jestli bychom mohli přijet a hned jsem podle něj organizátorka. Asi tak, některý lidi mě nechtějí chápat a nebudou.

K: v tom slyším i lítost nad tím tátou, i nad tím, jak jsi prožívala to dětství, že ses bála něco provést, že jsi měla pocit, že musíš být hodná holčička.

A: jo, takhle mi to prostě bylo řečeno. Babička furt říkala: „nemáš tátu, musíš být hodná.“

K: dokážu si představit, že i to mohlo být hodně těžký.

A: ale de facto jsem ráda, že s námi nezůstal, protože mít otce alkoholika, to je možná lepší být bez něj. Protože ten mámy přítel, s kterým má bráchu, taky hodně pil. Hodně pil, hodně

kouřil, a i když pil pivo, tak to se prostě taky projeví. Asi možná i ten alkohol hodně dělá, že on si myslel, že může všechno.

K: jak ti teď je?

A: myslíš teď, nebo tak celkově?

K: teď, tady.

A: přesně to, co jsem se bála, když jsem to četla, takový pocit lítosti, nějakého ublížení. I když už noční můry nejsou, tak stejně.

K: já si myslím, že je to dost oprávněný pocit.

A: mám taky hodně strach ze ztráty blízké osoby. Máma mi tenkrát měla být hodně blízká a neudělala vůbec nic.

K: z toho, jak jsme se doposud bavily, tak vnímám, že teď jsi šťastná, že máš pevný vztah a máš blízkou osobu, která tě podrží, a která ti chyběla celý život.

A: (pláč) já to řeknu takhle, já jsem vlastně mámu našla ve své tchýni. Tchýně ve všem pomůže, poradí, je úplně něco jiného, než máma. Já bych se se svojí mámou nesnesla v jednom baráku, protože ona mě pořád za něco kritizovala. Myslím si, že to má i od toho prvního přítele, i od toho druhého. Já jsem prostě nějak jako špatná, něco dělám blbě a ona přece ví, jak to má být, když to není podle ní, tak je to špatně.// Ještě jsem si vzpomněla, když jsem u té tchýně. Už jsem byla s manželem a máma s ním slavila kolaudaci baráku, jelikož manžel byl na akci, tak se mnou jela tchýně s mladším synem. A i přesto, že on tam měl celou svoji širokou rodinu, tak si klidně dovolil zvát moji tchýni do sklepa, i přesto, že u toho byla moje máma. Myslel si, že když je sama bez partnera, tak s nám klidně půjde.

K: takže vůbec není schopná respektovat tvoji individualitu.

A: ne, to není. A když už přijede k nám, tak ani není schopná mě vnímat, poslouchat. Něco jí říkám a ona začne úplně o něčem jiném a hotovo, je jenom ona a tak. Není schopná poslouchat. Nevím, proč to tak má, proč není schopná.

K: můžeme se posunout dál? Takhle je to pro tebe v pohodě?

A: jo.

K: mám tu otázku, jestli máš děti, plánuješ. Děti máš, jenom jestli mi k nim řekneš věk a něco málo.

A: Dceři bylo pět v říjnu, ta byla plánovaná, tu jsme chtěli. Měla být přirozeně, ale vzhledem k tomu, že tchýně měla z druhého manželství postiženého syna díky porodu, tak přišli a zjistili, že má vysoký tep, tak nás vezli na císaře. A já už jsem ji pět dní přenášela, takže jsme si mysleli, že to není normální a něco se děje. Takže nás vezli na císaře a všechno bylo v pohodě. Jenom tahle komplikace. Dcera měla tři kila šedesát šest byla docela velká.

Všechno bylo v pohodě, jen když začala jíst kaše, tak moje matinka přijela, já jsem ji krmila a ona furt: „podívej, jak to má všude.“ A hned ji otírala. Tak asi je logický, že když je malá, tak to prostě bude mít upatlaný. To bylo zase po letech něco takového jejího. Nebo: „vždyť jí dej čaj“, furt mě chtěla za něco komandovat. Ale dcera v pohodě, chodí do školky, hraje si s kamarádkami, není problém. Pak vlastně syn, to mi doktor sebral kvůli jaterním testům antikoncepci a já jsem vlastně za půl roku otěhotněla. Takové překvapení. A ten, že bude velký, byl velký, ale já to chtěla zkusit přirozeně, ale stejně jsme šli po dvanácti hodinách na císaře a já jsem pak během půl hodinky byla venku. Ani jsem nejela na JIPku, dokonce i manžel přijel. Sestra mi říkala, jestli za mnou může a já jsem říkala, že jestli se nesloží, až to uvidí, tak jo. Tak přišel a byla jsem strašně ráda, že u toho je. Ale buď se u toho platilo, že tam bude někde stát, teď už se teda neplatí, ale byla jsem pak strašně ráda, že tam byl.

K: a nevadilo mu to.

A: ne, nevadilo.

M: no, byl jsem rád teda, když jsem odešel z té místnosti, ale to je jedno už.

A: ale všechno vydržel. A když přišel, tak jsem si říkala, co teď, že to všechno uvidí a nebude se mnou pak chtít být. A všechno vydržel. Jen když se narodil, tak tam bylo hodně dětí, tak si ho nepochoval hned. Pak ho sestřička vyhodila z pokoje, že musím spát, mně se vůbec spát nechtělo, ale musel stejně odejít, protože pak měl akci. A pak měl vlastně celý víkend akce, tak psal, abych mu poslala hned fotky. Tak jsem mu je posílala hned, jak mi ho přinesli. Jenže být dvanáct hodin po operaci jen ve vodorovné poloze, nemůžeš se hýbat, aby se nic nestalo. Až pak se můžeš otočit. To bylo těžký ležet tam, nějak ho přidršet a ještě vyfotit. Ale nějak jsme to zvládli a pak mi vlastně sestřička pomohla ho vyfotit. Pak jsem je posílala, protože všichni byli zvědaví na fotky. A sestřička, že mě pak postaví a budu se moct vysprchovat asi v jedenáct hodin večer. Já jsem chtěla do sprchy a bolelo to, hodně to bolelo, ale já jsem nechtěla žádný léky na bolest a říkala jsem si, že se to dá prostě vydržet. Sestřička ze mě byla hotová, říkala: „no vy jste dobrá, to tady takhle vůbec neznáme“, vůbec to nechápala. Nejhorší bylo, že chtěli, abych se otočila na bok. S tím rozřezaným břichem to bylo hrozný. manžel mi furt psal SMSky a nejkrásnější bylo, že malý si začal broukat, když byl u mě. To pak manžel psal, abych mu to natočila, tak jsem mu to posílala. Pak jsem vlastně hned v pondělí šla domů, narodil se v pátek. To byla sranda, že v neděli všichni odcházeli a dcera si nesla kufříček a říká: „čau, ahoj doma“, tak si pro nás hned druhý den přijeli. Manžel byl nadšený, protože dcera si hned druhý den choval a chtěl to bez zavinovačky, ale malého si pak choval až doma a to se bál a chtěl se zavinovačkou. Ale bylo to krásný.

K: hm, krásný, krásný. Máme za sebou třetí část, můžeme se vrhnout na čtvrtou? Ta bude hodně o současnosti a o tom, jak to vnímáš teď.

A: jo, můžeme.

K: jak se s věkem mění to, jak se ti o tom mluví?

A: no, nevím. Asi se to nějak zlepšuje. Možná to je o něco snazší.

K: a jak se ti na to vzpomíná?

A: já vlastně nevím, já na to de facto moc nevzpomínám.

K: mluvíš o tom teď s někým?

A: ne, spíš ne, nemluví.

K: říkala jsi, že jsi byla jednou u psychologa. Pak jsi chodila ještě někdy na nějakou terapii třeba?

A: ne, jen jednou jsem byla u toho psychologa. Ten mi řekl, že jsem silná osobnost a vlastně nepotřebuju žádného psychologa. Tím to bylo vyřešený.

K: hm. A byla ta jedna návštěva pro tebe v něčem důležitá? Změnilo se díky ní něco?

A: asi jsem si uvědomila, že jsem fakt silná osobnost a to mi hodně pomáhalo.

K: bylo něco, v čem ti třeba naopak ta schůzka neprospěla, nebo dokonce ublížila?

A: možná ano, kdybych měla možnost docházet, třeba by mi to nějak pomohlo. Takhle jsem to musela zvládnout sama.

K: kdybys tehdy měla možnost někam docházet pravidelně, třeba k tomu psychologovi, stála bys o to?

A: jo, asi jo. Myslím, že by mi to mohlo pomoci. Ale on řekl, že ho nepotřebuju, tak jsem to musela zvládnout nějak sama.

K: hm. Přemýšlela jsi třeba teď nad tím, že bys zkusila chodit někam?

A: nevím, možná. Spíš asi ne. Teď si myslím, že jsem s tím v pohodě už.

K: je teď něco, co ti činí nějakou potíž s přihlédnutím k tomu zážitku?

A: ne, asi ne.

K: a je třeba něco, co ti to přineslo? Zní to blbě, vím, ale jestli je třeba něco, co jsi díky té zkušenosti získala?

A: možná to, že se dokážu ozvat, když se mi něco nelíbí. Dokážu si říct, že tohle nechci, ubránit se nějak.

K: je něco, co ti naopak vzalo?

A: nějak jako dětství, dospívání.

K: vnímáš nějaká omezení plynoucí z této zkušenosti?

A: asi ne.

K: máš pocit, že to máš zpracované?

A: asi jo. Noční můry už nemám. Už nějakou dobu je nemám. S manželem je všechno v pohodě, i sex. Myslím, že to mám zpracovaný.

K: takže to, že tě to teď nijak neovlivňuje, pro tebe znamená, že to máš zpracovaný.

A: jo, víceméně jo.

K: objevují se teď třeba nějaké konkrétní potíže, obtíže? Myslím formou záblesků, snů apod.?

A: jak jsem říkala, ty noční můry už nemám. Ty jsem mívala.

K: v kolika skončily?

A: asi krátce poté, co jsem začala chodit se současným manželem. Asi ve dvaceti.

K: teď se teda neobjevují. Ani žádné záblesky, jakoby flashbacky?

A: ne, asi ne. Možná jsem to měla v tom dospívání, ale teď ne. Spíš ne. Nejvíce se objevovaly, když jsem bydlela s tím bývalým.

K: stalo se ti třeba, že ses s někým bavila a poté, cos mu o tom zážitku řekla, tak se k tobě začal chovat nějak jinak?

A: kromě toho tchána asi ne. Ten se s tím dlouho nemohl vypořádat s manželkou. Ale jinak asi ne, možná na začátku vždycky nějaká jako lítost a tak, ale pak ne. Nemyslím si.

K: je teď něco, co doposud nebylo řečeno a považuješ za důležité zmínit?

A: Asi ne.// Asi bych mohla zmínit, že když byla moje babička z máminy strany malá, tak její vlastní otec sexuálně zneužíval její starší sestru. Tedy svou nejstarší dceru, tenkrát na to náhodou přišla sousedova dcera a ta to řekla doma. Pak se to řešilo, všechny děti byly odebrané a šly do dětského domova, otec šel do vězení. Když ještě žila prababička a viděla mámy přítele, tak řekla: „chodí ze široka, aby jí něco neudělal.“ A taky jsem se možná neměla bát a nahlásit vše na začátku, ale kdo ví, jestli bych neskončila v dětském domově.

Když teď, po nějaké době, co jsme spolu mluvily, pročítáš ten rozhovor, možná se ti něco během toho času vybavovalo, možná pořád vybavuje. Je něco, co po tom hovoru přišlo, vybavilo se ti, nebo třeba něco, v čem ti byl nějakým způsobem užitečný či naopak, zraňující?

Když to čtu, tak cítím úzkost, celkově, když o tom mám mluvit, zpětně zavzpomínat. Cítím úzkost a smutek nad tím, jak se zachovala moje máma. A jsem ráda, že tenkrát jsem bránila jen sama sebe. Jediné, co se mi pořád vrací poslední dobou, od našeho rozhovoru, je ten pocit, že nemám soukromí v koupelně. To je asi vše. Snad jsem ti pomohla.

Rozhovor D. P.

K: tak jo, začneme. Můžeš mi na nahrávku říct, jestli souhlasíš s účastí na mém výzkumu a zároveň s nahrávkou?

D: ano, souhlasím s tím, abych byla nahrávána, dnes 8. 2. 2018.

K: prima. Nejdříve se zeptám na anamnestické údaje, jako je věk?

D: dvacet čtyři.

K: vzdělání?

D: VŠ.

K: a aby to bylo maximálně anonymizované, tak tě budu vést pod přezdívkou, anebo iniciály, přičemž ty přeepsané rozhovory pak budou v příloze, která nebude veřejná, takže to vlastně bude moct číst jenom ten, co bude číst tištěnou verzi. Takových moc nebude. Aby to bylo bezpečné.

D: jasně.

K: proto jsem i ten dotazník posílala dopředu, abys věděla, do čeho jdeš.

D: ale budeš anonymizovat i obsah, kdyby byla otázka na moje rodiště, nebo byly nějaké informace, které by mohly ukazovat na mě, tak to anonymizuješ?

K: jo, určitě. Dám třeba, že pochází z menšího města, vesnice, velkého města. i když mi někdo říká jména, tak tam dávám jen začáteční písmena, města tam vůbec nedávám, to nechci. Mohlo by to vyvolat pocit ztráty bezpečí. Tak jo, věk a vzdělání mám, co rodinný stav?

D: zasnoubená. Teda jako svobodná, ale zasnoubená.

K: super. Tohle si píšu, že se k tomu někdy dostáváme v hovoru dál, tak abychom se k tomu nemusely vracet. Zeptám se na zdravotní anamnézu.

D: celkovou, jo?

K: ano.

D: tak asi to nejdůležitější je operace páteře v patnácti letech, což byla operace skoliózy, hrudní páteř. To je asi nejzásadnější zákrok. Druhý nějaký je, když se doktor ptá na anamnézu, tak si tohle zaznamená, a to ledvinovou koliku, to mi bylo asi sedmnáct, to bylo asi taky z nějakého vyčerpání.

K: má něco z toho trvalé následky? Třeba ta operace páteře?

D: asi by měla, ale nemá, nepociťuju. Měla bych jít na kontrolu teď a sama na sobě cítím, že si to nějak sedlo, nemění se to. Hodně lidí je omezených po té páteři a já jako nejsem. Dělam cokoli.

K: hm, super. To byla asi dlouhá rekonvalescence, vid'?

D: hm, no, to taky, story na jindy.

K: to ti bylo teda patnáct. V dětství nějaké typické nemoci?

D: jako miminko jsem měla neštovice od sourozenců. To je zajímavý, protože do roka by dítě nemělo dostat neštovice a já je měla někdy v šesti měsících. Pak nějak vyloženě, že bych něco měla, to ne, ale vlastně po rozvodu, to je spíš takové psychosomatické, jsem trpěla na střevní potíže. Ale jako rok třeba. To bylo změnou školy, rodinného stavu.

K: to ti bylo kolik?

D: devět, deset. To bylo opravdu tak, že jsem chodila pozdě do školy, protože jsem ráno proseděla vyloženě hodinu na záchodě. Každý ráno, já jsem to nenáviděla. Chodila jsem po doktorech, nic mi nebylo.

K: to se pak srovnalo?

D: to se pak srovnalo a zase jsem začala mít problémy s těma zádama. Takže jakoby já tam vnímám tuhle souvislost, se to zapouzďilo.

K: a ty problémy s těmi zády vypadaly jak?

D: tak úplně na začátku, přemejšlim, jak se na to přišlo, na to přišla moje máma, která se koukala v zrcadle a já ji říkala, že mě bolí záda. Ona si všimla, že jako není něco v pořádku, tak to bylo divoké, naši se rozváděli, ale donutila tátů, aby mě vzal na RTG a tam viděl, že jde do esa. Myslel si, že mě fotili z boku a já mu říkám, že ne, že to bylo zepředu. Takže to nebyla úplně přirozená esovitá páteř. Pak vlastně se to nějak odkládalo, odkládalo, já jsem cvičila jak drak. Cvičila jsem každý ráno a měla jsem pocit, že to jako ucvičím, udělám si svalový korzet a že to dám. Takže od těch jedenácti let jsem cvičila každé ráno, než jsem šla do školy. Ale nějak se to nepodařilo, pořád se to posouvalo a zhoršovalo, takže mi dali korzet takový ten dvacet tři hodinový. To jsem měla nosit, ve dvanácti letech mi ho dali. Já jsem ho samozřejmě nechtěla nosit, protože jsem zrovna chodila do třídy, kde jela šikana. Vyloženě jako fakt krutým způsobem.

K: šikana směrem k tobě?

D: směrem ke mně tak napůl, víc to schytávali jiní, kterých jsem se spíš jakoby zastávala, ale ve chvíli, kdy bych měla já tuhle slabinu, tak bych se svezla. To by bylo hodně ohrožující. Takže párkrát jsem ten korzet měla ve škole, ale pak jsem to prostě psychicky nezvládla a chodila jsem do školy bez něj, pak jsem se ho snažila nosit jindy, ale tak strašně to bolelo, že jsem to prostě nevydržela. To fakt strašně bolelo. Šílený, no, jako nevydržela jsem to, prostě jsem to nevydržela. Furt jsem cvičila a říkala si, že to ucvičím, a když ho budu mít v noci, tak to půjde. Pak to dosáhlo křivky, kdy se chodí na operace a ten doktor mi řekl,

protože jsem byla předčasně vyspělá a všechny tyhle věci, že buď na tu operaci půjdu teď, anebo mi ji ve starším věku už neudělá, protože ty kosti musí být mladý, musí být měkký, pak už ta operace nepůjde. Tak jsem se musela rozhodnout, viděla jsem ty dvě křivky a on mi navrhoval, že mi to sešroubuje celý. To jsem jako nechtěla, prostě ne, chtěla jsem, aby mi sešrouboval jen tu nahoře. Jen ten vrch a já jsem říkala, že si myslím, že se srovná ten spodek. Že když se srovná vrch, tak se spodek taky srovná. A on si tím nebyl úplně jistej, ale já jsem byla ochotná podstoupit to, že ten spodek bude špatně, ale ten vršek, protože to je hrudní páteř, tam dýcháš, máš tam plíce, tak to mě trápí víc, bolí mě to tam víc. Takže to zoperovali a ten spodek se srovnal. Takže teď mám o dva centimetry víc a nějak to je v pohodě. A má to tyhle všechny souvislosti.

K: to je super.

D: kdybych se moc vykecávala, tak mi řekni, já to zkrátím.

K: v pohodě, já tě nechci moc stopovat, takže pokud to dnes nestihneme a bude pro tebe OK se sejít ještě někdy, tak pak nemám důvod tě zkracovat.

D: dobře, dobře.

K: a pak třeba nějaké chřipky, angíny, nebo já nevím, čím děti bývají nemocné.

D: asi standardně., nějaké chřipky byly.

K: žádné bolesti třeba břicha, hlavy? Možná to břicho s těma střevníma potížema.

D: to jsem měla, bolesti břicha bezprostředně po rozvodu, to trvalo rok. A zajímavá věc, že před třemi lety jsem byla na operaci krčních mandlí, protože jsem je měla jak tenisáky a dělalo mi to hrozný potíže, protože ty mandle už samy pak byly zdrojem infekce. Že pak už byly tak zanícené, že samy byly problém. A já když jsem to ukazovala doktorům, tak vůbec nechápali, jak s tím můžu žít. A vůbec nemohli pochopit, že takový mandle mám celý život. A mandle že nemají být v krku vidět. Já je tak prostě mám odjakživa, nepamatuju si, že by to bylo jinak. Takže něco se tam dělo. Máma mi vždycky říkala, že jsem měla nižší imunitu, než všichni ostatní a teď ty mandle jsou důkaz, že tam něco bylo. Já jsem v sobě měla nějakého streptokoka, kterého mi vytáhli před těma třema rokama. A od té doby je to lepší, nejsem tolik nemocná, ale když už jsem nemocná, tak mi to jde rovnou na plíce.

K: takže už to třeba zavání zápalem plic a tak?

D: no, no, přesně. Když mám kašel, tak to je fakt jako super. Nějak to bezprostředně pomohlo, ale ne, že by to vyřešilo úplně. Takže jsem takový trochu chcípáček.

K: abych se dostala dál, rodiče jsou teda rozvedení. Rozvedli se, když ti bylo kolik?

D: devět.

K: víš důvod, proč se rozváděli?

D: oficiální důvod byla nevěra mojí mámy, která si našla jiného partnera. Ale ten sekundární důvod, který jsem zjistila, když jsem byla starší, bylo to, že mamka citově hodně strádala, že jí tat'ka nedával to, co v životě potřebovala, že ji nepodporoval. Pamatuju si, že říkala, že tat'ka nechtěl, aby řídila auto. Takže takový detaily, co si člověk poskládá a tak si říká, že on asi nebyl úplně skvělý partner. Zase se nedivím, že potom ujela někde s někým jiným.

K: ty jsi pak byla s mámou nebo tátou?

D: pak se to stalo tak, protože mám další tři vlastní sourozence. Takže když se oficiálně oznámil rozvod, tak máma nás všechny neměla kam dát. My jsme byli před odstěhováním celá rodina, že se prostě odstěhujeme všichni a začneme tak trochu nový život, protože jak to bylo tam, tak mamka si stěžovala, že nechce žít se svými rodičema na stejném pozemku, takže takové nějaké problémy tam byly. Takže se vymyslel plán, že se celá rodina odstěhujeme. Jenže než jsme se odstěhovali, tak se stalo tohle s tou nevěrou. Takže mamka zůstala v tom původním bydlišti. A my čtyři děti plus tat'ka jsme se odstěhovali. Takhle jsme žili rok. A všichni čtyři sami s tátou a až potom, kdy mamka se sama stabilizovala tím, co se všechno stalo, tak teprve po roce o nás žádala. Po roce nám dali na výběr, s kým chceme být. Já jsem s tou starší sestrou, která je o rok starší než já, měla konflikty, které pro mě v té době byly důležité, a dost jsem tím trpěla, nebyl nikdo, kdo by nás rozsoudil, opravdu jsme v tom byly samy a dost jsme se řezaly. Dávaly jsme si na frak. A když ona řekla, že jde na sto procent k mamce, tak pro mě to byl argument, proč k mamce nejít. Pro mě to bylo hrozně těžký, to rozhodování, ale zvolila jsem si to opravdu vědomě tak, že dva sourozenci ze čtyř řekli, že jdou za mámou, nejstarší brácha řekl, že už nastoupil na SŠ, a proto zůstane s tátou, protože už to tam nechce měnit. Já jsem vnímala, že starší brácha se o toho tátu nepostará, takhle jsem přemýšlela, že jsem jediný člověk, který může toho tátu nějak jako citově udržet. On byl v prdeli, rozstříhával rodinné fotky. Já jsem něco zachránila, ale jako spousta těch fotek padla, on se uzavíral, byl strašně dlouho v práci a bylo to dost těžký. Takže vědomě jsem to vnímala tak, že mamka má svého přítele, dvě děti se jí vrátí, ještě k tomu ta sestra, se kterou jsem měla konflikty, takže výsledkem bylo to, že jsem se rozhodla, že zůstanu s tat'kou.

K: hm, jasné.

D: ale jako bylo to dost těžký.

K: s mámou ses vídala?

D: ne, v podstatě na tom přelomu devíti, deseti let jsme začali žít jinde s tím tátou, v těch deseti letech oni odešli a já mám třeba takovou vzpomínku, respektive nemám tu živou

vzpomínku, ale mamka mi řekla, že jsem to tak udělala. Že jsem třeba, když ona přijela na návštěvu za námi, párkrát přijela, protože taťka jí to pak zakázal, takže když ona přijela a já jsem otevřela dveře, tak jsem jí řekla, že ji nenávidím, že je moje macecha a zavřela jsem jí dveře před nosem. Já si to vůbec nepamatuju, ona mi to pak zpětně několikrát vyčetla, ale já jí říkala, že si to neuvědomuju, že jsem to udělala, nevím to prostě. Jenom si pamatuju, že od těch deseti do dvanácti let jsem mamku nevidala. Psaly jsme si dopisy, ona mě furt vyzývala, abych jí psala dopisy, a já jsem vůbec nevěděla, co jí mám psát. Nechtěla jsem jí ani psát, ona mi psala dopisy, já jsem je četla, vždycky mě zdeptaly a nechtěla jsem jí odepisovat, aby mi psala víc, abych byla víc zdeptaná. Jo, nedělalo mi to dobře prostě. A pak v těch dvanácti letech, kdy jsem si nějak začala uvědomovat, že mi to chybí a nějak jsem se sama dala dohromady, začala fungovat v té domácnosti. Tak jsem sama začala tlačit na pilu, že bych tam chtěla jezdit, tak jsem se ve dvanácti letech naučila jezdit sama vlakem a jezdila jsem vlastně přes půl republiky sama. Víím, že v těch dvanácti to byl takový jako návrat k té mámě. Nějak jsme obnovovaly ten vztah. Ale bylo to jiný, ona si stěžovala, že už se s ní nechci mazlit jako kdysi. Já jsem věděla, že ji v životě už nepotřebuju, že to bylo hlavně, aby se ona necítila sama, aby neměla pocit, že jsem ji opustila. Tak jsem tam jezdila a i ségra se uklidnila. Ale pak mi nedělalo dobře, jak mi ségra dávala najevo, že mamka je její. Ona byla jako víc její dcera, to jsem špatně nesla. Ale nějak to tam fungovalo. Jaká byla otázka?

K: přesně taková, na kterou jsi teď odpověděla. Takže taková velká odpovědnost, kterou sis na sebe vzala.

D: to je takový můj vzorec.

K: takže máš tři sourozence.

D: tři vlastní sourozence, moje máma se pak vdala a ten pán měl dvě dcery, takže dvě nevla, můj taťka se pak taky oženil a s tou ženou měl také dvě dcery, takže plus další dvě nevla. A můj taťka ještě s tou novou ženou mají bráchu. Takže já tak říkám, že mám šest sourozenců, protože s těma dvěma od taťky jsem žila. Takže geneticky nejsme spřízněný, ale jsou to moje sestry. Ty druhý nevla, ty neřeším.

K: jak jste od sebe věkově a co studovali?

D: ségra je o rok starší, takže dvacet pět a teď dělá něco na živnostenský list, ani nevím přesně, nejsme v kontaktu. Ale má jenom základní školu, v prváku na gymnáziu odešla ze školy. Druhý brácha, tomu je, asi dvacet osm, ten studoval nějaké přírodovědné lyceum a pak vystudoval bakaláře, oborově se to týkalo dřevostaveb. Před tím ještě studoval fyziku, ale to nedokončil. A nejstaršímu bráchovi je asi třicet jedna, ten vystudoval střední školu IT. Oba teď dělají svářeče v nějaké firmě a vypadají, že jsou spokojení.

K: takže jsi nejmladší.

D: ano.

K: vaši se tedy rozvedli, a jak jsou na tom oni věkově a vzděláním?

D: můj táta, tomu letos bude padesát, o sobě říká, že je traktorista pracující v sociálních službách. On vystudoval nějakou střední zemědělskou školu, vysokou nemá. Zkoušel studovat, ale nějak to nešlo, protože byl mladej a nějak to s dětma čtyřma nešlo. Moje máma, té by teď bylo taky padesát, ta neměla maturitu a vyučila se na prodavačku. To vzdělání měla hodně nízký vzhledem k tomu, jak byla chytrá. Ale pak vlastně, když měli hodně dětí, tak nebyla kapacita.

K: tím asi bych uzavřela nějak anamnestickou část, když mě něco napadne, tak se ještě doptám. A pak ti ten přepsaný rozhovor pošlu, a když bude něco, co budeš chtít doplnit, co tě ještě napadne, tak k tomu bude prostor, jen když mi to napíšeš jinou barvou, třeba červenou, abych věděla, že to přibylo.

D: jasně. Dobře. Já trošku přemýšlím nad tím příběhem a říkám si, že ta anonymizace nebude úplně jednoduchá vzhledem k té specifičnosti.

K: klidně se pak můžeme ještě sejít a vymyslet spolu, jak si budeš přát ty údaje anonymizovat.

D: jo, to budu asi ráda. Vnímám, že to je specifický.

K: dobře. Teď tedy před sebou máme druhou část dotazníku, jestli k ní tedy můžeme přistoupit? Ta se už týká přímo toho zneužití.

D: úplně vidím, jak se ti do toho nechce.

K: ne nechce, ale spíš vnímám, že to je citlivý téma, takže potřebuju, nebo mám potřebu našlapovat a nejdřív vidět, jak na to reaguješ, než abych do toho skočila po hlavě a nebylo to úplně OK.

D: ne, jako pro mě je to už omýlané téma sama pro sebe, já jsem se v tom hrabala hodně a myslím si, že to není živý teď. Můžeš jako klidně našlapovat přímo, protože co budu vědět, ti fakt řeknu.

K: dobře, dobře. Možná to tedy bude teď nějaká moje opatrnost.

D: jo, je to pochopitelný, taky bych to měla na tvém místě, jenom sama za sebe říkám, že to není živý maso teď.

K: tak jo, tak já do toho jdu po hlavě.

D: pojd'.

K: kdo byl pachatelem?

D: pachatelem byl, přemýšlím, jak to nazvu. Syn nejlepší kamarádky mojí mámy.

K: takže jste spolu byli ve vztahu jakém? On byl vůči tobě?

D: asi kamarád.

K: kolik mu bylo?

D: bylo mu devatenáct.

K: a tobě?

D: dvanáct.

K: jak dlouho to trvalo?

D: půl roku. Právě se to dělo tak, že ve chvíli, kdy jsem začala jezdit za mámou, tak jsem se začala stýkat s nimi, jako s tou rodinou a on byl nějakým způsobem, já jsem vnímala, že se baví s mým starším bráchou, ke kterému jsem vždycky hrozně vzhlížela, takže jeho kámoš pro mě byl taky kámoš. Hned jsem vlastně k němu měla blízko, protože to byl přece bráchův kámoš, velkýho bráchy kámoš. Takže to tam nějak hrálo roli, vnímám. A on furt po mně pokukoval, když byli na návštěvě, ale mně se vlastně jako nelíbil. Pak jednou moje máma nabídla, ať s ní jedu na prázdniny v létě, zároveň, že pojede naše rodina a jejich. Takže jsme jeli na dovolenou do nějakého kempu a trávili jsme tam týden asi. Dost se tam chlastalo, moje máma byla ráda, že se vidíme, tak neměla hranice pro mě. Kdybych řekla, že chci prachy, nebo odjet na Mars, tak mi to dovolí, protože byla fakt ráda a říkala, že jsem se jí vrátila do života. Já jsem najednou měla pocit, že se mi vrátila ta máma, co pro mě udělá všechno na světě a měla jsem taky nějakou potřebu se jí zavděčit a ona mně. Nějak to tam jako zahrálo. A on prostě furt se mnou trávil čas a s náma, protože sourozenci tam byli taky. Takže jsme se hrozně kamarádili, nebo tak. Ale ani si nepamatuju, kdy mi jako dal poprvé pusu, jo, ale pamatuju si hodně zřetelně to, že jeden večer jsem se hrozně opila, protože to bylo, ne, že bych do té doby neochutnala alkohol, ale to bylo, že jsou tady dospělí lidi, ti dovolují, abys pila a já jsem prostě neznala tu míru. Ožrala jsem se jak prase. Nějak jako jenom tahle událost zapříčinila to, že tenhle kluk zneužil to, že já jsem byla ožralá, a vlastně jsme spolu spali a já si to vůbec nepamatuju. Víím, že to bylo někde jako v jídelně pod stolem, jenom jako ústřížky si pamatuju, ale nepamatuju si, jak to dopadlo, jak dlouho to trvalo, já vůbec nevím. Jen si pamatuju ústřížky, jak jsme byli pod stolem, že nějak jako něco, pak jsme odcházeli a jinak to mám v mlze celý. Já jsem jako dítě byla vychovávána v křesťanství, takže když jsem si ráno uvědomila, co se vlastně stalo, tak jsem z toho byla úplně v prdeli, protože když se s někým vyspíš, tak to není jen tak, že ses s ním vyspala, znamená to, že to je člověk, kterého by sis měla udržet v životě, je to jako potenciální partner, je to prostě vážná věc. Já jsem to začala brát hrozně vážně. A teď, když jsme spolu spali, tak spolu máme závazek, a že bych se měla snažit, aby ten člověk mým partnerem zůstal. Takhle jsem uvažovala. Protože jinak to bude

obrovský hřích a já půjdu do pekla. Já jsem opravdu byla vychovávána v tom, že když budu zlá a budu dělat špatný věci, tak půjdu do pekla. Takže jsem měla strach prostě, měla jsem z toho dost velký depky. A tím, že vlastně ten kluk byl v bydlišti mojí mámy, kde jsem nesetřívávala furt, tak vždycky, když jsem za mámou jela, tak to znamenalo, že se uvidíme, a že spolu jakoby chodíme a já jsem s ním byla jenom proto, abych nešla do pekla. Fakt jenom proto, že jsem sama před sebou nechtěla přiznat, že jsem tu situaci nezvládla.

K: bylo ti dvanáct, možná nebylo tvým úkolem takovou situaci zvládnout.

D: nevím, přemýšlím, jak jsem uvažovala kdysi. Teď samozřejmě vím, že to bylo celé špatně, že jsem se nechala zmanipulovat, že on využil toho, že ta dvanáctiletá letá holka byla ožralá. Vlastně je to hnusný, odporný, co mi udělal. Ale v té době jsem si říkala, že on je hodný, že on mě vlastně má rád, já jsem to umožnila. Pak po nějaké době jsem ho začala mít ráda, jako ráda. Předtím se mi jako líbil, ale neplánovala jsem s ním něco mít. Žila jsem na druhý straně republiky a neměla jsem možnost nějak s ním udržovat kontakt. Když jsem dostala svůj první počítač v té době, tak jsme si psali. On měl hrozný deprese a poslouchal tvrdej metal, tak jsem začala taky a obarvila jsem si hlavu na černo, abychom byli hrozně temný oba. A součástí toho našeho vztahu byl sex, jako pravidelnej. Já jsem si to neužívala, nebavilo mě to, vadilo mi to. Chtěla jsem, aby to nebylo, ale měla jsem pocit, že to nejde udělat tak, aby to nebylo. Jednu věc, tu si pamatuju doteď a ta se mi vrací, to je něco, kdy on mi navrhl, že mě sváže a já jsem mu to dovolila, protože jsem nevěděla, že to může být nějak traumatizující, to mám pocit, že bylo daleko horší, než ten půlroční vztah s těmihle benefity. To se mi nějak vrací, takže já jako nemůžu teď v mém nynějším životě mít sex a s tím, že bych byla nějak spoutaná, nebo že bych něco nemohla, nebo byla nějak omezená. To nemůžu, protože mi to nějak jako zůstalo i v hlavě. Pak jsem si uvědomila, že ten kluk je se mnou, protože mě zneužívá. Došlo mi to, ale až jako po tom půl roce, kdy jsem si řekla, že nechci poslouchat metal, nechci mít černou hlavu, nechci prostě ten sex. Vlastně tě ani nemiluju a jsem s tebou jen proto, že se bojím, že půjdu do pekla. Celý je to špatně, takhle to být nemohlo, nemělo a vadí mi to, vadí mi i to, že to neví moji rodiče, nemám z toho dobrej pocit, mám z toho špatný sny a vlastně z toho mám depky z toho všeho. A on mi začal psát a volat a říkal, že když ho opustím, tak se zabije, a že už to dál jako nezvládá. Ale v té době ten půl rok pro mě byl hrozně těžkej, taky jsem se začala řezat, protože jsem prostě byla v takovém napětí, že jsem nevěděla vůbec, co s tím mám dělat. Já jsem to nemohla nikomu říct, ani mámě, která měla pocit, že jsem jako anděl, který se jí vrátil do života a já bych jí řekla: „jako sorry, zneužívají mě, ty jsi to do jisté míry dovolila, vlastně za to jako můžeš a já se řezu, mám deprese a vlastně jsem úplně v píči, takže ti moc děkuju.“ A tátovi, kdybych řekla, že

jezdím za mámou a zároveň tam je tenhle kluk, kterej je na mě nafixovanej, a tak mě ovládá, že prostě jako, hm, tak jako nemohla jsem to říct, zkazila bych tím spoustu věcí. Takže jsem věděla, že si to musím vyřešit sama, jenže on mě pak začal vydírat jako takovýmto způsobem, že se zabije, když a tak. Tak to pokračovalo, já jsem vždycky nějak povolila uzdu, zase jsem se vrátila, dovolila to, pak jsem zase klesla na dno. Pak jsem si uvědomila, že to takhle nechci, byla to taková spirála.

K: to bylo ještě po tom půl roce?

D: ne, to bylo v rámci toho půl roku všechno. A na konci, nebo nějak v závěru jsem si uvědomila, že buď to zastavím a vyvážnu z toho nějak, anebo to nezastavím a špatně to skončí. Už jsem byla tak v prdeli, že jsem mu řekla: „tak se zabij, já vlastně bych byla ráda, kdyby ses zabil, protože jsi mi v životě nepřinesl nic dobrýho.“ Vymazala jsem ho, úplně jsem ho zablokovala, přestala jsem se s ním stýkat, začala jsem se mu vyhýbat i při těch návštěvách. Přestali jsme ho zvat, já jsem poprosila mamku, jestli by jako mohl přestat chodit, že jsme se jako rozešli.

K: vaši věděli, že spolu chodíte?

D: moje máma tušila, že asi spolu chodíme, ale měla pocit, že to je dětská láska. Nevěděla, kam to všechno zašlo. Asi se mě na něco ptala, ale já jsem dobrá herečka v tom, když řeknu, že o nic nejde, že se jdeme projít na procházku, tak mi to sežrala i s navijákem. Když někomu něco nechci říct, tak ten člověk nechytne ani podezření. Takže přestal být zvaný a já jsem to pak nějak řekla i té ségře, takže ta mě v tom podpořila.

K: té jsi řekla, co se dělo, nebo že jste se rozešli?

D: jo, té jsem řekla, co se dělo. A ona mi řekla, abych z toho vypadla, že to je špatně a je to hajzl, který mě využívá. Takže takhle jsem to pochopila, to je to, co si беру z toho rozhovoru. Takže jsem získala tu podporu té ségry, tak jsem dostala odvalu ho říznout. Pak jsem ho viděla naposledy, když se moje máma vdávala, já jsem prosila, aby tam nechodil, aby ho nezvala. A on se při té večerní párty tam objevil bez pozvání, protože mě chtěl hrozně vidět a nějak se zase začal bavit s bráchou, ale pravděpodobně to bylo jenom proto, aby se dostal ke mně skrze bráchu, protože mu byly zavřené všechny kanály a ten brácha tam s ním přišel na tu svatbu.

K: brácha to nevěděl?

D: brácha to nevěděl, on to nevěděl nikdo kromě té ségry. A když, to si úplně pamatuju, když se tam objevil na té hostině, tak já jsem se šla vyblejt na záchod. Mně bylo úplně blbě, se objevil, celé se to vrátilo, celá ta temnota, kterou jsem s ním zažila. Tak jsem se šla vyblejt

a říkala jsem, že když ho tak nenávidím, že z toho bliju, tak je asi dobře, že to nepokračuje, že to skončilo. Takže tak jako ve zkratce.

K: mně přijde jako úplně normální reakce to, že ses šla vyblejt.

D: to bylo úplně jako hodně spontánní, šlo to ven.

K: takže ses s tím poprvé svěřila ségře?

D: jo, opravdu jako svěřila, svěřila, jo.

K: kolik ti bylo?

D: mně bylo furt dvanáct.

K: máma pak měla někdy na podzim svatbu?

D: přemýšlím, potřebuju si to srovnat. V létě byla dovolená, od toho léta se to táhlo. Pak jsem měla v zimě třinácté narozeniny, po novém roce jsem ho začala utínat. Myslím si, že moje máma se vdávala až nějak o rok později, že to nebylo bezprostředně potom. Že tam byla nějaká doba a po té dlouhé době, kdy jsem se nějak sama dala dohromady z toho, tak když jsem ho vlastně viděla, tak jsem zjistila, že to ve mně pořád je. Jsem měla vždycky hroznej pocit, že jsem mu ublížila, že jsem ho řízla a nechala ho v té depresi, protože on měl doma nějaké problémy rodinný. Já jsem mu vlastně řekla: „hele, už mě nezajímáš, nech mě být.“ To je proti mojí lidskosti, i teď mám problém říct: „nech mě být, tvůj osud mě nezajímá,“ jo, prostě to tak v sobě mám. Nejsm to já. Ale tohle jsem byla donucená udělat a nechala jsem ho v těch sračkách, takže jsem měla obrovský výčitky svědomí, furt to ve mně hrálo, párkrát jsem mu třeba ještě napsala, ale vždycky to skončilo obrovskými výčitkami jeho vůči mně, tak jsem ho zase řízla, protože jsem zjistila, že mi to nedělá dobře. Pak když se to všechno uklidnilo, když jsem měla pocit, že to je uklidněný, tak jsem ho viděla na té svatbě. Takže přišel takový jeho poslední pokus to vrátit.

K: takže jsi měla výčitky vůči němu?

D: jo.

K: jak jsi to měla vůči sobě?

D: já jsem na sebe byla naštvaná, hrozně jsem se na sebe zlobila, že jsem to nechala takhle dojít daleko. Cítila jsem se špinavá, znehodnocená, úplně mi to vycuclo veškerou energii, takový jako: „cos to udělala, ty krávo?“. Vlastně mám pocit, že jsem to celý jako otočila dost proti sobě. Od té doby, co s ním tohle bylo, tak já jsem říkala, že jsem se řezala, nebylo to nějak jako, vždy jsem měla dost vyvinutý rozum, abych věděla, že to není dobře a velmi jsem se rozmýšlela, jestli to napětí už je tak velký, že. Ale tohle opravdu bylo tak velký, že jsem se řezala, takže to nebylo o tom, že bych to dělala každý den, nebo týden, nebo s nějakou pravidelností, ale vždycky přišel takový nával emocí. Já jsem na všechno vždycky byla dost

sama, na celou domácnost jsem byla sama, na tu celou situaci jsem byla sama, na všechno jsem vždycky byla sama. A nešlo se někomu svěřit, já jsem kolem sebe neměla člověka, který by mě podržel, nebo pomohl, nebo vyslechl, nebo mi řekl, hele, někdo s tebou zametá. Já jsem se snažila ke všem být hodná a pak jsem zjistila, že jsem v píči, a že vlastně se sama za to trestám, že si nezasloužím tady být, že si nezasloužím být šťastná v životě, že vlastně by bylo fajn, kdybych jako nebyla. Tohle všechno se s tím rozjíždělo. A skončilo to řezání až tak v sedmnácti, to znamená, že pět let tohle trvalo, takže ten člověk mi tak trochu tohle přinesl do života a já jsem se tohoto zlovyku velmi špatně zbavovala. On o tom věděl, že se tohle děje, on to dělal taky. Nějak jakoby mě nakazil tím chováním, já jsem věděla, že mu to pomáhá, mně to začalo taky pomáhat. Fakt je to o tom, že jsi tak napjatá, že to vypustíš, pak se ošetříš a jdeš dál. Celou dobu jsem věděla, že to je špatně a že se toho jednoho dne zbavím, ale furt jsem nevěděla kdy a nevěděla jsem, kdy budu mít dost síly na to to zvládnout sama, aniž bych měla takovou pomůcku to zvládnout.

K: možná nějakou jistotu v tom, že to půjde.

D: jo, možná nějakou kontrolu nad tím.

K: to si myslím, že je hodně o tom pocitu kontroly. Konečně nějaký pocit kontroly nad něčím.

D: asi jo, asi jo.

K: kam ses řezala?

D: tak nejdřív na zápěstí. Ale pak jsem zjistila, že to je velmi netaktické, takže to bylo na místa, která nejdou vidět, takže třeba pod kolena, ramena a jednou, to jsem se toho fakt lekla, jsem se řízla na stehno. Tak hodně, že si doteď myslím, že jsem to měla jít zašít, protože to bolelo jako prase a mokvalo to. Já jsem chodila a bolelo to. Já jsem si říkala: „dobře ti tak, ty krávo blbá,“ vždycky se to rozedřelo znova, nebo jsem se pohnula a ono to prasklo, fakt jako velká rozšklebená rána. V tu chvíli jsem si řekla, že už magořím a je to se mnou špatný a měla bych s tím skončit, nebo to špatně dopadne.

K: to byl ten moment, který tě motivoval s tím skončit?

D: jo, že jsem schopná něčeho tak velkého, to opravdu bylo velký, rozšklebený a hnusný. Mně třeba ve škole, já jsem vždycky byla taková, že jsem na sobě nenechávala nic znát, byla jsem radostná, všechno v pohodě, ale úplně si pamatuju, že můj spolužák a dobrý kamarád mě plácl ze srandy po tom stehnu. Teď se mi chtělo hrozně brečet a vůbec jsem nevěděla, co mám v tu chvíli dělat. On jako: „co ti je?“ a já: „nic, jenom mě bolí stehno, asi jsi mě hodně bouchl.“ Nemůžeš v tu chvíli moc nic, protože kdybys to přiznala, tak to bude jízda, velká. Takže jsem si uvědomila, že tohle chování je za tou bariérou, mi dělá tu hranici, bariéru před

normálním životem, že to je nějaký pozůstatek té nenormálnosti, která se stala, že pokud se jí nezbavím, tak ten normální život nikdy mít nebudu. No a doteď tam tu jizvu mám, je teda hnusná, taková jako symbolická připomínka, že jsem kráva. Jednou se mě někdo zeptal, to už bylo zahojený, se mě zeptal: „ježíš, co se ti to stalo?“ a já mu řekla, že jsem spadla z kola. Prostě nesmysl, vždyť to sama sobě nevěříš, vždyť to je čistý, rovný řez, jak by sis na kole udělala čistý řez, jo? Opravdu si myslíš, že jsou ty lidi tak debilní?

K: věřil ti to?

D: jo, asi jo.

K: možná chtěl. Hm. Takže v podstatě jsem z toho pochopila, že docházelo, když to řeknu. OK, zase našlapuju. Takže, docházelo k pohlavnímu styku, nebo se jednalo i o nějaké další věci?

D: pohlavní styk nejčastěji, klasika. Pak orální sex, ale to nebylo tak častý, protože já jsem to nenáviděla. Úplně se mi zvedal kufr. Ale vím, že jemu na tom záleželo.

K: hm, takže pak na tom muselo záležet i tobě.

D: jo, to jo. Bylo to prostě hnusný. Takže tak.

K: předpokládám teda i osahávání a tak.

D: jo, všechno, co s tím souvisí.

K: hm. Jsi říkala, že jednou tě i svázal.

D: jo, ale to se mě na to zeptal a já jsem mu to dovolila, ale dovolila jsem mu to, protože jsem věděla, že mu to udělá radost. Bylo to hrozný, pamatuju si doteď, že jsem čekala, kdy to skončí, jsem počítala ty minuty a chtělo se mi brečet. Ale pak jsem si říkala jako proč, když jsi to dovolila, vždyť si za to můžeš sama. To bylo takový: „dovolila jsi to, příště už to neuděláš, nebylo to fajn, ty víš, že to nebylo fajn.“

K: běží mi hlavou, jestli to mohl být takový ten informovaný souhlas, jestli jsi vůbec dokázala, mohla rozumět tomu, co po tobě žádá, o co půjde. Víš, že mám pocit, že často to dítě s tím souhlasí, ale vůbec neví, do čeho jde, souhlasí jen proto, že někdo starší řekl, že to chce.

D: jo, tak proto, že řekl, že to bude fajn, tak věříš tomu, že to bude fajn, ale pak vlastně jsi v hlavě tak zablokovaná, že to ani nemůže být fajn. Ty to dovolíš, protože ti na tom člověku záleží, ale není to z tvój hlavy, ty nepřijdeš a neřekneš: „pojd', půjdeme se svázat.“

K: ještě mi tam běží myšlenka, že to, že on řekne, že to je fajn, tak jestli třeba si neřekneš: „aha, tak když to má být fajn a mně se to nelíbí, tak možná je se mnou něco špatně.“ Nechci ti to podsouvat, jenom mi to běží hlavou a nějak jsem se na to chtěla ještě doptat.

D: jasně, hm, já vím, že jsem ho nechtěla zranit tím, že mu řeknu, že to bylo úplně nahovno, ale myslím si, že pochopil, že to jako není fajn a pak právě se začalo dít to, že díky tomu jsem si asi uvědomila, že to je špatně. Uvědomila jsem si, že dělá soustavně něco, co není fajn a tohle už je hodně ne fajn. Takže naopak, to, že se to stalo, mě nakoplo k tomu získat tu energii k tomu to stopnout. Že mi řekl, že to bude fajn a nebylo to fajn, že mi vlastně lhal. Udělal něco, co nebylo dobré a udělal to s plným vědomím, že mi vlastně ublížil, nějak mi to došlo. Vlastně to, že jemu to přijde fajn, tak je ochoten zajít tak daleko, že mi to prostě nebude příjemný. On to možná také nedohlédl, že to byla také nějaká forma experimentu, ale pak jako pochopil, že je to špatně. Pak dokonce jako, když jsme se odlučovali a on mě přemlouval, ať v tom pokračujeme dál, že mě miluje, a že by za mě dal život a kdesi, cosi, na to já slyším, tak nevím, teď mi to vypadlo, nevím, teď jsem ztratila myšlenku.

K: v pohodě, klidně hledej.

D: třeba mi dopluje. Nevím, no, nevím. Já to jako docela fakt lovím z paměti. Je to úplně nějak jako, musím to nějak vykopat.

K: klidně nemusíš, jestli nechceš.

D: ne, já jako emočně to neprožívám, ale opravdu ty vzpomínky jsou dost jako, už nežijí, no.

K: hm.

D: došlo mi, že je se mnou jenom kvůli sobě, aby jemu bylo fajn, ne aby mně bylo fajn.

K: ne normální vztah.

D: jo. A to, že to bylo zneužívání a manipulace jsem si pojmenovala až v šestnácti? Jo? Fakt jako až o roky později. A ještě jsem se tomu jako bránila. To nebylo zneužívání, vždyť tys to dovolila, tys to dělala vědomě.

K: hledala jsi pro to omluvu.

D: jo, že si za to vlastně můžu sama, že to je vlastně jako moje vina, ať si nestěžuju, dobře mi tak, že mám ty deprese, protože já jsem řekla, že do toho půjdu.

K: takový docela kruh, z kterého mohlo být těžký vystoupit.

D: jo, bylo to hrozný, fakt hrozný. No nic, já bych si potřebovala odskočit, potřebuju se vyčůrat.

K: cokoli. (53:32)

D: kolik máme času?

K: hodinku tak nějak. Můžeme?

D: jo.

K: takže to, že se jedná o zneužití sis uvědomila v patnácti, šestnácti? Nebo spíš sis to tak nějak připustila?

D: no. Si to musím zrekapitulovat. Ono to mělo takový jako fáze, jo, na začátku jsem, já jsem to hrozně obhajovala, ve škole samozřejmě, nebo na základce sedmička nějak, osmička, tak jsem byla taková hrozně dospělá, děcka mezi mnou jako vůbec neví, o čem je život, že jo? Byla jsem jako hrozně drsná a hrozně jsem měla takovej pocit, že vím něco, co oni nevědí, a že jsem zažila něco, co ani vůbec ani jako netušej, o čem je. Nějak jsem v tom viděla, to bylo ještě v tom vztahu, když jsem byla, že jsem si to udržovala jako nějakou devízu, nebo něco jako: „vy nevíte co.“ A potom, když jsem si jako uvědomila, co to se mnou dělá a jak mě to minimálně odděluje od mých vrstevníků a já s nimi nemůžu mluvit, protože to jako nepochopí, samu sebe bych ohrozila, nebo bych, já nevím, nebo by naopak po mně chtěli vědět víc. Nějak bych prostě ty kola jako roztočila. Přemejšlim, víš, jaký to mělo fáze, můj vztah k tomu, co se stalo.

K: a tohle to, cos teď říkala, pro tebe bylo jaký? Že sis v té třídě připadala, že máš jiný zkušenosti, jak jsi, který jsi měla.

D: jako drsně, jako ten lepší. Jakože vím něco, co oni nevědí.

K: jak ti v tom bylo?

D: bylo to opojný do jisté míry, bylo to příjemný, bylo to fajn.

K: mám něco, co ostatní nemaj.

D: přesně tak. Takový to jako já jsem jiná než vy, je něco, co vy nevíte, dlouho vědět nebudete, něco takovýho, jo. Prostě děcka.

K: věděla jsi ve dvanácti tu zákonnou hranici?

D: jo, věděla, ale tím, že se jakoby na začátku stalo takovým způsobem, že jsem to neměla pod kontrolou, tak já jsem opravdu žila v tom, že už to jako nemá cenu, už se to jednou stalo a já se to pokusím zachránit, abych nešla do pekla. Protože pokud se s někým vyspíš, tak to znamená, že ten člověk by se ideálně měl stát tvým životním partnerem. Takhle já jsem to prostě, takhle jsem uvažovala. Že holt to je tenhle ten člověk, co mi přišel do života a s ním prostě mám bejt.

K: velké závazek?

D: hm, jo. Ale to je asi nějakým způsobem i kvůli tátovi, takhle jako vždycky smýšlel a v kontextu toho, že když jsem s ním vlastně mluvila o mámě a o tom, že ona ho podvedla. Jo, ona ho podvedla. Tak on říkal, ale mluvil o svém rozvodu: „ve chvíli, kdy tvůj partner se vyspí s někým jiným, tak se zavazuje někomu jinému.“ Jo, takhle, jak on to podával, to, že se s někým vyspíš, je důležitý, vlastně nám se kvůli tomu rozpadla rodina, není to jenom sex.

A já vlastně velmi dlouho potom, vlastně doteď, žiju v tom, že sex není jenom sex, že je to pouto, jako velký. A v těch dvanáct jsem to takhle taky měla, jo. Takže když s někým máš sex, je to prostě už navždy, seš s tím člověkem spojená a měla by ses snažit udržet ten vztah. Takže já jsem prostě měla vztah. To, co se tam opravdu děje, jsem věděla jenom já a on. A před těma děckama zvenčí, jsem měla takový jako dark, který oni neznají a nemůžou vědět a to, že je to špatně, jsem nahlídla až ve chvíli, kdy jsem zjistila, že jsem se strašně změnila, i vizuálně jako, jo. A když jsem se koukla na svoje pořezané ruce, tak jsem si řekla: „do prdele, co to s tebou jako je,“ jo. Že jsem si to nepropojovala ještě a připadala jsem si taky drsně, že se řežu, že já mám ty deprese a oni nevědí, co se mi děje, oni nevědí, jaký to strašný je. Nějak jsem jako si to vlastně utajovala a o to víc jsem vlastně v tom byla sama.

K: jo, ta samota na mě z toho dýchá.

D: a pak jakoby je ta obrana před tím okolím je: „já vím něco, co vy ne, jsem lepší.“ Nějak to tam jakoby zahrálo.

K: mně to přijde i nějak přirozený v rámci nějakýho udržení si nějakýho sebeobrazu.

D: asi, aby se z toho člověk nezbláznil, no. Já jsem vlastně potom pravidelně zažívala opravdu pocity a to vůbec nevím, jak popsat, že jsem měla pocit, že se mi buď rozstřelí hlava, nebo se mi jako přesypou kolečka v hlavě a já se zblázním. Nevím, jak to bude vypadat, ale za chvíli to přijde.

K: co přišlo po tom? Po tomhle pocitu, když se objevil?

D: pak jsem začala mít sebedestruktivní tendence, které se projevovaly tím řezáním.

K: takže ses řízla?

D: jo, jo, jo. Jen párkrát jsem měla jako takový ty sebevražedný myšlenky, ale nikdy jsem to jako nedotáhla jsem to dál. Bylo to fakt o tom, že kdybych mohla nebyť, tak nebudu. Kdyby mi někdo řekl: „nabízím ti, že nebudeš,“ tak já řeknu: „ano, prosím, teď hned.“ (luskne prstem) Ale nebylo to o tom, že bych já aktivně šla si vzít, protože to bych neudělala přece, já jsem křesťan, to já nemůžu. A pokud tohle všechno trpím, abych nešla do pekla, tak se přece nezabiju, to bych tam šla rovnou. A to nechci.

K: jasně, předtím ses vlastně bránila celou dobu a přece to teď jako nezazdím, že jo.

D: právě. Mě ta víra v boha vždycky zamotala hlavu, tak tyhle věci, jo. A od malička jsem byla vychovávána v tom: „dělej tak, abys neskončila v pekle.“ Takže já jsem od malička měla vizualizace, děsivý, že tam pod postelí prostě d'ábel na mě číhá, až já udělám chybu, jo.

K: ty jo.

D: a doteď si pamatuju ty živý obrazy, jaký to dítě jako má a vidíš prostě v každém rohu místnosti, jak tam jako někdo stojí a kouká na tebe číhá a čeká, až udělám chybu. Úplný jako šílenosti.

K: to je pak děsivý takovýhle představy pro dítě.

D: jo, já jsem vždycky byla posraná z těch vizualizací, který jsem měla, pak jsem si říkala, jestli jsem jako normální, nebo mi už hrabe. A když jsem o tom mluvila se svým tátou, tak říká: „ano, on se o tebe pokouší ďábel, tak se tomu braň, musíš se modlit.“ Takže on mě vlastně ještě vždycky posílil ve víře, ale takovým způsobem, že mi řekl: „jo, měj strach, to je reálný, to, co se ti děje, ten ďábel se o tebe opravdu pokouší.“ A jednou mi dokonce řekl: „mně se to děje taky, já to vidím taky.“ Eh. Pak mi došlo, že vlastně tatka není úplně super člověk, kterému bych to měla říkat, protože on mě v tom celým vlastně ještě utvrzuje. Takže v kontextu toho všeho vlastně, já jsem si jakoby nechtěla ublížit tak, že bych se chtěla zabít, jako zabít, ale přirozenou cestou bych se nechala sprovodit ze světa. Zase jsem jako odešla od té otázky.

K: to je v pohodě. Klidně odcházej dál.

D: jsem nestrukturovaná.

K: myslím si, že už jsme to jako tak nějak odpověděly, ale když sis uvědomila, co se teda stalo a jak jsi na to reagovala? Jaká byla tvoje reakce?

D: moje reakce byla, a doteď to trochu mám, že to, že tomu budu říkat sexuální zneužívání, je jenom snaha očistit mě. To mám v sobě doteď. To, že tomu dám tuhle nálepku, že mě smyje vinu před okolím, ale není to pravda.

K: sama v sobě ji cítíš furt?

D: jo, jo, jo, jo, že to je jako snaha omluvit svůj čin. Ale zároveň.

K: to je docela silný.

D: teď to mám taky, už to tak jako nežiju tu historii, ale vnitřně jsem vždycky měla pocit, že vlastně já vím, že jsem špatná, že jsem to dovolila, umožnila, způsobila a to, že tomu budeme říkat sexuální zneužívání a to, že mě někdo zmanipuloval, možná navenek, ale doopravdy.

K: to zní, jako když tomu sama nevěříš.

D: doteďka si myslím, že jsem to měla udělat jinak, doteďka si myslím, že to byla velká chyba. A nemám ten soucit k sobě takovej, abych řekla sama sobě a uvěřila tomu, že jsem byla dítě a že jsem to nemohla vědět.

K: racionálně to tam je, ale emoce to nepřipustí.

D: jo, jo, jo. Říkám si, že: „tys nikdy nebyla blbá, tak proč jsi neviděla tohle, mělas to vidět, mělas to udělat jinak, mělas to zastavit a pokud ti to udělalo to, co ti to udělalo, jaký to mělo následky, tak si to vlastně zasloužíš, protožes to dovolila.“

K: přemýšlela jsi někdy nad tím, co by ti pomohlo uvěřit tomu, žes za to nemohla? Abys tomu sama v sobě uvěřila?

D: podle mě nic, nevím o tom, protože kdybych to věděla, tak si to poskytnu. Zatím to je taková nějaká slepá ulička moje, která takhle skončila: „ano, všichni děláme chyby, i ty jsi v životě udělala chyby, udělala bys to teďka jinak,“ ale emočně to není, že „bylas malá, nevědělas, co děláš,“ já jsem věděla, co dělám.

K: to mi pak zůstává otázka toho informovaného souhlasu, jak jsem říkala na začátku.

D: jako racionálně víš, co to je, víš, co přijde, víš, že to je zakázaný.

K: ale víš to se zkušenostma toho dítěte, který nemá tu zkušenost toho dospělého.

D: nevíš, jaký destruktivní to může mít následky, takovej vlastně čin.

K: nemůžeš dát plnej informovanej souhlas, protože to neznáš v té celé šíři.

D: nikdy nemůžeš vědět, co vlastně dovoluješ a nemůžeš vědět, i když máš pocit, že seš v těch dvanácti letech dost vyspělá, protože já jsem vždycky nad těma vrstevníkama měla navrch, což vlastně z logiky věci, když já jsem vlastně od deseti let vedla doma domácnost, tak jsem musela mít navrch, musela. A díky tomu já jsem nějak propadla svojí iluzi, že jsem vlastně dospělá a až potom, po tom všem, když jsem si uvědomila, že to zašlo někam, kam to vlastně nemělo zajít, tak jsem si uvědomila, že dospělá vlastně nejsem. Takže jsem nebyla, a i když jsem v tu chvíli to dovolila při pocitu, že jsem dospělá, tak až vlastně mnohem později, kdy jsem viděla, jak mě to semlelo, jsem si uvědomila, že jsem vůbec nebyla dospělá.

K: zároveň to okolí se k tobě tak chovalo jako k dospělý, takže oni ti to v podstatě podsunuli, aby sis mohla myslet, že jsi dospělá.

D: jo, vždycky. Je to tak: „jsi přece rozumná,“ víš, jako od začátku, od malička: „jsi ta nejšikovnější, jsi ta nejhodnější, seš ta nejrozumnější.“

K: takže vlastně „jsem ta dospělá.“

D: jo, jo. Takže když pak jde o sex, tak ty racionálně víš, o co jde.

K: a racionálně víš, že sex je sex nevím od kolika, jo. Hm.

D: jako ten pocit dospělosti tam hrál dost velkou roli. Pak vlastně to potvrzuje i ta moje reakce vůči mojim vrstevníkům, kdy mě to jen utvrdilo v tom, že fakt jsem dospělá.

K: hm. Přemyslím nad tím, jestli jsi vůbec ve dvanácti mohla reagovat jinak. Říkala jsi, abych se z toho nezbláznila, to možná jinak nešlo.

D: jo, každopádně vždycky, já jako teďka zpětně vidím, že jako dítě jsem dost citově strádala a pak prostě stačilo, když o mě člověk projevil zájem a já jsem prostě byla jeho, protože o mě nikdo zájem neprojevoval. A vrstevníci, to je jedno, ale když o tebe projeví zájem někdo, ke komu máš autoritu a vzhlížíš k němu, tak je velmi lehký mě nějak jako získat. Jenže když se ohlídnu, tak já jsem se nechala vždycky něčím takhle získat a dodnes si na to dávám bacha. To je jako ono, jo, jak jsem přišla na začátku a vyprávěla jsem ti ten problém, který teďka mám s těma organizacema. A já se nechávám manipulovat někým, na koho dám, někým, koho respektuju, kterej je v mých očích jako silnej jedinec, kterej je rozumnej, ví, co dělá a já mám velkou tendenci dělat to, co ten člověk říká, protože věřím, že ten člověk je dobrej a myslí to dobře. To je prostě to stejný, já prostě jsem naivní. Citově naivní, jo, nejsem blbá, ale citově naivní.

K: teď přemýšlím nad tím, jestli jsem nezmanipulovala já tebe k spolupráci na tý diplomce, jo. Já to nemyslela jako manipulaci a.

D: ne, ne, ne, ne, ne. Pro mě jako téma manipulace je silný téma a vím, že je moje a dávám si na něj pozor a musím si dávat pozor. Ale tohle to je opravdu to, že když mi nabídneš, že to spolu probereme, tak já taky chci vědět, jak na to teď koukám. Protože já o tom nemluví, je to pohřbený, velmi dlouho jsem o tom nemluvila a když, tak jenom v náznacích. Takže pro mě je to taky takovej jako experiment, co to se mnou udělá, co na to vlastně řeknu jakoby teď.

K: takže to byla taková tvá jako motivace?

D: jo, jo, jo. Ta motivace byla dvojitá, jednak to, že ti chci pomoc s tou diplomkou, protože empaticky cítím, že kdybych já sháněla takové lidi, tak jich není moc a je těžký je najít. A zároveň i to, že pro mě samotnou to může být zajímavý, nebo si to můžu minimálně nějak zrekapitulovat, nějak zarámovat a zase trošku odložit.

K: fajn, děkuju. Vážím si toho, fakt. Jo, ještě vlastně mě zajímá ten proces uvědomění si toho.

D: hmmm, proces.

K: vlastně jak k tomu uvědomění došlo, jestli tam cejtíš nějaký zlom? Mluvila jsi o tom, že potom, co se stalo s tím svázáním, tak tam se to nějak zlomilo.

D: to byl jasnej zlom. Zlom, zlom, jako zlom byl takovej, že já jsem opravdu přestala mít chuť do života a pak vlastně jsem začala mít tak velkou nechuť k životu, že už mi tam trošku začalo být jedno, co je s tím druhým člověkem, protože jsem měla pocit, že už bojuju o svůj život. Nějak jako velkej pocit ohrožení mě a mojí identity, mojí integrity, že v tu chvíli mi ostatní museli být jedno.

K: myslím, že jsi to vystihla moc pěkně, jako ten boj o svůj vlastní život, to opravdu byl.

D: jo a opravdu jsem uvědoměně tomu člověku řekla, že ať se zabije.

K: a nezabil se.

D: ne, nezabil.

K: takže to byla z jeho strany zase nějaká manipulace. Je super, žes to dokázala.

D: samozřejmě jsem tam měla obrovský výčitky zase, ale přemýšlím, co v tom ještě hrálo roli. Roli v tom hrálo taky to, že já, když jsem tohodle člověka potkala, tak jsem hrozně byla zamilovaná do jednoho kluka a my jsme spolu dětsky, jako dětsky, chodili, nic nebylo, chodili jsme spolu za ruce a prostě to. Chodili jsme spolu asi měsíc a on se se mnou rozešel a hrozně mě to jako semlelo: „jako proč, to nejsem dost dobrá?“ A pak přišel tenhle člověk a já jsem podlehla nějaké jako sebe iluzi, tenhle člověk se mnou jedná jako s dospělou, to tamten vlastně ne, ten mě odkopl a dal mi pocit: „nejsi pro mě dost dobrá.“ A ten druhý člověk mi tu hodnotu dal, jednal se mnou jako s dospělou a cokoli by pro mě udělal, a věřím, že v té době by udělal, že to z jeho strany byla taky taková jako, věřím tomu, že mě fakt měl rád a že by vědomě s cílem mi ublížit, že by to nikdy neudělal. A o to víc já jsem vlastně tíhla k tomuhle, k tomu člověku a k tomu vztahu, kterej byl. Pak vlastně, když jsem zjistila, v jaký sračce jsem a v jaký prdeli, jsem vlastně byla ještě ve větší prdeli než předtím, a že vlastně se za to stydím před tím klukem prvním, protože my jsme třeba se viděli a on se ptal, jak se máš, a já jsem si uvědomila, že se za to hrozně stydím, že to nemůžu nikdy přiznat, že vlastně by mu to jenom potvrdí to, že opravdu za to nestojím, nebo že nejsem dost dobrá, že bych vlastně mu jenom potvrdila to.

K: že ten rozchod byl z jeho strany oprávněnej?

D: přesně. Nějak jako, no, vím, že ten kluk předtím s tím nějakým způsobem souvisel v mojí hlavě. Pak to bylo takový trošku jako „tak ty hajzle.“ A o to víc jsem to držela, proto jsem to taky toho půl roku vydržela.

K: ještě vlastně mě napadá otázka, jak často jsi tam jezdila? Jsem se vlastně ještě vůbec nezeptala.

D: já nevím, tak jednou za čtrnáct dní asi, pak vlastně jsem to trošku začla protahovat. A pak mamka se vlastně ptala, proč už tam nechci jezdit.

K: co jsi řekla?

D: řekla jsem, že chci mít taky nějaký volnej víkend doma, že nevím, vymyslela jsem si nějaký důvod, už si přesně nepamatuju co, byla to nějaká jako banalita. Ona se mě dokonce jednou zeptala, co se s ním stalo, co ti udělal? Nic, nic mi neudělal, jsme se rozešli prostě, nejsme spolu, nepatříme k sobě. Něco dospělýho jsem jí řekla, jo. Ale jako vim, že jsem to pak jako obřečela, že jsem té mamce vědomě jako zalhala a zase jsem to zametla pod koberec.

Ale bylo to vědomě a pamatuju si, že to byla moje touha ji ochránit, aby se z toho nesložila, protože stačilo, jakože já jsem z toho v prdeli, tak jsem nechtěla, aby z toho byli v prdeli všichni.

K: takže ochrana ostatních. To se tu taky v tom tak nějak promítá, s tím jsi taky měla vlastně od malička zkušenost, říkala jsi s tátou a tak, postarat se o domácnost.

D: jo, to tam jako hodně je, péče o lidi, který mám ráda, touha je chránit. Ale zároveň já si za tím stojím, já jsem to nemohla udělat a vím to, kdybych to udělala, tak já ty lidi rozeseru. Už takhle ta rodina trpí tím, co se stalo, že se rozvedli, mamka pak vlastně umřela, že jo. Takže ještě kdyby do toho jako vstoupilo zneužívání, o kterým ví moje rodina.

K: mamka umřela?

D: jo, mamka umřela, když jsem se vrátila z nemocnice s těma zádama, asi měsíc, dva měsíce na to.

K: co se stalo?

D: umřela na rakovinu před osmi lety, ale moje mamka měla celkem rakovinu čtyřikrát, takže celý moje dětství já si pamatuju, že mamka měla rakovinu a o to víc jsem měla tendenci ji chránit, protože jsem věděla, že prostě se jí ta rakovina vrací, že je slabá a že jí nechci přidělovat starosti.

K: s tátou se teďka vídáš?

D: tak já jsem s tátou vlastně zůstala až do maturity a pak jsem šla tam, kde jsem teď. Takže jednou za čas, nebo jednou za čas, tak já tam jezdím jednou do dvou měsíců, se snažím, taky kvůli tomu malému bráchovi, protože on mě má hrozně rád. Ale cejtím, že mi ty návštěvy úplně nedělaj dobře, že mě to jako vždycky rozesere, ale v kontextu, v kontextu nějakých těch jako rodinných věcí, který tam jsou, já nemám úplně dobrý vztah s tou náhradní matkou, já vždycky jí říkám macecha, jako sportovně, nebo L., no, ale to opravdu je jako macecha, jak si představuješ macechy. A můj táta je, on předtím měl přítelkyni, která mě chtěla vydědit, a dokonce měl předmanželskou smlouvu, že na veškerý majetky nemám nárok, tahle paní je podobná. Tak jsem jako odjela v rámci svého pudu sebezáchovy a svého psychického zdraví.

K: myslím, že to bylo dobrý rozhodnutí. I když já to jako nemůžu hodnotit.

D: ale jo, abych se z toho nezbláznila. A nemůžu žít ani tam, kde žila mamka. Obě ty místa jsou pro mě bolavý prostě. Potřebuju žít někde s čistým rejstříkem, vybudovat si život nově a nést důsledky i ovoce svého jednání tady jako bez nějakých dalších věcí, který se kdy staly.

K: bez zátěže.

D: tak.

K: takže jsi to nikdy nikam neoznámila, jako policie, OSPOD?

D: ne.

K: teď tu mám otázku, která už vlastně byla zodpovězena. Jako první jsi se svěřila ségře, když ti bylo těch dvanáct.

D: hm.

K: jaký to bylo?

D: ne, ne, ne, ne, to bylo ke konci právě asi ve třinácti, to bylo ke konci. Léto mi bylo dvanáct, trvalo to od léta a v zimě já jsem měla třináct a bylo to období, kdy já jsem to jako začala zhodnocovat a viděla jsem, že to je blbě, potřebuju to ukončit a mluvila jsem o tom se ségrou a bylo mi třináct, to už jsem byla větší, dospělejší. A ona se s tím jako nemazala, řekla, že „to je debil, já jsem věděla od začátku, že to je kretén.“

K: kolik jí bylo?

D: čtrnáct, na podzim jí bylo čtrnáct.

K: takže je o rok starší.

D: jo, jo. A něco, jakože já jsem tušila, že to špatně dopadne, něco takovýho tam utrousila, vyser se na něj, už sem nebude chodit. Nějakým způsobem mi dala najevo, že to opravdu je špatně, že mě nějak jako utvrdila v tom, v mojí intuici, že něco je špatně. A že to je slepá ulice. Takže mě taky trošku pokopla k tomu to opravdu ukončit, když už to ta ségra, ta starší ségra, říká, tak je asi dobrý to ukončit.

K: jak ti z toho bylo?

D: no, nepříjemně, cítila jsem se, protože ona jak je starší a jak jsme jenom o rok, tak jsme spolu vždycky soupeřily a já jsem jí vždycky potřebovala ukazovat, že nejsem tak malá, ona mě furt srážela dolů. Ale jak se tohle stalo, tak mi vlastně dala odvalu to ukončit, ale zároveň se s tím pojil pocit: „selhalas, zase jsi selhala.“

K: hm.

D: nějak jako, jakoby když řekne větu: „já věděla, že to špatně skončí.“ jakoby mi řekla: „dělalas blbost a já jsem to vždycky věděla,“ tohle jsem si z toho brala, ten pocit, že jsem zase horší než ona.

K: jo, jakože ti mohlo běžet hlavou, že ona má navrch.

D: jo, jakože ona byla navrch, takový pocit z toho rozhovoru mám, že jsem se před ní začala i trochu stydět, že jsem to nechala zajít takhle daleko, a abych trochu redukovala ten pocit studu před ní, před sebou, o to víc jsem to potřebovala skončit.

K: ona to pak nikomu neřekla?

D: ne, párkrát, když jsme spolu mluvily, tak na to přišla řeč, jakože, ale jako nebylo to nic citlivýho. Byl to takovej jako vtípek.

K: s ní se teď vídáš?

D: nevidám se s ní, nevidám se s ní od doby, kdy mamka umřela, nebo vlastně půl roku předtím, než mamka umřela. Sestra se sbalila a odešla od ní. Mamka na tom byla dost špatně a ona ji vlastně opustila a já jí to trošku nemůžu odpustit. Mamka prostě měla třicet pět kilo, vypadala jako kostra a já jsem měla pocit, že mě v tom nechala samotnou, že jsem na to zase sama, sama.

K: zase to musím zvládnout já.

D: jo a ona si sbalila kufry a šla do prdele. Nepřijela ani na pohřeb. A ona, ségra vždycky měla nějakou tendenci nějak třeba mi posílat prachy, tak mi třeba přišly v obálce dva tisíce a já jsem nevěděla, proč mi přišly. A pak, když jsme nějak, jsem to zjistila, jsme si psaly e-mailama, jsme se nestýkaly aktivně, tak to bylo: „kup si něco hezkýho,“ nebo: „kup si něco k Vánocům“ a já jsem v těch penězích viděla, že zase je lepší, zase mě ponižuje, proč mi rve prachy? Já jsem je nechtěla, to jako aby si potvrdila, že jako je lepší? Tak proto mi je dává? A ona mi to jednou dokonce vyčetla.

K: jakože ti posílá ty prachy?

D: jo, já jsem jí řekla, že jí nikdy neodpustím to, že nepřijela na pohřeb, že jsem tam byla sama, a tak jsme se jako pohádaly, ona mi taky vyčetla nějaký věci a součástí toho bylo, že jsem si nikdy nevážila věci, který pro mě dělala, že jsem jí třeba nikdy nepoděkovala za ty peníze, co mi dávala. Jak můžu poděkovat za něco, co jsem nechtěla?! To mi někdo narval, někdo strčil. Díky, nechci to? No, nějak prostě takhle to je se ségrou asi.

K: co bráchové? S těmi jsi v kontaktu? Nebo se ségrou asi v kontaktu nejsi?

D: se ségrou v kontaktu nejsem, mám na ni e-mail, teď jsem ji chtěla pozvat na svatbu, napsala mi, ať se neurazím, ale že ani pozvánku nechce, protože tyhle oficiality neuznává a ani jako nepřijede, ani to nemá v plánu. Zároveň tak to je už dlouho, asi devět roků a jinak to nebude, ztrácím naději, že by to někdy bylo jinak. Abych netrpěla tolik, když máš naději a vidíš, že to někdy bude jinak a vidíš, že to furt nějak nejde, o to víc trpíš, protože to nenaplnuje tvoji ideální představu. A bráchové, nejstarší brácha má rodinu, má dítě, a když jedu do místa, odkud pocházím, tak ho navštívím. Není to nějak pravidelně, je to jednou za půl roku. Na FB se máme, s bráchou mám nejlepší vztah, s nejstarším bráchou. A nejmíc jsme si vždycky rozuměli a tomu jsem asi v šestnácti, jsme se hrozně ožrali, on brečel kvůli mamce, já taky a nějak jsem mu v tom opojení alkoholovém řekla, co se dělo s tím klukem, s tím kamarádem.

K: jak reagoval?

D: řekl, že ho to mrzí, brečel o to víc. A že kdyby to věděl, tak ho prostě zničí, toho kluka. Že by se mě jako zastal. Ale v té době já jsem s bráchou neměla tak dobrý vztah a nevěděla jsem, že ty věci se tak poserou a nevěděla jsem, že se o něho můžu opřít, to vím teď a věděla jsem to v té době, kdy jsem se mu svěřovala, ale to už bylo pozdě. A s tím prostředním bráchou, ten vlastně, když se naši rozvedli, tak začal ještě víc hrát na počítači, já si myslím, nebo určitě si myslím, že on je prostě netolik, žije ve světě počítačů, nemá holku, nechce holku a je sociálně takovej trošku zakrnělej, protože od nějaké sedmé třídy prostě hraje a hraje a hraje, takže on je mimo. On je opavdu jako mimo. Já když s ním mluvím, tak s ním mluvím s tím vědomím, že on je jinde. Že s ním nikdy nemůžu mluvit o vážných jako lidských věcech. On není zlej, on je hodnej, ale je to takovej jako bobík, jo. Si říkám jako hlavně mu neublížit.

K: jaká byla pro tebe v té době ta ségřina reakce, když jsi jí to řekla,

D: to vlastně už jsem nějak jako říkala, že vlastně mě zostudila. Nevím, jestli to tak opravdu myslela.

K: mně jde o to, jaký ty jsi z toho měla pocit.

D: pocit studu. Absolutní.

K: a kdyžs to řekla bráchovi?

D: to jsem jako cítila takovou lítost nad tím, že se mě nemohl zastat, že jsem nevyužila toho, že on tam byl a vlastně byl nejmíň zranitelnej v té době, kdybych to jako řekla. Takže mrzelo mě, že jsem toho nevyužila, že tam toho bráchu mám, že to nejde vrátit jako. A zároveň jsem byla ráda, že jsem mu to řekla, protože se nějak jako posílil vztah mezi náma.

K: hm. Tak část číslo dvě máme za sebou. Máme asi tak půl hodky necelý, před sebou část číslo tři.

D: poslední?

K: ještě tam pak je část číslo čtyři a přemýšlím, jestli chceme jako začínat. Jestli to nenecháme na příště? Protože ona na sebe hodně navazuje a nevím, jestli má smysl to na půl hodiny nějak jako rozšťourávat.

D: co tam je tak zběžně?

K: zběžně jak bys hodnotila dospívání, co tam bylo důležitý, hm, odlišný od vrstevníků, cos vnímala nějak.

D: jo, tak to bude asi na dlouho.

K: pak partnerský vztahy, jak se navazovaly, jak je navazuješ teď.

D: to jdeš opravdu do hloubky.

K: no jo, jdu. A no, ta druhá část je hodně o vztazích, ta třetí. Ta čtvrtá pak o tom, jak to máš teď a tak. Tak právě se mi to nechce rozšourávat, tak jestli pro tebe bude oukej, že to takhle dneska necháme?

D: jo, pro mě to bude oukej.

K: a jak ti je?

D: jsem taková, nevím, jako zamyšlená nad tím, ale bude to v pohodě.

K: chci za sebe nabídnout, že kdyby nebylo, můžeš kdykoli se ozvat.

D: tak jo, dobře.

2. část rozhovoru

K: nechám ti to tady takhle šouplý a začnu teda otázkou u té třetí části, kterou jsme skončily. Jenom mi řekni, jak bys hodnotila svoje dospívání? Třeba těch čtrnáct, patnáct do dvaceti.

D: no, přemýšlím, jak bych hodnotila své dospívání. Ehm, ehm, já na spoustu věcí, tak jako primární věc, která mě napadá, že já mám na spoustu věcí úplnou amnézii, že mi jednou za čas vyplyne nějaká vzpomínka, silná z té doby, kterou jsem jako měla, ale vědomě si ji nevybavím, ale vypluje v nějakéj moment prostě. Takže kdybych měla zhodnotit svoje dospívání, tak já vůbec nemám pocit jako celku, nějaké celistvosti, protože já mám pocit, že to bylo jako na houpačce hrozně, nahoru, dolů.

K: co to dělí? Máš pocit, nebo dokážeš nějak detekovat to, co to dělí, ten pocit celku?

D: hm, možná jakoby to hodně ovlivňují moje emoce, protože já, když jsem jakoby byla v pohodě a všechno bylo skvělý, růžový a všechno jsem zvládala, jakoby těžkosti na mě nějak jako nedolíhaly, měla jsem pocit, že jsem superman a zvládnou všechno. A pak se to třeba jako přehouplo do naprostýho dna, kdy prostě fakt jako jsem měla existenciální krizi a myslela jsem si, že to nikdy neskončí.

K: objevovaly se v té krizi nějaký myšlenky, pocity?

D: takový jako absolutní pocity prázdnoty, jako racionálně myslím, že to je blbost, ale jako emočně to vnímám jako obrovskou černou díru, která pohltila všechno. Jako nějak jako, prostě zoufalství, nějak úplně, že to byly ty stavy, do kterých jsem se propadala, a o tom nikdo nevěděl. A když třeba jsem to někomu řekla, třeba v té době nějakýmu svému příteli, kamarádovi, ke kterému jsem měla tak jako vyhraněnej, nevyhraněnej vztah, v té době jsem měla spoustu kamarádů, ale nic jako erotickýho, jo, prostě, ale často teda kluci se nějak jakoby angažovali v tom mě nějak jakoby poznávat a vždycky, když přišlo na to, že mě poznali v téhle sféře, tak já jsem najednou měla pocit nějakého jako ohrožení, a že to

nechápu a nějak mám pocit, že to vlastně potom ve finále stavělo jako barikádu. Jo, že to bylo takový to: „no, tak já ti to teda řeknu“ a pak ve finále to bylo takový jako: „já jsem věděla, že to nepochopíš.“ Takže zase takovej ten propad do té samoty ještě jednou, že to řekneš tomu člověku jakoby nějak, tak, jak tomu v té době rozumíš, ale on jakoby nereaguje tak, jak ty potřebuješ nebo chceš, a o to víc se pak jakoby uzavíráš, protože chceš.

K: máš, nebo třeba zkoušela jsi někdy vysledovat ten pocit ohrožení, z čeho jako plyne, nebo co v něm je? Co bylo to ohrožující?

D: asi jakoby teďka zpětně nevidím nějaký algoritmus, nebo něco, ale často se to týkalo jako té situace doma a toho nepochopení. Že vlastně moje rodina neví, co se mi stalo a co se mi děje.

K: a neví to doteď?

D: neví to doteď. Jo, že vnímám, že ta hranice tam prostě nějak byla postavena, a já jsem to strašně jim to jako dávala za vinu, že ta situace není taková, abych to tam mohla sdílet. A už jenom to, že jsem to třeba sdílela s lidma, který pro mě byli bezpečný v tom smyslu, že jsem věděla, že kdybych jim to řekla a dopadlo to třeba blbě, tak je můžu kopnout do prdele a nemusím je v tom životě svým mít. Bylo by úplně bezpečný je v tom životě svým odříznout. Takže jsem jim to třeba zkoušela říct, a když na to nezareagovali pro mě bezpečně, tak o to víc mi to ubíralo tu motivaci říkat to doma, protože to bych jako neodřízla, protože to by jako nešlo, protože by se tím poškodil ten vztah. Nebo něco jo.

K: možná nějaký strach z toho, že tam poškodíš ten vztah tím.

D: hm, jo. Že prostě, ono to jako bylo blbý, situace doma byla blbá, ale riskovala jsem, že bude ještě horší, víš, že jsem jako vždycky byla ten typ a doteďka to tak je, že mě vnímaj za tu šikovnou, co všechno jako zvládá a o kterou se vlastně pomalu ani nemusej starat. A vlastně často dělali takové věci, kterýma mě vlastně stavěli do té role, takže já jsem se nemohla vyvlíknout, protože tím pádem bych vlastně zrušila jejich představu o mně. A když jsem to třeba vždycky zkusila, tak nějakým způsobem se to vždycky jako posralo, jo, vždycky: „ty seš ta, co to zvládá“ že jo. Jo, takže.

K: že tě v tom ještě utvrzovali.

D: no, že já mám bejt ten, co to zvládá.

K: co by pro tebe byla bezpečná reakce?

D: přemýšlím, přemýšlím. Spíš asi ne reakce, ale osoba, z které bych cítila, že je silná a že ta vazba mezi náma je silná. Já třeba o svých rodičích jsem vždycky měla takovou nějakou představu, jak jsou jako zranitelný, a že ještě bych je zranila a oni by to jako nezvládli.

K: takže je musíš chránit.

D: v podstatě jo, že nemůžeš být autentická, že nemůžeš říct, že se ti prostě sere všechno, že přemýšlíš, že prostě se zabiješ. To nemůžeš, protože bys je ještě víc zranila, oni by si to vztáhli, prostě něco takovýho. A taková osoba prostě nebyla a když to vypadalo, že bude, bude v nějakým kamarádovi, nebo v někom, tak vždycky nebyla, jo. Takže o to víc to rozjíždělo tu spirálu, kdy se u mě aktualizovala ta potřeba to někomu říct, tak jsem to zkusila, nevyšlo to, tak jsem to zase zavřela, myslela jsem si, jak to všechno zvládám, že jo a pak se to po nějaké době zase otočilo a měla jsem potřebu to někomu říct.

K: takový kruh.

D: fakt, vracelo se to hrozně. A někdy to bylo takový jako trochu, někdy jako hodně. Fakt jako hodně, že jsem tři dny byla úplně jako v depresích, že jsem zvládla chodit do školy a jako domů, dělat tak nějak jako, že jsem v pohodě, furt jsem říkala, že jsem jako unavená, že nespím, takový jako blbý kec, aby si lidi nic moc nemysleli.

K: spala jsi blbě?

D: furt a já doteďka vlastně spím blbě. Jo, že když se prostě něco, já jako jsem neurotik na entou. Já třeba teďka nedávno jsem zjistila, že jsem se probudila asi ve tři ráno a přítel nebyl doma, protože usnul na gauči. On zvučil, přijel v jednu ráno a usnul na gauči. Já jsem se probudila v té posteli naší a zjistila jsem, že jsem sama, já jsem dostala úplně jako záchvat paniky. Že jsem prostě ty vogo, co se stalo prostě, umřel, něco. Už jsem měla úplně ty obrazy toho, jak je vybouranej v tom autě, úplně jsem ho viděla, jak je mrtvej prostě. Úplně se mi to najede, ty představy. Si říkám, ne prostě, vyklidni, ale úplně se probudíš a bum. Tak jsem si řekla ne, prostě zapni racio a úplně jsem vylezla ven a zjistila jsem, že chrápe na gauči, že jo. Tak jsem se zklidnila, dobrý. Ráno jsem mu řekla prostě, že jsem dostala málem infarkt z toho, že tam nebyl. A on říká: „no, ty seš taky taková, že prostě ze všeho dostaneš infarkt.“ Takže prostě něco se ozve, já se hnedka leknu, jsem taková prostě, no, neurotik. Prostě napětí jako. Dokonce včera jsem si uvědomila, že já spím a klepu nohou.

K: fakt?

D: hm, třeba oběma. A klepu. A uvědomila jsem si, já to dělám odjakživa, když jsem právě byla v období dětství, tak jsem se celá kývala a mně to nepřišlo divný. Ale prostě teďka, jak mám doma ty dvě kočky, tak když klepu nohou, tak oni mě lověj, oni mě loví a já si říkám ty vole. A pak mi to došlo, když spíš, měla bys být v klidu, ale já fakt spím a u toho mi klepe noha, prostě jo. Mě to hrozně uklidňuje. No, prostě to bylo tak, že jsem celá potřebovala nějak jako.

K: já bych neřekla, že to je nenormální, spíš to je něco, co potřebuješ, aby ses zklidnila.

D: no, prostě je to jako tenze, kterou potřebuješ dostat ven.

K: a mluvilas o tom, žes přemýšlela, že se zabiješ. Přemýšlela jsi nad tím?

D: často, mnohdy, pořád. Ale pak přišla představa toho pekla, který já jsem měla úplně, já bych ti popsala, jak to tam vypadá, jak vypadaj ty lidi, co tam jsou, jak to tam všechno hoří a křičí. Já to úplně vidím. První, to je první hlavní alfa strašák.

K: alfa strašák.

D: alfa strašák. A pak jsem vždycky viděla to, jak by reagovali ti lidi, kdybych to udělala. Jsem si říkala nejsi sobec, nikdy jsi nebyla, a kdybych to udělala, tak by to bylo nejvrcholnější sobectví, který, bys vlastně všem ukázala, že jsi největší sobec. Já jsem se vždycky s tím pokoušela poprat, ale sebedestruktivní myšlenky jsem měla vždycky. Vždycky, co si pamatuju, tak já jsem byla hrozně sebedestruktivní.

K: máš to doted'?

D: doted', mám.

K: například?

D: přemýšlím, počkej. Nevim, já někdy mám, teď neřeknu konkrétní příklad, ale někdy mám tendenci si věci dělat těžší, jako překonávat ty překážky a trpět u toho. Jo, že nějak jako potřebuju trpět a překonávat v něčem. A pak mi jako nedávno došlo, že to možná má spojitost.

K: co to přináší?

D: nějaký jako pocit, dobrej pocit z toho, že to zvládnou. A pro mě vlastně, když jsem překonala to svoje období dospívání, tak mám pocit, že může přijít cokoli a já to zvládnou. Cokoli, naprosto. Jo.

K: jo, že to dospívání vlastně bylo natolik těžký.

D: jo, já vlastně jsem na sebe pyšná, že jsem to přežila. Jo, že jako necpu to lidem, ale vnitřně, vlastně to, že jsem to zvládla, je pro mě důkaz toho, že jsem prostě dobrá, jo.

K: silná.

D: jo, že mi to prostě dodalo jako pocit sebedůvěry. Teď, teď, když jsem dospělá a nějak jakoby.

K: hm, můžeš se k tomu racionálně vrátit a teď vidíš. Ale tehdy to asi bylo dost těžký.

D: no, tehdy. Hlavně tehdy to bylo takový, že ty nevíš, jak skončíš, ty nevíš, jak dopadneš. Ty nevíš, jestli skončíš někde na ulici, jestli skončíš jako šlapka, nebo něco prostě, jo, nevíš. A ačkoli si říká, kdo chce, co chce, tak já jsem poznala svého nynějšího přítele a to je člověk, který mě prostě podpořil. Víš, jako v té mojí životní cestě. Dal mi to bezpečí nějaký, co já jsem jako potřebovala. Člověk, co nezdrhne, ať mu řeknu cokoli, tak nezdrhne a vezme to nějak jako normálně a naopak mi vlastně ještě řekne: „hele, tak se teďka začni dívat do

budoucná, ne do minulosti.“ On mi dal nějak jako ten vztah, který já jsem potřebovala. A dává mi to doteď. A já nevnímám, že by to bylo špatně, nevnímám, že by to bylo patologický, naopak si ho cením ještě víc, že to prostě dokázal. No, takže tak. A on mi vlastně přišel do života v těch patnácti, patnácti nebo šestnácti.

K: a od té doby jste spolu?

D: a od té doby jsme vlastně spolu. Ten hlavní vztah.

K: to je kolik? Devět let?

D: teď je to devátý rok.

K: teď jste zasnoubení, čerstvě?

D: teď jsme zasnoubení, ano.

K: gratuluji! Ještě jednou!

D: děkuji.

K: a co třeba pro tebe v tom dospívání bylo jako podstatný, důležitý?

D: to moje dobrovolničení. Protože já jsem dělala to něco, co nemůžu říct. Ale vlastně ten kroužek, který já jsem potom začla vést, tak mi dodával tu sebedůvěru, kterou já jsem neměla. Kromě toho, že jsem měla dobré známky ve škole, nebyl důvod k mojí sebedůvěře. To, že jo, já jsem jakoby, fakt na první pohled bys nepoznala, že já jsem měla nějaký problém, jo, já jsem vždycky hrozně klamala. Jako vnitřně mě fakt jako motivovalo to, že já jsem vedla nějaký tým lidí a děti a že to, co jsem jako vyměřovala, se jim jako líbilo, a že se chtěli ode mě učit, jo, tance, zpívat.

K: že možná jsi někomu vzorem.

D: taky, jo. Že můžu pomáhat seberozvoji nějakých dalších lidí. Já jsem jako hodně spoléhala, že když zorganizuju víkendovku, tak ty děti tam pojedou a bude je to bavit. Já jsem nikdy jako nepotřebovala, aby mě plácali po ramenou: „jo, seš skvělá,“ to jsem nikdy nepotřebovala, ale připadala jsem si jako platná, připadala jsem si jako užitečná, že můžu pro někoho něco udělat a on je rád. Jo, že to jako bylo skvělé. Akorát, že jsem byla trochu měkká.

K: co to znamená?

D: v jeden moment, v těch osmnácti tam přišla taková skvadra lidí, která měla jako, byla hodně jako egoistická v tom smyslu, že chtěla dělat věci podle sebe. Já jsem nějak jako následovala to poslání té organizace a toho, že ten proces je důležitější, než ten produkt. To, že ten koncert nebude profesionální, nevádí, ale je potřeba pracovat s těma lidma, dávat všem prostor, ale tam se objevili tři, čtyři lidi, který to chtěli dělat jen kvůli sobě a chtěli mít jenom ty sóla. Jo, a nějak se prostě hrozně prosazovali. A já jsem jim to furt vysvětlovala, jakože to není účel prostě. A pak vlastně ve finále to dopadlo tak, že oni naopak, tím, že jsem jim

neustále opakovala, že takhle to být nemá, tak oni pak prostě začali sabotovat to, co já jsem chtěla po nich.

K: hm.

D: takže já jsem třeba potom víkendovku ve finále zorganizovala sama, nechali mě v tom samotnou. Já jsem si to fakt jako vyžírala a dopadlo to dobře, ale na můj úkor, že jsem do toho dávala víc energie, než jsem mohla.

K: a znovu jsi na to byla sama.

D: a zase jsem v tom byla sama, no. A oni mě v tom fakt jako nechali, až jsem dostala nervovej záchvat, jsem se fakt jako zhroutila.

K: jak to vypadalo?

D: no, vypadalo to tak, to byla právě ta víkendovka, já jsem už dlouho cítila, že dojíždím, jo, že něco není v pořádku. Tušila jsem, o co jde, ale furt jsem věřila, měla tam nějakou naději, že ti lidi to pochopí, že ta aktivita není pro to, aby se někdo stal slavným, aby si nahnal ego, a já nevím, že to je kvůli něčemu jinému. Jenomže jich bylo jako víc a oni se podporovali jako v tom jejich názoru. A já jsem nebyla schopna to jakoby rozbít, protože jsem v tom byla dost jakoby sama. Zároveň já jsem byla věřící, oni nebyli. A pak přišla jakoby víkendovka, kdy se posralo víc věcí než normálně. To znamená, že člověk, kterej měl třeba celý program sobotní, tak mi třeba v pátek ráno napsal SMSku, že nepřijde, protože jde na osmnáctiny svojí kámošce. Takže já jsem najednou musela prostě úplně jako vycucat z prstu program na sobotu, tak, aby ty děti nic nepoznaly, aby jako všechno bylo v pohodě a byla ta pozitivní atmosféra a tak jako. Samozřejmě, já jsem to zvládla, tak jako jsem všechno vždycky zvládla, tak jsem to zvládla. A pak v neděli byl koncert v té vesnici, kde jsme prostě byli, tak jsme šli na nějaký veřejný vystoupení. A já jsem úplně cítila, něco se stalo, něco s klíčkama, kde já jsem jednomu klukovi, kterej patřil do té jejich skupiny, řekla: „vem, prosím tě,“ nebo: „já půjdu napřed vyjednat to, kde budeme vystupovat a ty prosím tě, doved' tam ty děti a zamkni,“ něco takovýho. A on nějak něco mi řek, nepamatuju si přesně, co řek, ale vim, že odešel s těma dětma a nechal mě tam a nějak jakoby, nevím, jestli řek: „udělej si to sama,“ nebo něco v tom smyslu, ale tak jsem si to přebrala, jo. A takže najednou já jsem jako zjistila, že já musím ty děti odvézt, protože není kdo a někdo musí jít jakoby napřed. A já jsem měla být najednou na dvou místech zároveň a nemohla jsem to jakoby nikomu dát, prostě ty lidi najednou jakoby začali odcházet a ten člověk mi řekl, že to neudělá, nebo já nevím, prostě nevím. A najednou mě nějak jakoby úplně kolečka se přesypaly a přišlo takový to jako mentální „a dost.“ A začala jsem úplně brečet. Úplně prostě, jsem v životě takhle nebrečela, veřejně. Já jsem třeba mluvila a furt jsem brečela, celý koncert jsem

probřečela. Já jsem to nemohla zastavit, furt mi tekly slzy. Já jsem nevystupovala, prostě jsem řekla, ať to vystoupení udělaj beze mě a byla jsem někde za plentou a furt jsem brečela. Brečela, brečela, hrozně jsem brečela, furt jsem brečela. A vlastně jsem ani nevěděla, proč brečím, ale nějak jsem jako potřebovala prostě brečet. A samozřejmě jsem to nějak zase udělala i s těma klíčema, že ty děti tam prostě nějak jakoby došly, všecko dopadlo dobře, a já jsem na sobě úplně vnímala, že přišel nějaký jako průlom, něco se změnilo, něco špatně a já jsem byla v panice, v úzkosti, hrozně jsem potřebovala brečet a nejradši bych všechny poslala do prdele a šla jsem prostě křičet k potoku, cokoli. Pak to dopadlo tak, že děti odjely, já jsem je poslala na autobus, pak některý ty děti neměly na autobus, protože to je pro sociálně slabší ta aktivita, takže ty děti tam neměly na autobus, takže já jsem jim dokonce ze svého dala peníze na autobus. A skončila jsem v prostoru té víkendovky sama s tou aparaturou a bylo potřeba všechno odvézt, vyklidit. A já jsem tam na to zůstala sama. Já jsem tam seděla a brečela jsem a prostě úplně v prdeli. A přijel můj táta, kterej v té době, když jsem potřebovala něco převézt nebo odvézt, tak mi jako pomoh. A viděl mě tam zhroucenou s tou aparaturou a těma věcmama, a říkal mi: „prosim tě, takhle to dál nejde“ a já mu řekla: „já vim, já už prostě nechci a nemůžu a nenávidim všechny a nebudu to už dělat“ a on řek: „jo, a i kdybys to chtěla dělat, já ti zakazuju to dělat.“ A vlastně je to dobře, že to udělal, že mi to zakázal, protože já jsem potom tři dny byla doma a brečela jsem. Prostě jsem měla návaly jako hroznýho breku a propady. Ale bylo to opravdu jako, že ty tři dny to přicházelo v kuse, když už to vypadalo, že jsem v pohodě, tak to zase přišlo prostě v nějakěj moment úplně jako nestřeženej. Takže já jsem tři dny byla doma, já jsem nemohla do školy ani. A celý ty tři dny jsem čekala, kdo z těch lidí za mnou přijde.

K: nikdo?

D: nikdo. Nepřišel nikdo! A to jsem si řekla, že to je důkaz toho, že teda opravdu to jsou prostě lidi jako fakt tak zaslepený sami sebou, že tohle je prostě špatná partie, a že to nebyli kamarádi. Já jsem si do té doby myslela, že to jsou moji přátelé, já jsem trávila všechen čas s těma lidma. Já jsem nechodila do hospody, já jsem nechodila s jinýma kamarádama, já jsem chodila jenom s nima. A najednou to celý jakoby skončilo. Úplně lusknutím prstu to celý jako skončilo a bylo to v prdeli. Takže já jsem najednou měla pocit, že najednou ze dne na den jsem ztratila všechny přátele. A to bylo hrozný.

K: to je docela dost velký osamění. Nebo na mě to tak působí.

D: jo, bylo to příšerný. A já vlastně doteď to mám tak, že když pracuju s nějakýma lidma, který by mě měli poslouchat, nebo máme nějakěj tým, nebo něco, tak já jim apriori nevěřim. Teď, když jsem třeba organizovala ten tábor, tak já jsem věděla, že těm lidem nevěřim, a že

mě musej přesvědčit o tom, proč jim mám věřit. Víš co, primárně důvěřuješ, ale já primárně nedůvěřuju.

K: hm.

D: musí mě někdo přesvědčit, jestli je tak dobrej. Je to trošku arogantní, ale já prostě potřebuju se bránit, potřebuju se chránit, protože předtím jsem byla hrozně otevřená, čitelná pro ty lidi a byla jsem zranitelná. Ty lidi mohli prostě, věděli, kam udeřit, protože já jsem se vždycky všem hrozně dávala a otvírala. Už never ever.

K: v pořádku.

D: pardon, úplně o tom mluvím a jsem nasraná zas. No, pak mi dlouho trvalo, než jsem se do té aktivity jakoby vrátila. Protože přece jenom pro mě byla důležitá, ta aktivita mě definovala, tam jsem vyrostla, tam jsem jakoby získala pocit nějaké kompetentnosti pro život a jo, jako nějak ta aktivita mi dala, mě vychovala, já říkám, že mě vychovala. Takže jsem se nějak snažila to překonat, pořád to v sobě mám. A snažím se přemýšlet, proč se mi to jako stalo, proč jsem to umožnila, protože to nebylo jen těma lidma, já jsem udělala něco, čím jsem dovolila tuhle situaci. Každopádně myslím si, že tohle bylo vyhoření, že jsem jako vyhořela. Že jsem prostě nějak jako dostala nervovej šok. No a otázka byla, co bylo pro mě důležité? Pro mě bylo důležitý jenom tohle.

K: to dobrovolničení. To tě drželo nad vodou?

D: jo, nějak asi pocit dostačivosti ve škole a asi můj kluk, ale to bylo tak jako.

K: to byl teda nynější partner?

D: ne, ještě ne. No, tak já jsem od čtrnácti do těch patnácti tak jako randila s klukem, kterýho jsem znala z nějakýho dětskýho tábora, nějak prostě, ale jako to byl spíš jako kamarád, ale viděla jsem, že mě nechápe. Cítila jsem nějak tu bariéru, jo, že vnitřně jsem věděla, že to není ten pravej člověk, s kterým bych chtěla dospět a nějak jako.

K: dokážeš definovat tu bariéru, v čem byla?

D: on byl nějak jako nesamostatnej, že byl hodně závislej na tom, co já si myslím, ale zároveň já jsem potřebovala někoho, kdo mě jako vede v těch věcech. On byl starší o dva roky, když máš staršího přítele, tak čekáš, že třeba s nějakýma věcma ti poradí. Že ti třeba pomůže zaplatit složenku, v životě jsem to nedělala, když jsem třeba končila základku a potřebovala jsem zaplatit přihlášku na střední školu a dostala jsem tu posranou růžovou složenku a vůbec jsem nevěděla, co s ní mám dělat. A za macechou bych nešla, že jo, takže jsem se ptala toho svého přítele, kterej mi řek: „jo, já už jsem to dělal“ a tak mu řekneš: „tak jak to mám teda udělat?“ a on: „no, já už si to úplně nějak nepamatuju.“ „Fajn, pamatuješ si aspoň jako kroky, co s tím mám dělat? Kam s tím mám jít?“ „No, asi na poštu.“ „A pomůžeš

mi teda s tím?“ „Ehm, no, jo, jako jo, půjdem tam.“ Tak jsme tam přišli, tak se vymluvil, že ho bolí břicho, sednul si úplně nějak jako na bok a řek: „tak to vyřeš, já tady počkám.“ Úplně nějak jako mě v tom hrozně nechal a já jsem přitom potřebovala, ať mi řekne jako: „jo, to máš udělat tady takhle.“ Já jsem potřebovala, když měl tu zkušenost, tak mi to jako měl vysvětlit. A on si tam prostě sedl jak největší pecka a počkal, až si to vyřídím. Takže já jsem tam jakoby trapčila u toho okýnka: „ehm, v životě jsem to nedělala, hm.“ Nějak jakoby jsem si to vyjednala s tou babou a pak jsem si šla vyzvednout toho kluka, co tam seděl opodál na poště a tam jsem si řekla dost. Nějak jako úplně mentální jako dost, „tebe, ty děcko, nebudu mít vedle sebe, mě sereš vlastně, tvrdíš, že mi pomůžeš a pak se z toho vyvlečeš.“ Takový věci on prostě dělal, kecy v kleci a pak výsledek vlastně jako utekl. I v té aktivitě, já jsem potřebovala s něčím pomoci, nebo vymyslet něco a on mi nikdy jako nepomohl, protože třeba nevěděl jak, dobře, ale kdo by chtěl být s člověkem, který neví jak. Ty chceš člověka, který je nějak jako inspirativní, že tě třeba jako podpoří v tom, že nad něčím přemejšlí a něco. A on byl takovej jako „mouchy snězte si mě,“ takovej jako bez názoru a já nemám ráda lidi bez názoru. Že kdybych mu řekla: „tady si stoupni, vysvleč se do naha a křič,“ tak on to jako udělá, jo. A bude čekat, že mu padnu kolem krku a řeknu mu, že ho miluju, protože udělal přesně to, co jsem chtěla. Takže já jsem se s ním pak tak jako rozcházela a zase scházela a rozcházela. On mě taky během toho vztahu jako podved, nebo jako co, prostě napsal mi, že se vyspal s nějakou jako jinou holkou, tak prostě, a od té doby ten vztah šel do prdele, že soustavně jako jsme se rozcházeli, scházeli a pak vlastně jsem potkala toho, s kým jsem teď, a my dva jsme byli ve fázi rozchodu, ale byl to třeba rozchod na po šesté. Ale byla to taková ta fáze, kdy už ti lidi okolo říkají: „jo, vy jste se rozešli, tak to já už jenom čekám, kdy se zase dáte dohromady,“ jo, takový to, že už ty lidi automaticky neberou ten rozchod vážně, protože už jste se šestkrát rozešli, že jo, tak to nikdo nebere vážně. No, a pak přišel tenhle ten a já jsem jako věděla, že to je úplně někdo jinej, a že to je jako kluk, kterej mi přijde nějak jako přínosnej do života, nebo nějak jako inspirující, bylo to úplně nebe a dudy. No, takže tak. Jsem se hrozně rozkecala.

K: to nevádí. Je třeba něco, cos vnímala jako v dospívání, že jsi měla nějak jako odlišně? V čem ses cejtila jinak?

D: jsem byla celá jiná.

K: můžeš definovat v čem?

D: cha, hm, já jsem se nebála. Jsem se učitelů nebála, tím jsem je srala, lidí okolo jsem se nebála, třeba svých vrstevníků. Třeba vím, že na nějaký lidi to působilo, že jsem hrozně drsná, ale třeba až tak jakoby, že se mnou nechtěli do kontaktu. Jsem byla prostě taková jako, třeba

jedna holka mi jednou řekla: „ty se furt hrozně mračíš,“ říkám: „jo, jako proč, máš ten pocit? Já třeba nemám ten pocit,“ a ona: „jo, vždycky, když tě vidím, tak se hrozně mračíš“ říkám: „jo, ale to je můj normální výraz, asi když si myslíš, že se mračím, tak třeba přemejšlim,“ jo, asi jako tím chováním jsem byla hrozně výrazná. Že jsem prostě, já říkám, že typicky učitelka středního věku pro mě bude riziko, jsem věděla, že mě bude nesnášet a doteďka nevím, proč mě tyhle ženský nenáviděly. Ale nějak mě sraly, třeba něco řekly a já jsem na to řekla nějaký vtip a měla jsem pocit, že to je pořád v rámci normy a měla jsem pocit, že to ty ženský nedávaly, nějak. A to nebyly ani rozumy, že bych je chtěla nějak ponížit, ale bylo to prostě nějak odlehčit to, nebo nějak jako, asi se neuměly bránit vůči tomu.

K: když jsi viděla, jak takhle reagujou, přemýšlela jsi nad tím, co tě k tomu vede takhle na ně reagovat? Nebo třeba proč učitelky tohodle věku jsou rizikový?

D: hele, mně to přišlo normální, já jsem prostě, když mi učitel něco říká, tak přece na to můžu reagovat, co mě napadá. Tak jsem to měla, tak jsem to vnímala, že přece nemám sedět v lavici a čumět před sebe tupě jako ovce a nějak indoktrinovat do sebe všechno, co mi řekne. Tak jsem to jako měla, že můžu reagovat, tak jsem prostě reagovala. A myslím si, že to ty ženský jako sralo a já jsem v té době neuvažovala vůbec nad tím, že to je mnou, že dělám něco, co je sere. Pro mě ty ženský byly píči, všechny, jedna jako druhá. Pro mě ženská středního věku rovná se pizda, že bude brát všechno moc vážně, a že nebude umět opětovat ten stěr, ale já jsem ani nechtěla je stírat, nebo já nevím, třeba řekla něco k nějaký látce, co bylo vtipný a já jsem to jako nějak zvýraznila tím komentářem a nebylo to, že bych celou hodinu házela já komentáře, to ne, ale jednou za čas jsem tam něco hodila, celá třída se rozesmála, ale vidíš, že ta učitelka, že ji to sere prostě jo. Si říkám, proč ji to sere jako, jo, co je špatně.

K: to neunášela.

D: a jednou, jak jsem říkala, že mi jednou za čas vyplave nějaká vzpomínka, kterou si jako nepamatuju, ale vyplave mi, tak mi vyplavala vzpomínka na učitelku z tělocviku ze základky. A měla jsem pocit, že jsem ji měla hrozně ráda, protože jsme se stíraly navzájem. Jakože na to uměla odpovědět. A prostě jako třeba, budete tady dělat kotouly a já na to, než se poblejem, jo, teď nevím, vymejšlim si, ale prostě jako sračky, jo. Ale nějak na to zareaguješ, jo a ona třeba: „jo, a pak se v tom vyválíš.“ Že to jako vrátila. A pak vznikaj ty velký vtípky. Měla jsem ji hrozně ráda a měla jsem pocit, že mě chápe. A tahle ta učitelka jednoho dne, jsem měla pocit, že nemá svůj den a ona na mě vyjela, křičela na mě a říkala: „víš, že mě šikanuješ?“ a já úplně jako: „já?!“ „ano, ty a nedělej, že o tom nevíš.“ Prostě úplně jako: „uff, ty vole, cože, jako já?“ „nedělej ze sebe svatouška, furt mě šikanuješ a už je to za hranicí a já

to nehodlám už snášet.“ A prostě na mě sesypala úplný hromy blesky, prostě že jsem úplnej agresor. A já jsem to vlastně úplně nepochopila celý. A od té doby pro mě ta učitelka byla píča jako všechny ostatní. A nebo jsem pak ještě měla tendenci, pak už jsem měla takovej ten opačnej, opačnou tendenci, pro mě byla kráva labilní, která ze mě udělala agresorku před celou třídou a měla jsem tendenci jí to vrátit, jo. Já jako věřím, že jsem byla těžký děcko, jo, věřím, že v tom kolektivu jsem asi byla oříšek, ale nikdy jsem nedělala nic se zlým záměrem, vždycky jsem měla dobrý srdce a chtěla jsem s těma lidma spolupracovat, chtěla jsem, ať mě vedou partnersky a vždycky, když přišlo nějaký takovýhle seknutí, tak já jsem měla tendenci a věděla jsem, že mám tu moc, setnout toho učitele zpátky, jsem byla výrazná v kolektivu, tak víš, že máš nějakou jako moc. Ale to reflektuju až teďka nějak poslední dobou.

K: já myslím, že v tom věku, kdy seš, nevyžádaná rada, jo, když seš jako dítě, tak na to nemůžeš nahlídnout, na to nemáš kapacitu.

D: přitom tě nejoblíbenější učitel sejme, že ho šikanuješ.

K: přitom si děláte srandu navzájem, si to vracíte, že jo.

D: já nevím, já nevím.

K: hm.

D: pro mě to bylo hrozný zklamání v té době.

K: to by asi pro mě bylo taky. Můžeme kousek dál?

D: asi jo, jaká byla otázka?

K: zatím žádná. Jo, vlastně, čím sis připadala odlišná v dospívání.

D: no, tak to s tím souvisí, nějakou jako drzkatostí, tím, že jsem se mračila, byla jsem hrozně drsná.

K: takže ses tvářila, že navenek jsem hrozně velkej tvrd'ák.

D: jo, jo, to jsem měla vždycky.

K: pomáhalo ti to v něčem? Nebo vlastně, čím to, žes to potřebovala takhle mít, nebo žes to takhle měla? Nevím, jestli potřebovala.

D: jsem si to neuvědomovala. To si uvědomuju až poslední dobou tím, že mám nějak pocit, že se mi to promítlo nějak do mýho vzezření tady ta hrubost, nebo, no, nějaká jako drsnost, nevím přesně, jak to definovat, ale takovej ten pocit „klidně si do mě kopni, já to vydržím.“ Paradoxně poslední dobou narážím na to, že ty lidi mě stavěj do role, kdy já musím něco zvládnout, protože vědí, že já to zvládnu, já to zvládnu, protože mě v tom nechaj, protože pro mě není novinka, že mě lidi ve věcech nechávají a oni mě v nich nechávají, protože já vypadám, že to všechno zvládnu, prostě se mi to uzavře.

K: bludnej kruh.

D: jo. Takže nevim, proč jsem to potřebovala mít, ale vim, že se mi to nějak vytvořilo.

K: mně k tomu možná běží hlavou, jestli si umíš říct o pomoc? Nebo uměla v té době, kdy se ti tohle dělo?

D: já jsem to neuměla rozeznat, že si mám říct.

K: jo.

D: já jsem jako nevěděla, že to je situace, kdy bych měla, nebo mohla, nebo. Prostě jsem dostala úkol, tak jsem ho udělala, nebo to bylo potřeba udělat, tak jsem to udělala. A nikdy mě nenapadlo, já jsem třeba zpětně, až když jsem zjistila, že něco je špatně, tak jsem si uvědomila, že jsem na to sama. Ale já jsem ty situace, a doteďka to tak mám, já jsem ty situace nedokázala detekovat. Já bych potřebovala nějakýho andělíčka v hlavě, kterej mi řekne: „hele, tohle je situace, kdy by sis mohla říct o pomoc.“ Já to nemám, já to nevidím.

K: hm.

D: to prostě zpětně si řekneš, žes to mohla udělat jinak. Ale v ten moment si řekneš: „to zvládnou, já to všechno zvládnou.“ Jojo.

K: teďka se kouknem na první partnerský vztahy, jaký byly, čím se pro tebe vyznačovaly.

D: hm, ty vogo. Partnersky nepartnerský, no.

K: v jakým slova smyslu partnersky nepartnerský?

D: že úplně nevim, kdo byl můj partner a kdo ne.

K: zkus vysvětlit.

D: no, tak kdybychom to definovaly jenom tím, s kým jsem spala, tak jako partnera beru, vlastně ani toho kluka, kterýho se týká tohle téma, toho neberu jako bývalýho partnera. Jako bývalýho partnera, nebo partnera beru toho, o kterým jsem mluvila, jak jsem s ním byla od těch čtrnácti do patnácti, přelom šestnácti. Víím, že to byly zhruba dva roky, kdy jsme se jako otlapkávali. A partnerství, jako opravdu partnerství vnímám až to teď, no a pak nějaký prostě jako zkušenosti s klukama, já jsem jako měla, měla jsem jich víc, ale nikdy to pro mě nebylo vnitřně tak jako důležitý, ten člověk pro mě nebyl tak důležitý. Pro mě je partner je člověk, u kterýho bych jako uvažovala, že bysme spolu zůstali a jako byli. A ten první člověk, ten jak to mohl splňovat, tak když zpětně mentálně dojdou k tomu, že to byl hajzl, kterej mi ubližoval, tak to nebyl partner, byl to člověk, kterej nějak využil mojí zranitelnosti. Pak vlastně, když to skončilo s tímhle klukem, mně se děly věci. Já jsem měla nejlepší kamarádku a ta říká: „dojdi, mám tady volnej barák, budeš tu spát, bude tady ještě jedna kamarádka“ a fakt přísahám, že to takhle bylo: „zeptej se táty, jestli tady můžeš přespat.“ Já jsem to neplánovala, to bylo fakt narychlo, ale ta kamarádka byla fakt skvělá, já jsem ji fakt zbožňovala. Mně bylo třináct, jí bylo čtrnáct. A ona, jsme si daly někde jako sraz, táta mi to dovolil, že jsem řekla, že budu

u téhle kamarádky. Všechno vypadalo, že to tak jako je. Jsme si daly sraz na náměstí, jsme šly, šly, šly a potkaly jsme nějaké kluky. A já jsem si jako myslela, že jsme se jen jako potkali a máme společnou cestu. Tak jsme šli a došli k autobusu a ona jako, že se změnil plán a že budeme spát u té kamarádky. A já říkám: „já tu holku ale vůbec neznám,“ „neboj, ona je skvělá, s tou si budeš rozumět,“ dobře, fajn, nebudu při zdi sráč, půjdu. Teď jsme nastoupily do toho autobusu a ty kluci furt byli s náma, ona se s nima furt jako bavila, ta kamarádka furt nebyla nikde. Teď jsme furt jeli, dlouho, dlouho, dlouho a já říkám: „prosim tě, kam to jedeme?“ „No, víš, já jsem trochu lhala, ke kamarádce nejedem, tady žádná třetí holka nebude a jedeme k tomuhle klukovi na chatu.“ Bylo třeba deset večer a já jsem to město neznala tak dobře, já jsem vůbec nevěděla, kde jsme, byli jsme někde za městem. Víš, na takové té okrajové části. Já jsem tam v životě nebyla, byla tma a já jsem prostě při představě, že jdu pěšky, tak se ztratím někde v lese, já jsem vůbec nevěděla, kde jsem. Tak nás to vyhodilo na té cestě, před tou chalupou, tak jsem tam stála a čuměla na ten barák a došlo mi, co se stalo jako, jo, že mě prostě jako podvedla ta holka. A ona: „víš, já jsem věděla, že když ti to řeknu, nebo jako tenhle kluk nás pozval na párty, a já jsem věděla, že když ti to řeknu, tak nepudeš. Ale to bude skvělý, že jo, všechno si užijeme, bla, bla, bla.“ Tenhle večer skončil tak, že jsme se strašně ožrali, strašně jsme se vožrali. Ti kluci se tam i zhulili. Jsme všechno zebli a já jsem se probudila nahatá na koberci vedle nějakýho kluka přikrytá dekou. Jenom a vůbec jsem nevěděla, co se stalo.

K: dozvěděla ses to pak někdy časem?

D: no, ten kluk ráno říkal, že, já jsem tak jako pochopila z té konverzace, že jsem mu řekla, že mi je patnáct, že studuju nějakou obchodku někde, jsem mu nakecala, úplně nalhala všechno. Tudíž jsme spolu spali, protože on z toho rozhovoru jako si myslel, že jsem jako bezpečnej cíl. Nepočítal s tím, že bych lhala, vypadala jsem starší, takže prostě. No, zrovna to bylo v době, kdy jsem se vyrovnávala s tím klukem, co mě zneužíval, no to bylo příšerný. Jednak mi bylo fyzicky hrozně špatně, psychicky strašně špatně. Jsem si říkala: „do píči, co se to jako stalo?“. Pak mi ta holka vyprávěla, že se tam málem vyspala s nějakým klukem, že to vůbec nešlo a: „co ty?“ Tak jsem jako řekla, že my jsme se spolu vyspali. Takže ze mě ještě udělala, potom zpětně, jsme se hádaly a ona ze mě udělala prostě kurvu. A myslím, že pak to dokonce o mě začla říkat mezi lidma a mě to úplně jako zničilo, úplně mě to sundalo, absolutně jako. A pak jsem se snažila tu situaci nějak jako zachránit, takže jsem toho kluka vyhledala, nějak jsem sehnala kontakt. On že jakoby jo, že se mu se mnou dobře povídalo, já si to vůbec nepamatuju, ale že se mu se mnou dobře povídalo, než došlo na věc. A já jsem mu, si pamatuju, na té první schůzce všechno řekla, že jsem mu lhala, že mně je třináct, ale že

se může spolehnout na to, že já to jako nikomu říkat nebudu, jenom že bych ráda, aby byla jasno, že se to stalo, ale zároveň jako že se mi líbí, a kdyby se chtěl vídat, tak já jako budu pro. Nějak prostě jako jsem to s ním takhle férově otevřela. A on, že si to jako cení, že je rád, ale že on už je jakoby v podmínce za nějaký loupežný přepadení. Ty vogo, to byl prostě kluk, kterému hrozil past'ák a prostě jako špatný. A pak jsme spolu jako čtrnáct dní randili a on pak řekl: „hele, nemůžeme se vídat, protože tobě je třináct. Takže prostě je mi to líto, ale nejde to, doufám, že když jsi slíbila, že to nikomu neřekneš, tak že to tak bude.“ Takže to skončilo takhle, pro tu holku jsem byla největší kurva světa, já jsem o to víc věřila tomu, že skončím v pekle, že jo, prostě, prostě jako ty vogo.

K: ty jo.

D: to bylo největší dno jako jo. Tý holce jsem přestala věřit, přestala jsem se s ní bavit, protože ona o mně pak začala roznášet drby a já jsem začala bejt paranoidní, že jsem najednou měla pocit, že to všichni vědí, že to všichni o mně ví, protože ona se bavila s hodně lidma, který byli v mém okolí, a já jsem najednou začla věřit, že to řekla úplně všem. A já jsem se hrozně jako uzavřela a měla jsem hroznej problém s tím, abych si našla další kamarádku, které bych mohla znovu věřit. Ale jako tohle pro mě bylo velký tabu, o kterým jsem nechtěla mluvit. A doteď se mi to špatně přiznává, že třeba jakoby v tom městě, kde jsem vyrostla, mám to tak, že by někdo mohl toho člověka znát. Ví, že pro mě tenhle zážitek způsobil to, že jsem v tom městě nechtěla navazovat přátelství, protože jsem věděla, že v tomhle městě já v životě nechci bejt. Že tam nezůstanu, že tam moje budoucnost není, protože vím, že tam tuhle minulost prostě neodpáru. Na malym městě to prostě nejde. A je to zajímavý, že já si myslím, že to moc lidí nevědělo, že ona to třeba reálně mnoha lidem neřekla, ale já jsem úplně propadla v jedné době přesvědčení, že to všichni ví, že to mám napsané na čele a všichni o mně ví, jaká jsem coura. A vím, že doteď mám někdy takový jako problém lidem věřit, jo, že někdy se jako načapu, že přemýšlím nad tím, že někdo si o mně něco myslí. Nemám jedinej důkaz, ale myslím si, že si o mně něco myslí, a rozhodně to není pozitivní. Mám takovej jako paranoidní někdy tendence a musím se jako stopovat a říkat si: „ne, teď jsi paranoidní, teď si to tam jako přidáváš.“ No, takže tohle byl ten kluk, kterej tam nějak byl. Přemejšlim, jestli tam byl ještě někdo. Pak byly rande nějaký, asi, ale nebylo to jako nic vážnýho. Nic jako, občas jsem se někomu líbila, já jsem s ním třeba párkrát byla venku, ale měla jsem jako takovou barikádu, že kluci ne, nemůžu, nechci.

K: ta barikáda byla čím?

D: hm, přemejšlim, nějak spíš pro mě jako žádněj ten kluk nebyl tak vyžrálej a bezpečnej cíl. A právě jsem si našla toho okolo patnácti, tak ten se tvářil ze začátku jako bezpečnej cíl

a někdo, komu můžu věřit a kdo je trochu jako nad věcí, jako vyzrálejší. Ale v průběhu toho vztahu se ukázalo, že tomu tak nebylo. Ale předtím i byly nějaký jako rande, ale všechno skončilo v zárodku.

K: čím se pro tebe teda ty vztahy v tom dospívání, nebo ty první vyznačovaly?

D: jsem měla tendenci chovat se jako hrozný děcko. A hrozně jsem měla pocit, že to musej tolerovat, že se musej smát se mnou. Jsem hrozně šaškovala a všechno bylo hrozně vtipný a byla jsem ta ztřeštěná prostě. A od něho jsem vždycky očekávala, že to bude chápat, že v tom nějak pojede se mnou, ale ne tak moc, aby to jeho v mých očích nějak jakoby snížilo, nějak prostě. Jsem měla velký nároky na ty kluky, ty mentálně psychologický nároky jsem měla, ale neventilovala jsem je, nějak jsem narážela na ty hranice, kam až ty kluci půjdou, nějak jsem jako byla ztřeštěná a čekala, co oni jako udělaj, jo, že to bylo takový trošku experiment s nima, jak si to ustojej. A ono většinou ty kluci na to hodně slyšeli a vlastně jsem, to zní jako namyšleně jo, ale měla jsem hrozně kluků, který byli do mě zamilovaný, protože se jim hrozně líbila moje nevázanost a takový ty věci a to, že jsem jako veselá a to. Já jsem jako vnitřně byla úplně nejvíc v prdeli, jak jsem mohla.

K: zároveň sis nedovolila jim to říct.

D: a oni mě zároveň hrozně obdivovali, jak jsem jako veselá a tak. A bylo to fakt jako, já si myslím, že jsem byla hrozně roztráštěná, s těma klukama neformálně jsem byla veselá, ve škole jsem byla prostě na houpačce, jednou depresivní, jednou taková hyperaktivní, až manická. Doma jsem úplně depkařila, všude jinej svět, všude jsem byla za jinou osobu. Jsem jako věděla, vědomě jsem věděla, že někde jsem v nějaké roli a já jsem tu roli hrála, protože jsem věděla, že se to ode mě očekává.

K: takže ty vztahy, když to nějak shrnu, se vyznačovaly nějak tím, že sis nemohla tam dovolit být opravdová?

D: hm, a když jsem si to dovolila, tak se to jako posralo.

K: že to ten kluk neustál?

D: záleží, co znamená neustál. Třeba nezareagoval tak, jak jsem já potřebovala, že jsem si pak řekla, že jsem mu to neměla říkat. Nebo to svěření se vyústilo v to, že ten člověk propadl přesvědčení, že když už jsem se mu svěřila, tak že by mě mohl dostat do postele třeba. Spolužák na střední škole, jsme měli s nynějším přítelem v začátku dlouhou pauzu, protože jsme se jako na půl roku rozešli, myslím, že jsem byla psychicky náročná hodně, tak jsme se rozešli. A ti kluci se najednou vyrojili nějak a vim, že ten spolužák se o mě jako pokoušel, a já si pamatuju, že jsem byla hrozně depresivní jednou, že jsem jako byla, období, kdy jsem bojovala s tím sebepoškozováním, kdy jsem jako chtěla přestat a nevěděla jsem, jak to jinak

udělat, než tím. Jenže on u toho zrovna byl, tak jsem se mu snažila vysvětlit, co se děje, on tak jako bezradně koukal a snažil se ptát, co se děje. Tak jsem mu to nějak jako říkala a pak nevím, pak jsem prostě řekla, že jdu domu a myslím, že to dopadlo blbě ten večer, že jsem šla domů, udělala jsem, co jsem musela. Ale vím, že jakoby on přitlačil na pilu, jako kdyby tím, že se mu svěřím, tak dostal naději, že může blíž, že jakoby. A o to víc jsem ho nemohla odříznout, protože ten člověk jako: „tak se svěřila jednou, svěří se podruhé.“ A jednou, nevím, jsme byli u něho, pouštěli jsme draka, pak jsme byli u něj a on se na mě prostě vrhnul jako jo. A já říkám prostě, že ne, ať se na mě nezlobí, že jdu domu. Prostě ne, nic. A takhle několikrát jsem prostě, nevím, třeba jsem měla rande jedno, druhý, třetí, jsme si dali pusy a já najednou sek, prostě jdeš domu, musím. To je jako kdybych se teď sekla a řekla: „promiň, Kláro, já musím, prostě jdu domu“ a konec jako. Takhle jako si pamatuju, že jsem z toho odcházela.

K: dokážeš nějak zmapovat, čím ten sex nastal? Teda, sek. (smích)

D: (smích) hm sex, já jsem byla nějak jako nastavena na to: „buď trpělivá s těma lidma,“ tak jsem se snažila těm lidem jakoby vysvětlovat, co se jakoby děje. A v jeden moment ta naděje, úplně jako když zhasneš svíčku, to nepude prostě, konec naděje. Víš, jako snažíš, snažíš se, snažíš se, ten člověk nereaguje tak, jak ty potřebuješ, tak to řízneš. Sebereš si saky paky a jdeš. Nějak jako, ještě mi zopakuj tu otázku.

K: já myslím, že už jsi mi na ni odpověděla. Co vlastně bylo to, co způsobilo ten sex. Teda sek. (smích)

D: (smích) bylo to jako „tohle je marný.“

K: (smích) já jsem marná.

D: (smích) ty seš marná, jdu, čau. Protože když mě někdo nechápe, tak mi tím sděluje, tak mě tím ponižuje. To mám samozřejmě doted', snažím se to mít pod kontrolou, ale v té době to jako hodně určovalo ty moje vztahy. Když mě někdo nechápal, ponižovalo mě to, asi jsem blbá, že mě ten člověk nemůže chápat a já jsem v ten moment prostě, to byla moje odplata, že ho v tom nechám, že ho říznu, když „ty mi říkáš, že jsem blbá, tak si naser, nechci tě.“ A ono to bylo třeba jenom, že mě nechápal, ale pro mě to bylo: „nechápu tě, seš divná, seš nepochopitelná, seš zvláštní, seš divná,“ prostě negativní konotace, což mě ponižovalo. Ty se setsakramenstky snažíš, aby tě někdo pochopil, a pořád seš ta divná.

K: hm.

D: prostě to nechápu, nebo se tváří, že to chápu, ale chovaj se tak, že to nepochopili, no, tak tak, pocit ponížení. Prostě nechceš se bavit s někým, kdo tě ponižuje, že.

K: a když se teda vrátím ke svému super přereku, tak z hlediska sexuálního jsi to měla jak?

D: hm. Teď se ptáš na co všechno? Jako v tom partnerství konkrétním?

K: třeba. Spíš to vztahuju hodně k tomu zážitku s tím klukem, tak vlastně jak jsi vnímala tu sexualitu, sexuální věci a tak.

D: jo. V době, kdy já jsem si to asi nejvíc odžívala s nynějším partnerem, kdy já jsem, možná to byl první člověk, u kterýho jsem si to nějak mohla dovolit odžívat. A mně se tam objevovaly věci, třeba jsem nenáviděla slovo sex, protože sex znamenal pudovost, živočišnost, zvířecí něco a neznamenal to slovo lásku. To znamená, že on věděl, že nemůže říkat slovo sex přede mnou. Ale vždycky se mluvilo o milování, protože já jsem fakt na to byla háklivá. A i když třeba se mluvilo o tom, co nesouviselo bezprostředně s náma, tak prostě slovo sex pro mě bylo odporný, odpuzovalo mě, nechtěla jsem nějak v životě to slovo používat. Bylo pro mě hanlivý, urážlivý. To už teda teďka nemám, vim, že to takhle není. Ale v té době jsem to hodně propojovala a vlastně jsem jako mívala takový věci no. Jsem při sexu omdlívala, že mě to prostě vypínalo. Pokračuješ, pokračuješ a najednou ti vypne a seš prostě v bezvědomí a probudíš se prostě bezprostředně a uvědomíš si: „aha, to mě to asi vyplo,“ takový, že tě ta psychika prostě vypne. Párkrát jsem i spadla, jo, že jsem si třeba jako namlátila. Že mě vyplo v situaci, kdy to úplně jako nebylo dobré.

K: přišla jsi na to, čím vypínáš?

D: hm, byly to takový vnitřní myšlenky „co když se to vrátí?“

K: takže se ti to vybavovalo během toho?

D: no, jak kdy. Když se mi to opravdu vybavilo, nebo jsem si to propojila s tím klukem, tak jsem dostávala spíš křeče a spíš jsem jakoby zatuhla, jako úplně jsem byla v tenzi a nešlo nic se mnou. Prostě jsem se rozklepala a ztuhla. Prostě jsem se rozklepala a byla v křeči, v ten moment nic jako. A vim, že jsem vždycky měla tendenci zavřít oči, vždycky jsem brečela a nějak to postupně jako, se to podařilo nějak jako rozdýchat a uvolnit. A vim, že se mi to v hlavě přehrávalo dokola znova. A seš v tý křeči, klepeš se, brečíš, je ti špatně a přehráváš si to. To jsem měla vlastně hodně dlouho, sem tam se mi to stane znova a to se mi stane, když jsem unavená, když jsem hodně vyčerpaná a nedokážu tu mysl koncentrovat na ten okamžik teď a tady a ujedu. Ale já už to mám jako vytrénovaný, takže to vycítím ten moment kdy, a zachovám se tak, abych se do toho stavu nedostala. Ale vim, že mnohokrát náš sex byl tímhle jakoby dost poškozenej a vlastně když se jakoby ohlídnu, tak nejdřív s tím nynějším partnerem, to mě spíš vypínalo rovnou a pak postupně, když jsme víc, když se ten vztah jakoby víc prohluboval, tak už jsem nevypínala, ale měla jsem tyhle křečové stavy. Jo, že jako kdyby se to nějak vyvíjelo prostě to odžívání. Že na začátku to možná bylo tak silný, že mě to rovnou vyplo. Že to bylo tak silný, že ta mysl se tím nechtěla zaobírat. A pak, když ten

vztah už byl jakoby bezpečnej, tak mě nevypínalo na první dobrou, ale spíš jsem prostě potřebovala to odkřečovat jo, nebo nějak jako, no, takže asi tím jsem jakoby poznamenaná, nebo. Ale momentálně.

K: já ti jenom skočím do řeči, jak na to reagoval on?

D: on vůbec nevěděl, co s tím má dělat.

K: ale zdá se, že to nějak ustál.

D: ze začátku to bylo spíš takový „nerozumím, co se děje,“ ale bylo to takový to, já nevím, prostě, když jsem, když to bylo v koupelně a já jsem prostě spadla na kachličky, tak samozřejmě mě jako opečoval v ten moment. A já jsem vždycky měla jako tendenci se mu omlouvat hrozně, že nejsem jako plnohodnotná ženská, nebo nějak jako, že nejsem plnohodnotná partnerka, protože jiná holka by takový trable neměla, jo. Měla jsem potřebu se mu furt omlouvat, protože jsem měla pocit, že to takhle je a že prostě nemůžu jinak, že to neovládám. A on to nikdy jako nechtěl slyšet, nikdy na to nedbal, říkal prostě: „to vůbec neřeš, je to tak, jak to je, pojďme to řešit.“ Vůbec to jako nebral jako překážku, spíš jsem jako vnímala, že má o mě starost. Pak postupně to bylo spíš takový, že se mě ptal, co má dělat a vlastně potom postupně se naučil to, že když já jsem jako zavírala oči, když to přicházelo, tak on jako říkal: „nezavírej oči, koukej prostě na mě, jsem to já.“ To mi říkal jako: „jsem to já, nic se neděje, jsem v pohodě, jsem to já, je to pryč.“ Tím mi jako pomáhal, že prostě říkal, že mě vracel do reality, protože já jsem myšlenkami utíkala tam a on mě kotvil. Nedělal to jako záměrně, že by říkal: „tak teď ji budu kotvit,“ ale zpětně vnímám, že mě to fakt kotvilo. A pak jsem si říkala, začala říkávat sama.

K: to ti pomáhalo?

D: jo. Kotvit se v té přítomnosti. Jsem si říkala: „je to pryč, je to minulost, nevracej se tam, nepotřebuješ to znova řešit.“

K: takže tím pádem ten sex pak pro tebe byl v pohodě?

D: no, pak se dařilo to nějak jako mít pod kontrolou, nebo, no, že jsem to jakoby odbřečela nějak, odkřečovala. Někdy se dalo pokračovat, někdy ne, ale věděla jsem, že to není důležitý. Důležitý je to, aby to bylo v pohodě. A možná taky proto se to potom postupně dařilo překonávat častěji, že jsem věděla, že to není podmínka, že u něj to bylo takový, že u něho ten sex nebyl nikdy jako alfa omega, pro něho to nebylo nikdy důležitý. Když to nešlo, tak to dělat nebudem, úplně v pohodě a asi to bylo to fajn. Víš, že nemusíš prostě, ale o to víc chceš, protože víš, že nemusíš, nějak tě to motivuje naopak. No, tak asi tak.

K: pak tady mám otázku k tomu, jak se ti ty vztahy navazovaly během dospívání?

D: hm. Vztahy s chlapci?

K: ano. Nebo i třeba s dívkama, pokud jsi nějaké takové měla.

D: hrozně jednoduše. Ne, jako sexuálně ne, mně dívky odpuzují, velmi, hodně mě odpuzují. Já jsem propadla takovému zvláštnímu přesvědčení ve svojí pubertě, vlastně se mi to potvrdilo, se mi vždycky kluk nějak líbil, tak jsem věděla, že se mu líbím taky, a že bude. Víš, nějak jako jsem to uměla prostě, sbalit chlapa. Někak jako, že jsem věděla, jak se mám tvářit, jak se mám chovat, co mám dělat, věděla jsem, jak toho chlapa navábit. To neznamenal, že s ním chci nějak jako partnerský soužití, že jo, ale nějak dělalo mi třeba jenom dobře ta pozornost, nebo to, že vim, že mě někdo chce. To jsem si dost užívala. Byla taková jako tendence si hrát s těma chlapama. A někdy tak jako, třeba myslím, že do teďka jsem nějak jako dobrá ve flirtu, jo. Někaká jako bezprostřednost, radostnost, to, co nějak umim nasadit, tak ty chlapi nějak, mám osvědčený, že je to bere. Takže takhle já jsem navazovala, primárně na ten první dojem, roztomilost a tak. Jenže pak postupně ze mě lezly tady ty věci, že jo.

K: těm klukům jsi to říkala? O tom zážitku, o těch zkušenostech?

D: ne, většinou ne, většinou ne. Já jsem si to ani nepropojila, že by to souviselo. Pro mě to byla jako uzavřená temná třináctá komnata, což se stalo, vim to já a nikdo jiný a nebudem to otvírat. Já jsem myslela, že mě to neovlivnilo, jsem si myslela, že se to stalo, dobrý, uzavírám to, odsouvám to a teď jako jedu dál, jo. Vůbec mě nenapadlo, že to má nějakou jako souvislost, vůbec.

K: a ty první vztahy, když jsi je nějak jako navazovala, tak jsi s nima dokázala nějak sexuálně fungovat? Nebo to přišlo až s tímhle?

D: no, pro mě první kluk, to byl on, že jo. Ten druhý zážitek byl ten na té chlastačce, takže to taky nebylo úplně dobrovolný, jako dobrovolný. Přemejšlim, jestli jsem pak s někým spala dál. Pak ten v patnácti, to bylo nějak jako bez problémů, ale hodně odosobněný, moc si to nepamatuju. Pak ten nynější, no. Jaká byla otázka? Ještě jednou mi to řekni, jestli si vybavim něco konstruktivního.

K: mně tohle přijde dost konstruktivní. Otázka byla, jestli jsi dokázala s těma klukama sexuálně žít. S těma, s kterejma jsi chodila.

D: tak s těma prvníma to bylo jakoby hups.

K: ty nepočítám. Myslím vztahy jako fakt vztahy.

D: hm, přemejšlim. S tím nynějším jsem ti to popsala. S tím před tím to bylo, já jsem si to s ním nějak nedovolila to odžít. Že možná to bylo dost brzo po tom všem, co se stalo a já jsem tam jakoby vlastně s ním problémy neměla, když si to vybavim, že se mi to rozjelo až potom. Až když jsem si to nějak jako přebrala. Protože já celou dobu, co jsem s ním byla, tak jsem si

ty předchozí zážitky nějak jako přebírala v hlavě, jo, že jsem se tím nějak jako zaobírala. A pamatuju si, že jsem ho do toho nechtěla jako zatahovat, tak jsem mu neříkala, co se v té hlavě děje.

K: zároveň jsi říkala, že to bylo tak jako odosobněný.

D: jo, bylo, já si to třeba moc nepamatuju. Jsme spolu spali, jsme spolu asi mnohokrát spali, ale já si to nepamatuju.

K: jo, ok, to mi stačí.

D: ale vim, že jsem neměla problémy, ale to, že si to nepamatuju, je asi taky docela směrodatný.

K: no, právě.

D: hm.

K: teďka tady mám jako blbou otázku, jak navazujete vztahy nyní, jako partnerský, takže vzhledem k tomu, že máš devíti letý vztah, tak to není úplně aktuální otázka.

D: jsem flirtna, ale jsem věrná. (smích)

K: (smích) věrná flirtna.

D: (smích) věrná flirtna. Mám jasně daný hranice, za který nejdu.

K: hezký. Takže je něco, co vnímáš při navazování toho vztahu jako překážkou?

D: hm, ty vole, když mám jako potřebu flirtu, tak asi jako nějak to dělám, ale ve chvíli, kdy by se objevilo něco jako vážnějšího, nebo by to zašlo, nevím, pro mě už i líbání je jako za hranicí, už i líbání je nevěra. Pro mě i to, že už bych k tomu člověku začla něco cítit, tak to už je pro mě nevěra. A v ten moment to utínám, protože ten vztah, co mám teď, tak je pro mě velmi vzácný a vydřený a nerada bych o něj přišla. Takže ačkoli vím, že mám prostě někdy flirtující tendence, tak já nevím, třeba na té diskotéce, když jsme tam byly spolu, jak tys odešla.

K: jo, asi po čtvrt hodině, no.

D: tak tam pak jeden kluk právě, tam začal být takový jako dotěrnější a já jsem mu začla před obličejem mávat prstýnkem, jakože jsem zasnoubená. A on: „hm, tak si zatancuju se zasnoubenou holkou“ a bylo to takový přátelský, prostě najednou jsme byli kamarádi, co si spolu zatancujou. Ale já jsem jako věděla, že tu hranici tam potřebuju nastavit.

K: jo, dát mu hned najevo, jak to je.

D: jo, ale i jako kvůli sobě. Jednak mi ho je jako líto, protože já už jsem jako zažila párkrát, že ten kluk měl po mém boku pocit, že má jako velkou naději a já jsem ho vodila za nos. Nechci to dělat, nechci ubližovat ani jemu, ani sobě.

K: takže co třeba překážkou nebývá? Myslim si, že to není teda aktuální otázka.

D: asi ne. Já jako nemám důvod navazovat nový partnerský vztahy.

K: jo.

D: ale tu překážku já si tam mentálně dávám, protože nechci ohrozit ten, co mám. A dokážu vycítit ten moment, kdy už by to mohlo být jako vážný.

K: co pro tebe současný vztah znamená?

D: všechno.

K: specifikuj.

D: haha, pro mě to je kus historie velikej, taky kus práce. Jako bezpečí, jistota, vlastní rozvoj absolutně a svoboda. Což je pro mě hodně důležitý v tom partnerským vztahu mít pocit, že jsem pořád svobodná. Ne bez závazku, ale že můžu dělat, co chci. Když bych prostě chtěla někam odjet, tak to jde, kdybych chtěla, já nevím prostě, já si vždycky vymyslím nějaký kurzy, nebo prostě kraviny, výlety, zážitky a on mi jako neklade překážky. Dobře, někdy se mnou nejde a nesdílí to, ale to není jeho povinnost. Vlastně v ničem. Naposledy, když mi řek něco, v čem mě trochu jako bránil, tak to bylo opravdu tím, že mě chránil, že to bylo vlastně s tou organizací, kdy já jsem si toho na sebe zase chtěla navalit moc a on mi řekl: „prosím, nedělej to, udělej to pro mě.“ A to není bránění, to není brání svobody, to je spíš jako ochrana mě, ochrana nás obou, protože v ten moment mě to ovlivňovalo taky, protože jsem chodila domů nasraná, nešťastná a nevím, co všechno.

K: trvá teda devět let ten vztah? Co spolu chodíte?

D: jo, my jsme spolu začli bejt v roce dva tisíce devět, začátkem léta.

K: a zasnoubená jsi od podzimu teďka?

D: od prosince.

K: tak od září je někdo jiný.

D: jo.

K: co jsou pro tebe v tom vztahu jeho kladný stránky?

D: už jsme ve čtyřce?

K: ne. Ještě jsme dost kus ve trojce.

D: ehm, ty vole.

K: jsme rozbíhavý.

D: (smích) se přestanu rozkecávat. Ty vogo, mě budeš přepisovat dlouho, promiň.

K: (smích) to je život.

D: jsi neřekla, že to chceš usnadnit. Chceš to usnadnit?

K: ne, v pohodě.

D: tak co jsou jeho kladný stránky. Je hrozně chytřej.

K: jako toho vztahu, ale můžeš to vztáhnout i na něj.

D: (smích) jsme oba hrozně chytrý.

K: (smích) super, cool.

D: kladný stránky vztahu. To je těžký definovat. Já nevim, ten vztah je prostě dost stabilní a dost jako otevřený. Zároveň je to takový zajímavý, že mezi náma je furt ta vášeň. Že po devíti letech, ne ještě devíti letech, ale devátý rok, to už by člověk řekl, že je to vyčpělý a jako vůbec. To najednou člověk získá jako jiný rozměry. A je to takové jako, já myslim, že jsme dost kreativní pár, že se nevážeme na nějaké konkrétní. Není to o tom, že prostě jdeme lízt po skalách, nebo tak, ale prostě, že máme spolu tu jednu společnou věc a děláme každej, co nás baví a snažíme se prostě u toho nějaký ten vztah udržet, aby neztrácel na kvalitě. Že jako jeho to prostě baví. Vim, že s nějakým jiným klukem by to bylo nějak jako stereotypní, bysme byli zavření u televize, jednou bysme šli na večeři a měli bysme pocit, že to je hrozný jako ejchuchu. S ním to takhle jako vůbec nemáme. Jo, prostě asi ta svoboda je pro nás oba dva jako důležitá. Ne zbavit se závazků, to oba dva nemáme, to vnímáme velmi silně, že závazky jsou závazky, naopak chceme ty závazky mít, ale ne tak, že by jeden druhého nějak jako manipuloval, nebo vydíral, nebo jo. Já si třeba dávám bacha na to, abych nebyla podpantoflák, abych neřikala: „ne, to už nedělej to už je moc, nebudeš na mě mít čas.“ Snažim se mu nedefinovat to, co má mít rád a on to nedělá ani mně. Je to moc fajn.

K: našla bys něco, co je nějakou jako zápornou stránkou, co tam vnímáš, že není pro tebe úplně OK?

D: hm, jo. To určitě. On je na můj vkus někdy, jsem říkala, že si vážim toho, jakou je oporou a nějak jako silnej v něčem, tak se s tím pojí to, že on je někdy jako necitlivej. Že někdy bych jako potřebovala, aby reagoval citlivě, a on na to nějak není, on toho nějak není schopen. Takový to ženský trucování třeba, co my ženský máme, tak on na to vůbec nehraje, on na to vůbec nenasedá a já jsem pak jako frustrovaná, že pak jako, chápeš, tak co mám teda dělat. Že on něco udělá, něco mě naštvě, něco se mě dotkne, já pak jako trucuju, teď čekám, že za mnou dojde, on za mnou nedojde a nechává mě vydusit a já jsem pak nasraná, že mě nechává vydusit, jo, takže. Ta jeho stabilita je taková jako dvojsečná zbraň. Tak to je tak jako zápornej, záporná věc, že já jsem hodně emotivní, bezprostřední a on je jako takovej stoickej, nad věcí, rozumnej. Jo, že já jsem ty emoce a on je to racio. Já jsem ten balonek, co si tam lítá v tom větru a on ho drží a říká si: „jo, už dost prostě.“ Tak je to takový jako vtipný.

K: pak tu mám znovu otázku, jak se v tom vztahu cítíš, ale to je takový jako už odpovězený.

D: no jako balonek. To je hezká metafora toho.

K: jsou v něm nějaký problémový oblasti?

D: problémový oblasti? No to s tím asi souvisí, že já někdy bych potřebovala spíš, aby jako reagoval citlivěji a druhá věc je to, že já zase pro něho jsem taková jako, to je taky taková ženská vlastnost, že někdy nevím, co chci a myslím si, že on by to měl vědět. Takový to jakože ty něco chceš, nevíš co, a seš na něj nasraná, že on ti to nedává, ale pak když bys sama měla mu to říct, tak vlastně úplně nevíš, jak mu to máš říct, to je přece jasný, to má vědět. Snažím se to nějak jako držet pod kontrolou, nějak jako úplně tomu nepodléhat tomu ženskému pocitu, že by mi někdo měl číst myšlenky. Ale někdy k tomu ujždím, že to je jasný, logický, copak mě nezná? No a není to prostě logický a opakovaně narážím na to, že to pro něho není jasný.

K: jaký oblasti bys vyhovovala, teda vyhovovala, vyzdvihla? Jaký jsou pro tebe vyhovující?

D: nevím, myslím, že se to tak jako prolíná s tím, co jsem řekla, že to s tou svobodou, to, že se jakoby necpem do nějakých rámců. My často narážíme na to, že je normální slavit Valentýna, je normální jít na večeři na Valentýna. My na to oba dva nejsme a často narážíme na to, že to nějak máme a třeba norma je jinde. Že si to uděláme podle svého prostě. Máme na to jako svůj názor. Nevím, já si myslím, že jsme hrozně hodný oba, jenomže pak nevíme, kde nám hlava stojí, protože po nás pořád někdo něco chce.

K: a vy neumíte odmítnout.

D: hm. Že jsme pak i hodně časově vytížený a pak tu energii nemáme. Já jsem hyperaktivní, takže já jakoby tu energii mám, ale vidím na něm, že mu někdy ta energie schází. Takže my bysme se rozdali pro druhý a pak narážíme na to, že doma na sebe nemáme energii.

K: tak, teď se dostáváme k přátelským vztahům.

D: to už je čtyřka?

K: ještě dva řádky trojky.

D: uuuh, ty vogo.

K: jak vnímáš svoje přátelský vztahy?

D: nevnímám, jdem dál. Nemám přátele. (smích)

K: (smích) dík.

D: teďka? Jako teďka aktuálně?

K: ano.

D: ty vogo. Jsou úplně jiný všechny, mám pocit.

K: tak možná zkus nějak říct odděleně.

D: i když vim asi. Na Silvestra jsem zažila situaci, kdy jsem byla na horách s lidma, o kterých jsem si myslela, že jsou můj kamarádi a narazila jsem na to, že jsem si pro sebe vydefinovala, že nejsou. A to proto, že s těma lidma nedokážu mluvit vážně. Já jsem si vlastně uvědomila, že je pro mě jako, že to jsou lidi, s kterými si děláme jen srandičky. A ty srandičky zašly tak daleko, že už mě zraňovaly. To, že mi někdo u deskovky řekne, že jsem píča a myslí si, že to je vtipný, dobře, tak v té atmosféře to je třeba vtipný, ale já nad tím přemejšlim a беру si to. To už je za hranicí, to nechci, nechci, aby mi člověk říkal, že jsem píča, ani ve srandě. A nějak jsem si jako uvědomila, že s těma lidma jako nejsem schopna fakt mluvit o vážných věcech, že to pro mě vlastně nejsou bezpečný vztahy, že musím hrát roli. Jo, to je asi, to je hezký, jak se mi to propojuje. Jo, že ve chvíli, kdy musím hrát roli, tak to vlastně pro mě není přátelství. Pro mě je důležitý, abych mohla být sama sebou. Smutná, veselá, hyperaktivní, depresivní. Potřebuju být autentická, ve chvíli, kdy to ten člověk jakoby nepřijímá s pochopením, nebo je schopen hodnotit to přátelství, nebo ho nějak na základě toho znehodnotit, jo. Rozumíš mi, kdyby mi třeba někdo řekl, nevím, třeba ta holka mi řekla, že furt všechno potřebuju řešit a to je pro mě známka toho, že ta holka mě nepřijímá takovou, jaká jsem a v ten moment já se rozhoduju, že to není můj přítel. Je to nějaká známá, fajn, s kterou se nasměju, protože máme společnej humor, ale to nestačí.

K: jo, asi rozumím.

D: kdybych potřebovala něco řešit, tak no a co? Ona nic neřeší, já potřebuju něco řešit, tak ale to přijmeme a jdeme dál a budeme přátelé. Ale nějak s ní to úplně narazilo, že k ní mám jako už hranice a tím pádem si říkám: „to není můj přítel,“ ve chvíli, kdy si řeknu: „to není můj přítel,“ tak mě to tolik nezraňuje. Ve chvíli, kdy to je můj přítel, tak mě to zraní. A když si pro sebe vydefinuju, že tohle můj přítel není, ten může říkat, co chce, tak mě to trochu chrání.

K: a ty přátelský vztahy, který pro tebe třeba nejsou zraňující, nebo kde můžeš být sama sebou, tak je vnímáš jak, co pro tebe znamenají?

D: hm, co pro mě znamenají? Přemejšlim, jak mám odpovědět.

K: nebo jak se v nich cejtíš v těch vztazích?

D: nabíjej mě. Jakože, hm, to asi zase souvisí s těma rolema, jo. Ve chvíli, kdy musím po boku někoho hrát roli, tak mě to vyčerpává, víš, protože hraju. Jak můžu být autentická a je to bezpečný, tak mě to nabíjí, získám z toho energii. Jo, třeba dneska jsem jela v autobuse s holkou, která asi, ona mě má ráda, často má tendenci se mnou řešit svoje problémy a já jsem si uvědomila, jak mě vyčerpává. Protože ona je trošku jakoby negativistická a já vedle ní nemůžu být autentická a uvědomila jsem si, že mám vlastně tendenci se jí vyhnout, protože

to je pro mě plýtváním energie a ve chvíli, kdy je pro mě někdo plýtváním energie, tak to není můj přítel. Vnitřně.

K: vědí tvoji přátelé o těch zkušenostech s tím klukem?

D: ne. Přemejšlim, jestli někdo. Protože pro mě, když jsem bydlela v tom městě s tátou, tak to je pro mě jedna kapitola a pak tím přestěhováním sem, to je druhá kapitola. A já jsem tím odjezdem vlastně ztratila spoustu přátel, spoustu kontaktů, spoustu lidí.

K: a tam to přátelé věděli?

D: některý. Některý, ale já jsem to nějak jako přestala lidem říkat a přestala jsem mít tu potřebu. A tam, kde jsem teď, přemejšlim, kdo to ví. Možná jedna kámoška, jo, té jsem to jednou řekla. Neměla jsem tendenci se v tom patlat, ale potřebovala jsem jí to říct, protože to bylo období, když já jsem chodila na ty terapie a byla jsem z toho fakt úplně v píči prostě. A ona se mě třeba ptala a já, abych jí to mohla vysvětlit, aby to pochopila, co se děje, tak jsem jí musela prostě pustit do toho. Takže ona a ještě jedna kamarádka. Ta ví takovej základ jako jo, ale nějak jsem se jako s tím nevyptávala. Protože já mám pocit, že kdybych to lidem jako říkala, tak si říkám o pozornost a já vlastně nemám naději, že na to zareagují tak, aby to něco změnilo, nebo aby mi to něco dalo. Takže proč bych jim to říkala? Pro ně je to zbytečná informace, pro mě je to ztráta energie. Je to ukončená věc, je to vyřešený, proč bych jim to jako měla říkat? Naopak mám ještě pocit, že by mě některý lidi mohli ohrozit, kdyby to věděli.

K: aha.

D: jo, že mám taky tendenci se chránit, aby to lidi nevěděli, aby toho jako nezneužili, jo.

K: hm. A jak třeba ta kamarádka nebo druhá na to reagovala, když jsi jim to řekla? Jaká ta reakce pro tebe byla?

D: slyším mobil, proto otvírám kapsu. Ale myslím, že společný bylo to chápající, ale v tom smyslu, že jako to muselo být pro tebe těžký a ne jako chápu tě. Jako že nevěřím tomu, že je to možný. Taková jako fascinace a zároveň, možná jsem cítila zpětně, když to reflektuju, asi nějakou jako úctu k tomu příběhu, proto nelituju toho, že jsem jim to řekla, protože to nějak jako nehodnotily, nerekonstruovaly, nevyzvídalý víc, než bylo zdrávo. Jo, nějak jako to proběhlo, jak kdybych říkala, že jsem včera byla nakoupit deset rohlíků. Tak jsem to jakoby jim řekla, doptaly se na nějaký věci a fakt jsem měla pocit, že je to zajímavá kvůli mně, fakt jako kvůli mně a ne, aby se hrabaly v nějakých sračkách, násilně vyzvídalý něco osobního. Měla jsem jako pocit, že to navazovalo na ten vztah, že to bylo logický vyústění vztahu, že ty toho člověka, když je ti důvěřej, tak ho pustíš někam dál. Což mám pocit, že třeba kdysi s těma lidma nebylo, já jsem to třeba řekla člověku a zpětně jsem pochopila, že ten člověk na

to nebyl připravenej, nebo to bylo moc brzo, nebo jsem to tomu člověku řekla, aby byl fascinovanej, abych ho šokovala, nebo abych mu ukázala, jakej jsem chudák. Že to bylo jako účelový. Tady už to účelový nebylo.

K: jakou třeba reakci bys potřebovala?

D: hm, to s tím asi souvisí. To, jak zareagovaly holky, tak tak. A nějaká možná asi, asi mi dělá dobře, neumím to přijmout jo, ale asi mi dělá dobře, když mi někdo řekne: „jsi jako dobrá, žes to zvládla.“ Což mi vlastně jako dělá dobře, že jsem to zvládla, jsem na sebe pyšná. Si myslím, že jsou lidi, který skončej na psychiatrii kvůli tomu, nebo si sáhnout na život, nebo někomu ublížej a nedivila bych se vůbec.

K: jo, jo, jo. Máš děti nebo plánuješ?

D: hehe, děti nemám, neplánuju. Neplánuju proto, že se bojím samoty a být na mateřské rovná se pro mě budeš sama.

K: s partnerem to nějak probíráte? Řešili jste, řešíte?

D: my oba víme, že se to někdy stane, ale nerozebíráme to víc.

K: jakože se to stane? Že budete mít děti.

D: jo, my oba chceme děti, ale vim, že to není na pořadu dne teď. Mně se to i hodí a nijak se to nesnažím uspišit právě, že v tom mám to téma samoty. Neřeším to nějak víc s partnerem, že bych jako to otvírala s ním jako téma, protože mám pocit, že si to musím nějak sama jako pro sebe. Že jsou věci, v kterých budu sama a musím bejt sama, musím se tomu nějak jako postavit. Protože pro mě téma samoty je velmi důležité, velmi aktuální a velmi silné.

K: já bych řekla, že takový jako tím životem se linoucí.

D: no, protože já jako si pamatuju spoustu situací, kdy jsem jako byla sama. A nenávidím to, úplně to nenávidím. A není to o tom, jestli kolem sebe máš lidi, ale jestli kolem sebe máš lidi, který tě chápou, o který se můžeš opřít, který tě přijímaj. A já tím, že ani nemám tu rodinu, která by mě nějak jakoby přijímala, tak u mě ta samota hrozí, pořád, stále. Já to budu mít jako do konce života strach ze samoty.

K: hm, rozumim. Tím jsme dokončily část číslo tři.

D: super. Můžu jít na záchod?

K: ano, jdi na záchod. Já půjdu taky.

D: můžu první?

K: běž.

D: po čůrací pauze. (smích)

K: (smích) okej.

D: to abys tam měla předěl.

K: přesně, to si musím poznamenat. V tolik a tolik přerušeno a čůr pauza.

D: (smích) tak kdyby to byla nějaká intervenující proměnná, tak ať to vědí. No, že na tuhle otázku odpověděla takhle, ale možná to bylo tím, že předtím byla čůrací pauza.

K: se mi slepilo oko. (smích)

D: a ještě k tomu se jí slepilo oko. (smích).

K: přesně. Tak jo. Jak se s věkem mění to, jak se ti o tom mluví?

D: nemluvim. Nebo já spíš nemám takovou potřebu o tom mluvit, protože už mě to nedefinuje.

K: a mělas ji?

D: jo, měla jsem pocit, že mě to definuje ve všem a že ty vztahy, který navazuju, nemůžou být plnohodnotný ve chvíli, kdy ten člověk to o mně neví, protože bych měla pocit, že mám jako nějaký tajnosti. Ale jakoby ta moje potřeba klesla a vlastně už ji moc jako nemám. Že můžu mít i kamaráda, kterej je opravdu kamarád i bez toho, aby tohle věděl. Můj sexuální život je tajnej a mým kamarádům do něj nic není jako v tomhle smyslu nějakých traumat. Kdyby je to moc zajímalo, já jim to jako řeknu, ale nepotřebuju a ten vztah může být v pohodě tak jako tak.

K: jak se mění to, jak se ti na to vzpomíná?

D: hm, kdysi jsem asi to odžívala, když jsem na to vzpomínala. Hodně v tom jako byla agrese, vztek a zloba, jako smutek, nespravedlnost. Pak takový to jako já mám to tajemství, který vy nikdo nevíte. Pak jsem měla pocit, že mě to fakt jako odděluje vnitřně, emočně a od těch lidí, od toho, co je teď a tady, že jsem furt odcházela do té minulosti a přemejšlet, co se stalo a čím jsem to způsobila já a co mělo bejt jinak a takhle. A kdyby tohle, tak by tohle. A teď já už se k tomu vlastně prakticky nevracim a vlastně, jak jsme si psaly o tom respondentování, tak já jsem opravdu chvílku pochybovala, jestli je to o mně. Že jsem si říkala: „a patřim do té skupiny nebo ne?“

K: to vím, to vím, že v té komunikaci ještě proběhlo, že si to musíš ještě promyslet, že vlastně jako nevíš.

D: já jsem to jako v ten den vlastně neměla nijak vydefinovaný, jestli to bylo sexuální zneužívání nebo ne. Emočně si to furt dávám za vinu, mám furt pocit, že si za to plně můžu sama, a proto to nebylo sexuální zneužití vlastně. Takže nějak to tam vlastně trochu mám, ale už nemám potřebu se k tomu vracet.

K: co se změnilo, že to přestalo, jak jsi říkala, že to definovalo tvůj život nějakou část? Co se změnilo, že ho to přestalo definovat?

D: změnila jsem místo bydliště.

K: to ti pomohlo.

D: hodně. Osamostatnila jsem se od těch svých vychovatelů, kdy ty máš nějaký očekávání, aby se k tobě ty rodiče chovali nějak, pak se k tobě chovaj jinak, ty seš zklamaná. O to víc seš zklamaná, že jim ani nemůžeš říct, co se ti stalo. Jo, nějak jako se mi to propojovalo, že těm svým rodičům nemůžu plně říct, kdo jsem. A teď, když tam nejsem, že jo, tak jsem tak jako smířená, že to nejsou ty osoby, který to budou někdy vědět a že takhle to je asi dobře.

K: takže nebudou?

D: spíš očekávání, přestala jsem mít očekávání, že by to někdo měl vědět a někdo ne. Jsem to přestala, přestala jsem to nějak jako řešit. Asi i proto, že jsem zjistila, že mě může definovat i něco jinýho, než jen to, že jsem něco takovýho prožila.

K: takže nepřemýšlíš nad tím, že bys tátovi někdy něco takovýho řekla?

D: ne. Nikdy. V životě ne. Ani kdyby mě nutili a mučili, tak mu to neřeknu.

K: mluvíš o tom teďka s někým?

D: hm, ne.

K: ani s partnerem?

D: hm, ne. My jsme jako ze začátku o tom asi mluvili. On se mě ptal, že tomu nerozumí, že by to potřeboval pochopit.

K: co pro něj třeba bylo těžký pochopit?

D: třeba to, že, třeba ty stavy při tom sexu, kdy ty máš jako flashback a odehráváš to a nedokážeš to zastavit. A on nechápe, jak to, že to nedokážeš teď zastavit. Říká: „tak to zastav, tak to prostě zastav.“ To nejde prostě. Jo, že nějak jako když si to tělo dělá, co chce a on ti racionálně říká: „tak to stopni“ a ty říkáš: „nejde to.“ Tak to asi pro něj bylo nejhorší, nějak to jako pochopit, že to fakt nejde, že to nedělám schválně, jo, že to není nějaká manipulace, nebo. Jsem chvílku měla strach, aby si nemyslel, že s ním manipuluju, že si říkám o nějakou pozornost nebo něco. Já, kdybych mohla, tak si zalezu někam do černý díry, tam si odkřečuju a vrátím se, jo, ale nešlo to prostě. Takže ani v tomhle tom jsem si nechtěla říkat jako o pomoc, protože jsem věřila, že si pomůžu jen jako sama. A doteďka si myslím, že jedinej člověk, co si může pomoci, je on sám, jen on sám. Jestli ti to takhle stačí?

K: jo, děkuju. Jakou máš zkušenost s terapií? Vím, že říkáš, že jsi chodila na terapii.

D: jo, chodila jsem půl roku na ten Gestalt na individuál, jednou týdně. A platila jsem si to soukromě. Hm a bylo to v souvislosti s tím, že mě, my jsme s partnerem měli nějakej problém. Přemejšlim, já jsem s ním odehrávala asi svého otce v tom smyslu, že se o mě nezajímá, že jako bych mu přiřkávala vlastnosti, který, když jsem pak zpětně nad tím přemýšlela, tak vlastně měl můj táta. A já jsem to neměla takhle jako uchopený v té době,

jsem přemejšlela, že prostě od něj odejdu, protože jsem vůbec nevěděla, co s tím mám jako dělat, jo, že, že nějak mi v tom vztahu jako bylo špatně a věděla jsem, že je to mnou, že to není o něm, že je to mnou, že je to o mně, že si to musím nějak jako vyřešit, protože nemůžu to na něj házet, on je v tom nevinně. Nějak prostě jsem měla ten pocit a věděla jsem, když jsem šla po těch volnejch asociacích, že jsem vždycky skončila doma, že jsem skončila v tom tématu rodiny a těchhle věcí, jo. Takže jako nejsem debil a vim, že to z tohoto pramení, když mě to tam mentálně jako dává hned, tak jsem se rozhodla, že teda půjdu na tu terapii, abychom to spolu probrali. On jako, že jo, že neví, co má dělat, jak mi může pomoci a tak. Jsem někde i slyšela, že nedělejte si ze svého partnera psychoterapeuta, tak že jo: „já jsem partner, ne psychoterapeut.“ A nějak jsem najednou začla na něm něco odžívat, něco přehrávat a věděla jsem, že když si to nebudu řešit jinde, tak by to mohlo ten vztah ohrozit. No tak jsem šla na ten Gestalt a debil jsem si vybrala prostě mladýho kluka, partnerovýho věku, kterej mi v podstatě, teďka to vidim, odzrcadlil mi to stejně, úplně stejně. A ta nejzásadnější věc, já jsem prostě furt jako měla pocit, že je mu to jedno, že je neangažovanej, že mě nechápe, to samý prostě, že mě nechápe, že je neangažovanej, že prostě nějak do toho nedává jako energii, že. V jeden moment, to se vlastně stalo, to byla jedna z těch posledních terapií, kdy bylo vedro.

K: to s těma botama?

D: jo, to s těma botama, že se tam začal postupně vysvíkat. A pro mě to byl jako důkaz toho, že pro něj je důležitý to, aby si tam sundal boty. Já jsem zrovna mluvila o něčem pro mě těžkým a já jsem mu to prostě neodpustila. Jako říkám, já jsem mu to i řekla, lidsky chápu, že vedro je vedro, ale já jsem tady v pozici klienta a mě to sere a já si vás platim a vim, že tu nejste stoprocentní. A nějak to bylo tak, zas nesplňoval nějaký moje představy a dával mi najevo, že ho nezajímám. Což je přesně téma mýho otce. To je přesně ono. On mi to prostě jenom znova vyzrcadlil. Já jsem z té terapie potom odešla a až zpětně, vlastně teďka se k tomu ještě někdy vracím, že už to vidim, že mi to jenom prostě vrátil, celý, ve své kráse. Kdy já prostě na první dobrou nevypadám jako někdo, koho je potřeba chránit, a proto si na to lidi nedávaj pozor, ani v terapii, ten terapeut to těžko zachytí, protože já vypadám jako někdo, o koho není potřeba pečovat, tak o mě nepečuje. Já jsem potom zraněná, že na mě ten člověk nebyl opatrněj, nebo nějak. No, jestli to je pochopitelný takhle?

K: jo, jo, tomu rozumim. Takže primárně, proč jsi tu terapii vyhledala, bylo kvůli tomu, že sis na partnerovi přehrávala tátu?

D: jo.

K: tehdy jsi to nevěděla, ale vědělas, že si na něm něco odžíváš.

D: jo, jo. Že se mi vlastně začly vracet věci z domova, ale už jsem vlastně byla čtyři roky z domu a nebyl důvod, proč je přehrávat. Ale jako nějak nebyl důvod je vytahovat.

K: on to třeba věděl, co se stalo s tím klukem, ten terapeut?

D: hmm, jo, já jsem mu říkala, že si myslím, že to bylo sexuální zneužívání, že nějak jsme o tom mluvili, ale já mám pocit, že on z toho udělal, že on to jako nevzal vážně. On mě nevzal, mám z toho jako takovej vnitřní pocit, že ze mě udělal malou couru. Nevím už přesně, co řek, možná bych si vzpomněla, kdybych chvíli ještě přemejšlela. No nevím, prostě nějak to, já jsem asi nechtěla, ať ze mě někdo dělá chudáka, ale měla jsem pocit, že na to kouká jako chlapsky. Víš, takový to jako, nevím, mám pocit, že to šlo úplně mimo něj, že když jsme o tom mluvili, tak v tom chodil tak jako neobratně, kdy já jsem pochybovala, já jsem opakovaně pochybovala, jestli mu to mám říkat, ale racionálně jsem si říkala: „seš na terapii, tak kde jinde bys to měla říkat, než na terapii?“ A takový ty nároky si na sebe kladeš, že jo, a čím víc kladeš, tím víc očekáváš a tím víc ten člověk nereaguje tak, jak ty bys jako potřeboval. Tak to jako víc vysvětluješ, aby to už konečně bylo pochopitelný a nějak to, nějak ses té tenze jako zbavila a ono to pořád nepřichází.

K: možná se ještě zvyšuje.

D: přesně tak. A mám pocit, že jsem mu furt jako dávala takovou jako šanci, aby to pochopil, a furt jsem si říkala, že to asi neříkám nějak to, no. Mám pocit, že mě v tom jako nějak nechal, že to pro něj nebylo důležitý. Což mi tak jako potvrdilo takovou domněnku „nikomu to necpi, to je tvůj problém, co je komu po tom, co chceš.“

K: takový docela odrazující jako.

D: hm, jo. Prostě lidi nebudou reagovat, tak jak já potřebuju, aby na to reagovali. Tak ať si naserou, já jim to říkat nebudu. Možná je to takový to, že já bych jako čekala, že ten člověk bude rád, že mu to jako říkám, protože mu tím projevuju nějakou jako důvěru a on na to nezareaguje jako, že je rád, že mu to říkám, nebo něco. Prostě jak kdyby fakt jako deset deka salámu, ale pro tebe to není jako deset deka salámu, pro tebe to je důležitý. Možná jsem málo brečela.

K: myslím si, že o tom by to nemělo bejt. Jestli málo brečíš. Nicméně, změnilo se díky tý terapii něco?

D: jo, paradoxně jo. Jednak jsem si uvědomila, že minimálně na dlouhou dobu jako seru na pomoc zvenčí, že když se sama v sobě nevyznám, tak nemůžu chtít, aby se ve mně vyznal někdo jinej. Prostě mě to utvrdilo v té mojí samostatnosti. Já mám pocit, dobře, bude to znít namyšleně, ale já jsem si nejlepším terapeutem. Já postupně, postupně i dokážu nějak jako, asi jsou věci, který nevidim, nebo vidim třeba později, ale někdy získávám jako výborný náhledy,

jo, jako sama na sebe. Že si jako přehrávám věci, který se mi dějou a úplně si říkám: „no ty vole, vždyť je to tohle.“ Jo, úplně. A když se mi to propojí, tak se mi uleví. A fakt mám jako pocit, že vlastně sama se sebou mám nejlepší terapeutickéj vztah. Protože nikdy, nikdy se neobjevil někdo, kdo by mi ukázal, že je lepší, než já sama. Což zní hrozně, ale lidi jsou různý.

K: mně to zní tak, jak to máš v celém životě, můžu se spolehnout jenom já sama na sebe, tak se spolehnu sama sebe.

D: hm, protože mě soustavně lidi zklamávali. A já asi už to nějak způsobuju, že ty lidi to dělaj, já to už asi nějak vyvolávám, ale já fakt nevím. A vlastně ani nevím, jestli jsem schopna to změnit už. Já si myslím, že už jsem tak definovaná osobnost, jasně daná, že si nedokážu představit, jak hluboká změna by to musela bejt, abych tohle přestala vyvolávat, kopněte si do mě, já to zvládnou. Prostě nevěřím tomu, že bych v těch lidech začla vyvolávat něco jinýho. A zároveň mě napadá, aby to neznělo taky tak sebestředně, já třeba tou svou otevřeností k těm svejm přátelům, si spoustu věcí taky nahlídnu. Pro mě vlastně přátelský vztahy jsou terapeutický vztahy. A kdy já chci, aby ty lidi ke mně byli upřímný, že když je naseru, aby mi řekli, že jsem je nasrala, a když se mnou jsou rádi, tak aby mi řekli, že se mnou jsou rádi. A když si těch lidí vážím, tak si dávám pozor na to, abych těm lidem řekla, že si jich vážím, že je mám ráda a že jsou pro mě důležitý. A vnímám, že tady ty vztahy jsou pro mě taky hrozně terapeutický a hrozně si jich vážím. Proto vim, že holka, která mi řekne: „věci moc řešíš,“ tak pro mě nikdy kamarád nemůže bejt, protože nesplňuje tenhle terapeutickéj rozměr, kterej já na tom přátelství mám, nebo požadavek, očekávání. A zatím to nedělá překážku v těch vztazích, zatím je to spíš naopak výhoda, že ty lidi vědí, že je to opravdový.

K: jo, mně přijde, že tím, jak máš velkou sebereflexi a tím, jak na to nahlížíš, tak je super, že si to z těch vztahů přátelských dokážeš ozrcadlit a vytahat.

D: mně přátelský vztahy po tý terapeutický stránce dávaj daleko víc, než nějaká posraná půlroční terapie, za kterou jsem zaplatila hrozný prachy. To, že jdu v neděli do kostela a slyším prostě kázání, který mi asociuje nějaký věci z mýho života, a já si je můžu nějak přebrat, jako kdyby tu kostku prostě nějak seskládat a nějak jako přijmout, tak to je pro mě terapeutický, kontakt s lidma je pro mě terapeutickéj, jo, ale ne prostě uměle vytvořená situace v terapii, to mně nějak nejde. A já si myslím, že to blokuje to uzdravení, mnohdy. Že prostě terapeut s tebou nebude nikdy plakat, tak jak bude opravdovej přítel, terapeut ti ráno nenapíše: „tak co, jsi tu ještě s náma?“ Nenapíše, protože je v práci.

K: protože má jiný klienty.

D: jo, jo, profesionální vztah.

K: pomohla ti v něčem ta terapie?

D: pomohla mi v tom, že jsem začala vidět, že jsem ve vzorcích.

K: a ublížila v něčem?

D: nasral mě (smích). Nasral mě, ale už koukám na to z jeho úhlu pohledu, prostě mladej kluk, čerstvě v praxi, nevěděl, co se mnou má dělat.

K: to ho na jednu stranu neomlouvá.

D: třeba s tím tématem prostě neuměl nějak zacházet, jo. Sorry jako, nemám vůči němu žádný pocity. Já jsem mu tu šanci dala, on mi pak jako řekl, že ta terapie bude neplacená, že se budou ty peníze převádět jako do dalšího sezení, že to bude jakoby nulová, žádná. A já jsem mu to prostě neodpustila, já jsem asi člověk, kterej někdy, já jsem si k němu nevytvořila ten vztah. Já kdybych měla k někomu vztah, tak mu odpustim, ale když k němu nemám vztah a zklame mě, tak nemám proč mu odpouštět. A byla to pro mě situace opravdu, která vyžadovala odpuštění, bylo to pro mě fakt zásadní. Zároveň jsem neměla pocit, že by mu moje odpuštění nebylo lhostejný, jo. Jsou lidi, kterým když odpustíš, tak je to potěší, jsou rádi, nebo jo, něco takovýho.

K: jo, že nějak to odpuštění vnímaj. Nějak to projeví.

D: nějak to prožijou. A já jsem u něho věděla, že já se nadřu, abych mu odpustila a on nic, jsem klientka prostě, tak nic. Budeme pokračovat v terapii.

K: nic to pro něj nebude znamenat.

D: přesně tak. Že já do toho zase budu investovat víc energie než on, jo. Ty vogo, na to jsem alergická, abych do něčeho zase investovala energii. Já jsem citlivá na to, když do něčeho investuju energii a nějak se to nevyplácí, nemá to efekt nebo ty lidi to nevracej.

K: hm. Můžeme k další otázce?

D: jo, promiň, já se vždycky jako vykecávám.

K: jo, v pohodě, v pohodě, pro mě to je dobrý. Je třeba něco, co ti teďka činí z hlediska toho zážitku nějaký problémy, nějaký potíže?

D: nemůžu jezdit do toho místa, kde se to stalo (smích).

K: protože bys ho tam mohla potkat?

D: ne, tam se to stalo, tam jsme byli na té rodinné dovolené, v tom kempu, víš. Takže vždycky, když se řekne název toho místa, tak já úplně bych chtěla zvracet.

K: hm, takže to vyvolává furt docela silnou tělesnou reakci.

D: hm, jo, jako jo. Jako není mi z toho dobře. Kdybych mohla, tak tam hodim atomovoku prostě do toho města. No a jinak ale asi ne. Naopak bych toho člověka možná chtěla vidět, protože jednak bych se trochu usadila do reality, protože si myslim, že v těch představách už

jsem jako někde, kde to je nereálný. Jo, jakože to přehráváš pořád dokola a už seš v nějaké jako symbolicko nereálné rovině a možná, když bys toho člověka viděla, tak se jako trochu usadíš. A možná taky ne, jo, nevím.

K: usadíš v čem?

D: nevím, nějak jako prostě se posadíš do reality, že to nějaké prostě, je to normální člověk, co prostě udělal chybu. Protože symbolicky z tebe to zneužívání dělá to chud'átko, kuřátko, co ho někdo prostě zvenčí přepadne, znásilní a vycucne. A ono jako reálně já věřím tomu, že to byl člověk, kterej jako udělal chybu. A když bych ho viděla, tak bych mu třeba byla schopná odpustit víc, než když s ním nejsem vůbec v kontaktu. A zároveň nevím, co by to udělalo se mnou, vůbec nevím, jak bych na to mohla reagovat.

K: máš nějakou fantazii, jak bys na to mohla reagovat?

D: hm, bych, asi bych dělala, že nic, že jsem úplně v pohodě.

K: jo. A pak zpětně, když už bys byla sama?

D: tak bych samozřejmě to zase obřečela asi, no.

K: aha.

D: asi bych se do toho vrátila, bych to zase znova přehrála. Asi bych mu neukázala tu slabost zase, protože tak jako to mám, vždycky dělám machra, že všechno zvládám a pak prostě doma někde jako brečím, skáču z okna a pak to zas nějak zvládnou sama. A zase si řeknu: „jó, nejlepší lékař seš ty sama.“ Hezky, takže už ho nechci vidět.

K: fajn, že nemusíš.

D: asi jo, asi jo. Je fakt, že kokoti se neměňej. (smích)

K: true story (smích)

D: doslova (smích). Ježiš marja, fuj, to je hnus.

K: ekl.

D: jo, ehm, fuj.

K: je třeba něco, co vnímáš jako pozitivní dopad té zkušenosti, nebo něco, co ti to jako do života vneslo, co vnímáš jako nějaké, to je blbý slovo, přínos, jo, ale jestli něco tak je.

D: jo, dvě věci. Jedno z toho je, jak jsem o tom mluvila, sílu a sebedůvěru z toho, že jsem to překonala, což je hodně fajn. Prostě kdyby spadl meteorit, tak já vim, že neskončím, že to nějak prostě udělám. A zároveň se umím jakoby disociovat, takže zvládnou cokoli, chápeš, že v ten moment já to neprožiju, chápeš (smích). Že mě to trošku chrání, taková moje bublina. A druhá věc bezesporu je to, že já mám úplně jinej vztah k sexu, že pro mě prostě sex není sex, není to živočišná věc a je to něco jako duchovního hrozně. Vlastně se to stalo něčím hrozně obohacujícím. Jak se říká jing a jang, prostě muž a žena, že to je prostě, že tvořej

dohromady ten celek a až spolu jsou jednotný, až spolu jsou kompletní, tak to já jako prožívám při tom. Jo, jakože, no, je to fakt hodně, nechci říct ezo, ale je to duchovní zážitek spíš, než jako tělesnej.

K: to je zajímavý, protože jako pro mě, třeba z těch předchozích rozhovorů mi to vyplývá právě naopak, že to někdo nedokáže vnímat tak, že to je pro ně něco jako pudovýho, zvířecího, tělesnýho a možná to je právě tím, že nepotkaly partnera, s kterým by si to dovolily, třeba jako odžít.

D: asi jo. Jo, protože já jsem to s ním měla taky, prostě ze začátku, jak jsem říkala.

K: aha, a jo. A tím, jak sis to odžila, tak se to změnilo a tím, že to s tebou vydržel?

D: jo, jo, myslím, že to udělalo strašně moc.

K: a tím, že jste to spolu nějak zvládli.

D: že jsme to překonali a zároveň, že to nevytvořilo překážku tak velkou, abychom se rozhodli spolu nespát.

K: takže i ty jsi měla motivaci to překonat.

D: ne, ne. Přiznám se, on jakoby zapojil své raciono a říká: „když to jakoby nepřekonáš, tak to tady bude furt.“ Já jsem si chvíli říkala: „á, ty prase jedno nadržený, prostě se ti nechce bejt bez sexu, že jo,“ ale pak, když jsem jakoby začla víc chápat, jak mysl funguje, tak tohle, myslím, je potřeba přebít korektivní zkušeností jako prase. A ne jednou, ne desetkrát, prostě stokrát, potřebuješ stokrát přebít ten jeden hnus, jako stonásobným dobrem, tím, že to je bezpečný, že to je v pohodě a že existuje někdo, komu můžeš věřit. A myslím si, že kdyby tohle se nestalo, kdyby on mně neřek to, že se s tím prostě musí bojovat a překonávat to, a to, že jeden neúspěch neznamená prostě totální neúspěch, že jednou se to nepovede, podruhé se to povede, tak to mě vlastně donutilo to překonat. A odešlo to a opravdu to ztratilo ten emoční náboj. A já jsem mívala prostě noční můry, kde se mi to jako přehrávalo celý znova, ve snech. Budila jsem se třeba jako ve dvě ráno, prostě jako z toho v podstatě a všechno je to pryč. Jsem furt neurotická, klepu se, někdy prostě mám to, ale je to stonásobně mírnější, než jaký to bylo předtím.

K: jak často, dokážeš odhadnout, jak často se to třeba objeví teďka?

D: teď? Já si třeba nepamatuju, kdy to bylo naposledy. Možná někdy v létě. Ale fakt nepamatuju si, nemám tu živou vzpomínku toho, kdy to bylo naposled. A vím, že kdysi to bylo prostě jako každej sex, vždycky se to objevilo různě silný, podle toho, jak jsem byla unavená, nebo podle toho, jestli jsem, jak to říct, já sama, když jsem měla nějaký pudový nastavení, tak mi to ta mysl jakoby sekla, že třeba s partnerem se jako schylovalo k sexu a já jsem na sobě vnímala, že to je pudový, tak to vždycky dopadlo špatně. Víš, že nějak se to,

jakoby to ta hlava nedovolí, že to vždycky musí být fakt jako, tak jakoby duchovní, nebo mít to nějaký vyšší smysl, dát tomu nějakou vyšší hodnotu, než nějaká jako pudovost posraná.

K: a on to tak vnímá taky?

D: nevim. O tom jsme nemluvili. Já si myslím, že jsem v tomhle tom hodně šouplá. Nemyslím si, nebo vim, že pro něj sex nikdy nebyl jako pudovej, myslím si, že pro něj jako projev důvěrnosti, nějak jako, on je v tomhle trošku jinej, jo. Třeba co poslouchám, jak to mají kamarádky, tak ten jejich chlap, to je prostě nadrženej Pepík, co večer přijde z hospody a chce sex, jo. To já bych se zeblila. Ale já to takhle s partnerem vůbec nemám. Když víme, že jsme unavený, tak to nepotřebujem, že vždycky ten sex je jakoby vyvrcholením toho, že si rozumíme, ale není to o tom, že by zase přišel nadrženej domů a chtěl to jo, nebo tak něco. To bych ho hnala, jo, nebo bych si sbalila kufry a šla pryč. Já potřebuju, aby to bylo společné, ne, aby jeden byl nadrženej a druhý mu podržel, nebo něco, to je pro mě něco, fuj, to se mi ekluje. A stále se mi to ekluje vlastně. Možná taky proto je to, ta motivace třeba jako na diskotéce neujet, protože já vim, že to je pudový, že to je všechno pudový a že já to nechci. Že nějaký flirt, fajn, dobře, když si tím člověk zvedne sebevědomí. Ale pudovost někde na hajzlu, ty vole, to bych, já vim, že bych to obřečela a nevim vůbec, jak bych to nesla. Ohrozila bych tím ten vztah.

K: možná i znovu sebe.

D: přesně tak, možná bych tím riskovala, že se mi ty flashbaky vrátěj. Teďkon mám pocit, že to je čistý a upřímný nějak s ním a že jsme to jako překonali, že je potřeba to chránit, mám nějak pocit.

K: hm, hezký. Vnímáš něco, co ti to vzalo? Co třeba, z čeho by mohly teďka plynout nějaký omezení? Nebo spíš nechme to u toho, co ti to vzalo.

D: hm, nahrávaj, ty vole, jo. Dvě a půl hodiny, promiň.

K: to je fakt v pohodě. Já jsem si to tak zařídila sama, hele.

D: jasně, vlastně, tvoje věc. (smích)

K: přesně.

D: stejně se ti ještě párkrát omluvim. Co mi to vzalo? Vzalo mi to dětství, rozhodně. Jakoby v životním období, kdy jsem potřebovala prostě nezávazně mít kamarádky a ty první lásky, tak to bylo přeskocené, že to vlastně vystavilo pak na dlouhou dobu barikádu mezi mnou a nějakýma mýma vrstevníkama, což je mi jako líto nějak. Když někde prostě se nezávazně zabrouzdá na to, jaký jste měli první sex, víš, jako se někdy zabrouzdá na to třeba v hospodě, nebo tak, tak já se stahuju v ten moment, protože už to není jako bezpečný,

bezpečná situace pro mě. A modlim se, aby se mě na to nikdo neptal, a když se mě na to někdo zeptá, tak řeknu, že o tom nechci mluvit, nebo že není nic moc co říkat, nebo tak jako.

K: převedeš to do vtipu, jsem z toho teď nějak slyšela.

D: no, to já umím. Věci nějak zesměšním, nebo je shodím.

K: hm.

D: hm, co mi to vzalo, no. Vzalo mi to to, že prostě mám takovej jako vnitřní pocit, že lidi jsou svině, jo, že pokud je dobře neznám a nevím, že jsou důvěryhodný, tak můj takovej vnitřní archetyp je, že lidi jsou svině. A ženský ještě větší. Nevím, proč ženský. Chlapi taky vlastně. Lidi jsou svině, prostě jsou. A musej mě přesvědčit, že nejsou.

K: vnímáš nějaká omezení, která by z toho mohla plynout?

D: teď?

K: ano.

D: ne. Mám pocit, že z toho můžu jenom těžit. Teď už. Vlastně to tak vypadá, že bych měla bejt ještě ráda, že se to stalo (smích). Ne, to ne, to zas, neprožívám to tak. To zas tak jako vyznělo trochu.

K: trošku mě to vyděsilo, jo.

D: ne, to ne.

K: vzhledem k tomu, cos mi povídala předtím a jak jsi to prožívala.

D: ne, to určitě ne, nejsem ráda, že se to stalo. Furt mám nějak jako pocit, že se nějak jakoby odlišuju, nebo, od normálních holek.

K: dokážeš specifikovat v čem?

D: asi furt v tom samým, že jsem furt jakoby nějak zhrubla. Že nějak prostě vypadám, že jsem nějak jakoby racionální a silná, zodpovědná a takový věci. Vnímám to, protože mi to lidi jakoby říkaj. Na první dobrou mě takhle lidi hodnotěj. A já jim to nevyvracím, že jo, ale zároveň si trošku myslím, že to je důsledek tady toho, co se stalo. A jako, byla bych ráda, ráda bych věděla, jestli by to tak vypadalo, kdyby se to nestalo, jestli bych to tak taky měla.

K: hm.

D: ale už se to jako nedozvíme, to je jedno, nad tím nemá smysl přemejšlet. Tak jako jaký by to bylo, kdyby. Nějaké alternativní věci.

K: máš pocit, že to máš zpracovaný?

D: myslím, že jo.

K: mám otázku, jak by to zpracování podle tebe mělo vypadat, jo, nebo jak si to zpracování představuješ?

D: už se mi o tom nezdá, sex probíhá v pohodě, dokážu o tom mluvit a nebrečet, minimálně doma už nemívám takový ty depresivní stavy, sebelítostivý, sebedestruktivní. Hm, no a dokážu jakoby na sebe pohlížet nějak jakoby s tím soucitem.

K: a objevujou se teďka třeba, sakra, zase se mi motá jazyk, to bude po tom čaji.

D: nebo ze mě.

K: přesně. Objevujou se teďka, myslím, že už jsme se o tom taky bavily, ale jestli se teďka objevujou nějaký konkrétní problémy či potíže plynoucí z toho jako formou záblesků, snů? Teďka jsi říkala, že sny už nemáš, záblesky občas.

D: jako asi bych kecala, kdyby se sny jako nikdy neobjevily s tou tematikou, ale není to, už to není tak traumatizující.

K: možná zahlcující?

D: hm. Někdy mám takový jako sny, že mám strach, ale to asi nesouvisí tolik jako s tím zneužitím, ale spíš s tím mým dětstvím, kdy já mám prostě strach, že přijde situace, kterou nedokážu zvládnout, jo. Pak se probudim, jsem v realitě, zjistim, že jsem pánem svého těla, svého života a všechno je v pohodě. Ale někdy mám prostě sny o tom, že jsem bezmocná, to s tím jako souvisí a nesouvisí, no. Tak.

K: je třeba, máš pocit, že když jsi se s někým bavila, kdo o tom nevěděl, tak se k tobě choval nějak a pak mu o tom řekla a to jeho chování k tobě se nějak změnilo?

D: hm, většinou ne. A vlastně jsem to řekla té sestře, která spíš než aby mně pomohla, tak mě spíš v tom, jakoby mi to dala ještě sežrat. Takže, ale že by to nějak jako změnilo náš způsob komunikace, nebo jako vztahu, to ne. Spíš to jenom potvrdilo to, že ona mě vždycky dokázala v těch věcech vykoupat, jakože si to neodpustila ani teď.

K: hm.

D: spíš negativně. A opravdu to mě vyléčilo. Ale ne, ty lidi, jako mám pocit, že nikdy jako nezměnili vztahování se ke mně, myslím, nevím o tom.

K: je teďka něco, co tě napadá, co jsme si neřekly a co ti přijde nějak jako důležitý zmínit?

D: já mám pocit, žeš mě prošpikovala úplně jako skrz na skrz. Nic, asi, že jsem ráda, že ses mi věnovala, protože pro mě je to jako rekapitulace jako něčeho, co je dávno pryč. V podstatě kolik, deset, dvanáct let, ty vole, to je doba, to je vlastně půlka mého života, je mi dvacet čtyři, takže přesně v polovině mého života. Já fakt teďka s čistým svědomím můžu říct, že je to za mnou a je to hrozně fajn si to takhle jako říct, víš, protože já jsem nikdy neměla jako možnost to někomu převyprávět a i s těma jako souvislostma v životě, víš, protože když to někomu říkáš, tak se mu snažíš podat jako jádro pudla a ten člověk se tě neptá na tebe jako osobu a tvoje další vztahy a toho, jakou to má souvislost. A ačkoliv to jsou věci, který si nějak

jako vnitřně uvědomuju, tak tím, že to někomu jako vysvětlíš, nebo řekneš, nebo to nějak jako narativně převyprávíš, tak tomu dává úplně jako jiné rozměr, že mám nějak jako pocit, že mi to pomohlo si to zase nějak jako zarámovat a nějak líp to zase odložit. Možná proto se tak jako vykecávám, protože mně se to vlastně jako líbí, je mi to příjemný.

K: super.

D: a zároveň mám pocit, že jsme projely fakt jako úplně všechno.

K: já tam vidím ještě koutky, který jsme neprojely, jo.

D: klidně se ptej. Možná jako všechno v tom smyslu, že bych neměla nějaký pnutí, že je něco ještě, co bysme, jsme ještě něco, že bych něco tajila, nějaké koutek, co by ještě.

K: to nemám z toho takový pocit, to určitě ne. Já každopádně moc děkuju a moc si toho vážím, že ses souhlasila s tím, že se mnou ten rozhovor uděláš.

D: jsem ráda, že seš ráda.

K: tak jo, já to teďka vypnu, protože to byla poslední otázka.

Když teď, po nějaké době, co jsme spolu mluvily, pročítáš ten rozhovor, možná se ti něco během toho času vybavovalo, možná pořád vybavuje. Je něco, co po tom hovoru přišlo, vybavilo se ti, nebo třeba něco, v čem ti byl nějakým způsobem užitečný či naopak, zraňující?

Racionálně vím, že to je můj příběh, ale čtu to jako o někom jiném, je to zvláštní pocit. No a potvrzují se mi v tom další věci, které mi pak ještě vyplavávaly později.

Nevím, teď, jak tu sedím a je všechno OK, tak mám pocit, že ten hnus jsem nemohla prožít já, víš. Taková obrovská změna života.

No, ještě to nemám moc uchopený. Každopádně jsem potom ještě přemýšlela o těch svých přátelských vztazích, asi mě ta diskuze s tebou nakousla. Zároveň se k tomu ještě přidalo pár zážitků.

Prostě jsem se snažila pro sebe definovat, co od svých přátel opravdu potřebuju. Vypadly ze mě věci typu – otevřenost, podporu, upřímnost, bezpodmínečné přijetí, pomoc, spolehlivost. A pak mi došlo, že moje opakované zklamávání mými kamarády pramení z toho, že nikdo nikdy tohle nesplňoval, což asi ani nelze splnit, že očekávám něco nereálného. No, pak mi došlo, že v těch vztazích v podstatě hledám tu moji mámu. To jsou všechno potřeby, které ti může jenom dát mamka. Naprostý pocit bezpečí. A došlo mi to na jednom semináři, myslela jsem, že mi vybuchne hlava, když mi to došlo. Chtělo se mi brečet, zase jsem měla pocit, jak kdyby mě někdo držel pod krkem a dusil mě. To se mi stává při takových momentech, kdy cítím žal takový. Tak jsem to vydýchala, ale často se k tomu vracím a je to pro mě zase nový rozměr.

Díky, Kláry, cítila jsem se s tebou dobře. Ale úplně čumím, že to jsem fakt já.

Rozhovor D. Z.

K: jen pro začátek, jestli mi můžeš říct, že souhlasíš s nahráváním a účastí na tomhle výzkumu?

D: souhlasím.

K: děkuju. Tak, to téma znáš. Na začátek se zeptám na základní demografické údaje, jako je věk?

D: třicet.

K: já si takhle budu psát něco málo na papír. Vzdělání vysokoškolské a jsi svobodná, vid'?

D: ano.

K: když se podívám na zdravotní anamnézu, vzpomeneš si na nějaké prodělané nemoci?

D: v dětství jsem měla úplně běžné nemoci, nic výjimečného. Takže neštovice, chřipky, angínovou spálu. Až v patnácti jsem začala mít tenzní bolesti hlavy a různé problémy psychické.

K: aha, třeba takové ty věci, s kterými nejdeš k doktorovi, třeba bolení břicha a tak?

D: to ne, to až v tom dospívání. Pak třeba až ve dvanácti jsem začala mít atopický ekzém, ale do té doby jinak nic.

K: máš doteď ten atopický ekzém?

D: ne, teď už ho nemám.

K: říkala jsi, že od těch patnácti jsi měla tenzní bolesti hlavy a nějaké psychické problémy. Můžeš specifikovat?

D: měla jsem tam pak diagnostikovanou larvovanou depresi, elektivní mutismus a potom posttrauma, úzkostné a depresivní stavy, panické ataky. Ale tohle už pak bylo v dospělosti.

K: takže to posttrauma taky až v dospělosti?

D: jo, taky až v dospělosti.

K: a ta larvovaná deprese a mutismus bylo v kolika?

D: asi patnáct, šestnáct.

K: a pak dospělost teda PTSD, panické stavy, úzkosti.

D: ano

K: takže jsi medikovaná?

D: ano.

K: a co máš za medikaci?

D: venlafaxin.

K: a teď v dospělosti nějaké zdravotní problémy?

D: někdy minulý rok jsem byla na operaci žlučníku, mám ho vyoperovaný. A asi dva roky zpátky jsem měla BPPV.

K: ha, si to možná konečně zapamatuju. Zkusíš mi slovy říct, co to je?

D: benigní paroxysmální posturální vertigo.

K: s tím jsi byla dlouho nemocná, vid'?

D: jo.

K: teď je to stabilizované?

D: je, někdy se to vrací, nedá se to úplně ohlídat. Někdy se tam prostě otolity přeskupí a pak se mi to spustí. Rychle se mi točí hlava.

K: aha, nějaké úrazy jsi měla?

D: měla jsem úraz hlavy před tím BPPV.

K: a kdy?

D: asi dva týdny před tím.

K: jo, to si vlastně vzpomínám.

D: jojo, jsem se bouchla o pergolu. Vlastně na mě tak trochu spadla. A jinak ne.

K: a operace teda jen ten žlučník?

D: jo.

K: a co vaši? Asi nejdřív jako věk a vzdělání.

D: máma má učiliště a je jí padesát čtyři. A táta má taky učiliště a je mu padesát devět.

K: a ještě máš bráchu.

D: jo, mám o tři roky mladšího bratra, ten má učiliště.

K: takže jemu je dvacet sedm. Máme za sebou první část, ta byla rychlá. A teď teda přejdou k té druhé části, která může být z celého rozhovoru nejnáročnější, vracející se do toho období. Můžeme?

D: ano.

K: kdo byl pachatelem? A v jakém jste byli vztahu?

D: tak byl to, já mu říkala jakoby strýc, ale byl to rodinný příbuzný. Byl to manžel babiččiny sestry. Potom vlastně jeho kamarád, ale to bylo asi jenom jedenkrát nebo dvakrát.

K: a ty jsi mu teda říkala strejda. A to jsi tam jezdila na víkendy, nebo jak jsi s ním přicházela do kontaktu?

D: já tam jezdila na víkendy, na návštěvu. Ono to je kousek, sice to vypadá, že je to vzdálený příbuzný, ale to já jsem nevnímala, v jakém je postavení. Já jsem ho vnímala jako blízkého strejdu.

K: v jakém to bylo věku? Stalo se víckrát, že?

D: stalo se to víckrát, začátek byl někdy mezi pěti, šesti a trvalo to tak do dvanácti až třinácti let. Zhruba.

K: co se stalo, že to skončilo?

D: no, já jsem tam prostě přestala jezdit. Stala se tam taková věc, nevím, co tomu přesně předcházelo, to si nepamatuju. Oni měli takovou farmu a byla tam kořata a já ta kořata objevila. Teta je nechala utopit a já tam ztropila hroznou scénu, srdceryvnou, hysterickou, brečela jsem, že mi tam zabili ta kořata a nějak přijel táta, odvezl mě. Pak jsem si prosadila, že už jsem tam nechtěla jezdit.

K: a vztahovala jsi to k těm kořatům, že už tam nechceš?

D: ano, nevím, jak jsem to tam tehdy já prožívala, ale vědomě to bylo přes tohle.

K: a já se to pokusím nějak usnadnit tuhle otázku. Vím, že šlo o kontaktní formu. A docházelo v podstatě téměř ke všemu? Nebo ke všemu?

D: hm, jako v podstatě jo...

K: můžu zkusit ty věci říct a ty mi na ně zkusíš kývnout?

D: hm.

K: takže pohlavní styk?

D: hm.

K: orální?

D: hm.

K: anální?

D: hm.

K: a předpokládám i různé osahávání apod.?

D: ano.

K: věděla jsi, že se jedná o zneužití?

D: asi ne, já jsem to takhle nevnímala.

K: vzpomeneš si, jak jsi to vnímala?

D: já jsem pro to asi neměla žádný označení. Pro mě to byla taková přirozená věc, taková jako samozřejmá. Něco, co k tomu patřilo, když jsem tam prostě jela. Jak jsem tam byla, tak to tam k tomu patřilo. Vůbec mi to nepřišlo divný, nenormální.

K: takže jsi měla představu, že to je normální u více lidí, nebo u všech?

D: to jako asi úplně ne. Věděla jsem, že jinde se to neděje, ale tam to k tomu prostě patřilo. Brala jsem jako normální, že se to může dít kdekoli, a že vlastně nikdy nevím, kde a kdy se to může dít. Jako v jakých jiných vztazích. A zároveň jsem věděla, že o tom nesmím mluvit, nemůžu to říct.

K: to ti říkal on?

D: hm, jo.

K: jak ti to zakazoval? Jakou formou?

D: z počátku vlastně ani nemusel mi to zakazovat, to vyplynulo přirozeně. V tom dětství. Potom už to bylo jako nějak brutálně, třeba i silou. Vyhrožoval mi, trestal mě.

K: fyzicky.

D: hm, fyzicky.

K: takže jsi to brala, jakože to je normální, jenom se o tom nemluví?

D: jo, asi tak, tak jsem to brala.

K: jakože jsi netušila, že to je něco, co se nesmí?

D: hm, ano.

K: a kdy sis uvědomila, že to je něco, co se nesmí?

D: to jsem si začala uvědomovat pak v tom dospívání. Kolem těch jedenácti, nevím, od jedenácti, dvanácti, to jsem se pak i víc vzpouzela, snažila se z toho nějak uniknout, ale on pak byl jen brutálnější. O to brutálnější to pak pro mě bylo.

K: co přispělo k tomu, že sis uvědomila, že to není v pořádku?

D: asi čím víc stupňoval nějakou fyzickou sílu, brutalitu, zastrašování. Dokud to bylo takové po dobrém, takové spontánní, tak jsem to brala, že to k tomu patří, ale čím víc byl nervóznější, čím více si dával pozor, nebo já jsem vnímala, že si dává pozor, tím víc mi to začalo docházet, že to asi úplně běžný nebude, nebo mi začalo docházet, že okolí o tom asi neví.

K: aha, jakože jsi myslela, že o tom okolí ví a nic nedělá?

D: ne, takhle jsem nad tím nepřemýšlela, prostě jsem brala, že to je tak daný. Věděla jsem, že o tom okolí neví, ale prostě mi to přišlo v pohodě.

K: jakože to tak má být?

D: hm, jo.

K: kolik mu vlastně bylo?

D: ty jo, to nevím. Jako ve věku prarodičů, takže mu bylo asi přes šedesát?

K: jaká byla tvoje reakce, když sis uvědomila, co se děje, že to není v pořádku?

D: já jsem byla taková, že jsem se z toho snažila nějak uniknout, nějak se tomu vyhnout, nebo nějak vymýšlet, jak z toho. No, asi jak se tomu vyhnout, jak tam nebýt. Pak asi takové zoufalství, zmar, bezmoc a vztek. Taková nespravedlnost, když mě pak za to ještě trestal. Přišlo mi to nefér, a zároveň vztek, že to nemůžu ani nikomu říct. Že to takhle prostě je. A pak mi hrozně vyhrožoval, trochu mě bil. Nejvíc na mě zapůsobilo asi to, když mě topil, to

bylo asi dvakrát. To byla pro mě taková tečka, že se s tím nedá nic dělat, že s tím nemůžu nic dělat. Nebo mi vyhrožoval, že půjdu do vězení, že mě budou rodiče nenávidět, teď mi to přijde absurdní. Prostě takové ty věci, co se asi v těch situacích říkají. Teď z pohledu dospělého vím, že je to hloupost, ale tehdy to byla realita.

K: mně právě přijde, že v tom dětském věku tam bylo reálné ohrožení a jako dítě nemůžeš tušit, že to tak nebude.

D: to pro mě byl tehdy šok, bylo to prostě z čista jasna. To bylo něco nepředvídatelného, tehdy to na mě zapůsobilo asi nejvíc.

K: hm. Jak ti bylo, když sis to uvědomila? Mluvila jsi o zoufalství, bezmoci, vzteku.

D: to si pamatuju nějaké takové emoce, ale vlastně asi nijak. Jsem to nijak nevnímala, snažila jsem se to nevnímat.

K: takže jako kdyby u toho emoce nebyly?

D: hm, nějak jsem to pak už asi ani nehodnotila.

K: hm. A policie, OSPOD to nevědí?

D: ne.

K: komu ses s tím poprvé svěřila?

D: to až v dospívání.

K: pamatuješ, komu to bylo a kolik ti bylo?

D: no, úplně poprvé mi bylo asi šestnáct. Kamarádce. A v podstatě pak nějakým jako nejlepším kamarádkám.

K: takže poprvé v šestnácti kamarádkám?

D: hm. Kamarádce nejdřív jedné.

K: jaký to pro tebe bylo se svěřit?

D: bylo to divný.

K: v čem divný?

D: jako najednou o tom mluvit. Tohle otevírat. Bylo to, já to považovala za něco odděleného od života. Za něco, co vůbec nemá místo v tom životě. O čem jsem nikdy ani víc nepřemýšlela, snažila jsem se to vytěsnit, nedávat tomu nějakou větší váhu. Až pak v dospívání jsem nad tím začala hodně přemýšlet a vlastně jsem to řekla i kamarádce.

K: hm. Jaká byla její reakce?

D: hodně velký pochopení, přijetí. Taková ochranná. A to pro mě bylo něco nového, že i když řeknu něco strašného, co navíc, já to i doteď vnímám, že to je něco, co mi nikdo nemusí věřit, že to je lež, že to není nic, co je nějak objektivní, tak mě nezavrhl.

K: trošku se mi to pojí s tím, že to je něco mimo život, jakože se to nemohlo stát?

D: jo, já to mám doteď jakoby dvě tváře. Jakoby ve mně bylo víc osobností. Jiná jsem byla tehdy, když se to dělo a na všechny ostatní jsem pak musela působit normálně. To jsem vnímala, že je takový úkol můj, že se to nikdo nesmí dozvědět. Takže mě to stálo spoustu, nevím, jestli sil, ale spoustu přetvářování, protože jsem jinak byla veselá, funkční, dobře jsem se učila, mezi vrstevníky jsem nějak byla zařazená. Takže mi to přišlo něco, co nešlo zařadit, že to byly dvě odlišné části. Což mi asi zůstává dodnes. Že doteď to mám jako něco utajeného, co je ve mně, co se mnou není spjaté, co nežije můj každodenní život a snažím se ho žít jako jiná osobnost, která s tím není úplně spjatá.

K: a přichází to do kontaktu s tím každodenním životem?

D: v podstatě jo. Pořád to ovlivňuje moje emoce, prožívání. To začalo asi nějak v tom dospívání.

K: reakce kamarádky byla taková, jakou jsi potřebovala?

D: ano, bylo to velký překvapení, bylo to takový hodně neskutečný. Vlastně pak přátelé mi hodně pomohli. Dali mi nějaký důležitý vztahy, aby si to trochu sedlo ve mně. Abych nějak jako dál mohla žít ten život.

K: slyším možná nějaký bezpečí?

D: hm, asi jo. A něco jakože takhle je to v pořádku, nebo že i přesto, co se dělo, že jsem v pořádku, že o mě stojí. Přijetí, že to je něco samozřejmý, že to není něco, co by mě mělo v jejich očích nějak dehonestovat nebo tak.

K: bála ses, že by to tak nemuseli mít?

D: jo, já jsem to brala jako samozřejmost, že kdyby se to někdo dozvěděl, tak bych byla úplně jako ztracená. Jakože bych byla někde jako kriminálník, že by mi to ani nikdo nevěřil, že by to brali, že to je moje chyba.

K: že by to brali tak, jak říkal on?

D: hm.

K: a v tom dospívání, řekněme od těch patnácti, bys hodnotila jak to období?

D: to bylo hodně bouřlivý.

K: v čem?

D: hodně bouřlivý, nestabilní, plný emocí, plný temnoty a zoufalství, takové neukotvenosti.

K: říkala jsi, že to bylo i období toho elektivního mutismu. Takže jsi to neměla u všech, někde šlo mluvit a někde ne?

D: hm, jo.

K: a dokážeš si vzpomenout, kde šlo mluvit a kde ne?

D: já jsem vlastně měla i individuální studijní plán. Jako mluvila jsem s lidmi, které jsem znala, takže jako rodina, přátelé, když jsem si nějaký nacházela. Ale vlastně nemluvila jsem skoro s nikým z dospělých, nebo doktoři, to vůbec. Učitelé, s těmi jsem taky moc nemluvila. Takže spíš tak jako ty bezpečný lidi, nebo který jsem já vnímala jako bezpečný, dobře známý.

K: bylo něco, co tě v tom dospívání kotvilo, když to bylo takové neukotvené období?

D: asi vztahy s těmi nejlepšími kamarádkami. A knížky, já jsem hodně žila knížkami. Tím, jak jsem nechodila furt do školy, tak zároveň to pro mě bylo na jednu stranu svobodný v tom, co jsem mohla dělat. Tam se muselo mluvit, fungovat a já si mohla být celý den v knihovně a studovat sama. To mě bavilo, učit se a dozvídat se nové informace. Hodně času jsem trávila v čajovnách, anebo pak doma.

K: to jsi měla od prváku individuální plán?

D: úplně ne, v prváku to pak začalo, hodně jsem chyběla a od pololetí jsem pak měla ten individuál, a asi do třetáku.

K: jaký byl pak návrat mezi spolužáky?

D: tak ono to bylo takový pozvolný. Nejdřív jsem tam nebývala vůbec, pak jsem tam častěji chodila, pomáhala mi tam i spolužačka, pak jakoby jedna z dalších dobrých kamarádek. Bylo to náročný, vnímala jsem to jako přetvářku, že tam musím hrát roli normální, snažit se nějak zapadnout, nevyčuhovat, nevyčnívat. Ale pak jsem měla výhodu v učení, že mi šlo, takže tím se to pak trochu zlehčilo.

K: jakože to ti pomohlo zapadnout?

D: jo, jakože mě pak učitelé vnímali jako dobrou studentku. Měla jsem přehled ve většině předmětů.

K: takže v tom dospívání pro tebe bylo důležité?

D: přijetí od vrstevníků, bezpečí, blízké vztahy.

K: co třeba jsi vnímala odlišně, jestli něco bylo? Náročného?

D: já jsem se celá vnímala odlišně.

K: můžeš říct v čem?

D: úplně ve všem. V prožívání, v tom, co mám v hlavě, v tom, jak vnímám lidi, v tom, jak je pro mě náročný být ve škole s těmi lidmi, mluvit. Většinou v tom, že mi prostě nešlo mluvit, hodně mě bolela hlava. I v zájmech, já neměla zájmy jako běžní dospívající, jako diskotéky a kluci, to já neměla. Já se vnímala odlišně úplně ve všem.

K: říkala jsi v tom, co mám v hlavě, v tom, jak vnímám lidi. V čem jsi to vnímala odlišně, nebo v čem to bylo? Dokážu si tam představit cokoli, kdybys mi mohla přiblížit.

D: já jsem asi věděla, nebo vnímala to, že si člověk nikdy nemůže být jistý tím, jaký ten druhý je. Měla jsem zkušenost, že člověk nějak působí, ale pak mezi čtyřma očima za zavřenými dveřmi je úplně jiný. A zažila jsem to pak u více lidí. Jednak už v tom dětství jsem to zažila u dvou lidí, ale i potom v tom dospívání jsem se dostávala do prostředí obchodu s lidmi. Tam jsem to vlastně znovu viděla a zažívala že tam chodili chlapi si pro holky, nebo i pro děti. To pro mě bylo další takový paralyzování, že to tak skutečně je, že to tak nebylo jenom v dětství, ale že to tak pořád je. Pořád. I v jiných situacích, že tam chodili muži od rodin, i ti podprůměrní, i ti dobře situovaní a postavení. V tomhle mi to přišlo děsivý, že nikdo není bezpečný, nikdo není důvěryhodný, a že většina lidí se jen přetvařuje.

K: hm. Jak ses do toho prostředí dostala?

D: já jsem se nějak dostala k drogám, do drogové scény. A vlastně přes ty drogy. Nebyla jsem přímo závislá, jsem experimentovala.

K: s jakými drogami?

D: heroin. A já jsem tam měla takový zvláštní postavení v tom, že vlastně ani nevím, jak se to stalo, já jsem neměla peníze. Ale byla tam dohoda, že jsem vždy prodala pár balíčků, za to jsem měla dávku. A vlastně jsem se dostala tady do toho domu a všechno jsem to tam viděla. Jako nebyla jsem tam obětí, to nikdy, naštěstí. Ale všechno jsem to tam viděla. To mi přišlo příšerný a věděla jsem, že se to může kdykoli stát i mně. Že by stačil blbý pohyb, něco blbě říct, nebo mohl být někdo nějak jako jinak naložený a mohlo se to tam celý zvrtnout. To mi tam přišlo příšerný.

K: v tom domě jsi bydlela?

D: ne, ne, nebydlela, tam jsem jenom chodila.

K: to ti bylo kolik?

D: hm, to bylo asi tak, nevím, od sedmnácti do devatenácti?

K: v tu celou dobu jsi brala heroin?

D: jako celou asi ne. Byla období, kdy jako víc, pak byla období, kdy míň.

K: co znamená víc? Co znamená míň?

D: víc třeba každý den, míň třeba několik týdnů nic. Možná i měsíců nic.

K: tak posuňme to kousek dál. Teď vím, že máš partnerský vztah, měla jsi nějaké partnerské vztahy před tímhle?

D: ne.

K: takže tohle je tvůj první partnerský vztah?

D: jo, já jsem nikdy nechtěla partnerský vztah.

K: a tím pádem mi vypadávají dvě otázky, ale to je v pohodě. Jenom se možná doptám, říkáš: „nikdy jsem nechtěla vztah,“ tak čím to bylo?

D: já jsem nikoho nechtěla, nebo jsem ho nepotřebovala. Nevím, v čem bych ho měla potřebovat. Jednak jsem věděla, že hodně lidí je nespolehlivých, hlavně chlapů, že nevím, co se od nich dá čekat, že mají určitý žebříček hodnot a jako já jsem vždycky chtěla jakoby kamarádský, přátelský vztahy, ale ne partnerský, který prostě souvisej, ehm, se sexem. Takže to jsem nikdy nechtěla. Takže proto jsem nikdy žádný takový vztah neměla.

K: a když to vztáhneme ne na partnerské vztahy, ale přátelské, jak se ti navazovaly?

D: jo, jako když to vezmu jako ryze přátelský vztahy s kamarádkami, anebo i kamarády některými, tak to pro mě bylo dobrý. Vždycky pro mě bylo důležitý mít nějakou hodně blízkou osobu.

K: a ty vztahy se ti navazovaly snáz, nebo těžce?

D: spíš, já jsem jako programově nehledala, spíš to nějak vyplynulo s těmi lidmi, s kterými jsem přišla do kontaktu, a pak jsme po nějakém čase zjistili, že si rozumíme, nebo že máme něco společného. Nebo podobně vnímáme svět, takže to se mi pak navazovalo dobře. Ale byla jsem taková, že jsem se nehrnula do nových vztahů, jsem určitě introvertní, takže mně stačil třeba jeden, dva hodně intenzivní, blízké vztahy. Nepotřebuju hodně kamarádů, stačí mi pár blízkých, hodně blízkých vztahů. Ty mě naplňují.

K: co se změnilo, že jsi šla do vztahu se současným partnerem?

D: já nevím, tak nějak jsme se poznali jako kamarádi. A dobře jsme si rozuměli a přišlo mi u něj jiný, že on vůbec nepotřeboval nic fyzického po mně, nechtěl nikdy. Nechtěl to po mně. A když jsem mu řekla, že to vypadá, že už jsme dlouho kamarádi a dobře si spolu rozumíme, tak i když jsem mu řekla, že nechci vztah a proč ho nechci, tak pro něj to bylo úplně v pohodě. Takže vlastně díky tomu se náš vztah přetransformoval do partnerského, ačkoli on věděl, že nesnáším fyzické věci. Protože pro mě je to spíš takový vztah, ze začátku se mi hrozně líbila jeho duše, jeho osobnost, to jaký je povahově. A měla jsem to úplně oddělený od toho fyzického a asi mám doted'.

K: jak dlouho jste spolu?

D: sedm let asi.

K: a bydlíte spolu jak dlouho?

D: asi pět let, tak nějak.

K: a měli jste spolu, zeptám se blbě, jo, ale něco jako nějaký intimní vztah, sex?

D: jo, měli, ale já to prostě nesnáším doted'.

K: jak to bral partner?

D: myslím si, že on je v tomhle se mnou chudák. Že to tak je kvůli mně, že on to respektuje a nedává mi vůbec najevo, že by mu to vadilo, nebo že by to pro něj bylo frustrující. Ale já samozřejmě vím, že to je nenormální, že by to tak být nemělo, že se kvůli mně musí omezovat. Takže je to takový, že kdyby si mohl vybrat, jak by to úplně chtěl, tak nevím, on mi to vlastně neříká.

K: takže to, že jste spolu spali, tak to bylo kvůli tomu, když to tak řeknu, aby o to nebyl, v uvozovkách, ochuzený?

D: jo, že to vlastně bylo pro něj.

K: hm. Takže to navázání vztahu se současným partnerem bylo pro tebe v pohodě, protože jsi vnímala, že je odlišný od ostatních?

D: jo, hodně jako duševní vztah jsem to vnímala.

K: a v tom je teda odlišný.

D: hm.

K: a když navazuješ vztahy, asi to vezmu před těmi sedmi lety, protože teď vztah máš a vnímám ho poměrně stabilně. Před těmi sedmi lety, cos vnímala, že je pro tebe důležitý pro ten vztah?

D: pro mě byly důležitý kamarádský vztahy, nechtěla jsem partnerský a byla pro mě důležitá duše, osobnost člověka. Abychom si rozuměli a vnímali jsme věci podobně, aby byl ten člověk vnímavý a měli jsme podobné hodnoty.

K: takže takový partnerský vztah, ale na poli přátelství?

D: jo, bez toho fyzická.

K: jo, tak to myslím. Když teda přejdu k tomuhle, vnímáš nějaké překážky v navazování vztahů?

D: partnerských? Jednoznačně to fyzická a důvěra, důvěrnost. Protože jsem myslela, že jim jde jen o to jedno, že mají vlastně dvě tváře, dobrou a zlou. A nevypočitatelnost.

K: u současného partnera jsi poznala, že to tak nemá?

D: hm.

K: co třeba překážkou naopak nebývá u těch vztahů?

D: partnerských? To nevím. Nevím, co není překážkou.

K: možná jsi to řekla už s tím navázáním vztahu se současným partnerem, že tam bylo důležitý to, že to nemá postavený na tom fyzická, ale na tom duševnu. Možná to nemuselo být překážkou, moje fantazie.

D: jo, asi jo, jakože překážkou není kamarádský vztah, ale zase musím si s tím člověkem rozumět, jinak pro mě vztahy jsou překážkou. Já jsem pak v tomhle asi hodně vybíravá.

K: tady dál už máme zodpovězené, partnerský vztah máš, trvá sedm let. Možná se zeptám, co pro tebe ten vztah znamená?

D: pro mě je to furt něco takového jako neuvěřitelného, že někdo jako já může žít relativně v normálním vztahu, takže to je divné. Zároveň to je něco, čeho si hrozně vážím, ale i vím, že by to mělo být ještě jinak. Je tam furt pocit takový jako nedostačivosti, že vím, že to takhle není normální.

K: nedostačivosti v tom intimním soužití?

D: hm, jo.

K: s tím partnerstvím to teda máš teď jak, jak ho vnímáš?

D: mám pocit, že díky partnerovi ten vztah funguje. Hlavně díky jeho ústupkům, jeho osobnosti. Já se v tom vztahu vnímám jako hodně nenormálně. I v tom smyslu, že čím déle ten vztah trvá, tak si na partnerovi vybíjím takový jako vztek k chlapům, že jsem na něj hnusná, nebo hodně generalizuju, to vím, že bych neměla, ani se mi to nelíbí a nevím, proč to dělám. A jenom díky tomu, že on se nevymezí nějak jako jasně, že on to nahlíží, že to není na něj, nebo to bere jako vtípek, nebo že to není nic, co by se týkalo jeho, ví, že je v tom jako zástupný objekt.

K: hm. Říkala jsi, že se v tom vztahu cítíš nenormálně. Máš pocit, že to tak vnímá i partner?

D: on mi říká, že ne, když se o tomhle bavíme. Ale já to takhle prostě vnímám.

K: co ti na tom přijde nenormální?

D: tak to celý, jak to funguje.

K: ale funguje to.

D: no, jako funguje to. Ale on mi říká, že to pro něj taky není důležitý, jako ty fyzický věci. Ale já si myslím, že on by prostě chtěl. Jen pro mě je to něco tak odporného, nemyslitelného, hnusného, mám k tomu totální averzi, odpor, hnus.

K: když se ještě k tomuhle vrátím, je to něco, co jste zkusili jednou, nebo vícrát, nebo nějak pravidelně zkoušíte?

D: tak jako vícrát, ale pro mě je to prostě něco, co ne.

K: ale asi to nemá nějakou pravidelnost.

D: to ne.

K: co jsou pro tebe v tom vztahu kladné stránky, čeho si ceníš, vážíš?

D: jeho osobnosti. Tím, že nějak zvládáme fungovat relativně normálně. Pro mě jsou náročný takový ty každodenní věci občas.

K: jako třeba?

D: jako třeba ráno vstát, jít do práce, přijít, uklidit. V tomhle se jako sladíme, že občas on víc funguje, než by musel. Já si v tomhle přijdu hodně neschopná, v každodenních všedních věcech. Přijde mi to nedůležitý, nebo na to nemám vůbec náladu, chuť, výdrž, sílu. Většinou mě to všechno zatěžuje, otravuje. Takže vůbec to, že nějak zvládáme relativně normálně fungovat, aniž by to okolí vědělo o mně, nebo jaký to pro mě je a jak to je pro mě náročný kolikrát. Takže to je pro mě asi hodně důležitý.

K: hm. A je někdo, kdo to ví, s kým o tom mluvíš?

D: vědí to mí nejbližší lidi a vědí to už i rodiče. Ale nějak jako se o tom víc nebavíme. Jenom s kamarádkami. S těmi asi docela někdy často.

K: důležité téma.

D: to jo.

K: co vnímáš jako záporné stránky vztahu?

D: tak to fyzično.

K: jak se celkově v tom vztahu cítíš?

D: ambivalentně hodně.

K: hm, zkus vysvětlit.

D: v něčem dobře, v něčem špatně. Nevím, tak dobře v tom, že to tak je, že partnera vůbec mám, že mě přijímá, to je hodně důležitý pro mě, cenný, objemný. Špatně v tom, co by ode mě mělo být očekáváno a co nejsem schopná plnit, nebo splnit. Ale i čím jsem starší, tak i takový tlak společnosti na tu společenskou roli, už jsem ve věku, kdy lidi mají děti, měli by normálně fungovat a usadit se a být taková jako normální spokojená rodina.

K: tohle je hodně téma, které může být diskutabilní. Musím vždycky naplnit tu společenskou roli, nebo nemusím? Mluvíš o tom, co bys měla a neměla. A opravdu bys měla?

D: tak samozřejmě člověk nemusí. Ale s tím pak přichází další problémy a věci, který s tím souvisí. Samozřejmě, že nemusím, ale něco to s sebou přinese, pokud nepřistoupím na tuhle společenskou roli. Všechno to má spoustu ztrát, s kterými člověk musí kalkulovat a přemýšlet, co je pro něj menší ztráta.

K: napadá mě k tomu, jak jsi mluvila o tom vztahu s partnerem, že on si může vybrat, jestli v tom chce být, nebo nechce. Přijde mi, že si nemusí vůbec přijít ochuzený, i když to tak vnímáš.

D: může si vybrat, ale vím, že by třeba do budoucna chtěl děti.

K: a ty?

D: to je právě to, dřív jsem to měla tak, že chci děti, teď zase to mám čím dál víc, že nechci. Nad tím trochu přemýšlím, ale je to hodně těžký a zároveň to člověk nemůže zvažovat

čtyřicet let. Musí se rozhodnout v nějaké jako relativně následný době. A zase to souvisí, že kdybych řekla, že fakt nechci, jestli by vůbec náš vztah dál pokračoval.

K: bojíš se, že by nemusel?

D: nevím, otvíráme to s partnerem., není na to asi jednoznačná odpověď. Ale určitě by to bylo těžký rozhodování pro něj.

K: co pro tebe?

D: pro mě taky. Vnímám, že čím jsem starší, tím víc se budu muset rozhodovat o zásadnějších věcech.

K: v čem jsou ta rozhodnutí? V čem je to pro tebe teď těžké?

D: těžké je to v tom, že mám pocit, že bych nebyla dobrou matkou, že bych to neustála psychicky, že už teď mám spoustu problémů. Vnímám to i tak, že to je hodně důležitý rozhodnutí a dítě by měl mít člověk opravdu vědomě, že chce a ne, že se to stane. Měl by to opravdu vnímat zodpovědně, jestli je schopen mu dát to, co potřebuje, aby ho nějak negativně neovlivňoval, nepoznamenal do jeho dalšího života. Takže v tom vnímám, že to je u mě velká otázka. Ale i třeba, jsem asi velký sobec, ale nevím, jestli bych mu chtěla obětovat tolik let, tolik času, energie, peněz. Já třeba ráda cestuju a tohle je prostě závazek minimálně na patnáct let. Takže i jenom v tomhle, nehledě na ty další věci. Dokázala bych tomu dítěti dát normální rodinu? Viděl by, jak to u nás funguje, viděl by, jak kolikrát já jsem neschopná, že nejradši chci jenom ležet, co když do toho onemocním, nebo partner onemocní? Snažím se na to koukat hodně dopředu a najít všechny alternativy a být připravená.

K: zároveň mi přijde normální nad tímhle přemýšlet. Co když onemocním, co když jednou nevstanu a nebudu ideální máma.

D: mi přijde, že většina lidí nad tím přemýšlí, ale pak prostě to dítě má. Já to takhle nemám, já nad tím prostě potřebuju takhle přemýšlet víc.

K: možná bys potřebovala nějakou jistotu v tom?

D: jo, úplně. Nechci zkazit život další existenci a i tak si myslím, že planeta je přelidněná a opravdu to není moc ekonomický a správný plodit děti a mít ve společnosti spoustu lidí, kteří nejsou přínosem pro společnost. Tak nějak se jako množíme, myslím, že bychom už měli dospět do stádia, kdy bychom nad tím měli víc přemýšlet a nemnožit se jako zvířátka pudově.

K: jo, takže nad tím přemýšlíš z více hledisek, nejen z tvého osobního, ale koukáš na to i jako společensky.

D: tak.

K: teď se zase chvíli vrátíme k přátelským vztahům. Poslední otázka k té části je o těch dětech. To jsme zodpověděly. Nicméně se zeptám, jak vnímáš svoje přátelské vztahy?

D: já se divím doteď, že vůbec jsem od svých patnácti let, ale i dřív, jsem měla vždycky nějaký stabilní, jistý přátelský vztahy a přijde mi to jako zázrak. Pro mě jsou přátelský vztahy hodně důležitý.

K: v čem jsou důležité?

D: hm, tvoří nějakou důležitou část mě samé, dávají mi něco strašně důležitého, asi jako ty emoční potřeby, jistoty, sdílení, oporu, podporu. I takový pocit normálnosti, nebo že o mě vůbec někdo stojí.

K: vědí kamarádi o tom, čím jsi prošla?

D: ti nejlepší jo.

K: jaká byla jejich reakce?

D: to už jsem asi říkala předtím, hodně přijímající, hodně podpurná.

K: takže ta reakce byla taková, jakou jsi potřebovala.

D: jo.

K: dokážeš si představit ještě nějakou jinou reakci, kterou bys potřebovala?

D: ne, vždycky ti nejbližší lidi, kterým jsem se to rozhodla říct, i vlastně rodiče, když jsem jim to řekla, tak jsem z toho byla hodně překvapená, že tyhle reakce byly vždycky OK. A já jsem taky hodně vybíravá, vždycky jsem hodně rozmýšlela a otálela s tím to říct. Přemýšlela jsem, komu to řeknu.

K: hm. Takže rodiče to vědí. Kdy jsi jim to řekla?

D: asi v osmnácti nebo devatenácti, když on zemřel.

K: jak na to reagovali?

D: to bylo taky hodně těžký období. Já jsem jim to napsala formou dopisu a počítala jsem se všemi variantami. I s tím, že mě vyhodí, že mi to neuvěří. A rodiče brečeli, řekli, že jim to je hrozně líto. Ale od té doby jsme se o tom víc nebavili, zůstává to takové tabu. Věřím, že jim to asi bylo hrozně líto a že je to poznamenalo.

K: co tě postrčilo k tomu rozhodnutí jim to říct?

D: já jsem toho byla strašně plná, byli jsme furt spolu a měla jsem pocit, že už to nejde, že už to přetévalo a ovlivňovalo mě to v každodenním životě. I vlastně v těch problémech, co jsem měla ve škole a s tím mluvením a vlastně se vším. Měla jsem pocit, že už to nejde udržet.

K: nejde udržet jako tajemství anebo to, jak jste to mezi sebou měli?

D: jakoby to tajemství, to, co ve mně je, to, co se mi honí hlavou, to, jak mě to ovlivňuje, jak reaguju. Oni tomu nerozuměli.

K: takže jsi měla potřebu jim to vysvětlit, aby tomu porozuměli?

D: asi jo, jo. Jsem měla pocit, že už to nejde takhle tutlat.

K: myslíš, že to ovlivňovalo váš vztah, že to nevěděli?

D: to nevím, jestli to, že to nevěděli, ale určitě to, jak jsem se chovala a oni tomu nerozuměli.

K: nerozuměli tomu, proč se chováš, jak se chováš. Když jsi jim to řekla, tak to pochopili?

D: jo, asi jo. Spojili si to.

K: a brácha to ví?

D: ne.

K: a nechceš mu to říct?

D: tak jako taky jsem už nad tím občas přemýšlela. Furt to mám tak jako, nevím. Já mám docela širokou rodinu, tu širší jakoby. Je docela rozvětvená a určitě nechci, aby to věděla celá široká širá rodina. Určitě nechci, aby to v rodině vyvolalo nějaký hádky, a aby to někdo pak použil proti mně v nějakém konfliktu nebo tak.

K: možná aby tě i někdo konfrontoval s tím, že to není pravda.

D: jo, to jo.

K: to mi přijde jako takový zranitelný, něco, co nechceš slyšet.

D: jo, přesně tak. To je hodně těžký tohle.

K: u těch přátelských vztahů, vnímáš v nich teď nějaké omezení?

D: ne, to asi ne. Myslím naopak, že jsou hodně intenzivní. Že jsou pro mě třeba i přátelé důležitější než to bývá v tomhle věku. A je to taková důležitá součást mého života, že to mám třeba na rovině partnerský.

K: a třeba co vnímáš jako svoji silnou stránku ve vytváření těch přátelských vztahů?

D: tak co lidi říkají, je má vnímavost, asi dokážu pochopit cokoliv, neodsoudit nebo tak. Nevím.

K: ok. Tak máme část číslo tři za sebou.

D: to už je celý?

K: ne, ještě poslední zbývá. K té se teda dostáváme a tam už je to hodně k současnosti ty otázky. Jak se třeba s věkem mění to, jak se ti o tom mluví?

D: hm, asi to jde snáz, než to šlo předtím, že už to mám víc prozkoumaný, s větším náhledem, s větším porozuměním. Ale pořád je tam ta obava.

K: obava z čeho?

D: z odsouzení, nepochopení, z toho, že mi to pak někdo vmete do tváře.

K: co by bylo v tom odsouzení?

D: jakoby že jsem si to mohla já způsobit.

K: aha, takže jako vina?

D: hm, ale i jako takový posměch, že se mi to stalo, protože jsem vůbec jako nenormální.

K: setkala ses s tím někdy?

D: ne, tak já jsem to moc lidem neřekla, ale tak naštěstí ne. Ale spíš to říkám tak jako, když si lidi říkají nějaký věci, s něčím se svěří a za zády je pak ty lidi pomluví. Spíš to srovnávám takhle.

K: mluvíš o vině. Máš pocit, že bys za to mohla být vinna, nebo že to je tvojí vinou?

D: to je složitá otázka a složitá odpověď. Racionálně asi ne, ale, ale. Asi jsem to nemohla nějak víc ovlivnit.

K: ale slyším, že tam pořád nějaký ale je. Hledáš nějaký pojitka, jestli náhodou?

D: hm, jako jestli třeba aspoň něco, ne celá věc, ale jedna dílčí událost. Že jsem si ji třeba mohla způsobit sama svými reakcemi.

K: přijde mi to jenom paradoxní, nejenom z tvého příběhu, ale jak se ty pocity objevují napříč tím tématem. Když se koukneš na jiný příběh, tak ti přijde úplně absurdní, že by ten, co tím prošel, za to mohl být vinný.

D: jo, právě. U jiných to vnímáš, ale u sebe ti to přijde jiný.

K: jak se mění to, jak se ti na to vzpomíná?

D: já mám pocit, že je to furt stejně těžký. Že to se vůbec, ta tíha, to mě na tom trochu děsí, že se vůbec nemění. To, jak mě to ovlivňuje a jak je to pořád těžký. Ale zároveň myslím si, že mám, nebo určitě mám, méně flashbacků, ale pak mě zase o to více překvapí, když se něco takového objeví. Jakoby asi obecně je to lepší, ale ty konkrétní stříhy, vzpomínky jsou stejně těžký.

K: ta tíha je v těch vzpomínkách. V tom, co v nich vidíš.

D: jo.

K: mluvíš o tom s někým?

D: tak občas s kamarádkami.

K: máš zkušenost s psychoterapií?

D: ano.

K: jaká ta zkušenost pro tebe je?

D: to je další velký téma asi. Většinou hodně blbá, někdy i dobrá, ale to je vlastně další věc, která už mi přijde úplně mimo, absurdní, ale vlastně že něco takového se mi stalo

i v terapii. Což už mi přijde úplně, jak by se jednomu člověku mohlo stát tolik věcí. Takže vlastně tím, jak jsem nemluvila asi, nevím, jestli je to tím, já jsem chodila od patnácti, šestnácti. Ta první psycholožka byla strašně fajn, v tom dospívání mi strašně pomohla s tím mutismem, byla strašně mladá, vnímavá, po škole psycholožka. Pak jsem měla přejít k někomu dospělému, mě předala k nějakému kolegovi, to bylo strašný. Ten mě tam začal, nevím, prostě si to pamatuju tak, že mě tam začal osahávat. Pak jsem měla různý psychology a to většinou byly hrozný zkušenosti, protože nedokázali pochopit třeba i ty mé obtíže s mluvením. Většinou to brali, že to je něco, co můžu ovládat, že to dělám třeba naschvál. To ve mně vzbuzovalo ještě větší zoufalství, to bylo jako hrozný. Nebo takové ty obecné otázky s čím přicházím, co potřebuju, to ve mně vzbuzuje zážitek s tamtím psychologem. A mám vlastně teď terapeuta, který je i psychiatr, tak nějak to se mnou válčí, je to chvíli horší, chvíli lepší. Ten aspoň nějak chápe ty obtíže s mluvením. Takže i v tom mám pocit nenormálnosti.

K: mně přijde dost nenormální ten psycholog, co tě osahával.

D: tak on v podstatě využil jen toho, že věděl, že to asi nikomu moc neřeknu, když nemluvím. Nebo aspoň tak to vnímám. Takže to vlastně byl můj díl viny, protože prostě nikomu jinému by to asi neudělal.

K: jakože jsi za to mohla?

D: nevím, jestli přímo mohla, ale dala jsem mu k tomu příležitost.

K: to je jeho odpovědnost, on si něco takového nesmí dovolit.

D: já vím. Ale předpokládám, že k jiným lidem by si to nedovolil, že prostě si to dovolil ke mně. Byl to psycholog, který už to nějakou dobu dělal, takže ve mně se to všechno tak jako kumuluje a kupí ty problémy. Se mi s tím nějak těžko nakládá.

K: já si nedokážu představit situaci, jak by sis to ty mohla způsobit. To je něco, co on dělat nesmí, on je ten, kdo je za to odpovědný.

D: já vím, ale prostě stalo se to mně a předpokládám, že to nedělá jiným, že to udělal prostě jen mně. Kdyby to udělal více lidem, tak by už asi takhle nepracoval.

K: on věděl, čím jsi prošla?

D: ne, to on nevěděl, ani ta psycholožka první.

K: jo, vlastně jsi říkala, že jsi to poprvé řekla někomu až pak v dospělosti. Někomu z odborníků.

D: jo, jo. Takže on to nevěděl a přesto, přesto to udělal.

K: je třeba něco, co se díky terapii změnilo?

D: jo, tak určitě nějaký náhled. Pochopení souvislostí, porozumění, jinak s tím umím nakládat. Jak já můžu utvářet svůj život. A vlastně tenkrát mi to hodně pomohlo, to jsem

nezmínila na začátku, se sebepoškozováním. Nebo i to sdílení, mně vždycky hodně pomohlo, když jsem vnímala, že mě někdo přijal. I tak nenormální, jaká jsem, třeba s tím mluvením, nemluvením, když mi to nikdo nedal zase za vinu, nevyčítal. I když se to píše všude v knížkách, tak vím, že ten psycholog to vydrží jednou, dvakrát, třikrát, ale pak po roce už prostě jeho frustrace narůstá a má potřebu mi to dát nějak za vinu.

K: dát za vinu co?

D: že nemluvím. Takže to pak ve mně, lidsky to chápu, proč se takhle chovají, ale je to pak hrozný zážitek a vrací mě na začátek k tomu zoufalství.

K: jakou formou ses sebepoškozovala?

D: asi všechno, co člověka napadne. Začala jsem řezáním, uštipováním kůže, to mám jizvy do teď. Pak jsem se páčila. Co jsem si tak našla, ale až později, v dospělosti, je nechávání vytékat krev do takového stavu na omdlení. Je to takové jako uvolnění.

K: takže si dáš do ruky jehlu a necháš vytékat krev.

D: ano.

K: trvá doteď to sebepoškozování?

D: trvá doteď ta chuť. Někdy asi jo, jako nárazově, ale ne nějak často. Třeba tak jedenkrát za rok nebo tak.

K: a to je formou? Vypouštění?

D: ne, nejenom to, to je situační. A taky záleží, co kdo považuje za sebepoškozování, třeba když se ryje nehty do ruky nebo ne. Tak to někdy mám chuť něco takového udělat, to je furt otázka, co je sebepoškozování, jako třeba řezání, tak to tak jedenkrát do roka.

K: dřív to bylo častější?

D: jo, to bylo. Bylo to horší. To jsem si třeba ublížila několikrát denně.

K: jaké pro tebe bylo to sebepoškozování?

D: strašný. Celá ta doba, to byla taková doba temna a skrývání. Já jsem to vnímala, že to byl způsob, jak přežít.

K: pomocí toho sebepoškozování?

D: hm, asi mi to ulevilo od těch nejhorších pocitů, že to vlastně byla forma přežití.

K: jaký pocity, říkáš ty nejhorší?

D: já už takhle zpětně nevím. Myslím si, že to byla úzkost, hluboké zoufalství, strach, děs třeba po nějakých flashbacích. Asi něco takového.

K: když se vrátím zpátky k té terapii, už jsme to částečně nakously, ale v čem ti nepomohla, nebo dokonce ublížila?

K: tak ublížila mi hlavně s tím mluvením, nebo když mi to bylo dávaný za vinu. Opakovaně ti terapeuti věděli, jaký mám problém, a i když napsali, že to pro ně není problém, tak prostě jsem se zase setkala s tím, že je to problém. Přitom jsem tam vlastně kvůli tomu šla.

K: to mluvení?

D: jo.

K: takže jste si třeba napsali mail, ty jsi mu tam napsala o tom mluvení, on odepsal, že to bude OK a v pohodě. Pak jsi tam přišla jednou, dvakrát, třikrát a on ti řekl, že to v pohodě není.

D: jo, anebo třeba i po půl roce, po roce.

K: aha.

D: nevím, asi měli nějakou představu romantickou, že všechno bude pak OK, pak zjistili, že to OK není a skončili. Pro mě to bylo těžký v tom, že já jsem třeba vnímala, že pro mě to OK bylo, já jsem se s nimi cítila dobře, měla jsem pocit, že i mluvím, jenom jsem potřebovala, aby pokládali otázky, že jsem nedokázala mluvit sama, ale už jsem dokázala odpovídat. Ale pro ně to nebylo dost. Jsem z toho vždycky byla hodně zoufalá, zase jsem měla pocit, že jsem ta nenormální.

K: mně přijde, že ses snažila mluvit, sama u sebe jsi viděla ty pokroky, ale tím, jak oni nevěděli, jak to bylo dřív, tak to nedokázali vůbec ocenit. Neměli tu předchozí zkušenost, kdy to nešlo vůbec. Nevím, to je moje fantazie.

D: jo, asi jo. Tohle pro mě bylo vždycky nejhorší. Anebo pak to s tamtím psychologem. Anebo když mi někdo řekl, ať už nechodím, ale v nějaký situaci, kdy mi bylo blbě, kdy jsem byla v nouzi, krizi, a ještě jsem přišla i o ten terapeutický vztah.

K: kolik terapeutů jsi zkoušela, dokážeš spočítat?

D: asi sedm. Možná víc, ale co tak teď počítám, tak asi sedm.

K: a když shrneme to, o čem jsme se teď bavily, tak co bys řekla, že ti způsobuje teď největší potíže s přihlédnutím k tomu, co se stalo?

D: tak obecně nějaký fungování v životě s nějakým pocitem spokojenosti. Furt vnímám a zažívám hodně nepříjemný pocity, emoce a projevuje se mi to v těle třeba třesem nebo tak.

K: takže se to objevuje v tom běžném fungování.

D: hm, nebo když začaly ty panický ataky. Jsem často unavená.

K: kdy byly ty panický ataky poprvé?

D: potom BPPV.

K: takže před tím rokem.

D: hm, tak před dvěma. A vůbec ve všem, ve vztazích. Já mám pocit, že to je tak celoplošný.

K: to normální fungování myslíš vstát do práce, přijít z práce, doma uklidit apod.?

D: jo, takhle. Anebo i jenom v takovém tom pocitu, že je všechno v pořádku, jakože tak, jak život je, tak že je v pohodě, bez obav, bez úzkostí. Prostě to, co lidi normálně říkají, že prožívají život, tak to já tak jako neznám. Já furt nad něčím přemýšlím, něčeho se obávám, něco srovnávám. A furt mám takový pocit, že jsem jiná než ti ostatní.

K: zkouším přemýšlet, už jsme také asi říkaly, ale v čem vlastně spočívá ta jinakost?

D: to se těžko popisuje. V tom, jak vnímám, co je pro mě důležité. I v tom, že ty každodenní věci jsou pro mě náročnější, někdy mi to fakt ubírá energii, pro ostatní je to něco, co ani neregistrují, ale já jako jo. A i to, jak vnímám lidi, že si uvědomuju, že můžou mít odlišný tváře, ale i v tom, jak jsem vnímavá a citlivá ke zlu, nespravedlnosti, k pochopení druhých a tak.

K: je něco, co vnímáš, že ta zkušenost ti dala do života i něco, co nějak pozitivně dokážeš využít?

D: těžko říct, jaká bych byla bez toho. Nevím, co je tím a co je mou osobností. Co si myslím, že mi možná dala, je vnímavost k druhým. Vnímat bytostnou podstatu druhého člověka, jak se cítí. V tom vím, že jsem asi hodně vnímavá, citlivá, co třeba druzí neregistrují, toho si všímám. Takže snaha pomoc druhým, nenechat zdánlivě beznadějný případ člověka v nouzi, pokud on stojí o něco lepšího, nebo to třeba jen nedokáže dát najevo. Neodsuzování.

K: co ti naopak ten zážitek vzal?

D: tak asi to, co jsem říkala, pocit normálního, plnohodnotného života. Nebo vůbec to fyzično, nějaký normální nazírání na fyzično, s tím mám doteď velký problém.

K: to je asi taková věc, která vyplyne z toho zážitku. Je ještě něco takového?

D: prostě všechno další žití.

K: hm, to jsi v podstatě už vlastně říkala. Máš pocit, že to máš zpracovaný?

D: ne. Mám pocit, že už to mám mnohem lépe zpracovaný, než jsem měla, ale vím, že nemám.

K: jak si to zpracování představuješ?

D: asi tak, aby mě to neomezovalo v normálním žití.

K: objevují se teď, to jsme říkaly, ale nějaké jako konkrétní problémy, které s tím nějak souvisí? Třeba záblesky, sny.

D: někdy mám. Sny už ani tak ne, ale někdy mám záblesky, flashbacky, nebo strachy.

K: jaký ty flashbacky jsou? Z hlediska smyslového vnímání?

D: zrakový. Jakoby tělesný dotyk a někdy, to už jsem dlouho neměla, vůně. Ale hodně to mám o zraku. Jo a o tónu hlasu, nebo tak.

K: říkáš, že už sny ani ne a flashbacky občasně? Že bylo období, kdy jsi je mívala intenzivnější?

D: jo, to jsem mívala, v tom dospívání a brzy po zletilosti, to jsem byla zahlcená.

K: to je to období, kdy jsi zkoušela drogy a sebepoškozování?

D: jo, je.

K: ty sny byly jako noční můry? Byly konkrétně o zážitcích, anebo i formou jiných nočních můr?

D: tehdy to byly konkrétní zážitky. To jako obecný noční můry mívám doteď. Ale ty konkrétní zážitky, ty byly tehdy.

K: kdy jsi začala vnímat, že ta intenzita přestává? Kolem těch dvaceti?

D: asi po SŠ na VŠ, při jejím ukončování.

K: stalo se, že ses s někým bavila, kdo o tom nevěděl a pak jsi mu o tom řekla a on se začal chovat jinak k tobě?

D: to já nevím. Tím, že to moc neříkám. Pamatuju si u jedné té kamarádky, než jsem jí to řekla, tak se ke mně chovala hezky, ale když jsem jí to řekla, tak byla ještě víc vřelejší. Nebo jiná byla ještě víc opečovávající.

K: byly to kamarádky, které měly podobnou zkušenost?

D: ne. A vlastně terapeut, kterého mám doteď, tak když jsem mu nedávno řekla to s tím psychologem, tak řekl, že si toho váží, a že teď mu to do sebe všechno zapadá.

K: jak partner na to reagoval?

D: já jsem mu to napsala a tak nějak jako vnímavě, asi zároveň nejistě. Doteď mi přijde nejistý, jako se o tom občas bavíme, ale vnímám, že kolikrát neví, co na to občas říct, nebo tak. Je to i pro něj náročný. Neví, jak adekvátně reagovat.

K: je teď něco, co považuješ za podstatný, důležitý, nebo co by bylo chybou nezmínit a dosud jsme o tom nemluvily?

D: myslím, že jsme v tom čase obsáhly všechny části mého života, různé části, který to mohlo ovlivnit, tak asi nic.

K: tak jo, tím jsme tedy u konce. Já ti moc děkuju za rozhovor. Pak až to přepíšu, tak ti pošlu a budu ráda, když na to mrkneš a doplníš, pokud tě k tomu bude něco napadat.

Když teď, po nějaké době, co jsme spolu mluvily, pročítáš ten rozhovor, možná se ti něco během toho času vybavovalo, možná pořád vybavuje. Je něco, co po tom hovoru přišlo, vybavilo se ti, nebo třeba něco, v čem ti byl nějakým způsobem užitečný či naopak, zraňující?

Rozhovor pro mě byl náročný a vůbec se mi nechce zpětně ho pročítat. Vím, že jsem byla tak trochu odpojená, takže jsem nevěděla, co na některou otázku odpovědět. Hodně z těch událostí je pro mě pořád živých a zaplavujících. Mohla bych toho k tomu hodně dopsat, ale nechci, aby to bylo někomu dalšímu sděleno. Je mi smutno z toho, jak moc mě to pořád ovlivňuje a že ani za tolik let nejsem schopná se od toho oprostit a normálně fungovat. Ačkoli mi přijde, že jsem vyrovnávání se s tím věnovala strašně moc energie a snahy, nějak to není vidět na výsledcích. Připomíná mi to všechny neúspěchy a zklamání s tím spojené. Bohužel v kombinaci s mou neschopnou osobností je výsledkem můj současný život, který se mi těžko žije, a pořád bilancuju, jestli v něm pokračovat. Bojím se, že o moc lepší to ani v budoucnu nebude.

Rozhovor M. M.

K: tak jo, jen jestli mi můžete pro začátek takhle na nahrávku říct, zda s účastí a nahráváním souhlasíte?

M.: souhlasim, souhlasim se všim.

K: dobře. Tak jestli mi můžete pro začátek říct demografické údaje, jako jsou věk, vzdělání a rodinný stav?

M.: věk je třicet sedm, rodinný stav je rozvedený a bydliště.

K: to mi nemusíte říkat, je to anonymní, takže bydliště nechci.

M.: dobře, takže geografický ne. Jenom demografický.

K: tak, tak, tak. A vzdělání?

M.: vyšší odborný.

K: takže VOŠka.

M.: zatím VOŠka.

K: zatím? Ještě studujete?

M.: já jsem přerušil v pátáku a už je to teda dlouho a zvažuju, že to někdy možná dodělám, anebo úplně začnu od znova něco úplně jinýho. Pořád mám ještě čas.

K: a něco taky orientovanýho k té VOŠce?

M.: úplně odlišný.

K: v jakým směru?

M.: no, to právě zvažuju. Jednou z cest byla i psychologie a já se živím stavařinou, tak nevím, možná zvažuju i tuhle cestu. Možná, že se na to vykašlu a nebudu dělat vůbec nic.

K: uvidíte. Každopádně budu fandit. To vzdělávání a možnost jeho je super, teda aspoň za mě.

M.: hm, to jo.

K: teď se ještě doptám na nějakou anamnézu. Možná začnu vašima rodičema. Kolik jim je a jaký mají vzdělání?

M.: máma je doktorka, lékařka.

K: takže vysokoškolský.

M.: jo, otec taky, to je chemik. Ségra taky, ta má VŠE. A já jsem jediná černá ovce bez titulu.

K: máte VOŠku, to je super.

M.: ale fakt jako jediná prostě, jo. To je taky taková zvláštní kapitola. Takže to jsou rodiče. A věkově, otec je sedmdesát jedna, matka šedesát šest.

K: a sestra?

M.: sestra je čtyřicet pět.

K: a rodiče normálně žijí spolu, nejsou rozvedení?

M.: jo, normálně žijí spolu. Ségra rozvedená je, ale rodiče žijí spolu.

K: jo, jo. Si možná takhle chvilka budu psát, když vám to nebude vadit.

M.: ne, vůbec ne.

K: a teďka se zeptám na vaši nějakou zdravotní anamnézu, jestli si vzpomenete na nějaké prodělané nemoci, nebo jestli se s něčím léčíte.

M.: ne, já jsem byl úplně zdravěj, akorát štítnou žlázu, což měli v mém věku všichni kvůli tomu Černobyli.

K: a hypo nebo hyper?

M.: hypo, ale jako nic, nějak se to neřešilo nějak hormonálně. Nějakým jódem akorát, ale říkám, to měli všichni, tak to byla taková prevence spíš. Pak až když jsem byl větší, tak nějaký úrazy, jako zlomeniny, pak operace obou kolen.

K: vzpomenete si v jakém věku?

M.: ty zlomeniny?

K: i ty operace.

M.: no zlomeniny byly od ranýho věku, tak od šesti do patnácti docela pravidelně, protože jsem hodně sportoval takový ne úplně lehký sporty, takže to byly furt nějaký sádry.

K: co jste dělal za sporty?

M.: hokej.

K: hokej, aha.

M.: no, takže tam, tam, tam to bylo náročnější fyzicky a pak byly nějaký operace kolen, kloubů a tak. To už bylo, když jsem byl větší.

K: jakože nějaký přetrhaný vazy, nebo menisky?

M.: no, menisky oba a jednou vaz s nějakou náhražkou.

K: to bylo z hokeje?

M.: ne, to bylo z předchozí práce, protože já jsem dělal zdravotníka necelých deset let a měl jsem pracovní úraz při zásahu, já jsem dělal na záchrance.

K: jo takhle.

M.: takže jsme, to bylo takový náročnější zásah a mně se otočilo koleno úplně. A od té doby nesportuju.

K: aha, jakože vás to koleno omezuje?

M.: no, omezuje. Jednou za půl roku se zasekne a nejde s tím vůbec hnout. Teď se mi to stalo asi před čtrnácti dny, taková boule.

K: aha a kontroloval to někdo?

M.: jo, vytahovali z toho vodu.

K: mně napadá, že takhle se občas u těch kolen dělá taková kloubní myška, což je věc, která se v tom kolenu udělá a pak dělá právě ty problémy, že se koleno jednou za čas zasekne.

M.: já tam mám takzvanou infrakci, což znamená, že se tam chrupavka odlupuje od číšky a to dělá to zaseknutí.

K: aha, jo, jo.

M.: ona je taková jako cibule a jednoho dne se otočí a to koleno se zasekne. A jak to tam odírá právě, jak tam není ten meniskus, tak to tam odírá a dělá ten výpotek a jediný, co je, tak se to zbrousí operativně, ale to je na půl roku pak bez pohybu. Nebo ne na půl, na čtvrt. Jako ono to není nic hrozného, spíš vadí, když se nehejbu, než hejbu, paradoxně. Třeba v autě mi to vadí, na kole když jedu, tak je to v pohodě.

K: hm, to znám. Mám právě taky levý koleno čtyřikrát operovaný, menisky i vaz.

M.: já už bych na menisky nešel, nikdy. Já předtím, co jsem měl tu bolest, je nesrovnatelná s tím, co mám teď, u obou kolen.

K: já teda jsem měla velkej problém, já jezdím, jo, to vidíte (ukazuji na kolo v pokoji), jezdím na kole, a když jdu jakoby do kopce ze sedla, tak to koleno se mi prolamovalo, což bylo nepříjemný. A právě, jak mi dělali ten vaz, tak jsem pak po týdnu přijela domů a mám padesáti kilovýho psa a nikdy mi nelehal na nohy, tak teď jsem přijela a on mi to prolehl, takže to vypadalo, že mi vytrhl tu plastiku a jak jsem šla na artroskopii, tak se ukázalo, že utrhl oba menisky a doktor to ošetřil zrovna na sále, takže jsem neměla možnost zvolit, jestli to chci, nebo ne.

M.: jo, jasně. Já je neměl utrhlý, no a stejně je sebrali. No.

K: takže to jsou teda operace kolen obou. V jakým jste měl ten utržený vaz?

M.: v pravým. To je to horší.

K: to je to, co otýká?

M.: jo.

K: a pak nějaký dětský nemoci?

M.: jo, to byly všechny, to byly všechny, akorát příušnice jsem měl někdy v šestnácti, v sedmnácti.

K: docela pozdě.

M.: hm, docela jo. To i právě hrozili doktoři nějakou neplodností a tak, že mám bejt fakt v klidu a tak a nakonec mám dvě děti.

K: krásný. Takže to jsou příušnice a tak. Potom nějaký, jak občas děti mívaj nějaký bolesti břicha, hlavy?

M.: bylo nějaký období, kdy jsem bral nějaký kapky, si nevzpomenu, jak se jmenujou a ty jsem bral na bolest hlavy. A ty se braly jako jedna kapka jeden den, dvě kapky druhý den, až se to dostalo k třiceti, Clavigrenin se to jmenovalo, a pak se to postupně zase snižovalo. A nevím, na co to bylo, bylo mi asi dvanáct a měl jsem, měl jsem takový jako migrény, který mám občas i dneska a nedokážu jako vůbec identifikovat, z čeho to vzniká. Je to někdy úplně v klidu a většinou se s tím ráno probudim, jo a táhne se to celej den, pokud si fakt nevezmu, já nevím, sto kapek algifenu, tak to prostě nepřejde.

K: to je docela dávka, algifen.

M.: no, to je. Já jsem bral tramal dřív, ale začal jsem cejtit takovou návykovost trošku, a i mě to ovlivňovalo při tom řízení a při tom přemejšlení. Tak jsem ho zahodil, a byť mě po tom bolí někdy žaludek, tak беру ten algifen. Ale to je bolest, že to fakt jako nedám skoro nic, když mě to chytne v práci, tak prostě si sednu do auta, ohnu sedadlo, zavřu oči a spim. A nedá se skoro nic, já si fakt pak jako nepamatuju nic třeba z toho jednání a fakt mě to omezuje hodně. Ale je to jednou tak za měsíc maximálně. Taková perioda moje. (smích)

K: (smích) každej máme nějaký.

M.: (smích) jednou za měsíc nemůžu nic.

K: hm, to je ale docela dost omezující, anebo mi to tak aspoň přijde.

M.: hm, někdy jo. Někdy jo, no. Ale to už zkoumali samozřejmě neurologové, alergie, zuby, oční prostě, ORL a nikde jako nic, nic zásadního. Ale fakt je to prostě takhle bolest toho očního oblouku a vůbec na to oko ani nevidim, prostě kdybych ho zakryl, tak vůbec, vůbec jako nevím.

K: jo aha, dokonce. Nějaká Hortonova bolest, nebo něco takovýho.

M.: hm, ale je to fakt jako brutální.

K: hm, to bývá, jak vychází ty hlavový nervy, tak vlastně ten nerv, co jde sem, tak, že se tohle může objevovat, že jsou buď strašný bolesti čela.

M.: no, no. Mně pomáhá bouchání do čela. Studený futra, já si vždycky opřu čelo o studený futra, zatlačim, anebo takhle hlavou do něj lehce bouchnu a ono mi to jako v hlavě přechází do celý hlavy, a, a to je příjemnější než v tom koncentrovanym. A i cejtim, že když si udělám oční tlak, tak tohle oko normálně promáčknu úplně dovnitř a tohle ne. Úplně i ten tlak je úplně jinej.

K: a zachytili to třeba někdy přímo, když jste to měl?

M.: jo, jo, jo, byl jsem na EEG, nic nenašli.

K: to je hustý.

M.: já mám dobrý doktory, ale nic tam prostě zvláštního nebylo, nebo neobvyklého.

K: hm, zajímavý. Tak jo, teďka nějaký zdravotní problémy máte, něco co byste řešil? Kromě těch kolen?

M.: nemám nic. Teďkon bylo takový stresový období loni, předloni a i jako v souvislosti po rozvodu, takže jsem měl vyšší tlak, ale to je takový jako fyziologický, nervy a člověk nespí, a když nespí, tak se projevují i jiné věci. Ale to je jako běžná věc.

K: takže to bylo období nějaký nespavosti a stresu spojený s rozvodem?

M.: no, s rozvodem a tím, co bylo potom. Protože největší potíže přicházejí potom.

K: jako třeba s dětma a rozdělením péče?

M.: no, tak to jsme měli rozdělený, ale spíš to, ta teorie byla daná, ale praxe je horší. Pak se prostě objevují ty věci, který člověk neodhadne dopředu. A to je, co s dětma, když onemocní? Vánoce, narozeniny, svátky, oslavy, prostě rodina, když se rozdělí na dva tábory, tak se ty tábory musejí domluvit i na těchhle věcech. Tak pak jako to jsou věci, který vás předtím nenapadnou, že budete jednou řešit, jestli Vánoce s dětma sami, nebo je vytrhnout z toho prostředí, kde byly zvyklý.

K: možná i jako prázdniny a tak.

M.: no, to je přesně ono. Teď já jsem v té době byl v práci od rána do noci, takže když děti onemocněly, tak jsem je nemohl mít doma, i když jsem je měl mít já, tak jsem je prostě stejně mít nemohl, takže pak prostě, no. Ale jsou to běžné věci, kterými prochází devadesát pět procent lidí, který se rozvedou. Taky devadesát pět procent lidí má nějaký psychosomatický potíže, když se rozvedou, asi.

K: na druhou stranu, kdo z nás nemá psychosomatický potíže.

M.: no, každého skolí něco jiného dřív nebo později.

K: tak jo.

M.: mám takový zajímavý životní heslo, který souvisí možná s tím, co se mi stalo, když jsem byl malej, k tomu se dostanem, a to je „co tě nezabije, to se tě pokusí zabít znovu.“

K: (smích) to je dobrý, to mě překvapilo.

M.: a fakt to funguje.

K: když se nad tím zamyslím, tak to dává smysl.

M.: jo, je potřeba o tom pořád vědět, že se vás to pokusilo zabít, a že se to pokusí zabít znova. Takže prostě příprava na to, že to, že se to nepovedlo tehdy, neznamena, že se to nepovede zejtra.

K: hm.

M.: a fakt se toho držím. Taková nedůvěra a prostě ostražitost a to, to mě provází. Tak tak jsem to shrnul do takovédleho hesla.

K: jsem čekala: „co tě nezabije, to tě posílí.“

M.: no, jasně, to je takový to budhistický, až jako, podle mě až jako nereálný pojetí. Reálnější je to moje.

K: to by mi asi stačilo tak nějak k té anamnéze. Kdyby mě ještě něco napadlo, tak se doptám. Teďka se dostáváme k té druhé části, která se týká přímo vlastně toho, co se dělo v tom dětství. Pak jsou ještě dvě části, třetí a čtvrtá. Můžeme přejít k té druhé?

M.: jo, určitě.

K: tak jo. Kdo byl pachatelem?

M.: pachatelem byl kluk, s kterým jsem vyrůstal, kterej bydlel v řadovce ve vchodě vedle mých rodičů. A vyrůstal zároveň s mojí ségrou, protože jsou rok od sebe a já jsem vyrůstal s jeho ségrou, která byla dva roky ode mě mladší. Takže my jsme si tak jako, protože mezi náma byl věkovej rozdíl v těch sourozencích, tak jsme si tak jako zafixovali navzájem s těma sousedama. A já jsem ho měl jako staršího bráchu, svoji ségru jsem měl jako starší ségru a tu jeho ségru jsem měl jako svoji mladší.

K: jo, takže jste měli takovou jako partu.

M.: no, sice oni dva a my dva, ale tak jako jsme fungovali tak nějak dohromady. Takže pachatelem byl člověk, od kterýho jsem prostě, jsem celej život k němu tak jako vzhlížel, protože byl větší, všechno uměl, všechno znal, hodně věcí mě naučil, hodně jsme sportovali. A já jsem ho měl rád.

K: a to s vámi byl v tom hokejovym klubu, že s váma hrál?

M.: ne, ne, on je o šest. On vždycky byl o školu vejš a o první stupeň a střední školu a vejšku byl prostě vejš. Ale byl to jako kluk, prostě když jsem něco nevěděl, tak jsem šel za nim, no.

K: takže jako takovej kluk kamarád, dá se říct v té době.

M.: no, jasně, takovej první kámoš.

K: a stalo se to jednou nebo víckrát?

M.: ne, trvalo to, já jsem nad tím přemýšlel nedávno a vim, že jsem se toho nedopočítal. Ale trvalo to minimálně tři roky a maximálně pět.

K: takže tam máte nejasnej začátek.

M.: já totiž to dětství mám úplně vymazaný. Já kdybych si měl vzpomenout, kde jsem byl, kromě teda táborů a kromě jako škol v přírodě a takovejch jako věci mimo domov, tak tam si vzpomenu, ale ten domov jsem úplně jako vymazal. Já i na regresi jsem tam prostě nedošel, vůbec. Já nemám jedinou fotku, nemám vysvědčení, nemám sešity, jako kdyby to období vůbec nebylo. Já nevím, od tý druhý třídy, já právě nevím, jestli to bylo už jako první. Možná od druhý třídy do takový pátý, to právě úplně nevím, tím, jak to mám vymazaný, tak nemám fakt nic. Jako kdybych tam prostě nebyl.

K: takže to mohlo začít, dejme tomu, někdy v osmi?

M.: to dřív. To dřív, já právě nevím, jestli v pěti, šesti nebo sedmi.

K: jo, tak to by neodpovídalo tý druhý třídě.

M.: druhá třída, sedm let. V šesti se jde do první. Já nevím, jestli mi bylo šest nebo sedm. Osm, devět už, to už probíhalo. A nevím, jestli to bylo třeba do deseti.

K: jo, jakože nevíte teda konec.

M.: hm.

K: aha. Takže začátek si pamatujete těch pět, šest.

M.: no, ono to začlo tak jako úplně jako nenápadně. To nebylo jako, právě proto nevím ani ten začátek přesně. Já když zpětně, když si to promítnu, tak vim, co se dělo, ale nevím jako, kdy jsem to začal vnímat jako špatně. Takže v podstatě ani nevím ten začátek.

K: jo, že možná jste si ani nemohl jako v tom věku uvědomit, že to není něco, co by.

M.: no, vůbec. No, takže tak.

K: takže když to by oko vymežíme, tak tři až pět let to mohlo trvat, od pěti do šesti.

M.: od pěti, šesti do deseti, jedenácti cca. Tak takhle, no.

K: jo, jo. Hm. A byla to nějaká kontaktní forma?

M.: hm. Nejkontaktnější.

K: hm, jo. Můžu se na to zeptat?

M.: jo, jo.

K: takže docházelo třeba k análnímu styku, nebo orálnímu?

M.: ne, to ne, to ne.

K: osahávání?

M.: osahávání jo. On víceméně používal moje tělo jako nějaký trenažer, že mě olizoval různě, šahal, análně teda ne, ale orálně mě zneužíval a u toho vždycky masturboval. A pak jako postupem času to postupovalo tak, že třeba jako došlo k tý ejakulaci jako na mě a tak.

K: hm. A vy jste teda nevěděl ze začátku, že jde o sexuální zneužití?

M.: no, on to totiž pojal tak, že je to součást vždycky nějaký hry, která, která, hm, byla předtím, i třeba sportovní hry: „pojď, jdeme si zahrát hokej, jdeme střílet na bránu, když mě porazíš, tak jsi vyhrál, když mě neporazíš, tak jsem vyhrál já a bude následovat tohle.“ Takže to byla taková jako forma jeho odměny za výhru. Takže jako, jak to začlo, to fakt, já to nevím, já to neumím identifikovat, prostě to takhle nějak jednoho dne začlo a, ale zase to bylo vymezený jenom prostě na tuhle jednu věc a nikdy nedošlo třeba k nějakýmu jako kontaktu někde jinde. Že by mi třeba někde, jsme šli se třeba projít, nebo my jsme bydleli u lesa, jsme byli furt v lese, takže tam, že by prostě k něčemu docházelo, to ne, to bylo vždycky jen v jeho pokoji nebo v obýváku nahoře. Aby bylo zavřeno, aby tam nikdo nepřišel a nikdy jako jsem u něj pak nepozoroval ani jako nějaký, já nevím, třeba homosexuální sklony někde jako jinde u někoho jinýho. Já si myslím, že mu to bylo jedno, jestli kluk, nebo holka. Já jsem teda přesvědčený o tom, že to dělal i tý ségře malý. Jo, že to samý prostě dělal jí.

K: měl jste třeba možnost s ní o tom mluvit?

M.: no, měl, ale ona zanedlouho potom umřela, takže už to s ní neproberu. Ona umřela na rakovinu čípku děložního a, hm, když už věděla, že je to s ní špatný, tak jsme jako zabrousili na nějaký ožehavý téma takovýhle, a ona mi řekla na něco, o čem jsme se bavili, něco v souvislosti s tím bráchou, nevím, jestli ho mám jmenovat nebo ne?

K: já to tam pak stejně nebudu uvádět.

M.: jo, fajn. No, bavili jsme se něco v souvislosti s ním a ona mi odpověděla něco v tom smyly jako: „vždyť jsme to měli těžký, vždyť víš, o čem mluvim,“ že ona věděla a já jsem v tu chvíli pochopil, že se jí to týkalo taky.

K: aha, hm.

M.: takže si myslím, že, že prostě mu to bylo jedno, kdo jsme. Tam jako já, já postupem času zjišťuju, že on se choval jako strašně, strašně nadřazeně vůči svojí mámě, svojí babičce, mně a tý ségře. On vyrůstal s babičkou, mámou a ségrou, v rozvedený rodině, kdy od nich táta odešel, když byli malý a dost tak jako dramaticky odešel, prostě se sebral a šel. A předtím tomu následovalo, předtím bylo i domácí násilí, ne jako úplně, ne úplně jako sadistický, ale prostě pár facek a lítání talířů a tak. Ale ona ta máma jejich je taková docela konfliktní osoba, ne úplně to, taková labilní trošku, takže je to s ní těžký. Já jsem na ni taky už několikrát zařval a to jsem klidnej člověk. No a ten kluk tam zůstal jako jedinej chlap a trošku tam začal tu rodinu jako řídit, takže nebylo, nebylo vůbec, nebylo vůbec výjimkou, že si vzal prostě peníze z máminy peněženky a šel. A tak, prostě takovýhle jako věci, který by se měly řešit v tý rodině, ale nikdo to neřešil. Že jo, já si myslím, že se choval agresivně i vůči mámě i vůči ségře, babičce ne, ta pak umřela taky. Ale že to je prostě jako trošku sadista i.

K: hm. A s ním jste se třeba teďka někdy v dospělosti nebo tak potkal?

M.: hm. Potkal.

K: potkáváte se dál?

M.: hm, potkáváme se dál, protože jeho máma furt bydlí vedle mých rodičů a potkáváme, potkali jsme se na pohřbu tý ségry, samozřejmě. Potom jsme si několikrát telefonovali, já prostě, já prostě jsem s ním pak měl velkej konflikt z hlediska tý pozůstalosti a z hlediska toho dění, který následovalo po smrti tý ségry a rozešli jsme se hodně jako ve zlým. Do té doby jsem, byť jsem to už jako několika lidem řekl, co se mi stalo, tak jsem s ním vycházel tak jako neutrálně.

K: jeho jste s tím pak konfrontoval?

M.: ne.

K: jo, takže s ním jste se o tom pak nikdy nebavil.

M.: no, já, já, já se na to chystám pořád. Já se na to chystám, ale nevím, jestli to vyvolá, já se snažím prostě připravit na to, jaký to může vyvolat reakce a na každou z nich, i když to samozřejmě nejde, na každou z nich mít něco připravenýho.

K: jo, rozumím.

M.: takový jako šachy prostě, no. Aby mě pak nezaskočil něčím. Dneska jsem naposled volal jedný kamarádce, která dělá koncipientku v jedný advokátní kanceláři, a zjišťoval jsem od ní, kdy je takovejhle přečin promlčený.

K: po deseti letech od dospělosti, myslím.

M.: no, takže to je stejně passé. Ale stejně jako zase vim, že ho s tím konfrontovat budu, ale jiná situace by nastala, kdyby to mohlo bejt ještě tresně stíhaný a jiná, kdyby ne.

K: přál byste si, aby to bylo trestně stíhaný?

M.: asi jo, no. Asi jo. Já jako, ono je to ještě zamotaný tím, že já znám jeho manželku úplně jako od dětství. My jsme spolu jezdili na tábory, všichni jako pohromadě, moje ségra, on, ta jeho sestra mrtvá a jezdili jsme dvakrát na vodu, dvakrát na lyže, každej rok od pěti let prostě. Takže znám i manželku a má dvě děti. Má dva kluky a docela bych byl rád a hodně často se mi o tom zdá, že ho konfrontuju s tím, že se ho ptám v tom snu, jak by se mu líbilo, kdyby jeden z těch synů přišel domů a řek mu, že se mu tohle stalo s někým. Mně nejde o to, že on mně něco bude vysvětlovat, nebo to, ale v tom snu se mi prostě promítá pořád dokola tahle věta: „co by ti řek syn na to,“ nebo: „jak by ses ty zachoval, kdyby tvůj syn přišel domu s tím, že mu někdo udělal tohle, jednou,“ třeba. Jako jak by se zachoval. On by se nemohl zachovat nijak, on by nemohl jít a udat toho člověka, zbít ho, nějak ho prostě konfrontovat,

protože by vlastně ubližoval sám sobě v tu chvíli, neboť dělal to, co se stalo jemu, to je pro mě taková prostě jako věc, která mě provází ve snech, no.

K: taková hodně pro vás hluboká.

M.: hm, je, no. A já mám, teď si nevzpomenu, jak se jmenujou ty sny, ale jsou to takový ty polosny, z mého pohledu, který si můžu zastavit a přehrát jinak.

K: lucidní.

M.: lucidní, jo. Nevzpomněl jsem si na to slovo. Já si ten sen prostě zastavím, řeknu: „takhle ne“ a dám si to jinak.

K: to je super.

M.: to je, ale je to takovej polospánek, kdy ten spánek není vůbec jako kvalitní a ráno se probouzím úplně jako, když jsem vypnul film, nebo prostě jako když jsem napůl při vědomí. A tady ten sen ovládat nemůžu. Jsou asi tři, který se mi zdaj pořád dokola a ty ovládat nejde. Vůbec nejdou zastavit, vůbec nejdou vypnout, vůbec se přes ně jako nedokážu, nedokážu přenést.

K: čeho se týkaj?

M.: no, něco se týká, jeden je tady ten, kde je situace, kdy jsme u něj před barákem a já mu tohle říkám a on na to reaguje tak, že zavře dveře a úplně mě ignoruje a tím to skončí. Druhej je takovej už propacovanější, kterej je z nějakýho začátku minulýho století, devatenáct set něco, všude jezděj auta a je to uprostřed velkýho náměstí podobnýho Karlovu. Uprostřed toho náměstí je takovej kulatej, takovej kulatej poutač. Takovej válec tří metrovej, dva metry v průměru. Já takhle přicházíám z rohu toho náměstí, přijdu na to náměstí, kde takhle prouděj lidi, takhle jezděj auta a já, když jsem na rohu toho náměstí, tak si uvědomim, že jsem nahej, úplně. Ale nikdo to nevidí, tak se schovám do takovýho průjezdu tady, kde je stará popelnice, a tak jako já si, já se za ní krčím a nevím, co mám dělat a jediná cesta je odtud sem, takových, nevím, sto metrů a utrhnout kus toho plakátu a do něj se jako zabalit. A takhle prouděj lidi pořád, poměrně dost, ne jako dav, ale pár jako dvojic a jednotlivců. A začíná se stmívat a někdo tady odsud začíná rozsvěcet lampy takovou jako tyčí. A ty lampy se postupně rozvěcujou směrem jako ke mně, takže já vim, že až dojdou ke mně, tak budu osvícenej, protože lampa je přímo nade mnou a vim, že jsem prostě skončil, prohrál jsem. Takže já se v jednu chvíli rozhoduju a přeběhnu k tomu sloupu, tam to utrhnu a zabalim. Přesně vim jakej plakát, ten je prostě přesně k tomu, že se serve a člověk se do něj schová. Jenže jak vyběhnu, tak začnou prostě chodit lidi, čím dál blíž ke mně a já se prostě chtě, nechtě, musím přes ně dostat, a když je mójim, tak oni vůbec nereagujou.

K: hm.

M.: oni prostě vůbec jakoby neviděj, oni mě viděj, ale viděj mě, jako kdybych byl normálně všedně oblečenej. Oni jako jdou, přejdou tím pohledem a jdou dál. Místo toho očekávání toho šoku z toho těla najednou prostě nic, najednou prostě jdou a nic. Teď já se prostě zastavuju, koukám, stojím tady uprostřed toho, v půlce cesty zhruba a míjej mě takhle lidi, a já už v podstatě zjišťuju, že je to úplně jedno a jsem zděšenej z toho, že jsem tam ani nedošel a jako nikdo to nevidí. Takže tenhle sen asi souvisí s tím, co se stalo, protože to taky nikdo neviděl a taky to nikdo neřešil, ale neumím ho vypnout. A pak to skončí, nedojdu tam, netrhám nic, prostě splynu s davem. No a další, další s tím asi nesouvisí, ten je takovej, ale ten je zase zvláštní v tom, že se mi zdá čím dál dál.

K: jo, že to máte jako seriál.

M.: no jasně. A přesně třeba za čtrnáct dní se dostanu do toho samýho místa a zase kousek dál. Ale to se mi zdá třeba patnáct let.

K: to je hustý.

M.: (smích) no. Tam byl nejdřív pohled jenom. To s tím asi nesouvisí, tak vám to vyprávět nebudu, ale je to zvláštní, že se zase nedá zastavit, zase se nedá ovládnout. A pořád prostě na to navazuje další a další příběh.

K: dobrý.

M.: Freud by nám k tomu řekl víc asi.

K: asi. Možná by to vztáhl i na tu sexualitu, to tam vztahoval vždycky.

M.: no, to jo. Ale je zajímavý, že je zase z té doby, možná ještě starší, tak osmnáct set něco. A když to řeknu úplně v kostce, tak je tam starej vagón, v tom vagónu, ten je obytný, je tam psaní stůl, knihovna, koberec takovej vyloženě alá Franz Josef, až jako barokní nábytek. A já sedím u toho stolu, vedle sebe mám vysoký cylindr, na sobě dlouhý kabát černý a dívám se do takovejch velkejch rolí papírů, takovejch jako projektů. Něco tam řeším, pak někdo vejde, tak vstaneme a jdeme z druhý strany toho vagónu východem jakoby, nebo dalšíma dveřma jdeme ven, otevřeme ty dveře a před náma jsou dělníci, který stavěj tu železnici, nosej koleje, je tam vysypaný kámen, udusávaj to a pokládaj tam koleje na pražce, bušej prostě přesně tou technologií, jak se to dělalo dřív. Já jsem vůbec nevěděl, jak se to dělá a teprve, až když jsem se pak na youtube a na různých prostě videích díval, jak se to dřív dělalo, tak jsem vlastně viděl to, co já jsem viděl v tom snu a vůbec jsem to předtím nevěděl, že se hřeby nejdřív nahřežovaly a takovýhle věci prostě. A přesně do detailu vím, co se prostě děje a vypadá to, že já to prostě projektuju, že tam jsem v tom vagónu, kterej se pak a ten sen skončil naposledy, že ten vagón se pohnul, zase třeba o dalších padesát metrů se posunul jako

dál. A já zase sedím u těch plánů a jako konec. A je úplně tichej ten sen, úplně bez zvuku, kdežto ten na tom Karláku je úplně hlučnej, že tam člověku přechází prostě zrak a sluch.

K: zajímavý.

M.: taky divný prostě. A nedá se s tím nic dělat.

K: fakt zajímavý. Bejt analytik, tomu by se určitě líbilo se v tom trošku. A kdy jste si tedy uvědomil, že je to zneužití, nebo že jde o něco, co není v pořádku?

M.: no, už jako úplně ten jako prvotní základ byl v době, kdy se to dělo, už jako koncem, protože já jsem prostě, myslím si, že jsem jednoho dne řek prostě dost. A myslím si, že to dopadlo i tak, že jsem prostě řek, že jestli se to bude opakovat, tak to prostě řeknu. A pořád jsem ho ale měl rád. Já jsem to měl spojený s tím, že tohle je mít rád, že to je prostě v pořádku. A což teda ovlivnilo pak můj následnej život a do určitý míry, ale že to bylo jako opravdu trestný, a že to je jako opravdu až jako něčemu nebezpečný, bylo při takovejch těch prvních jako sexuálních zážitkách, takovejch těch šestnáct, sedmnáct let, možná druhák, třeták. Asi tam, no, asi tam. Já jsem to měl prostě vždycky spojený s, jako s nim, no, jako vždycky, vždycky tam byl takovej ten strašák prostě, no, vždycky tam prostě seděl, nebo nějak se tam prostě. Já jsem to měl hodně spojený jako s takovým tím pachovým, nebo čichovým. Jako ani mi nevadil ten zrak, nebo to, na co se dívám, ale to, co cejtím. To mi vadilo vždycky nejvíc.

K: aha, to bylo teda jako až takový flashbackový.

M.: hm. A právě pak při tom sexu s těma partnerkama, protože jsem jako čistě heterosexuální, tak jsem, tak se mi to vracelo, no. A nebylo to vůbec příjemný. Takže s tím byl trošku problém.

K: a to teda, to jste si uvědomil při těch prvních vztazích, že teda to, co se dělo, vás mohlo nějak poznamenat? Nebo, že si z toho nesete něco dál.

M.: no, ono to s tím jako souvisí, protože on tam jako vždycky se v tý hlavě objevil. Vždycky tak jako někde se něco dělo. Jo, nebylo to až jako nějaký blud, nebo nějaká halucinace, ale vždycky jsem si prostě jako najednou na to vzpomněl. A myslím, že kdybych tehdy jako vyhledal nějakou pomoc, tak se s tím dalo něco dělat. Jenomže já jsem to tehdy řek svému tátovi.

K: jak na to reagoval?

M.: no, zvláště, zvláště. A ne, kecám, já jsem mu to řek dřív. Dřív vlastně, no jasně, já jsem mu to řek v takovejch dvanáct si myslím. Myslím si, že ve dvanácti a to, že se děje něco špatnýho, nebo že jako je to až takhle vážný, jsem si uvědomil, nebo že mě to ovlivnilo, jsem si uvědomil až v těch patnácti, šestnácti, sedmnácti. Nevím přesně prostě. Ale poprvé jsem

mu to vlastně řek ve dvanácti zhruba, přesně vim, kde to bylo a ta reakce byla zvláštní. Ta reakce byla taková, že, že, že si to asi špatně vykládám, že to je blbost, že takovýchle věci se prostě nedějou. A že hlavně ať to nikde nevyprávím, protože bydlíme na takovém místě, že bychom se museli odstěhovat, byla by to strašná ostuda, bylo by to hrozně, no, prostě úplně by nám to všem změnilo život. Máma by byla strašně nešťastná, teď ta teta, že jo, protože jsem jí říkal teto, tak ta by se úplně zhroutila, ta je stejně stará jako můj otec, takže ta prostě by to nepřežila. A teď kam bychom se odstěhovali. A všude by nás to jako provázelo.

K: jaký to pro vás bylo? Tahle reakce?

M.: no, na jednu stranu děsivá. Že, že jako není na mé straně, že se v podstatě jako, že to v podstatě zamet pod koberec, ale to jako dvanáctiletému letému mi úplně nedošlo, to mi došlo pozdějc. Ale mně se na jednu stranu ulevilo, protože já jsem dlouho přemejšlel, jestli to mám říct, a když jsem to řek, tak se mi ulevilo, a když mi řek, že se to nemusí řešit, tak se mi jako ulevilo podruhé. Takže jsem ani jako s nim nebyl ve zlym. Mně bylo dvanáct a do nějakých třeba jako patnácti jsem s nim pořád jezdil na to kolo, nebo na tu vodu. Ale musím říct, že tím, že jsem věděl, že to není dobře, a že to je, že to je až jako nebezpečný, tak jsem v jednom takovém tom pubertálním období až toho jako zneužil vůči němu. Když jsme byli třeba na vodě, si pamatuju jednou na Vltavě, tak jsme chodili kouřit jako patnáctiletý někde jako do rákosí. A on na to přišel a hrozně jako hrozil, že teda půjde jako za tím hlavním vedoucím, kterej jako dělal s mym tátou v práci, a že to jako zavolá domů, a že bude průser. A já jsem se jako suše otočil a říkám: „to neuděláš, to neriskneš,“ a v klidu jsem to dokouřil, jsem to zahodil do té Vltavy, ostatní na mě koukali a on jenom taky koukal a prostě pochopil to. Podívali jsme se na sebe tak, že to pochopil a vlastně odešel mlčky a neřek nic. Ale bylo to jako jednou, dvakrát takovýchle nějaká věc, že jestli mě jako nenechá bejt, tak se bude divit a tak.

K: hm, aha. Na druhou stranu si říkám, že možná jste jako nemohl reagovat jinak a takhle jste mu dal jasně najevo, že se vám to nelíbilo.

M.: já jsem to chtěl, aby, aby jako věděl, že o tom vim, já jsem chtěl, aby on věděl, že o tom vim, že si to pamatuju, protože on by si třeba mohl myslet, že jsem byl malej, a že jsem to prostě přešel a zapomněl. Myslim si, že si to myslí dotedka, nebo asi ne úplně, ale rozhodně jako neví, jak moc mě to ovlivnilo. A proto mu to taky chci říct, už jenom prostě z těch praktických důvodů. Teď už není jeho ségra, takže na to jsem sám a možná to byla taky taková, takovej bod zlomu, kdy jsem se rozhodl, že to fakt budu řešit za oba, už za ni prostě. Protože ona ne, že by umřela kvůli tomu, ale umřela na rakovinu čípku a žila takovým hodně, hodně promiskuitním životem, hodně.

K: hm. Což vlastně.

M.: což může bejt jedna z příčin, proč umřela takhle, je to takovej řetěz. A i kdyby to tak nebylo v tom prvopočátku, tak to pořád nic nemění na tom, že se tam něco stalo a mělo by se to řešit.

K: zároveň na druhou stranu ta promiskuita u těch holek bývá také často následkem.

M.: no jasně. Ona byla vdaná, pak čerstvě rozvedená, nechala po sobě tři letou holčičku, o kterou se stará ten bejvalej manžel její. A prostě to bylo sto chlapů za třeba tři roky, ani nevěděla, jak se jmenujou. Nepotřebovala to vědět.

K: hm. Jak to je dlouho, co umřela?

M.: tři roky. Přesně na Velikonoce. No, takže pak, pak ta reakce toho táty byla taková, že prostě já jsem tak jako dospěl do nějakýho, do nějaký maturity třeba, a začal jsem si prostě žít úplně svůj život. Tady ten, tady ten moment mi vlastně došel, toho, jak mě táta v podstatě odmít, nebo jak mě prostě takhle jako, nevím, špatně se mi nacházej slova, jak mě prostě vyfuckoval s tou myšlenkou, tak já jsem pak začal kašlat úplně na něj. Já jsem začal hodně pít, po tý střední škole jsem šel na VOŠku a až do nějakých čtyřadvaceti, od devatenácti do nějakých čtyřadvaceti jsem toho vypil tolik, co průměrněj Čech za celej život. A chtěl jsem umřít cíleně, normálně jako ne, že bych měl nějaký jako pokusy, ale chtěl jsem prostě toho vypít tolik, až prostě, až prostě se neprobudim. Takže jsem vypil třeba dvacet Redbullů za večer s nějakou vodkou, s litrem, se dvěma a bylo mi to jedno. To tělo to vydrželo, když jsem se většinou druhej den večer probudil a šel jsem do práce. V práci jsem kvůli tomu ze začátku měl docela potíže, protože jsem občas nepřišel a občas, a občas to, a díky tomu, že jsem dělal v chlapskym kolektivu, tím nechci jako nějak to pohlaví rozlišovat, ale chlapskej kolektiv, jako mužskej a ženskej, je velkej rozdíl, a ty chlapi si to se mnou vyřešili sami. Ty nemaj takovou tu jako hlásící potřebu tomu nadřízenýmu, ale prostě tam to byla taková vojna. Šestnáct chlapů na stanovišti, takže když se patnáct chlapů chová nějak a šestnáctej ne, tak mu to buď vysvětlej po dobrým, pak mu to vysvětlej po zlým, a až když to nezabere, tak se zaříděj, aby nebyl šestnáctej z nich. Ale sami si to zaříděj, sami donutěj, já jsem to zažil mockrát s jinejma lidma a jsem jim dodneška vděčnej, že mi to vysvětlili po zlým.

K: takže to byla taková zkušenost, která vás přivedla jinam.

M.: no jasně. Protože oni ze začátku: „jo, jasně, ten je zase nalitej, prosim tě, lehni si a dopoledne jezdíme za tebe.“ No, a když to trvalo pak dlouho, tak pak prostě: „hele, takhle to jako nejde, teď prostě budeš jezdit ty za nás.“ Jo a ukázali mi, jaký to je. Jo, já jsem se převlíkl po denní a oni: „kam jdeš,“ „já jdu domu, ne? Čtvrt na osm,“ „no to nejdeš, vzpomeň si, kolikrát jsem já jezdil minulej tejděn za tebe, takže taj máš klíče od auta a nazdar, máš

noční.“ A teď já měl partnerku doma a říkám: „hele, já taj musím zůstat.“ A teď byl oheň na střeše, že jo: „co jako, vždyť máš denní, tak nemůžeš mít noční.“ No a takhle mě v podstatě naučili, tak oni mi nastavili první zrcadlo, to bylo první zrcadlo, který jsem vnímal jako zrcadlo. Mi ukázali přesně, jaký to je, když takhle se někdo chová k nim a takhle, když se jako já chovám k někomu. Takže mě to vlastně pak už i po zlým, pak už i po zlým naučili. Já jsem se srovnal, přestal jsem pít. No a postupem času jsem tam i přestal dělat.

K: jo, šel jste dělat stavařinu.

M.: no, v podstatě jo. Šel jsem do ženského kolektivu na úřad.

K: jo, úřad. Ženské kolektiv.

M.: další nejhorší, to je taky na diplomku. Nechci to nějak, nechci to, jednak jsem tam byl jedinej chlap a jednak jsem tam tehdy v svých devětadvaceti letech, jsem tam snížil věkové průměr asi o třicet let v tom kolektivu, takže.

K: to mohlo bejt taky svým způsobem náročný.

M.: no to bylo, no to bylo, protože hlavně jsem ze sedmdesáti kil jako sportovního člověka si sednul do kanceláře a za rok a půl jsem přibral třicet kilo. Přišel jsem do bejvalý práce se zpátky podívat, vylez můj dlouholetej parťák a říká: „dobrý den, koho sháníte? říkám: „ty vole, to jsem já.“ Já měl takovouhle hlavu, takovýhle břicho (ukazuje rukama). A oni mi nevěřili, že jsem to já, že jsem zůstal sedět na zadku a přestal jsem všechno, všechno.

K: no, ty jo.

M.: narodil se mi syn v té době, takže jsem prostě vykynul doma a konec. No, to se dostáváme už dál.

K: a kdy vlastně byly ty operace kolen? Ve věku zhruba?

M.: dvacet jedna a dvacet šest.

K: jo, jo, jo. A ta s těma následkama toho pravýho, to bude těch dvacet šest?

M.: dvacet šest, jo.

K: a jak jste vlastně reagoval na to, když jste zjistil, o co jde?

M.: no ono tohle je těžký odpovědět, protože já nevím, kdy jsem to zjistil. Reagoval vůči čemu? Vůči sobě? Vůči němu?

K: tak zkuste dobu, co si prvně nějak vybavujete. Jako jak vám bylo, když jste to zjistil. Spíš takhle to možná bude přesnější.

M.: mě spíš jako, než abych byl traumatizovanej tím, co se stalo, tak jsem byl traumatizovanej tím, co se nestalo a jak na to reagujou ty ostatní. Já jsem to mezitím řek svojí ségře a ptal jsem se jí, jestli se jí nestalo to samý, protože jsem zjistil, že se stalo to samý tý jeho ségře. A ségra na to reagovala tak, že to je strašný, hrozný, šílený, já ho nesnáším, já ho

prostě nikdy neměla ráda, nikdy mi nic neudělal, ale tečka. Já jako nečekal, že prostě půjde a začne na něj zvonit a začne mu něco vysvětlovat. To bych ani nechtěl, ale, ale, nebo jsem to řekl svojí manželce, jo, po nějaký době. A ta taky říkala: „hele, tak jestli tě to do teďka netrápilo nějak, tak to hod' za hlavu, tak se na to vykašli. Co to budeš vytahovat teď jako, budeš taj nabourávat vztahy mezi rodičema jeho, tvejma, to chceš celý taj jako rozhádat?“

K: jaký tohle pro vás bylo?

M.: no, na jednu stranu jsem to chápal, ty reakce, protože lidi se neradi konfrontují s něčím nepříjemným a nevyhledávají to, a na druhou stranu, na druhou stranu jsem si říkal, tak asi, asi je teda třeba udělat tlustou čáru, zavřít to do skříně a nechat to bejt. A musím říct, že mám pořád někdy, i dneska, nebo i v posledních měsících, takový jako, jak to mám říct, polomyšlenky, nebo takový záblesky, že jsem to tam v té skříně měl nechat. Jo, že, že tím, že to nemám pořád dotažený a pořád se to vleče prostě a nevidím to, protože jsem chodil na terapii, chodil jsem prostě na regresi, teď mě čeká nějaká kineziologie, nebo něco. Nevím ani ten název pomalu. A všechno mi jako na jednu stranu hrozně dá a na druhou stranu strašně vezme. A to, co mi vzala třeba terapie, je mnohem větší, než to, co mi dala. A po té terapii, jak jsem skončil, já jsem ji teda přerušil, nebo ukončil sám, tak jsem si řekl, já jsem prostě úplně blběj, já jsem to v té skříně měl nechat. I když mně to prostě občas vykouklo, tak jsem to prostě zabouch a neřešil, než to, co se děje teď.

K: co to je?

M.: to, co se děje teď?

K: ano.

M.: teď se děje třeba to, že od té doby, co jsem byl na té terapii, tak neuplyne hodina, abych na to nemyslel. Prostě furt to mám se všim spojený. Já jdu, já jsem se začal zavírat, když jdu na veřejnej záchod, tak se zavřu radši do tej kabinky, protože mi vadí, že vedle mě někdo stojí a čůrá. Prostě takový ty věci jako spojený s běžným životem jsou úplně převrácený, úplně vzhůru nohama.

K: hm. Zároveň jste říkal, že i předtím to jako občas vykouklo, jak to vypadalo?

M.: jo, vykouklo, ale vykouklo to třeba v nějaký, já jsem třeba viděl film, Stud se to jmenovalo, Stud.

K: to mi něco říká, Shame.

M.: Shame je to určitě, je to vlastně o nějakých katolických kněžích, jak se ukázalo, že vlastně léta zneužívali svoje ty malý pomocníky, a ty malí pomocníci dorostli a zveřejnili tu žalobu proti církvi. Tak tohle mě třeba pak na tři měsíce úplně sestřelilo. Bez ničeho, bez jako nějakých průvodních varování před tím. Ale dneska se mi to děje furt. Dneska se prostě

v noci probudim, sedí na mně slon a do rána prostě nemůžu zabrat, protože nevím, že jsem takovej jako na nějakých rozjetých cestách a nevím, kam vedou. Že jo, na začátku jsem říkal, že jsem rád připravený na nějaký jako věci, co nastanou, je to spojený i s tou prací, co jsem dělal a co dělám teď, nechci, aby mě něco zaskočilo, abych si řekl: „ježíš marja a teď jako co mám dělat?“ To se v té minulé práci nesmělo a v téhle práci to taky nepůsobí úplně dobře. Takže já jsem prostě nemoh říct: „hele, já se podívám do knížky, tady na straně třicet dva, co mám dělat tady s tím ležícím člověkem, když je zrovna modrej, tak počkejte, já si to nastuduju.“ To prostě nešlo.

K: možná si na někom vyzkouším nejdřív.

M.: no, jasně, nebo já přijedu za hodinu, nejdřív si to někde na někom vyzkouším. Takže to nešlo prostě, to nešlo, takže ten moment toho, toho rychlého rozhodování mě doprovází celý život a já jsem teď prostě v koncích. Já mám před sebou několik cest, po kterých vím, že kdybych šel, tak by mi bylo líp, ale zastavil jsem se ve chvíli, kdy čím dál jsem šel, tím to bylo horší, to byla ta terapie. A ona byla dobře vedená, si myslím, ale já prostě jsem si, nepojal jsem tu důvěru k tomu, že by to někam prostě, k něčemu vedlo. Já jsem potřeboval mluvit o něčem a mluvilo se prostě o něčem jiným. Trvalo to padesát minut a mluvili jsme jenom o tom, jak se má můj syn ve škole. Jo, já jsem tam ale kvůli tomu nebyl, platil jsem za to tisíc korun jednou týdně, takže čtyři tisíce měsíčně jenom za to, abych si tři čtvrtě hodiny popovídal o tom samým, o čem si povídám s mojí ségrou a žádnéj posun tam prostě nebyl. A bylo to takový, že jsem prostě pořád na něco narazil a teď se to zastavilo, paní doktorka si udělala poznámku a posunula mě jinam. A mě to jednoho dne naštvalo a já jsem řekl: „hele, já už prostě příště nepříjdu.“ A ona: „ne, prostě, to se nedá, to nemůžete, máme rozběhlou terapii, ono to teď vypadá, jakože to s tím nesouvisí, ale já potřebuju, abych měla o všem představu, o všem přehled, abych věděla, jakéj vztah máte k synovi, jakéj k dceři, k manželce, bejvalý manželce teda,“ ale prostě já si myslím, kdybysme začli tím, kvůli čemu tam jsem, tak by to mělo mnohem, možná by to bylo dražší, možná by to trvalo o půl roku dýl, ale já bych měl pocit, že někam jdu a ne, že prostě já chci něco říct a nikdo mě neposlouchá. Zase se mi vrtátily prostě ty myšlenky toho, jako s tím tátou.

K: jo.

M.: „to je blbost, to neřeš, pojď mi povědět o tom, co bylo ve škole.“ Takže od té doby já mám takovej, jako horší pocity, než když to bylo v té skříni. Všichni doborníci mi říkaj, že to je blbost, že se to musí dotáhnout a že samozřejmě ve chvíli, kdy je to takhle pro mě těžký, tak je to už jako fáze té terapie, v podstatě toho kroku k tomu zlepšení, že to bez toho nejde, bez toho prožití to znovu. Ale je to těžký, no.

K: zároveň mi přijde i jako hodně těžký to, přijde mi, že takhle, jak o tom mluvíte, tak byste šel klidně do té fáze znovu si to prožít, ale zase tím, že se bavíte v terapii o něčem, o čem nechcete, kvůli čemu tam nejste a vlastně ta terapeutka vás o tom nenechá mluvit, tak tím vás zase jako dává, že vás z té cesty někam vede, kam vy jako nechcete.

M.: no, já mám pocit, že jsem šel rychleji než ona a ona mě prostě vždycky jako vrátila na ten začátek a řekla mi: „ne, jako musíme jít pomaleji.“ Já jsem jako přeskakoval a ona mě vždycky z té cesty vrátila na začátek a řekla: „ještě tady jsme nepřešli tudle překážku, nemůžete ji obejít a jít dál, to nejde, musíte ji překonat. To nejde prostě ji podlézt, musíte jít přes ni, jako po schodech.“ A já jsem prostě chtěl běžet nahoru a dozvědět se, co mám dělat. A pak šlo i o peníze, já prostě jsem ty čtyři tisíce už ani platit nemoh. Já mám vysoký alimenty kvůli bejvalý práci a hypotéku a úvěr, kterej jsem si musel vzít, takže jsou obrovský, takže jsem to pak nechtěl ani dál.

K: chápu.

M.: takže by se dalo říct, že je období, kdy až na pár takovejch jako jednorázových výjimek, je mi možná nejhůř z toho dlouhodobýho jako tlaku a z toho dlouhodobýho pohledu. Byly období, kdy mi bylo hůř než teď, samozřejmě, kdy jsem nemoh spát a jíst, ale bylo to vždycky krátký, byla to vždycky taková jako dvoudenní depka, pak jsem se najednou probral, řek si: „kašli na to, jdem dál.“

K: a teďka je to nějaký?

M.: teďka je to takový období dlouhodobýho, dlouhodobý, jo, prostě vleklý takový šedý eminence, že prostě kam se člověk otočí, tam to je. Takový žele prostě všude. Místo abych běžel, tak se furt jako brodim. Nic mi pořádně nejde, vystřídal jsem za tři roky tři prostě práce a všude mi vadí to samý, jo, přístup člověka ke mně. V mym věku mám vždycky nějakýho vedoucího, kterej je o pár let starší, vždycky to vychází na tenhle ten rozdíl. A já ho v tom prostě, v tom vidim všude. A teď na něm hledám chyby, on hledá pak chyby na mně a vždycky se rozejdeme, vždycky jsme nějak ve při a vždycky se rozdělíme. Ted' se to stalo potřetí, jsem od ledna ve firmě a teď už od března cejtím, že je to prostě debil. Stejný ročník jako on. Předtím, další debil. A i když jako, i když jako na jednu stranu mám pravdu, protože tohodle prostě nesnáší nikdo v práci, tak já si to prostě takhle promítám a jsem, jsem vždycky ten rebel. Mně vždycky v té práci říkaj: „až založíme odbory, tak ty budeš vedoucí.“ Já prostě bouju za ty ostatní i za cenu toho, že mi zůstane deset kamarádů z předchozí práce, ale já tu práci nemám.

K: hm, ty jo. To je něco, co se vám teda takhle hodně opakuje, jako kdybyste to přitahoval.

M.: no a opakuje se mi škola, opakuje se mi to, co se dělo ve škole, protože já měl vždycky dvojky z chování, trojky z chování, ve třetíku podmíněčný vyloučení. Já jsem prostě nebyl jako nějak hajzl, nebo prostě, že bych byl nějak zlej, ale vždycky jsem prostě byl ten rebel, co bojuje za ty ostatní. Když se mi něco nelíbilo, tak jsem do toho prostě to. A všichni mi říkali, ty učitelé mi pak říkali: „proč se do toho pořád pleteš, proč pořád, vždycky, když je nějaký problém, tak u něj musíš bejt M.“ takže se to takhle vleklo a v podstatě si myslím, že to je taky způsobený tím, abych se nějak zviditelnil, aby si toho někdo nějak všim. A to pití taky, to pití bylo takový, že jsem třeba šel domu a už jsem z toho baru domu nedošel. Byly to dva kilometry necelý a já jsem prostě zůstal ležet na chodníku, zvedli mě lidi, někdo mě i znal občas a chvílku mě jako probrali, já jsem pak nějak zmátožil a šel jsem dál. Ale já mám jako další, co mě úplně na tom prostě fascinuje, nebo co jako nedokážu pochopit, když se dneska mejh rodičů někdo zeptá, jaký bylo moje tohle období, tak oni vůbec nevědí, že jsem pil. Vůbec, jo. Když jsem se na to zeptal svojí mámy, tak ta mi řekla: „no, tak jako zašel jsi s kamarádama na pivo, ale jako nějaký.“

K: jakože to nepostřehli?

M.: no jasný. Já jsem třeba dva dny spal úplně na mol prostě, smrad všude, že jo, z toho člověka, jak je nalitej a kouřil jsem v té době. No, ale máma neví, že jsem kouřil, prostě jak kdybych chodil jinam, jak kdybych spal jinde a oni měli doma někoho jinýho.

K: a vy jste říkal, že možná to bylo něco, abyste se zviditelnil. Jak tomu rozumíte, tý potřebě?

M.: no, to si myslím já, že to bylo takový, že si nikdo nevšimal toho, co se mi děje jako tomu klukovi malýmu, kterému bylo ubližováno, tak se prostě snaha o to zviditelnění byla podle mě promítnutá do té rebelie.

K: aby si někdo všimnul, že nejste tak v pohodě.

M.: no, no. Když se pašovalo pití prostě na lyžák, tak já měl jedinej plnej batoh. Sešli jsme se o hodinu dřív a všem jsem to sebral, aby to bylo v mym. Mně to je jedno, když bude průser, no a co, hlavně, ať nemáte průser vy. Takže v každý botě karton Marlboro a prostě všude, kde to šlo, tak jsem měl zastrkaný nějaký lahve. A ostatní vezli plechovky piva, ale nealkoholický, takže přišla učitelka, rozbalila tašku, vytáhla plechovky a říká: „no, jako co to je, to vyhodíme.“ A všichni: „no ale to je jako nealko, že jo.“ No, a když měl každej ty plechovky a já byl jeden z posledních, tak na mě mávla, ať jdu. Na mě se nedostalo. Takže jsme to všechno měli naplánovaný, kdo půjde první, která holka půjde s kterým batohem. No, všechno jsem to takhle zorganizoval a vyšlo to, vždycky. Vždycky jsme byli úplně na mol a nikde alkohol.

K: s tím nealkoholickým pivem.

M.: no, ale vážně, vždycky to takhle vycházelo. Takže to byla taková ta snaha i jako svést tu pozornost i jako na sebe, protože já ji neměl, já ji fakt jako od malička neměl. Od malička prostě naši byli poměrně jako bohatý, takže vždycky mi řekli: „hele, co chceš k narozeninám?“ jsem říkal: „nevím, kolo.“ „A jaký?“ „Nevím.“ „Tak si nějaký vyber.“ Tak jsem šel, vybral a druhý den jsem přišel, řekl jsem: „jo, vezmu si tady toho Authora.“ „No tak jo.“ A tím byly narozeniny vyřešený a už ten den se to neslavilo. Už to nebylo prostě: „tak si ho dej do garáže a dostaneš ho až v březnu.“ Ne.

K: chybělo vám to?

M.: hm. Protože ségra se slavila vždycky. Ségra jak byla starší, tak už měla přítele a už se šlo vždycky na oslavu. Jo a už to bylo a ta pozornost se vždycky jako ubírala k ní. Já byl často sám doma, naši byli u ségry, protože jí pomáhali se vším možným. Takže ta pozornost byla devadesát procent jí a deset procent mně. I v tý škole. Já jsem prostě moh jako cokoli, jsem přines dvojku z chování a táta mi řek: „ty seš blbej, co tam děláš? Když dostaneš trojku, tak tě vyhoděj, víš to?“ „No, vim, no.“ „Tak se zklidni.“ No a to mi taky pani doktorka vysvětlila, čím to je.

K: čím vám to vysvětlila?

M.: ale já si jako myslím, že to je pravda, že mi to vysvětlila tak, že je to, buď to řekla proto, aby to pro mě bylo pochopitelnější, za což jsem jí vděčnej, protože já jsem v tu chvíli, co mi to řekla, úplně přehodnotil vztah s rodiči. Já jsem jim to dlouho měl za zlý. Když se narodily moje děti, tak to bylo čtvrtý a pýtá vnouče. Ségra má tři, já mám dvě. Oni to samozřejmě se mnou oslavili, samozřejmě se byli podívat v porodnici, nějak prostě přinesli nějaký dárek a od té doby konec, třeba tři měsíce nepřijeli. A to se táhne vlastně i teď po rozvodu, kdy si tam ty děti беру jednou za čtrnáct dní, tak máma v loňském roce byla u mě doma tak dvakrát, táta tak desetkrát, ten jako občas přijede, jak je v důchodu, tak občas přijede. Ale máma prostě ne. A mezitím si nastěhovali ségru do baráku vedle. Takže v jednom bydlí máma toho kluka, v jednom ségra a v jednom naši. A je to čtyř řadovka. Takže ty maj ségru tady a choděj vlastně jenom takhle přes dveře, jako kdybyste šla tady vedle do pokoje, tak tam choděj jako k ségre. A ke mně to maj dvanáct kilometrů a nepřijedou. Takže já jsem tohle jim měl za zlý a ve chvíli, kdy mi pani doktorka řekla, čím to je, tak jsem to úplně přehodnotil a máme ten vztah studenej, ale čistej. A dokonce jsem jim řek o tom klukovi, ale k tomu se dostanu. Ona mi řekla a já jsem tomu věřil od začátku, protože když jsem jí popsál můj vztah s rodičema, to, že jsem bejval sám doma, to, že ségra šla na VŠE a mně se zeptali, kam chceš, řekli: „tak běž, podej si přihlášku, my ti to zaplatíme“ a nikdo se mnou neřešil

kariéru a co bych chtěl. Já jsem chtěl bejt zubař jako máma, ale prostě mě k tomu jako nikdo, a to patnáctiletý dítě to potřebuje, jako pošťouchnout k tomu. A já to chtěl a oni mi řekli: „hele, prostě dneska je ekonomická doba, je rok devadesát čtyři, v republice je rok, běž na ekonomku, my už jsme ti domluvili tady obchodní akademii, protože ředitel tady obchodní akademie chodí ke mně na zuby a on tě vezme prostě bez přijímaček.“ Mi řekla máma, „už jsem ti to domluvila.“

K: aha, takže se vás nikdo neptal na to, co by vás vlastně bavilo.

M.: no, až po maturitě. Po maturitě jsem říkal: „já chci jít na medicínu.“ Tam jsem se nedostal, tak jsem šel jinam, protože z ekonomky na medicínu byl prostě propastnej skok bez chemie, bez fyziky. To je, to nešlo. No, ale to jsem odbočil, po několikátý už.

K: v pohodě.

M.: a odkud?

K: od toho, jaká byla vaše reakce na to, když jste si uvědomil, že jde o zneužití. Jak vám z toho bylo? Jste říkal, že si to nepamatujete úplně přesně.

M.: hm. No, protože mně došlo, že to je špatný v době, kdy se to dělo, tak jsem to zastavil a pak postupně, jak člověk dozrával, tak jako to mělo nějaký fáze jako.

K: tak možná řekněte ty fáze.

M.: no, když jsem to jako chtěl říct a styděl jsem se, pak jsem to řek a slyšel jsem tuhle reakci, pak jsem toho chvilku zneužíval jo, že se to stalo a profitoval jsem z toho.

K: co znamená, že jste z toho profitoval?

M.: no to je ta situace z toho tábora, že jsem ho pustil do háje jako vedoucího před osatníma klukama. Prostě zkus to říct a uvidíš. Ale to bylo asi dvakrát nebo třikrát, že jsem na něj vyjel kvůli něčemu, ale nebylo to jako nějak dlouhý období, že bych z toho profitoval, to zas nebylo reálný. No a pak začly ty vztahy první a tam nějaký prostě zlom, kdy jsem si uvědomil, že mě to asi jako ovlivnilo nějak, že to nějak můj život změnilo, nebo aspoň přesměrovalo někam.

K: jaký teda to, já to nazvu jako plný uvědomění si toho, tak jaký to pro vás bylo tohle?

M.: no, tím, že jsem slyšel tu reakci toho táty a vlastně i té exmanželky, tak jsem si říkal, že jsem prostě v háji, že se to řešit nedá, nemůže, už je to prostě dlouho. Ta exmanželka mi řekla: „hele, vždyť je to deset let, co s tím chceš dělat? Jako teď pudeš najednou něco vyprávět?“ A ta mě v podstatě asi přivedla na myšlenku, že se na to vykašlu a někam to zavřu a spíš budu dělat, že to není. No a asi to tak mělo, nebo mohlo zůstat. Nebo nevím, těžko se to hodnotí, když v té situaci člověk není, ale bylo by to dneska asi z mnoha směrů v dnešní době jednodušší, kdyby se to neřešilo.

K: přemejšlim, jak by to vypadalo, kdyby se to neřešilo.

M.: protože já jsem potom fungoval, po tom, co jsem to uzavřel, tak jsem fungoval. Přestal jsem pít, přestal jsem kouřit, vlastně přestal jsem v té minulé práci, odstěhoval jsem se jinam, postavil dům, zasadil strom, měl syna a dceru a všechno se jako někam směřovalo, ale až moc rychle, takže se zase potom to manželství zastavilo, rozpadlo. Ale nedávám tomu jako nějak, třeba tomu rozpadu manželství nedávám jako vůbec vinu s ohledem na tuhle situaci, na tyhle prožitky, to si myslím, že mě neovlivnilo, jako fakt vůbec. A i jako sexualitu v tom manželství to neovlivnilo, to ne.

K: spíš přemejšlim, z toho, co jste teď řekl, že vám z toho teď vlastně není dobře.

M.: no, že se to otevřelo.

K: že se to otevřelo, tak jak to bylo.

M.: otevřelo se to před třema rokama, úplně tak jako, že jsem jako vyložil. Třeba loni se to řeklo až rodičům a řekla jim to partnerka, ne já. Já o tom nevěděl, že jim to řekla.

K: jaký to pro vás bylo, když jste se to dozvěděl? Jak jste na to reagoval?

M.: no, to bylo trochu šok, protože přijela domů po takovejch jako dlohodobejch, vleklých sporech s mym otcem, kterej strašně dlouho pracoval v nějaký firmě, kterou před revolucí koupil a před důchodem prodal. A má prostě jedno razítko v občance a já jsem v tý době vystřídal dvě práce během roku a půl a on byl prostě věčně nespokojenej, že se neplatí hypotéka a že prostě tady to a tady to, a proč odcházíš z práce a každá práce je těžká. A furt jsme byli v nějakym sporu. Jako když už jsme se potkali, tak sme se prostě rozešli ve zlým. A furt mi jako nějaký věci předhazoval a vyčítal a vyčítal. No, až pak jednou partnerka přijela domů a říká: „hele, já jsem byla za tátou a všechno jsem mu řekla.“ Říkám: „aha, co jako všechno, práci?“ „Ne, toho kluka.“ Teď já jsem říkal: „no, ty vole, to jako jak všechno?“ „No všechno, všechno jsem prostě řekla, tak jak je a on se sesypal.“ Nebo tak jak umí, protože on jako ty emoce neumí. Tak se tak jako napůl zhroutil a přestal se mnou mluvit, já jsem mu druhý den volal, třetí den volal a on prostě říkal, že vůbec nebyl schopnej mi zvednout telefon a bavit se se mnou. Což mě se v tu chvíli, prostě poprvé za tu dobu, asi nejvíc ulevilo. Asi to byl takovej ten pocit, no konečně to někdo dokázal za mě, nebo konečně třeba i s nim mluvil. No a od tý doby, od tý doby se bavíme trochu líp, než jsme se bavili dřív, trochu otevřenějc ve spoustě věcech a máme ten vztah trochu jako lepší, ale teď zase za poslední měsíce to všechno jako utichá. Že jako o tom víme, ale co bysme s tím jako dělali. A co mě jako dostalo úplně nejvíc, tak moje máma, když se to dozvěděla, tak se mnou o tom chtěla mluvit. Jediný, co ji zajímalo, jsou detaily, to, co se přesně dělo. Já jsem říkal: „hele, já ti to nebudu říkat, seš moje máma, proč bych ti měl říkat jako detaily.“ A ona: „no já chci vědět,

jestli to tak opravdu je, jestli to je jako opravdu kvalifikovatelný jako sexuální zneužití.“
Říkám: „mámo, mně je skoro čtyřicet, myslíš, že to jako nepoznám?“ tak jsem jí jako něco tak jako plácnul, odseknul, ona pochopila, že tudy teda asi jako cesta nevede. A řekla mi, že chce jako zavolat tomu klukovi a říct mu, aby přestal bejt jejím pacientem s celou rodinou, protože on k ní samozřejmě chodí s celou rodinou zadarmo na zuby, manželka, jeho děti, všichni. Tatínek tý manželky, maminka manželky, prostě všichni. Rodinnej zubař. No, ale neudělala to nikdy.

K: chtěl byste, aby to udělala?

M.: hm. Chtěl. Chtěl bych, aby můj táta mu řek, že to ví, ale já nechci přijít za tátou a říct mu: „hele, běž a řekni mu to.“

K: chtěl byste, aby mu to došlo samo.

M.: jo, chtěl bych, aby to udělal sám. A dělám všechno pro to, aby mu došlo, že to takhle chci, takový náznaky, ale oni jsou úplně imunní.

K: možná to nechtěj slyšet.

M.: no, ona mi to sama řekla, že mu zavolá a řekne mu: „já si nepřeju, aby dál chodil ke mně.“

K: hm.

M.: a já jsem řek: „jo, tak jestli si myslíš, že to je dobrej nápad, tak to udělej.“ No a od té doby byl u ní pětkrát, ona mu vyvrta zub a pošle ho domu.

K: tak jsem to jako nemyslela, že sice slyšela, že jste řekl tohle to, že: „ok, jestli chceš, tak to udělej.“ Ale jak jste řekl, že v náznacích se snažíte a nechcete to říct celý, tak si říkám, že možná, že to nechtěj slyšet, ty náznaky.

M.: nechtěj, to ne. A oni nechtěj slyšet vůbec nic. A mně to dřív vadilo, teď už mi to nevadí, protože, a to je to, k čemu jsem se chtěl vrátit, k té doktorce, ona se mě po mejch prvních deseti větách zeptala, když jsem začal mluvit o tom, že ségra to měla takhle, já takhle, ségra támhle to, já tohle to, tak ona mi řekla: „byl mezi váma ještě nějaký sourozenec?“ a já jsem řekl, že jo, a úplně mě to jako vyděsilo, že se na to ptá. A ona se mě ptala, co se jako stalo a tak. A mezi mnou a ségrou byla zhruba mezi, já jsem se nikdy nedopídil toho, kdy přesně to bylo, jaký datum, ale máma ji porodila a v té době se konalo mistrovství světa v krasobruslení a všechny sestřičky a doktoři se koukali na nějaký náš pár, kterej tam tenkrát vyhrál nějakou medaili a máma se snažila dozvonit po porodu na nějakou službu a měla čtyři hodiny mrtvý dítě v náručí, úplně fialový, který se snažila ze všech sil po tom císaři zresuscitovat, ale asi to bylo náhlý úmrtí kojence, nebo novorozence, ale to nikdo neví a úplně se to smetlo. Úplně to prostě ta nemocnice zadržela, prostě se stala takováhle diagnóza, nedalo

se s tím nic dělat, pomoc nebyla možná a naschle. Tenkrát jako nějaká psychologická pomoc a podpora lidem, který odmítali být v komunistický straně, tak to prostě nešlo, to prostě, tehdy ta pomoc nebyla. No a pak jsem se narodil já po dohodě s nějakýma odborníkama, tak po nějakých letech, řekl bych tak tři, jim někdo řekl, že by bylo fajn, kdyby měli další dítě. A oni ho nechtěli a někdo jim poradil, že jo, že by to jako pomohlo pomoci tomu se přenést přes ten prožitek, co měli. Tak jsem se narodil já, ale ten problém to nevyřešilo. Ten pocit tí viny a toho, co se stalo, v nich prostě zůstal. A oni prostě se ke mně chovají, od té doby, co se to stalo, úplně od prvopočátku takhle. Jako ne plnohodnotně jako k té ségře. Oni, já si myslím, že se totiž jako nedostavilo to očekávané ulevění, že se prostě něco narodilo dalšího, ale ten pocit tí úlevy a toho, co jim sliboval ten někdo, kdo jim poradil to dítě, že by to mohlo jako pomoci překonat ten pocit tí ztráty, že se nedostavilo. Takový jako umřel mi pes, tak za půl roku dostanu štěně, jo a zapomenou prostě a nějak to jako postupně vypustím. A to, že se nedostavilo a přesně mi popsala, jak se ten syndrom jmenuje a já jsem to rodičům v tu chvíli úplně odpustil. Pochopil a odpustil. A teď už v podstatě žijeme tak, že je mi to jedno, co se jako, ne, co s nima je, já je mám rád, jsou to moji rodiče, ale prostě nemám jim už za zlý tu ignoraci celoživotní.

K: ale zase chápu, že do té doby, než jste to pochopil, že to mohlo být dost těžký. Být v tom, žít s tím.

M.: no bylo, protože oni jeli na dovolenou s dětma ségry, a když bylo mému synovi pět, tak nepřijeli na oslavu, nezapomněli si prostě. Jo, takže jako diametrální rozdíl a já jsem, fakt se přiznám, že jsem i zkoumal nějakou jako adopci, v papírech se jim hrabal, jestli náhodou nejsem jako, úplně jako mimo. Teď už zase zjišťuju, že to není možný, protože jsem v mnoha ohledech úplně stejnej jako můj otec, takže tam to, tam je ten gen úplně jasnej. Bohužel teda jsem takovej. Ale bylo to takovýhle, no. Takže tohle mi jako paradoxně pomohlo a jestli je to pravda a jestli ten syndrom existuje, toho, že to jako někdo popsal, tak budiž, ale já trochu podezřívám pani doktorku, že mi to řekla proto, aby se mi ulevilo.

K: aha, to nevim, to se přiznám, že o tom nevim.

M.: já taky nevim, neřešil jsem to, nehledal jsem ho a jestli to někdo někdy popsal, tak dobrý, ale mě to nikam neposune. Tohle svý poberu, ale od té doby právě, co se dozvěděla tohle, tak mě táhla furt zpátky k té rodině. Ona nechtěla slyšet, že problém, kterej mám, souvisí se zneužíváním v dětství, ale souvisí s nějakým traumatickým zážitkem z dětství, nebo nějakou jako trvalou, trvalým nesouladem mezi rodičema. Furt to hledala a chtěla hledat jinde. Chtěla ten problém najít jinde. On možná je jinde, ale já jsem tam šel kvůli tomuhle.

K: já si myslím, že dost možná to může být kombinace obojího. Jo, přijde mi jako.

M.: proto jdu na tu kineziologii, proto jdu na regresi, protože já fakt jako to místo mám úplně vymazaný, jo, já si nepamatuju třídní učitelku ze třetí třídy prostě, jako nevim, vim, jak se jmenuje, ale nemám s ní spojenej žádněj zážitek, neznám její hlas. Zním hlas družinářky, nebo vychovatelky ze školky, ale tady už ne, tady už úplně jako chybí. Takže ona se chtěla vrátit sem, na tý regresi, ale jako domů a tam to prostě jako není.

K: přijde mi důležitý poslouchat to, co jako říkáte, přijde mi jako hodně důležitý, ten vnitřek, nebo když to vezmu u sebe, jo, že když něco cejtím, vede mě to někam a tam, kam mě to vede, tak ty věci tam dostanu, ty, co chci, co potřebuju. A když mě někdo svede z cesty, na jinou cestu a řekne mi: „ne, hele, je to tady,“ taky dám příklad: „je to třeba v tý rodině“ a já řeknu: „ale já necejtím, že to je tady, já cejtím, že to je jinde.“

M.: no, já, já si myslím, že to taky cejtím správně, kde to je. My když jsme dělali rozbor s těma respondentkama, já bych to teda neměl číst, nebo slyšet, ale doufám, že to jako nikde nebude použitý proti partnerce, ale chtěla vědět nějakěj objektivní názor, tak já jsem třeba poslouchal jednu paní z respondentek a bylo to úplně její téma a já říkám: „hele, tam je problém prostě manžel, tam vůbec není práce.“ A ta práce byla na jině téma. A já jsem říkal: „ale tahle paní má prostě problém s manželem.“ Jo a pak se postupně zjistilo, že to tak je, nebo že jsem to trefil dobře, nebo cejtíl. A já taky u sebe cejtím, že s těma rodičema mám něco nedořešenýho, ale souvisí to s tím, že to jádro je prostě tady a to, že můj táta na to reagoval nějak, je jiná věc, která zase se vrací sem. Jo, že moje exmanželka mi na to řekla tohle, ano, to je bod zlomu, ale zase se to vrací sem. Moje ségra reagovala, zase se to vrací sem. Jediná reakce od partnerky byla někde jinde a ta mě jako posunula sem, od tý se odrážím a tou jako jdu. Ale všichni se mě snažej dostat sem, tam já nechci, já to nepotřebuju, mně ta reakce někam jako nasměrovala, nebo vykolejila, ale to, že vůbec jsem došel, znamená, že jsem vyrazil odtud. A já prostě odsud se chci vrátit a tady to prostě zamést, abych už tohle prostě rozptýlil a nebylo to, aby to prostě bylo vyřešený. Já ale nevim, jak to mám vyřešit, protože já ani nevim, jestli jsem schopnej říct, že jsem mu to neodpustil, anebo jsem schopnej říct, co by mi pomohlo, abych mu to odpustil, nevim, furt se tak teď peru tady s těma myšlenkama, co by mi jako mělo pomoci. Komu víc to mám říct, co víc mám říct. Takže jedna z těch věcí je konfrontovat jeho a čekat, co to vyvolá.

K: si možná říkám, jakože.

M.: já už mu chci říct, kolik mě to stálo prostě peněz, kolik mě to stálo nervů, kolik mě to stálo času, kterej sem moh strávit jinak, moh jsem ho strávit s mejma dětma, který jsem pomalu kvůli tomu neviděl vyrůstat. Všechno mu tohle prostě chci vpálit a nevim, jestli to

něco vyvolá, nebo ne. možná, možná kdyby třeba přišel a řek: „hele, mrzí mě to, byla to prostě blbost.“

K: co by to pro vás znamenalo, kdyby tohle řek?

M.: asi bych si ho začal představovat zpátky jako člověka a ne jako nějakou zrůdu. Nějak jako polidštilo. Protože člověk dělá chyby, to je jasný, proto jsme na světě, abychom ty chyby řešili a viděli a nepřehlíželi, ale když pak někdo mi řekne: „to už ti dneska nikdo neuvěří.“ Tak je to prostě zrůda a zaslouží si trest. Aby nemohl bejt zrůda na někoho dalšího, protože já třeba vůbec nevím, co on dělá svejm dětem, to je taky věc, která prostě mě napadla a mockrát jsem se nad tím zamejšlel, jestli ta manželka je natolik uvědomělá, že by si toho všimla a jestli ty děti jsou s nima natolik provázaný, aby to třeba řekly. To je věc, kterou já ve svých dětech pěstuju úplně od začátku, aby prostě cokoli se děje, abych já byl první, kdo to bude vědět. A považuju to za nejdůležitější v životě, jestli z něj bude popelář nebo chirurg, to je jedno, ale nejdůležitější je, aby přišel a řek mi: „tati, mě baví jezdit s popelářským autem.“ To je pro mě asi nejpodstatnější, protože já jsem tudle možnost neměl, nebo nějak jsem ji ignoroval, pokud byla. A já bych chtěl, aby tohle bylo u mě jinak.

K: abyste nedělal to, co vaši rodiče vám.

M.: no. Abychom ten vztah měli prostě lepší. A úplně mě pak jako, teď jak seto všechno otevřelo, tak se mě dotknou úplně malichernosti. To je jako jedna z věcí, který si všímám poslední dobou, jak vim, že prostě to rodinný prostředí je narušený, jak ty vztahy nefungují a nefungovaly nikdy, jak byli ti rodiče neupřímný, jak se prostě fixovali jeden na druhýho a na ty ostatní se prostě vykašlali, jenom aby udrželi manželství, který bylo mockrát na rozpadu, což se není čemu divit, je to tak, že ty lidi spolu prostě někdy nevydržejí, někdy jo, a když už vydržejí, tak je to za cenu takovejch věcí, že by bylo lepší, kdyby nevydrželi. A mě se teď dotýkaj takový věci jako: „vy jste byli vždycky taková skvělá rodina, vaši, no to je úplně vzor spořádanýho manželství, já mít takový rodiče, jako máš ty, tak...“ a takovýhle věci a já jsem z nich úplně nepřičetnej.

K: hm, to jsou ty pohledy zvenčí.

M.: právě. Když mi pak někdo řekne: „hele, ty máš nerozvedený rodiče, já mít rodiče, který se nerozvedli, tak bych si pískal úplně.“ Já jsem si říkal: „ty vole, já bych možná, kdyby se rozvedli, si pískal.“ Že na to mám tu kontra odpověď a teď to vypadá, že prostě jsou spolu strašně dlouho a že jsou úplně úžasný a že se furt jako doplňuju. Já je neznám jinak, než rozhádaný a všichni ostatní je znaj jako nejpohodovější lidi. Tak teď se mě právě, jak se všechno rozkrývá a odkrývá a rejpe se v tom, tak se mě dotýkaj takovýhle věci čím dál víc.

K: co znamená, že se vás dotýkaj? Jak si to můžu představit?

M.: no jsem z toho podrážděnej prostě, furt bych chtěl vykřičet do toho světa, jak to bylo, co se stalo, že to nikdo nevěděl, ani oni ne, ty dokonalý dva, který v očích ostatních jsou úplně úžasný. Oni třeba tu jeho mámu a tu moji tetu, že jo, tak tu vozej prostě dvakrát tejdně na nákup a jak jsou strašně hodný, že se staraj i o tu sousedku, která už je stará babička, chudák, sedmdesát jedna let a oni nebejt mých rodičů, tak ona by si ani nedojela nakoupit. A že by měl přijet on a přivést jí nákup, to už nikdo nevidí. Že k ní přijede, stáhne ji o peníze, protože patro po té jeho sestře pronajímaj a měly by ty peníze bejt v tom domě a bejt ty mámy, protože ona je majitelkou toho domu, tak on přijede, zkáse ji o patnáct tisíc měsíčně a odjede. A nepřiveze jí ani pet láhev vody, to už nevidí nikdo. A tyhle věci se mě čím dál víc dotýkaj, čím dál víc jsem z toho podrážděnej a chtěl bych to prostě vykřičet.

K: jo, takže naštvání.

M.: jo, naštvanej jsem čím dál víc. To je asi jako největší shrnutí mých pocitů, jako trvalá nasranost. Na všechno.

K: mně to přijde jako dost oprávněná naštvanost.

M.: Na řidiče venku, na šéfa v práci, na zákazníka, kterej se na mě ksichtí. Prostě taková trvalá averze vůči, čím dál víc, čím dál víc situací mě dostane prostě do takovejhle tlaků.

K: máte třeba pocit, že dokážete vysledovat, odkud ten vztek nebo naštvání jde? Co je třeba tou primární?

M.: to asi ne. Vždycky to způsobí nějakej člověk. Jako od lidí to pramení, to jo. Ale jako kdo, nějaká skupina, nebo, rozčiluje mě čím dál víc, na což narazila paní doktorka taky, na tý terapii, což je zvláštní a nikdy mě to vlastně nenapadlo, porušování pravidel.

K: aha.

M.: to je věc, která mě prostě rozčiluje a já jsem schopnej na to reagovat fakt jako agresivně. Nedávno jsem jel třicet kilometrů za člověkem, kterej přibrzdil, zahvízdaly gummy pak hodil takovou myšku na přechodu, kde přecházela paní s kočárkem a dítětem na odražděle. Místo aby zastavil a pustil ji, tak přibrzdil a když zjistil, že má prostě ještě trochu času, tak ji prostě takhle jako o pár centimetrů minul a jel dál. A já jsem ho třicet kilometrů honil, abych ho vytáh z toho auta a prostě ho s tou situací jako konfrontoval. Jakkoli a bylo mi jedno, jestli je o deset kilo těžší a jestli mě tam někde rozbije nebo ne. On přesně věděl, proč jsem ho honil, pak prostě byl schovanej v tom autě a já jsem mu mlátil do střechy a čekal jsem, až prostě otevře, protože on už dojel skoro domu. A mně to nedá v tu chvíli, protože já jsem skoro jako vypnutej. A nejhorší je, když tohohle vidí někdo, kdo mě zná, kdo ví, že jsem trvale v klidu, až jako flegmouš a najednou vidí tady ten zkrat. A já se bojím, že ten zkrat bude jednou velkej, protože se to stupňuje.

K: co znamená, že bude velkéj?

M.: no že někoho přizabiju, jako doslova, protože už jsem třeba facku jako dal. Když jsem přijel v klidu, já vždycky za tím člověkem jedu v klidu a řeknu mu: „hele, seš normální? Víš, co jsi udělal? Víš, že jsi málem přešel ženskou, že to dítě jde po přechodu, a kdyby prostě vědělo, že může, že ti vjede pod kola a ani to nebudeš vědět?“ a teď od něj aspoň chci slyšet tu reakci, že ví, že je debil, že udělal něco špatně, jo. A ve chvíli, kdy na mě začne útočit a bejt třeba agresivní, protože já do toho jdu taky agresivně, ale v klidu, tak se prostě rozčilím a profackuju ho. A bojím se, že jednou narazím na někoho, kdo bude v tu chvíli stejně naladěnej jako já. A že to dopadne špatně, minimálně mě prostě budou tahat prostě po nějakých vyšetřováních a budou se ptát, co jsem komu udělal, nebo kdo mě, to je jedno. To je úplně fuk. A tohle se stupňuje, tohle se stupňuje z předloňského roku třeba jednou za dva měsíce, tři, tak se to stupňuje, že tohle to, o čem mluvím, se mi může stát jednou za tejdenn třeba. Že zastavím a zařvu na někoho, jestli se nezbláznil, jestli je idiot, jestli přemejšlí hlavou, nebo zadkem. Musím to prostě ze sebe dostat ten vztek. A vzteklej jsem.

K: našel jste třeba něco, co vám pomůže uklidnit se? Jestli to je to vyřvání se.

M.: to, že to udělám v té situaci. Protože já jsem vyzoroval, že někdy jedu a řeknu, to mi za to nestojí prostě, prostě klid, to přejde. Ale to není vypínač, to je hromadič, to je prostě přílejšvač do toho, že ten výbuch bude pak o to větší, to už jsem vyzoroval mockrát. A nejvíc mě to rozčiluje na té silnici. Já si sednu jako spolujezdec a jsem ten uklidňovač: „netrub, neblbni, nespěcháme, nech ho bejt.“ Ale úplně tam vidím sebe, úplně bych vystoupil a uškrtil. To jsme odbočili ale. (smích)

K: trochu. (smích)

M.: co tam máte dál, co je potřeba? Máme tři hodiny.

K: jak jste na tom vy s časem?

M.: jo, ten mám.

K: já tu mám další otázku, na kterou si myslím, že zhruba mám odpovězeno, jestli jste to oznámil vy nebo někdo z vašeho okolí na polici nebo na OSPOD.

M.: ne.

K: k tomu nedošlo. Pak jsme se o tom možná částečně bavili, ale možná bude dobrý, když mi řeknete, upřesníte. Kdy jste se s tím někomu poprvé svěřil? A komu?

M.: ve dvanácti tátovi.

K: ve dvanácti tátovi, to bylo teda poprvé.

M.: hm.

K: to bylo teda poprvé. A to bylo to, že jste říkal, že pro vás to byla na jednu stranu úleva to říct.

M.: no protože jsem se na to dlouho připravoval, protože jsem dlouho hledal situaci, kdy bych, protože ten vztah prostě nebyl takovej, že bych si řek ráno: „tak a já jdu a udělám to“ to nebylo ani se špatnejma známkama, s třídní důtkou: „dej to doma podepsat mámě a přines to druhej den.“ Tak já to přines za tejdén, protože tam ta důvěra prostě nebyla a já jsem věděl, že to nemám říkat. Takže jsem se dlouho připravoval na to, kdy ta situace bude prostě tak vyhrocená, kdy to řeknu. Tak jsem to řek a to byla úleva. A ta reakce byla na jednu stranu šokující, protože já čekal, že táta bude konat, že se budou dívat věci, takzvaně.

K: dívat věci znamená, že půjde za ním a řekne mu: „hele, M. říkal, že...“

M.: no: „hele, M. přišel s tím, že tohle, a tak jako dělej.“ Nebo minimálně mě tam třeba nevezme s sebou, ale půjde za ním. No a on mi prostě řekl: „hele, takhle to ale není, to prostě se ti něco zdálo“ ty jo.

K: možná slyším i nějaký zklamání z té reakce.

M.: no jasně, to zklamání bylo. Ale byla to úleva, že se to řeklo, ale zklamání z toho, jak se to vyvíjelo dál. Protože ta reakce nebyla hned, že jo. Ta reakce prostě byla po nějakým jako rozmyšlení si, on si to nějak zanalyzoval a rozhod se, že se to prostě hodí pod koberec, že se já mám uklidnit, že mně se vysvětlí, že to je blbost, že se mi asi něco zdálo, že jsem si tohle vyfantaziroval, ale, ale pak to vyhodnotil tak, že je lepší mě uklidnit a nic neřešit. Ale on to tak dělá furt.

K: na druhou stranu vás to moc ale neuklidnilo.

M.: ne, neuklidnilo. On to tak dělá se všim, on to tak dělá i s mojí sestrou, která je letitá alkoholička, to jsem vám taky asi neřek.

K: ještě ne.

M.: no, ono je toho hodně. Je to letitá alkoholička, velká, silná, až jakože děti řeší OSPOD a naši to řeší tak.

K: kolik je dětem?

M.: čtyřicet pět.

K: je sestře a dětem?

M.: tomu nejmladšímu je deset.

K: a dalším dětem?

M.: dalším dětem je sedmnáct a devatenáct. Ty už jsou mimo, ale úplně ji nenáviděj, bydlej spolu a ty jsou prostě úplně, protože ona leží doma, počůraná, ne denně, ale jednou za tejdén třeba. Takže tam jako to je špatný, no. A hlavně jako to je typ člověka, kterej nikdy

nepřizná, že je alkoholik a vždycky najde důvod, proč pije. Takže alkoholik není, ona vůbec problém s alkoholem nemá. Já a už jsem se jí vysmál, že ona nemá problém s alkoholem, že alkohol má problém s ní, protože to je prostě prostředek mezi jí a jejíma problémama. A buďto se jí daří v práci moc a nestíhá, nebo se jí nedaří v práci moc a stíhá, nebo přítel je špatnej a on naštěstí, naneštěstí ten přítel dostal mrtvici a rozešli se, protože on ochrnul a bydlí zpátky u rodičů, ale teď zase se vrací zpátky to, že ochrnul kvůli ní, takže zase pije kvůli tomu, že ona vlastně svého přítele zničila a tak dále, a tak dále. A naši to řeší tak, že jí ze všeho pomohli, vytáhli. Já tomu říkám jako řešení pomocí dýmovnice, že se prostě něco stane, naši vypustěj dýmovnici, a když slehne, nebo rozfouká se dým, tak už se nic neděje, tak to tam není. Oni jí prostě přivezou ožralou z práce, jeden řídí jedno auto, druhý řídí její auto, přijedou s ní domu, tam ji ulože oblečenou, zujou jí boty, zavřou ji do ložnice, postaraj se o děti, uvařej, ukliděj, všechno a druhý den, až se probudí, tak s ní nikdo nemluví a ona třeba přijde třetí den, pozve je na večeři a řekne: „já se vám strašně omlouvám, že jste se o mě museli postarat, ale víte, on mi zase napsal, že by bylo lepší, kdybychom se k sobě vrátili.“ A oni jako: „hm, to je blbý.“ A teď jako začnou analyzovat tu situaci, ale vlastně ji pořád držej v módu toho alkoholika, ale je to dýmovnice. A i to je to, proč se s těma rodičema prostě tolik nebavíme, protože moje problémy jsou malý, jejich problémy jsou velký a oni řešej to, co je pro ně primárně důležitější a to je to, aby se nikdo nedozvěděl to, že ségra udělala průser a to je prostě nejdůležitější. Přitom jí sebrali řidičák, způsobila nehodu v opilosti, uplácela úřední osobu, vyhodili ji z práce a nic se neděje, OSPOD jí přišel, největší průser, co udělala, když šli s tím devíti letým synem na komisi, která měla zhodnotit, jestli, on má ADHD, tak jestli může do další třídy. Tak ona ho tam přivedla, ta komise jí řekla: „my si nejdřív promluvíme s ním, vy si tady sedněte a za půl hodiny půjdete sem a promluvíme si i s váma a ním dohromady. Budeme mu dělat nějaký test zručnosti, paměti a tak.“ A ona prostě mezitím šla, odešla z té budovy do večerky, vypila dvě půl litrový láhve vodky, šla do vedlejší restaurace, a ve čtyři hodiny, tohle bylo v devět ráno, ve čtyři hodiny odpoledne teda ty dveře vypáčili policajti a našli ji tam ležet. A ten kluk tam zůstal úplně sám, před komisí, která má rozhodovat o tom, jestli i ona je schopná se starat o dítě s nějakou poruchou, no a nechala ho tam. Takže on vylez před barák, zjistil, že tam máma není, tak se vrátil zpátky a seděl na chodbě. Pak vylezla komise, řekla: „kde máš maminku?“ „Já nevím.“ Tak jí volali, maminka nebrala telefon. Tak zavolali tatínkovi, ten řek, že s nima roky nežije, ale že by měli zavolat jejímu tatínkovi a že je pravděpodobně maminka někde opilá. No a představte si, že na tohle konto přišla k nim paní z OSPODu a napsala, že to byl momentální zkrat a přestala to řešit. Takže ten kluk se v deseti letech počůrává, když jde ze školy, tak zvrací, nepamatuje si

ani adresu a telefon prostě na mámu, fakt je úplně mimo ten kluk. Já jsem se s ním jednou učil básničku a on si po dvaceti minutách nezapamatoval ani nadpis, nic, to je prostě úplně, on i tak jako kouká jako skrz, já už jsem si říkal, jestli není autík trošku a nevím, no. Místo, aby se o něj starala, tak se prostě stará o to, že má problém s kde kým. To vem čert, prostě to souvisí s tím, co jsem říkal o rodičích a souvisí to i s tím, co se stalo v té minulosti a tak.

K: takže táta byl první, komu jste to řekl.

M.: jo, táta byl první, komu jsem to řekl. Já už začnu odpovídat vám. Ale ono je dobrý vědět prostě i ty věci okolo.

K: jo, jo, mně to přijde jako hodně důležitý.

M.: hm. Protože kdyby ta rodina fungovala, tak si myslím, že by k tomu nedocházelo takhle dlouho. To je první věc, která jako je pro mě takovej, takovej jako ten vleklej problém. Já si myslím prostě, kdyby můj syn, já jsem teď úplně panickéj, protože nežiju se svým synem, nežiju se svou dcerou a můj syn dospěl do věku, kdy se mi tohle dělo. A jeho maminka si vzala novýho pána, kterej je hodnej, dobrej, znám ho, myslím si, že nic úplně nehrozí, ale mám z toho prostě paniku. Prostě si myslím, že tak, ani ne s tím synem, jako s tou dcerou. Mám z toho prostě nějakou obavu, kterou samozřejmě nemůžu říct, protože v tu chvíli by samozřejmě byl ohromnej problém mezi mnou a exmanželkou a ním a já jsem rád, že už zaplat' pán bůh, nějak vycházíme, ale prostě mě to jako tíží. No a partnerka mi v tomhle ohledu taky příliš nepomáhá úplně, protože ta samozřejmě tím, že nemá děti svoje, tak mi říká, že jsem strašně přecitlivělej na všechno, co se týká dětí. A já si to nemyslím úplně, já jsem akorát opatřej.

K: mně to přijde jako dost logická reakce tohle.

M.: no a jsem, ale ona má pravdu, že já jsem přehnaněj jako na veškerý reakce, jo, jako když ona třeba něco plácne, že děti něco udělaly blbě, tak jí vždycky odpovídám to samý: „hele, jsou tu jednou za čtrnáct dní, já je nebudu čtyři dny v měsíci vychovávat, já si je chci užít.“ No a jí samozřejmě vadí všechno, že jsou ponožky u postele, neodnesej talíř, nedojedenej. Mně to je jedno, já jsem rád, že jsou tam a ona to vidí z té výchovný stránky zase jinak. Takže já jsem ten přecitlivělej a má pravdu, ale já mám zase pravdu v tom, že je vychovávat nebudu, nemůžu. Nebudu je buzerovat, když jsou u mě čtyřicet dva hodin, to prostě nejde.

K: vy je teda vídáte jednou za čtrnáct dní na víkend.

M.: no, na víkend jednou za čtrnáct dní a v tejdnu je vozim na kroužky. No, ale to je takový jako rychlý ze školy a co bylo a převlíkni se a pojd'. To si nepopovídáme moc. Vídám je jako fyzicky, jsem s nima kontaktu často, častěj než podle nějakých dohod. Nebo dohod,

my jsme se domluvili na rozvodu, takže nemáme nějaký jako čas, který, přesně daný, který budeme kdo, kdy, kde. Je to na dohodě, ale takhle se domluvili, takhle jsme se dohodli, že to bude s kroužkami.

K: a když se ještě vrátím teda k té reakci toho táty, tak jsme říkali, že to teda bylo spíš takový jako by to popřel celý, nepřijal.

M.: no, dýmavnice. Nechtěl to slyšet, nechtěl to přijmout jako problém. Měl svých starostí dost asi v té době, nevím, on je měl vždycky. Nepovažoval, možná i to moje podání bylo takový, že tomu prostě třeba nevěřil. Nevím, já si to nepamatuju, jak jsem to podal.

K: v tom věku asi nezáleží ani na tom podání, jako spíš na té informaci, kterou říkáte.

M.: já těch varovných signálů jsem těm rodičům podle mě vysílal prostě spoustu. Já jsem se třeba modlil, já jsem třeba každé večer před spaním, jsem měl takovej rituál, že jsem se zabalil do peřiny, kleknul jsem si jako na kolena i na lokty, sepjal jsem ruce a přeřikával jsem si nahlas takovou svoji modlitbičku, ať se hlavně nikomu z rodiny nic nestane a ani jemu ne a ani mně a ať nám prostě nikdo neublíží a to. A neusnul bych bez toho. Spoustu rituálů jsem měl. To je prostě kapitola sama pro sebe, rituály, ty jo, to.

K: a vy jste říkal, že jste vysílal spoustu signálů, že teda s vámi něco není v pohodě. Že vám není dobře.

M.: no, myslím si, že jo. Už jenom tou školou, zhoršení prospěchu, zhoršení chování, nic mě nebavilo, přestal jsem jíst. Prostě spoustu věcí, kdyby mi, kdyby teď u mýha syna něco nastalo, tak já si toho perostě všimnu, ale taky třeba ne, ale jenom v té iluzi prostě žiju teď. Ale taky proto, že jsem na něj teď naštvanej a nechci mu jako odpustit. Nebo nechci, nevím, jestli to zvládnou.

K: možná to zatím nejde.

M.: nejde, nejde, no.

K: myslím, že i to je v pohodě.

M.: nejde a hlavně už i oni mě v tom utvrzují. A už je to jako to, že táta o tom přestal mluvit a tvrdil, jak za nim pude a máma tvrdila, jak ho vyrazí, jakmile vejde do čekárny, tak že ho prostě vyrazí.

K: zase dýmavnice?

M.: no, jasný. Radši: „hele, já už to nějak doklepu, už budu v práci tři roky maximálně.“ No a já říkám: „mami, to je jako málo, tři roky se prostě vrtat v týhle tlamě? Přijde ti to jako, na co myslíš, když mu jako vrtáš zub? Já na arsen třeba.“ A ona ne. Ona myslí na to, aby byl rychle pryč. Mně by prostě pomohlo nějaký gesto, něco, protože já fakt jako trvale jsem pod tlakem a to, kam jdu, nemá prostě pro mě východisko, není to cesta, po který jako vim, že

dojdu tam, kde chci bejt, prostě po ní musím a teď nevím, jak je dlouhá, co mě na ní čeká, jestli nedojdu na konec a nebudu muset, nedej bože, zpátky. To je takový filosofování, ale fakt jako nevím, kudy to vede vůbec.

K: může to vyvolávat strach nebo úzkost.

M.: to taky a ta úzkost pramení, promítá se do té agresivity, to je jedno s druhým.

K: přijde mi, že si to jako fakt dobře spojujete, jo, že na to máte náhled, víte o tom.

M.: no, ale to neznamena, že s tím umím pracovat. Jako uvědomění si je jeden krok, to řešení jako nevím, jestli úplně. Já jsem teď jedno řešení, nebo to není řešení, ale našel jsem takovou cestu, kterou budu a to je to, že jsem se přihlásil do armády.

K: fakt?

M.: no, i s těma kolenama.

K: jako do aktivních záloh?

M.: no. Do aktivních záloh, no. A prostě si řeknu, prostě jsem to udělal proto, ne jako zkratkovitě, ale jel jsem autem, slyšel jsem v rádiu reklamu, nějaký prostě pořad, a přijel jsem domu a ještě ten večer jsem se tam prostě přihlásil. Druhé ráno mi volali, já jsem šel na pohovor a teď mě čekají zdravotní testy v nemocnici. A přijímač někdy v říjnu na šest tejdů.

K: na šest tejdů do toho tábora vojenského.

M.: no, do toho Vyškova.

K: jo, Vyškova.

M.: a je to jedna z cest. Je to zaprvý cesta, jak dlouhodobě něco dělat, protože já jsem takovej, že prostě nevydržím u koníčků, nejde mi to a to mám od malička. Ten hokej byl jedinej, co mě držel. Ale já si prostě jednoho dne koupím boxovací pytel a suspensor, nebo chránič na zuby, suspensor, boxerky, po čtrnácti dnech odložím a už se k tomu nikdy nevrátím. Prostě mě to nebaví. Rybařina, ping pong, kolo, in-liny, badminton, všechno mám doma, ale nic nedělám. Playstationa jsem si koupil a mám deset her, který stály ukrutný peníze prostě, a mám jednu rozdělanou, ostatní jsou ještě v té fólii prostě.

K: jo, dokonce.

M.: no, já je můžu prodat, protože jsou ještě zatavený v té fólii a mají na sobě kód. A tam je třeba šest set devadesát, na jedný je jedenáct devadesát a věřím tomu, že dokud mi nedoroste syn do playstationa, a to už bude playstation čtyři a pět. Teď už je čtyřka, tohle je trojka, tak už se bude hrát něco jinýho, ale prostě to tam je a mám to, ale to je všechno. Motorku jsem si koupil, na tý jsem teda chvíli jezdil, ale pak už taky ne, pak už byla zima a na jaro jsem ji nevytáhl. Takže to souvisí s tím, jak, že by mě možná vyklidil nějaký hromosvod, nějaký

prostě, něco, nějaká únikovka. Že jo, že si řeknu, je čtvrtek a víkend s dětma, to je jediná moje únikovka. Ale zase přijde neděle ráno a já jdu do deprese a neděle odpoledne, tak už křičím i na děti. Tim, jak se blíží ten konec a jak se blíží předání a vim, že až za čtrnáct dní budou tady, tak já mám v pátek euforii, sobota supr a neděle ráno už jsem jako skleslej a odpoledne, minule se mi stalo, že je odvážim na pátou, šestou. A minule se mi stalo, že jsem volal exmanželce, že přijedu ve tři, vymyslel jsem si, že musím do práce, dětem jsem to vysvětlil, řek jsem jim, že se jim moc omlouvám, že o ty dvě hodiny přijedu příště v ten pátek dřív, ale já jsem to prostě nezvládl. A je to dlouho, je to prostě pět let, co jsme rozvedený. Ale občas to prostě nedám. A myslím si, že armáda by mohla bejt takovej dlouhodobej cíl, kterej člověk jako plní a už jenom ta fyzická příprava je jako šílená. A vůbec nevím, jestli to zvládnou, ale pak je to taková ta krize toho mužství, že jo, jestli na to ještě mám, nebo ne, bude mi čtyřicet. To je taková ta první zlomová, u chlapa ten první stres, ještě všechno funguje, nebo ne? Jestli na to ještě má, nebo ten pětadvaceti letej kluk mi frnkne a už ho nevidím. Jo, je to tak.

K: jo, asi chápu, že nad tím přemýšlíte a dokud to nezkusíte a nevidíte, tak nebudete vědět.

M.: no, je to tak. Nemám krizi středního věku ještě, ale, ale očekávám ji a chci, abych na ni byl připravenej jako na všechno. Tak to s tím souvisí, takže jsem to udělal a nevím, to je taková jediná světlá chvílka v tom.

K: je ta vidina toho hromosvodu?

M.: hm, asi jo. Byť to není úplně profí, protože na to už bych fyzicky neměl, tak to ne, tam je to ještě horší, nebo ještě tvrdší ty podmínky, no a to neudělám prostě, to nechci. Takže ty aktivní zálohy byly taková střední cesta.

K: si můžete podat ruku s kolegou vedle z pokoje.

M.: jo? Taky?

K: myslím že je taky přihlášeněj, nebo o tom aspoň mluvil, že by chtěl.

M.: ono to je takový užtiečný, člověk má pocit, že aspoň něco dělá, je to takový užitečný. Tak dál, ať nemluvim furt.

K: jo, část dva za námi, část tři před námi. Část třetí se týká dospívání hodně, myslím, že hodně věcí bylo řečeno, ale zatím jsme se nedostali k tomu prožívání.

M.: no, tak to projdeme.

K: jak vlastně byste hodnotil to vaše dospívání?

M.: dospívání od kteýrho věku?

K: řekněme třeba čtrnáct, patnáct do dvaceti.

M.: no, to bylo spojený s obavama ze sexu, ze strachu. Já jsem dlouho jako, dlouho jsem se bál toho prvního jako pohlavního styku, protože jsem se bál, že mi to jako nepude a že ta partnerka byla nespokojená a jak to bylo samozřejmě v době, kdy to byla jedna velká parta, takže se to jako rozkřikne, jako se to stalo těm mnoha přede mnou, a že já s tím budu ještě navíc, mě to vlastně semele ještě víc, už mě teď mele jenom ten pocit, tak co bude následovat potom, bude ještě horší. Takže já jsem nakonec měl první styk někdy snad v devatenácti.

K: to je skoro průměr, myslím si, že těch osmnáct, devatenáct je zhruba průměr.

M.: jako jo. Předtím proběhly nějaký jako aktivity, ale nikdy nedošlo vyloženě k tomu styku. A bál jsem se toho. Já jsem pak jako od nějakých sedmnácti do dvaceti byl s jednou holkou, jako opravdu jenom s jednou, že jsem chodil, takhle tři roky, že to bylo. Naši ji neměli moc rádi, protože ona mě nutila furt jako dělat věci mimo školu, furt jsem musel bejt u ní a o víkendu na chalupě u nich a tak. A já jsem to bral jako útěky od rodičů, takže mi to vyhovovalo. No a s ní to pak jako šlo, ale zase to muselo bejt až za nějaký čas, no. A to se mi v podstatě drží doteďka, protože já si neumím představit a nikdy jsem to takhle neměl, že bych něco měl s někým, koho neznám a ke komu nemám žádný vztah. Jako třeba ta jeho sestra, ta mě prostě úplně fascinovala tím, nebo fascinovala negativně, tím, jak polovinu, možná víc než polovinu těch kluků prostě nezná. Jako ví, že to byl třeba asi Honza. Ale asi Honza to není jako úplně identifikátor. Já jsem, já jsem prostě s tou holkou a všechny moje partnerky byly takový, že jsem je znal dýl, nebo aspoň měl možnost je poznat. I tu manželku, i partnerku, i prostě ty předtím jsem měl jako vždycky a hlavně v tom začátku, že to bylo takový, že i když jsem s někým začal chodit, tak jsme spolu hned od začátku nespali, jako je to dneska běžná věc. Nebo myslím si, že to je běžná věc, nebo to aspoň lidi často říkaj.

K: možná je taky realita někde jinde mezi tím, co říkaj a co je skutečnost pak.

M.: možná. Ale takhle poslouchám, že jo. Partnerka je mnohem mladší než já, takže poslouchám ty jejich příběhy a ty její kamarádky a vždycky je to takový jakože: „no, tak jsem se seznámila támhle s H. a byli jsme támhle, a byli jsme venku, pak jsme jako jeli domu, tak jsme se spolu vyspali, tak jako nic moc a druhý den mi řek, že mi zavolá, zavolal mi až třetí den.“ Já bych tohle prostě fakt jako nemoh, mně by tohle fakt jako nešlo. A nešlo by mi to fyzicky, já vim, že mě by to prostě fyzicky nešlo. Musí tam bejt taky vybudovaná nějaká důvěra. A je to taky tím, že kdyby se to nepovedlo, tak ta důvěra mi zaručuje to, že to nebude prostě trapas a že to nebude použito proti mně.

K: taková vaše ochrana.

M.: no, no, no.

K: akorát vy jste říkal, že když jste měl nějaký první vztahy v těch patnácti, šestnácti, tak se vám začaly vracet nějaký vzpomínky na toho kluka.

M.: no, no, proto k tomu nedošlo dřív.

K: to bylo v tom strachu. Nejprve jste mluvil o strachu jako jedna část.

M.: no, tak ona to byla nejprve obava, byl to takovej ten strach z toho ponížení, kterej jsem pak vůči němu začal cejtít. Nejdřív to byl pach, kterej mi vadil. Pak to byla taková ta frustrace a ponížení z toho, že k tomu vůbec jako došlo a vždycky jsem si to s tím jako spojil. Už jenom s tou nahotou třeba. Už jenom s tím, že jsem se prostě octnul v situaci, kdy jsem nahej s někým cizím, nebo jiným. Tak už bylo samo o sobě spouštěč těch negativních pocitů.

K: jo, jo. A ty partnerky to věděly? Ty první?

M.: ne. Já s tou první, co jsem s ní byl ty tři roky, tak s tou jsem v kotnaktu pořád. Jako občas si zavoláme, jednou za půl roku se vidíme. Jdeme se třeba projít, protože bydlí kousek od nás, parnerka ji teda nezná, ona i o tom neví, ale nepovažuju to nějak jako za nějakej zlom, že bych nějak si něco někde dělal špatně. A tý jsem to řek, až když jsme spolu jako dlouho, dlouho potom, co jsme spolu byli, nebo nebyli. Možná za doby manželství ještě nějak v době, kd jsem to třeba řešil s ní, tak jsem to řešil i s tou první partnerkou. Ona byla pro mě taková jako, taková důležitá osoba tehdy, i potom. My jsme se rozešli v takovym dorym, takovym polodobrym. My jsme se nějakou dobu neviděli, pak jsme se zase začali vídat, potkávat a jako víme, že ten. Víme totiž, že ten, my oba víme, že kdybychom to období přečkali, to období rozchodu, tak jsme spolu doteďka. Že jsme spolu byli takový jako napojený, ale tím, že se to rozpadlo, tak se to jako zlomilo a už to nejde jako vrátit zpátky. Ale vím, že kdybychom to tenkrát nelámali moc, tak že by to bylo pevný. Což s manželkou jako, nebo exmanželkou nemůžu říct, vůbec. Tam jako, to je prostě jedna z nejčizejších lidí, která se mnou kdy něco měla. A byli jsme spolu deset let, dlouho.

K: zajímavý, že říkáte vlastně nejčizejší člověk a byli jste spolu manželé.

M.: no jasně, protože byla jako strašně mladá a já jsem vlastně, já jsem vlastně se seznámil s holčičkou, vzal jsem si mlad'ouнку slečnu a rozešel jsem se, rozvedl s paní. Její život šel v takovejch vlnách a pokaždý v tý vlně byl někdo jinej a dneska už ji prakticky neznám. Dneska, kdybych jí měl koupit dárek k Vánocům, tak už vůbec nevím. Vůbec. Je to prostě úplně cizí osoba, která se někam vyvinula, je to způsobený cukrovkou, anorexií a různějma jejíma prostě životníma zkratama, ale je to úplně jinej člověk. Jógou, ta jí hodně změnila život. A vůbec cesta do Indie a podobně, takže já v podstatě vůbec nevím. Proto to je nejčizejší člověk ze všech partnerek, co jsem kdy měl. Možná taky mi vadí, že to ví o tom klukovi, i to je jako trošku, to co mi tam vadí. Možná i to, že si zasloužila tu důvěryhodnost,

ale je to blbý říkat o člověku, s kterým mám jako jediný dvě děti, ale prostě to ten život takhle napsal, já jsem to tehdy nevěděl, uprostřed nevěděl, já to vim až teď.

K: možná jste i potřeboval to s někým sdílet a ona byla někdo, kdo tam zrovna s vámi byl u toho, abyste to měl s kým.

M.: no, první člověk, kterej mě někam posouvá, je partnerka, to je jako jasný.

K: bylo třeba něco jako takovýho podstatnýho v tom dospívání, důležitýho, co třeba jste vnímal i jako odlišně od vrstevníků?

M.: asi ne, nevzpomínám si na nic jako stěžejního.

K: a teda ty první partnerský vztahy se vyznačovaly pro vás čím?

M.: no, obavou z toho sexuálního života, to jako, to bylo gro takový tý puberty a uvědomění si, že se tomu dá předejít, nebo nějak to potlačit jenom nějakou delší důvěrou, delším budováním nějakýho vztahu, pak to teprve jde.

K: vnímal jste to tak třeba i u těch ostatních vrstevníků, že to tak maj? Když jste se bavili s klukama?

M.: ne, právě, že vůbec. Tohle byla odlišnost, jestli se ptáte na odlišnost, tak tohle byla odlišnost. Všichni kluci, i holky bez ohledu na, nebo všichni, plošně všichni. Samozřejmě se najdou někteří, který ne, ale většina z nich prostě byli schopni navázat na lyžáku vztah s opačným pohlavím z jiný třídy, celej lyžák spolu spát a pak spolu buď dál chodit, nebo se rozejít. Prostě je sblížilo něco, nějaká situace, něco, co se prostě odlišovalo od tý školy, nebo nějaká diskotéka, nějaký víkend u někoho na chatě a tam zábava vesnická. Já bych prostě, já si nedovedu představit, že bych prostě odešel z vesnický zábavy, byť třeba s nejhezčí holkou, nebo spolužačkou z jiný třídy a měli jsme spolu spát. Vůbec. A samozřejmě k těm situacím jako mohlo dojít a leckdy docházelo i jako z jejich stran, takže já jsem možná vnímal odlišnost toho, co si o mně jako myslejí.

K: co jste si myslel, že si o vás myslejí?

M.: nevim, nejčastějc asi nějakou jako homosexualitu, to mě taky jako napadalo. Ale nikdy jsem tomu nepřidával nějaký jako důraz. Protože ono jako k něčemu sem tam došlo, ale nikdy to nedošlo takhle daleko. A pak, postupem času, postupem času mě asi z tohodle vyléčilo, teď jsem si uvědomil důležitou věc, kterou jsem si asi nikdy předtím neuvědomil, spoustukrát se mi stalo, že se ke mně vrátila nějaká zpětná vazba, že mi ty holky pak jako nakonec byly rády, že k tomu nedošlo. Že třeba přišla spolužačka na třídním srazu po pěti letech a řekla: „ty jsi byl jedinej, kterej nevyužil toho, že já jsem byla takováhle, že já jsem měla roztažený nohy.“ Nebo že prostě: „ty jsi byl ten, kterej toho nikdy nezneužil.“

K: hm, co to pro vás.

M.: no, to se mi obrovsky ulevilo. Já jsem si najednou uvědomil, že ta odlišnost je dobrá, asi. Ale to mi došlo až teď.

K: aha, hezky. Spoustu věcí nám dojde až ex post.

M.: no, jasně. A já to jako s nikým moc neřeším. No, takže tohle bylo jako odlišnost v dospívání, to jo.

K: když ještě se vrátíme k těm prvním partnerským vztahům, tak co pro vás znamenaly a jaký pro vás byly vlastně?

M.: tak ten první byl nejdůležitější a provází mě do teďka. Do teďka se přistihnu někdy, že je srovnávám. Ne úplně jako sex, nebo něco takovýho, nebo to s tím nesouvisí, ale takový to, jakože mě dožene ta vlna toho, jaký by to. Jo, že aniž bych to chtěl, tak mě najednou prostě napadne, ty jo, kdyby tady byla ta první přítelkyně, jak by tady vypadala ta zahrada? Přitom já už bych jí zpátky nechtěl, já bych to dokázal pochopit, kdybych jí zpátky chtěl a kdyby ta možnost vůbec jako byla reálná. Ona teda jako reálná je, podle mě, nebo nic není nemožný. Ale nechci jako končit vztah s partnerkou a navazovat s ní, vim, že by to nefungovalo, že to nechci, ale je pro mě důležitěj. Je pro mě takovej jako startovací box.

K: aha, to mi přijde super.

M.: včera jsem jí psal, že doufám, že už se má líp, než když jsme se viděli naposled. A neodepsala a já už jsem jí nepsal, já tohle jako nepotřebuju řešit. Ale chtěl jsem prostě jí to napsat.

K: hm, hezký. A ty vztahy se vám navazovaly jak? V tom dospívání.

M.: dobře, dobře.

K: co to znamená?

M.: no nebyl s tím problém, neměl jsem pocit, že bych jako musel, musel jako někoho hledat, někoho dobývat, nebo nějak prostě, že jako byl nějaký můj kamarád zamilovanej do své kamarádky a teď nevěděl, jak jí to má říct a jestli to. Tak mně se nikdy nic takovýho nestalo.

K: aha, takže to bylo takový jako plynulý.

M.: takový volný, prostě když to tam mělo bejt, tak to tam bylo, když to tam nemělo bejt, tak to tam nebylo. A nějak se to, nějak se to nehrotilo. Ani si nepamatuju, že bych jako byl přehnaně do někoho zamilovanej, to ne.

K: jak to máte teď s těma vztahama, jak se vám navazují?

M.: těžko říct, no. Tak já žádný nenavazuju. Já mám partnerku, takže teď žádný nenavazuju. Ale, ale jako, jako víc než přátelský vztahy nenavazuju, ale s lidma problém nemám, kromě sociální fobie nemám problém s lidma. (smích)

K: (smích)

M.: paradoxní věta. Ne, já nemám problém navazovat vztah s lidma, každý den jsem s novejma lidma, každý den pracuju s novejma zákazníkama, jezdím do novýho prostředí, kde vždycky je někdo novej a vždycky se tam někdo objeví, nemám s tím problém. Dokonce se stává to, že zastavuju, když vidím auto u dálnice a vidím, že bliká, tak zastavím, couvnu a jedu se tam podívat. Nedávno jsme honili jednu holku s partnerkou, dokonce. Nedávno, to bylo na Silvestra. Ale šla holka na dálnici, na Silvestra, v mikině, po tý krajnici. A teď že jo, kolem ní proletíte a teď partnerka mi říká: „hele, jako viděls ji?“ Říkám: „jo, jako holka v mikině, maximálně tak šestnáct. Co taj může dělat?“ a žádnej exit, nic, prostě jenom šla podél svodidel. Říkám: „to je divný, ale já už jako nestihnu zastavit a couvnout.“ Tak jsme sjeli na exitu do protisměru a viděli jsme ji, pak zase deset, patnáct kilometrů zpátky, zase exit, zase najet zpátky a už jsme ji nenašli. A stopy končily u auta.

K: hm.

M.: byl takovej poprašek sněhu, tak jako šla, šla, šla a tam jako stopy končí, tam to bylo takový rozmazaný a přibrzdilo auto a naložilo ji. Ale nevíme nic a mně to nedalo spát, dlouho. Dokonce jsem si to zapsal, jak ta holka vypadala, na kterým to bylo kilometru, v kolik to bylo hodin.

K: jo, jo, taky bych asi měla potřebu si to napsat, možná si to zkusit vygooglit, jestli náhodou třeba někde něco není.

M.: no, já už jsem to pak takhle neřešil, jsem to nedotáh, jestli se náhodou u H. něco nestalo, ale jsou to, jsou to věci, který s tím souvisej. Taková jako opatrnost. Ale navázání vztahu s lidma mi nevadí, mám je rád, ale vyzoroval jsem dvě věci, nemám rád cizí prostředí s cizejma lidma, cizí hospodu s cizejma lidma. To je prostě pro mě konec. Teď jsem byl na olsavě bratránkových třicetin, bylo tam padesát lidí, asi tři jsem znal a v devět večer jsem přijel a ve čtvrt na jedenáct jsem odjížděl. A to jsme měli jet ráno s partnerkou, hodinu a čtvrt jsem vydržel.

K: takže partnerka byla jedna z těch tři, co jste znal.

M.: pak už ne. Já prostě, já mám třes, nemůžu pít. Já bych to asi přepil. To už se mi stalo mockrát, jo, ve chvíli, kdy si dám, nevím, třeba čtyři slivovice, tak to ze mě opadne a přestanu, já mám hrozný předsudky prostě, hrozný, že támhleten na mě blbě čumí, že tady ten prostě, a hlavně i situace. Kdyby začlo hořet, kudy odejdu, koho vezmu prvního s sebou, jo. Kdyby vykolejila tramvaj a jela tímhle směrem, kam poběžím? Já mám dokonce doma pod schodama, ale to neví ani partnerka, já mám betonový schody doma a nemám sklep, ale mám

tam jenom jako sníženéj malej špajzík. A pod těma schodama, takhle jako úplně vzadu, mám schovanéj nějakěj nůž, baterku, konzervy, PET lahev, takovej jako pro první nouzi.

K: taková jako KÁPÉZetka.

M.: no, ale velká. (smích) Kdyby něco a fakt třeba, já nevim, byl black out a vltli sem nějaký muslimové, nebo já nevim, cokoli prostě se může stát, tak se tam prostě čtyři lidi vejdou, je tam nějaká deka, nějaká celta na zemi. A přežijem tam třeba tři dny bez vylejzání ven. Já mám prostě příběhy v hlavě a s tím souvisí i to, že mám jako, mezitím se stala ještě jedna situace, která mi tu, ten strach z těch cizích lidí jako, nebo velkého množství cizích lidí. Já vždycky začnu mít strach ve chvíli, kdy vim, že končí moje fyzická převaha. Takže jestli jsou to lidi tři, nebo jich je deset, už není tolik důležitý, důležitý je to, že cejtím, že končí moje fyzická převaha. Přitom jako nikdo mě nikdy nezbil, nebo nemám jako zážitek, že by mně fyzicky někdo ublížil, ale možná ta převaha toho kluka, ta fyzická, to tam samozřejmě byla, protože dělal věci, který já jsem nechtěl a on si na tom prostě trval. Nebo si to prostě vydobil. Tak ta fyzická převaha je pro mě prostě důležitá a těžká jako přijmout. To s tím určitě souvisí.

K: zajímavý spojení.

M.: no, mně to fakt jako přidělovalo víc jako těch fyzických nepříjemných pocitů, než jako psychickým, protože ta psychika toho sedmi, osmiletého dítěte je prostě jiná, že jo. Navíc já jsem si dlouho myslel, že tohle znamená mít rád, že on mě vlastně tímhle má rád. Což taky jako není úplně lehký pak přijmout, že to tak není. No, takže to je odpověď. Vztahy navazuju, myslim, dobře, lidi mě považujou, myslim si, za jako veselého, komunikativního, nemám s tím problém, ale někdy je to strašnej poker-face. Někdy je to hrozná maska. A vnímám to tak jako poloempaticky i u těch ostatních. Že si říkám, že jestli tenhle člověk, tohle je chování je jako přirozený, nebo je to jako ta maska. A leckdy se mi pod tu masku jako podaří trošku nakouknout, že to tak jako taky mám, tak se mi to líp poznává u těch lidí. Jo, že když je někdo prostě veselej a úplně ten jako nejvíc free, tak se ho jako zeptám: „hele, co tě jako trápí? Co tě sere?“ On jako: „co? Vždyť já jsem úplně ten nejvíc v pohodě.“ Říkám: „no právě. Tak co se jako děje? Něco doma, v práci, nebo jako co?“

K: na to máte čuch.

M.: no, tak jako daří se mi to většinou todle rozklíčovat no, taj to často řešíme i s partnerkou a tak si o tom furt jako povídáme. My furt pracujem, oba, furt.

K: a vy teda teďka jste spolu, jak spolu jste dlouho?

M.: asi dva a půl roku.

K: dva a půl roku. Je třeba pro vás? Já se ještě k té partnerce vrátím, jen teď koukám, že jsem ještě přehlídla jednu otázku, tak se k ní vrátím.

M.: můžu si nalejt tu vodu?

K: jo, určitě, to je pro vás. Jsem si nevšimla, že jste dopil.

M.: to tam bude znít dobře, na tom.

K: je třeba pro vás v tom navazování vztahů něco překážkou a něco naopak, co překážkou není? Když to postavíme takhle na ty dva konce.

M.: no, já nevím, co si myslíte jako navazování vztahů jako obecně, nebo kamarádských, partnerských?

K: tady to je myšleno těch partnerských.

M.: překážkou? Běžný věci, to si nemyslím, že by mě nějak ovlivnilo.

K: a běžný věci považujete?

M.: no nějaká přitažlivost, nějaká chemie prostě. To, co tam člověka jako zaujme. Já třeba vůbec jako nejsem zaměřenej, úplně jako na rozdíl od ostatních, na tu fyzickou část, ta pro mě není moc důležitá. Jako musí tam nějaká bejt, ale není to to gro. Na rozdíl od nějakých mých zase kamarádů, nebo i kolegů, tak mi prostě řeknou: „když ona je tak hodná, já bych si úplně představoval, aby tohle byla matka mejch dětí, třeba, ale mně se tak úplně nelíbí. Mně třeba vadí, že má malý prsa.“ Tak já si pak říkám: „tak ty poznáš holku, která tě zaujme tím, co ty ostatní ne a vaděj ti prsa? Tak se ožeň s prsama a budeš celej život nešťastnej.“ Jo, jako v tom dobrým slova smyslu. Nebo mi řeknou, že jim vadí, že má velkej zadek, nebo malej. S tím se potkávám častěj, spíš s malým, než s velkým. Tak vždycky říkám: „on vyroste.“ (smích)

K: (smích) za pár let.

M.: (smích) to půjde samo, on vyroste a spadne.

K: (smích) to bude ideální.

M.: (smích) přesně. To půjde samo. Ve chvíli, kdy se rozcházej ty lidi, tak ty začneš bejt spokojenej, protože konečně jí spadnul ten zadek. Takže tak jako, ono je to spojený si tím, to máme oba s partnerkou, takovoudle jako dispozici, nebo situaci, že se nám často maj lidi potřebu s něčím svěřovat. Furt nás jako vyhledávaj. A to se nám dělo i dřív, to ne, že jako my dva tímhle spojením jsme vytvořili něco, co si tudle důvěru jako zaslouží. Ale mně zavolá jako člověk, kterýho nevidim třeba pět let a začne mi vyprávět, co se mu jako stalo a co si o tom jako myslim. Protože já jsem byl zase, na druhou stranu si myslim, že to je tím, že jsem byl vždycky ke každému otevřenej. Že jsem ho prostě úplně stejně pochválil, jako jsem ho poslal do prdele. A bylo mi to v podstatě, ani ne tak jedno, co si myslí, ale prostě jsem to tak cejtíl, tak jsem to tak udělal. A pak se ty lidi vracej, i když je prostě pošlete do háje, tak

jednoho dne pochopěj, že tam prostě patřili. A když to nepochopěj, tak už se neozvou a je to jedno, prostě to tak mělo bejt, i kdybych měl bejt za hulváta pro ně do konce života, tak to tak prostě mělo bejt a já to tak беру. Proto mě i jako znepokojuje, že když jsem si ve většině věcech, nebo ve většině případů s těma lidma nějak poradil, tak si neumím poradit s tím klukem, a je to takový jako i, jako ty sny. Jako já si třeba, sprostěj sen, erotickej sen, si třeba přehraju znovu, když se mi líbí, tak ještě jednou, jak kdybych se prostě díval na porno na internetu, tak si ho pustim znova. A pak jsou sny, se kterejma prostě nehnu, vůbec. A tak to mám s tím pachatelem, já prostě nevím, co s nim.

K: možná to je pro vás, to je, co mi k tomu teďka běží hlavou, možná to je pro vás furt dost těžký na to, abyste s tím mohl hnout.

M.: no, protože to je hodně těžký, hodně těžký to je, ale to, co je na tom to nejtěžší, je to, že to je čím dál těžší. Že to jako, že to nemá zlepšující se tendenci, že se mi na to nedaří myslet míň, ale naopak. Že ještě předloni, je to taky tím, že se v tom patlám, s partnerkou, s váma, s doktorkou, tak. Tak ještě před dvěma lety bych si na to vzpomněl jednou za tejděn, prostě při nějakym, čtu novinky.cz, že jo. Prostě: „byl obviněnej vedoucí skautu ze zneužívání,“ tak na to pak den třeba myslim, ale kdybych si ten článek nepřečet, tak na to další tejděn třeba nenarazim. A teď snad není hodina, kdy bych na to nemyslel, kdy by mi to prostě něco nepřipomínalo prostě. Já vidim třeba jít tátu se synem a napadne mě, jestli mu neubližuje. A teď mám třeba tendenci to zkoumat, to je to nejhorší, když se mě to chytne a začnu to řešit. Nebo vidim, že ho třeba, že mu dá facku, tak mám chuť prostě přiběhnout a dát mu ji taky. Jo a říct mu jenom: „takhle se cejtí teď on, tak, jak se cejtíš ty, tak tak se cejtí on. Bolí to, že jo? A nevíš proč. Nevíš, proč to najednou přilítlo z nebe, takhle se cejtí on.“ Přitom mě nikdo nebil, jo. Ale ten nátlak fyzickej tam prostě byl.

K: jste říkal na začátku, že byste si přál, aby se to soudně řešilo, co by vám to řešení soudní přineslo?

M.: přineslo by mi to to, že by, že by to prostě se stalo ldištějčí, to je asi to, co je pro mě důležitý. Já ho teď mám prostě jako zrůdu, jako hajzla a potřebuju ho dostat do tý lidský úrovně a ten trest by byl prostě lidskej. To, že by za to musel zaplatit, by bylo prostě lidský a ne to nadpřirozeno, který prostě nechápu, který se kolem toho děje.

K: co je to nadpřirozeno?

M.: no to je to, že to nikdo neřeší, že to je prostě, že se to stalo, ale nikdo to neviděl, neřešil, nemoh řešit a teď už ani nevyřeší.

K: takže jste na to zůstal sám, v tom slyším.

M.: hm, taky. Protože dneska se řeší každá kravina, každá. Já musím zaplatit šest set korun za to, že jsem jel o šest kilometrů za hodinu rychleje autem, přitom celý den jezdím o padesát víc, všude možně. A jednou jedu o šest a musím zaplatit šest set korun. To je poslední zážitek s nějakým radarem. A všude se, všude je prostě nějaká jako v uvozovkách spravedlnost, nebo pokus o nějakou nápravu, nebo pokus o to, jak tu společnost držet v nějakých kolejkách, nebo jako normách, zákonech, pravidlech a předpokladech a naučených nějakých jako výchovných hodnotách a prostě furt jste v nějakém jako šuplíku. A tady ten šuplík prostě není. Taky je to snaha, jak ten šuplík prostě mít, kam by se to dalo zavřít, anebo, nebo ho, já nevím prostě.

K: nějak to ohraničit.

M.: no, protože to je jak taková prostě rakovina, že jo. Když useknete tuhle tu nohavicí toho maligního nádoru, tak o to větší vyrostete na druhé straně a teď se musíte rozhodnout, jestli ji teda useknout, nebo ne. Protože vy víte, co to vyvolá, a tak ji vědomě necháváte, vědomě tam je a vy to neřešíte, protože to řešení je vždycky špatně. Tak jako takhle to na mě působí, možná že to ohraničení je to správné slovo, prostě to dostat do něčeho, co má nějakou, ať už zákonnou, nebo etickou, nebo morální nějakou hodnotu, nebo nějaký pravidlo.

K: jo, to je pro mě docela srozumitelný a říkám si, že se k tomu může pojit spousta pocitů jako, oprávněných pocitů, jako krivdy, ublíženosti.

M.: no, proto jsem rozhodl to zveřejnit, nebo nějak jako začít řešit s ním, ale musel jsem si nejdřív počkat na to, jestli je to právně, trestně řešitelný, nebo jen na té morální úrovni, protože každá ta konfrontace by byla jiná. Já si umím představit, že kdyby mi, vy byste mi na to odpověděla taky, ale kdyby mi ta koncipienta zavolala a řekla: „je to ještě dva roky pořád jako reálně trestným činem, pokud se to prokáže.“ Tak volám policii a normálně ho udám, bez toho, aniž by on byl jako nějak předtím, ať si ho předvolaj, ať si ho vyslechnou a já, já jako tam budu figurovat jako postižený, takže mám právo nahlídnout do spisu a budu vědět, co vypovědět. Jo a chci si to přečíst. Proto je to možná pro mě jako lepší cesta, než jít za ním a poslouchat, protože on mně řekne něco jiného, než nějakému cizímu kriminalistovi, když mu půjde o šest let života, třeba. Tři roky, nebo já nevím, to je jedno kolik. Ale ten trest není důležitý, tam je důležitý to projednávání prostě. Já bych ani jako nebyl spokojený, kdyby ho zavřeli třeba na tři roky, protože si myslím, že v té době byl úplně jiný člověk, než je dneska a pokud je člověkem, který je diametrálně odlišný od toho minulého, což si teda úplně nemyslím, ale aspoň v té sexualitě, nebo v těch jeho nějakých jako deviačních sklonech až, si myslím, tak ta výše trestu by mi i vadila. I kdyby to byl rok, jo. Pro mě je důležitý to projednání prostě, to je důležitější. Ani bych nechtěl, kdyby se mě někdo ptal, co by pro mě bylo prostě důležitým závěrem, tak mu řeknu: „hele, prostě to, že jsme tady, to, že si to

můžeme říct.“ A to je ten důvod, proč to s nim budu konfrontovat i ve chvíli, kdy to nebude už trestně odpovědný.

K: možná si říkám, že i jako to, že budu mít tady konečně napsáno, že se to jako stalo, že to nikdo nepopře.

M.: no, jasně, že to někdo konečně bude brát vážně.

K: jo, jo, jo.

M.: že to prostě je daný, to tak prostě je. A i kdyby to přiznal, nebo nepřiznal, tak už mu to nikdo neodpáře. Protože já bych, všichni mě znaj na to, aby věděli, nebo lidi, na kterých mi záleží, mě znaj a vědí, že bych si tohle nevymyslel jen tak, abych jeho poškodil, svého kamaráda z dětství. To ne. Na druhou stranu zase musím objektivně říct, že vim, který věci ho třeba donutily, nebo vedly k tomu, že udělal až takovouhle věc. To jsou takový jako pro mě, a mně to taky pomáhá, polehčující okolnosti, proč si myslím, že to dělal. To je ten rozvod rodičů, reakce na to, co viděl doma, pak v jaký pozici byl nucený tu domácnost jako vést, nebo nějak tam prostě to, tam jako figurovat, protože ten táta tam přestal fungovat a nejezdil tam, jezdili oni občas za nim. Tak prostě vim, do jaký pozice se dostal, a to jsou jako polehčující okolnosti. Zase to neznamena, že každéj má právo reagovat takhle, to ne zase. Nějaký to prostě to konfrontování je pro mě důležitý, asi. A je to možná jediná cesta, jak úplně, ale bojím se té reakce, bojím se toho, že on je prostě takovej člověk, kterej to prostě popře a možná bych mohl udělat i nějaký kroky, který by jako zase znevážily mě. Jo, umím si představit, že potom, jakéj jsme spolu měli výstup naposledy, tak si umím představit, že on třeba podá trestní oznámení na křivý obvinění, úplně si umím představit, že by to udělal. A na tohle chci bejt připravený, proto to jako oddaluju, co se stane, když? Co se stane, když se zhroutí a řekne mi: „promiň“? To se nestane, ale co se stane, když se mnou nebude chtít mluvit vůbec o tom? Bude mlčet, bude zastírat, já ho nepustím pryč, nepustím ho utéct, ale prostě ta reakce nebude. Tak co to vyvolá ve mně?

K: máte ohledně tooho fantazie?

M.: mám no.

K: co to vyvolá?

M.: no jasně, já si myslím, že tohle je nejhorší scénář. Toho se bojím nejvíc, třeba se nebojím toho, že půjdeme otevřeně do boje, jako soudně, jako nějaká urážka na cti a já nevím, co všechno existuje a co všechno se z toho dá vyklubat, ale umím si představit, že když mě jako nebude vůbec brát vážně, tak to pro mě bude největší rána. A to je možná důvod, proč to oddaluju, když mi řekne prostě: „co to meleš, já vůbec nevím, o čem mluvíš. Vůbec se s tebou

nechci bavit a už nikdy tě nechci vidět před svým domem.“ Protože já za nim asi pudu domu. Tak to je ta reakce, kterou jako mám tu nejhorší.

K: možná mi to trošku připomíná to, jak se k vám choval, když jste byl malej, že se znovu dostanete do té situace.

M.: no jasně, protože on mě pořád bude brát jako toho malýho kluka, se kterým si moh dělat, co chtěl. Ale já už prostě se nenechám a nevím, co to vyvolá ve mně. Asi hodně záleží na tom, v jakým budu rozpoložení, jestli budu, jestli mezitím někdo bude lejt do toho mýho mělkýho pohárku vzteku, tak se obávám, že to může dopadnout jakkoli a vim v tomhle případě, že toho nebudu litovat. Já jsem si to představoval mockrát, jak ho prostě řežu, jak psa. Nebo psa ne, psa bych neseřezal, já jsem před pár dny jednoho pohřbil, tak to je pro mě ještě citlivý téma, ale říká se to, že jo, zbít jako psa.

K: taky ty přísloví nemám ráda a taky ho občas použiju.

M.: zbít jak Z., třeba.

K: to zní líp.

M.: no, tak to je, tak dál.

K: tak pojďme zpátky ke vztahům.

M.: já se podívám jenom, kolik je hodin.

K: jo, já se podívám, jestli mi to nahrává, protože bych byla fakt našťvaná, kdyby ne. Jo, dobrý, super, nahrává. V pohodě, odepíšte si, na co potřebujete. Ještě kdyby vám byla zima, tak můžu zavřít okno.

M.: ne, ne, ne, mně je vedro furt. Nejdelsí lhůta je dvacet let.

K: dvacet let?

M.: hm, hm, hm.

K: aha.

M.: ne od plnoletosti, od toho spáchání. Tak to je ještě horší.

K: jo takhle. Takže už máte teďka odpověď.

M.: no, teď mi přišla. Chvilku čas mám, ale už moc ne. je tam něco důležitýho ještě?

K: no, jsme jako tak v půlce toho. Buďto můžeme dojet tuhle část a ukočit ji a pak se domluvit ještě na nějakým kratším setkání.

M.: klidně, klidně přijdu jindy, bude to pro mě asi jednodušší, než odpovídat rychle.

K: dobře, pro mě asi to bude i příjemnější.

M.: a možná můžete zpracovat půlku a pak půlku.

K: tak já ještě teda, kolik máme času?

M.: no, moc ne.

K: to znamená?

M.: tak deset, patnáct minut.

K: aha, tak dojedem ohledně.

M.: já myslel, že ve čtyři už budu pryč, jsem myslel, že ta hodka a půl bude stačit. I jako z pracovního důvodu.

K: tak já se vás zeptám jen na děti, protože jste říkal, že děti už máte a ke zbytku se vrátíme příště.

M.: tak jo.

K: máte dvě děti, teda.

M.: dvě, šest a osm let.

K: máte kluka a holku?

M.: hm, holka je mladší, tý je šest a klukovi je osm.

K: klukovi osm. Kolik vám bylo, když jste je měl?

M.: dvacet devět a třicet jedna.

K: a vídáte se s nima teda jednou za čtrnáct o víkendu.

M.: no, vídám je ob dva dny, ob dva dny.

K: jo, vlastně ty kroužky.

M.: no, dvakrát až třikrát tejdne kroužek plus ty dva víkendy v měsíci. Dřív jsem je míval ve středu, ale po dohodě s nebožkou, nebo s exmanželkou jsme se dohodli, že je to pro ně náročnější přejíždět a musej vstávat o hodně dřív a vykolejím je z toho rytmu toho učení. Takže dokud jsou takhle malý a učeť se s dopělym, tak tu středu jsme zrušili, ale po dohodě, dobrovolně.

K: jo, takhle vám to vyhovuje.

M.: všem to vyhovuje. Nebo já bych je měl doma, ale za jiných okolností.

K: a byly plánovaný obě?

M.: byly. Mnou byly plánovaný, ona nechtěla.

K: nechtěla děti jako vůbec?

M.: chtěla, ale pozdějc.

K: jo takhle.

M.: chtěla pozdějc, chtěla nejdřív na mistrovství světa v kynologii s tím psem, co umřel a teprve po tom děti. Ale já už jsem cejtil, že chci dřív.

K: a teďka ještě plánujete?

M.: jo, jo, jo, ale ještě před dvěma lety jsem neplánoval. To kdybych taj seděl před dvěma lety, tak vám řeknu, že už děti nechci.

K: takže se to s novým partnerstvím změnilo.

M.: hm.

K: a ještě mě napadlo vlastně jedna otázka, v kolika jste se rozváděl? Jste říkal před pěti lety.

M.: no, třicet tři, jo, třicet.

K: super, píšu si.

M.: po deseti letech. Jsme spolu byli od dvaceti dvou.

K: takže jste spolu rok chodili a potom jste se vzali?

M.: to ne, svatba byla dva tisíce sedm, takže v půlce nějak byla svatba. Ale žili jsme spolu, já nevím, asi čtyři nebo pět a pak pět let byli manželé. A pak jsme se rozvedli, zhruba, jestli to bylo pět na pět nebo čtyři na šest, nevím.

K: to už pak asi není zas tolik podstatný. Tak jo, já bych to asi takhle možná ukončila, abychom se nepouštěli už do něčeho jiného.

M.: to budu rád.

2. část

K: zapínám nahrávání. Jak bylo po minulý části rozhovoru?

M.: no, chvíli jako bídne, no. Chvilku se mi vybavovaly nějaký nepříjemný věci, který s tím souvisej, ale už je to dobrý. A naopak to zase pomohlo v tom, že se některý setřídily, některý se jako usadily trošku a zas zjednodušily. Taková forma terapie trošku.

K: já jsem si právě říkala, že jsem vám minule neřekla úplně jasně, nebo zapoměla říct, že kdyby se cokoli dělo, tak klidně můžete zavolat nebo něco, kdybyste měl chuť.

M.: no, mně to docela jako pomáhá, když se o tom dá mluvit. Nebo mám pocit, když se mě někdo ptá na věci, který s tím souvisej a ne na to, co jsem měl včera k večeři. Jako to bylo předtím.

K: a jak to máte teďka? Jak to dlouho trvalo, co vám bylo bídne, nebo jestli to ještě přetrvává?

M.: už ne, už je to v pohodě. To bylo, já nevím, tak den, dva.

K: hm.

M.: no, asi večer to bylo nejhorší, pak druhý den, ale jinak to bylo dobrý.

K: a to bídne znamená co?

M.: no, tak člověk měl takový nepříjemný pocity s tím spojený, takový sevření. A nechtělo se mi moc mluvit.

K: takže nějaká úzkost?

M.: hm.

K: možná smutek?

M.: no, taková bezmoc jako. Já furt nevím, jak to mám řešit, furt nevím, co by mi pomohlo, aby to, abych to jako uzavřel prostě. Já to furt nemám prostě vyřešený. Asi tím, že to furt ještě neví, že já vim, tak furt prostě.

K: já jsem, jak jste právě říkal minule, že by se vám to možná trošku uzavřelo tím, že by to šlo k soudu.

M.: k soudu to nedojde, to vim.

K: jasně, to jste říkal už pak minule, že ta hranice je dvacet let.

M.: ona je otázka totiž, jak se k tomu postaví totiž ten vyšetřovatel, případně. Já jsem to zjišťoval a záleží to na tom, jestli to vůbec jako přijmou. Ono ten právní výklad je dvojitý, buď se to řízení zahájí a okamžitě zastaví, protože je promlčený, nebo se vůbec nezahájí, protože už je promlčený. Já totiž nevím, jak to v těchhle případech chodí, kdyby to byla vražda, tak to snad musí otevřít a nějak jako řešit, kdyby to byla nějaká závažná trestná činnost, ale co je závažná.

K: co je závažná, no.

M.: právě. To jako, nevím, nemám v tom furt jasno, jestli se do toho pouštět, nebo ne. Na jednu stranu mě to táhne k tomu, abych to udělal, na druhou stranu si říkám, že když jsem to udělal minule, tak mě ty reakce tak sestřelily, že jsem si říkal: „už prostě dost, se to stalo, hotovo, zavřeno.“

K: minule myslíte ty rodiče?

M.: taky.

K: taky, takže ještě někdo další.

M.: no, ta exmanželka a tak.

K: jo, jo. Já jsem nad tím vlastně pak taky přemýšlela, a tím, jak to je dlouhodobý proces, tak je to furt nekončící.

M.: no právě, já furt nevím jako. Já už jsem se dávno smířil se vším, co se dalo, ale furt mě jako nějaký nepříjemný věci probouzej, připomínaj, způsobujou takový nepříjemný pocity a nevím, co by pomohlo, aby, já vim, že se na to nedá úplně zapomenout, ale abych to aspoň nebral jako tak náročně.

K: možná aby to nevzbudzovalo ty těžké emoce, co to vzbuzuje.

M.: no, taky. Že jo, když už člověk myslí, že má klid, tak mu do toho dorostou děti a uvědomí si, že jsou oba ve věku, nebo obě ve věku, kdy já jsem si tímhle procházel a házel jsem rodičům nějaký signály, dneska to vidím jako signály, dřív jsem to jako signály

nevnímal, pro mě to byla přirozená reakce, tak furt někde něco vidím, že jo. Teď se hlásí prostě syn osmi letej do skauta a já nevím, že jo.

K: jo, vyvolává to ve vás obavu.

M.: no, jasně, ale tu přecitlivělou, až jako úplně paranoidní.

K: co by vám v tom pomohlo se rozhodnout?

M.: nevím, nic.

K: jistota, kterou nemáte.

M.: no. Prošel jsem skauty v okolí, tam jsou našťestí plný. No a našťestí teda exmanželka má kamarádku, která vede svůj oddíl a má ho s manželem a bratrem, tak tam jako se předpokládá, že ty vazby jsou kamarádský, tak se to tam nestane. Nebo nestane, že to riziko je menší. A já, když si pak uvědomím, že to riziko jsem měl takhle za zdí, vlastně jako nejlepšího kamaráda, tak kde pak je jistota, že to kamarádství je jako vždycky plus?

K: jasně, pak vidíte hrozbu všude.

M.: takže takhle. Tak povídejte, co tam máte v odstavcích.

K: myslím si, že jsme minule skončili u toho, že jsme se bavili o navazování vztahů, co vnímáte jako překážku a co naopak překážkou nebývá. A říkali jsme si, že o současném vztahu se budeme bavit dneska, plus potom, co tam ještě mám, jak to je i v současnosti nejen z hlediska vztahového, ale i co se týká ostatních věcí. Možná se jenom zeptám, úplně si nejsem jistá, co při navazování vztahů překážkou nebývá, myslím, že jsme se bavili jenom o tom, co bývá.

M.: no, já nevím, já jsem nikdy prostě s navazováním vztahů, žádných, mezilidských, ať už partnerských nebo přátelských, nebo pracovních, nikdy problém neměl, takže já nevím, co je překážkou a co je tím důvodem. Já mám lidi rád, rád s nima mluvím a rád jsem s nima a paradoxně zase, to jsme o tom mluvili, paradoxně mám takovou částečnou fobii sociální. Takže se mi to tak jako přelívá, já jako nemám problém bejt mezi lidma, jít teď na náměstí lidí, na fotbal, na hokej prostě, to je v pohodě, a pak mi vadí jedna parta lidí prostě někde u stolu v restauraci a já pak musím jít pryč.

K: takže to je spojený spíš nějak situačně.

M.: je to spojený s tím, že tam, kde končí moje fyzická síla a nadvláda nad tou druhou skupinou druhou, tak já končím.

K: jo, to jste říkal už minule, to jste říkal.

M.: no a je to přesně daný. Jako když my budeme sedět u stolu ve čtyřech chlapech a vedle nás budou čtyři chlapi, tak s tím nikdy nebudu mít problém, nebo mě to nikdy nebude trápit, jako když jich bude deset. Je to takový vyhrocený.

K: jakože tam vnímáte nějaký ohrožení?

M.: hm, určitě. No, protože já jsem byl vždycky ten slabší prvek, že jo, z nás dvou. Vždycky to bylo, nebylo to úplně jako násilí, jako bití, nebo něco takovýho, ale vždycky to bylo prostě pod pohružkou nebo pod nějakým tlakem jako fyzickým nebo tak, byť třeba, já nevím, strčení do dveří, nebo povalení na zem. Taková ta nadvláda mezi těma věkovejma rozdílama.

K: jo, asi rozumím. Jak to máte teďka s tím partnerstvím, říkal jste, že jste dva a půl roku s partnerkou, zhruba. Co pro vás ten vztah znamená?

M.: no, znamená pro mě to, že vidím zase ten svět z druhé strany, protože já jsem po tom rozvodu a těsně předtím, nebo já nevím, rok předtím, věděl, že ten vztah je prostě beznadějněj s tou exmanželkou, tam to prostě nemůže dopadnout dobře a v podstatě jsme volili jenom variantu, jestli počkat, až děti budou větší a tak jako to lepít, anebo naopak využít toho, že jsou ještě malý, jo a takhle jsme se jako dohodli a já jsem byl přesvědčenej o tom, že budu sám pak, že prostě už další děti nechci, další vztah nechci, vyhovovala mi ta samota, protože hodně pracuju s lidma a pak přijdu domu a chci mít klid, i sám. To není, jakože já jsem nahoře a někdo je dole, takhle klid nemám. Takže mi to vyhovovalo a pak přišla současná partnerka, pomohla mi se spoustou věcí, protože dělá to, co dělá, studovala to, co studovala, prošla si tím, čím si prošla, tak to asi víte, že jo, to je jasný, a prostě jsme si začali tak jako pomáhat navzájem trošku, s tím nadhledem na ten svět. No a prostě postupem času jsem to přehodnotil. Takže pro mě znamená hodně a teď akorát se objevujou takový ty první překážky v podobě já a moje děti a partnerka a teď čemu dávat přednost a tak. Na některý věci reaguju přehnaně citlivě, jiný by partnerka řešila jinak.

K: jo, to už jste vlastně minule naznačoval, že partnerka některý věci vnímá jinak, zatímco vy byste si ty děti chtěl užít, že jo.

M.: no, jasně. A já zase jsem takovej ten, kterej jí tvrdí ta generace starší těm, těm: „počkej, až budeš mít svoje děti, taky to uvidíš jinak.“ A pak přesně takový to, co říkaj rodiče svejm dětem, tak já říkám partnerce a jí je to nepříjemný.

K: i vám možná někdy.

M.: jo, jasně, samozřejmě. Myslim si, že kdyby to nebyla tato partnerka, tak bych s nikym jinym jako takhle dlouho v tom vztahu nebyl.

K: jak jste se vlastně poznali?

M.: poznali jsme se náhodou, když jsem přijel k nim domů na pozvání partnerky mámy. Já jsem říkal, že dělám střechy a podkroví a oni potřebovali opravit střechu a izolaci. Takže jsme tam jako nejdřív, já jsem vlastně partnerku vůbec neviděl na tý první schůzce, tam byla jenom

ta její máma a já jsem tam slíbil ještě nějakou práci navíc, na kterou neměli žádný řemeslníky, žádný meloucháře a já jsem v té době potřeboval hodně pracovat a hodně bejt v práci o víkendu, abych ten čas zabil a taky všechno poplatil, tak jsem se nabídl, že jim odstěhuju půdu a vytrhám podlahu a takový věci. A tam už právě nastoupila současná partnerka, protože oni odjížděli na chalupu, tak jakože bude hlídat toho dělníka, co jim přijde dělat tu střechu.

K: takže byla vaším hlídačem.

M.: no, tam byla s nějakou kamarádkou, tak mi otevřela, pustila mě nahoru, pak jsem tam byl podruhý, potřetí, protože to trvalo dýl a nějak jsme navázali nějaký kontakt. A bylo.

K: hezky.

M.: takže jako dělník s vysokoškolačkou. Rozvedenej dělník s nedostudovanou tehdy holčkou.

K: co pro vás všeobecně tak jako partnerství znamená?

M.: no, tak to se dá rozdělit na několik etap, protože to partnerství začínající, pak manželství, pak rozvod, to jsou jako různé životní fáze, takže jak kterej, no.

K: třeba když se řekne partnerství, tak to je vaše nějaká asociace k tomu, něco, co vás první napadlo?

M.: jako první asociace je asi vzájemná pomoc. Jo, to partnerství není proto, aby měl člověk vedle koho se probouzet a vedle koho chodit spát a s kým spát a s kým jezdit na dovolenou, to jsou všechno věci, který se daj dělat s kýmkoli. Všechny. Můžu se ráno probudit každej den vedle někoho jinýho a vůbec to nemá s partnerstvím nic společnýho. Můžu jet třikrát v létě na dovolenou pokaždý s někým jiným a každá dovolená bude jiná. Ale ta pomoc, jako v pravým slova smyslu, je jenom jedna, to musí bejt fakt kámoš. Já taky s nadsázkou říkám, to nevím, jestli tam dávejte, že jak mi nevyšlo to jedno manželství, nebo jako rozpadlo se, že jo, tak tomu dám ještě jednu šanci, že se oženim, a když to nevyjde, tak už se vdám. (smích)

K: (smích) to se mi líbí.

M.: (smích) tak jako já mám rád ty slogany, ty moudra, to jsem vám taky minule říkal nějaký.

K: jo, jo, teď se mi to přesně s tímhletem vybavilo.

M.: tak já používám tyhleto metafory.

K: co jsou pro vás v tohle vztahu kladný stránky? Říkal jste vzájemná pomoc.

M.: no, pomoc, opora, prostě taková ta vrba a pomocná ruka, která nechce hned druhou a netrhá ji a tak, a vrací. Taková spíš dlaň otevřená než ruka a jako vzájemná, mně totiž baví to i opětovat. Což je důležitý, že tam je už zpětná nějaká vazba.

K: reciprocita nějaká.

M.: hm, hm. Mě vlastně bavilo, že jsme spolu dostudovali i tu školu její a mně to bavilo v tom pomáhat a teď jsem nějaký kamarádce její psal nějakou seminárku a použil jsem i spoustu jako příběhů, který znám, protože jsem o třetinu života starší, než partnerka, tak to je, je to znát, prostě ten rozdíl.

K: partnerka je asi zhruba stejně stará se mnou, že jo? Dvacet šest nebo tak.

M.: bude jí dvacet sedm v létě.

K: jo, jo.

M.: no a mně bylo třicet osm, včera.

K: fakt? Jé, hezký, tak všechno nejlepší.

M.: děkuju, o dvanáct let jsme a je to znát prostě no, je to takovejch těch životních dvanáct let, těch prvních deset se tak člověk jako rozkoukává, neví pořádně, kdo je a pak je to, je to prostě rozdíl. Já to vidim i na jejích kamarádech, když se potkáme. Já teda, naštěstí, nebo naštěstí, to zní hnusně, ale víc se vídáme s jejíma kamarádkama než s jejíma kamarádama, protože mezi těma klumama v šestadvaceti a holkama v šestadvaceti je prostě propastnej rozdíl. Její spolužáci jsou prostě pro mě patnáctiletý trotlové, když to řeknu takhle ze svého pohledu. Naštěstí ty holky jsou o hodně dál, než ty kluci, si vždycky říkám, jak prostě tenhle zajíc může bejt spolužák prostě jejich. No a taky vzpomínám, jakej jsem byl zajíc. Ale už jenom vzpomínám. Takže jako určitě ta vzájemná opora, důvěra a vlastně možnost i něco sdílet prostě, no. Protože člověk když je sám, já jsem se zavřel do ulity, protože mi to manželství ubližovalo a fakt jsem se v tom necejtil dobře a ve chvíli, kdy se to jako rozpadlo, uvolnilo, tak krom toho, že mi samozřejmě chyběly ty děti, tak jsem prostě zaujal tu poziciocí ty želvy, která zalezla a prostě v tu chvíli je sice jako sama a nic moc nemůže, ale zase ji nic moc neohrožuje a to jsem vyměnil za všechno. To bylo pro mě takový jako vysvobození, na jednu stranu prostě bylo po starostech a na druhou nebylo nic.

K: když se vrátím znovu zpátky ke vztahu s partnerkou, vnímáte v něm naopak nějaký záporný stránky? Když jsme byli u těch kladných.

M.: no, určitě. Určitě vnímám to, že asi kdybych, já nevím, jak to vyjádřit tak, aby to neznělo zle, ale kdybych měl hledat znovu nějakou partnerku, tak už by asi nebyla mladá a svobodná, už prostě cejtim, že i já jsem spoustu věcí znemožnil, zavřel, i jako spoustu iluzí jsem jí sebral, který si myslim, že by mohla proměnit v ty pozitivní, anebo si na to minimálně přijít sama.

K: máte třeba možnost se jí na tohle zeptat?

M.: jo, my to diskutujeme tohle, ona to ví, jsme o tom mluvili stokrát. Asi si myslím, že kdybych znova byl na začátku v týdle situaci, tak budu dál sám a nehledal bych v týdle věkový skupině, nebo já ani nehledal, ale prostě bych se tomu vyhejbal a nepouštěl se do toho a šel bych tam, kde bych moh bejt nápomocnej někomu, kdo to potřebuje, než abych někde něco prostě jako znovu tvořil, no.

K: nápomocnej, jakože byste chtěl vztah, ve kterým byste té ženě pomáhal.

M.: hm. Třeba s dítětem kdyby byla. Sama nějaká, rozvedená, prostě jako to měla moje exmanželka. Protože samozřejmě když pak člověk nad tím přemejšlí, tak těch skupin zas není tolik, kde člověk jako se může nějak pouštět do nějakých vztahů. Tak buď je to mladá holka, která je před nějakým vztahem trvalým a začíná a musí si zvyknout na ty děti, který jsem si nemyslel, že bude až takovej problém, až taková překážka. Ona s nima má krásnej vztah, to je v pohodě, akorát narážíme často na věci, že si myslí, že to s tou manželkou nemám úplně dořešený a že, protože já jí hodně pomáhám i třeba finančně, my máme nějaký alimenty, já jí platím, přispívám jí nějaký nájem, protože jsou v nájemním bytě asi za šestnáct tisíc. A ona už je vdaná, má partnera, ale ten partner zase úplně nevydělavá tolik a já si říkám, že to prostě nemůže bejt překážkou pro ten vztah, protože třeba nemaj tolik peněz. Platím třeba kroužky dětem, tábory, jo, takovýdle věci, který se platěj víceméně z těch alimentů, tak já jim ty alimenty nechávám, aby to měli pro ně, kdyby potřebovali bundu, tak ať může jít koupit bundu a nedělit se prostě o bundu dvěma. Já to znám od ségry, jak je to hrozný, když bejvalej švagr přestal platit, protože měl pocit, že ty peníze si ségry nechává a že nejdou na děti a tak dále, když jí táta koupil dům, tak nepotřebuje alimenty a tak. A na todle narážíme, že prostě nedokáže moc pochopit, že když jsme rozvedený, takhle dlouho od sebe a já k ní ten vztah dávno nemám, proč jí prostě posílám fotky dětí se psama, který jsme měli společný. Je to trošku žárlivost, trošku prostě. To jsou takový drobnosti, který ne že by vztah narušovaly, nabourávaly, ale jsou prostě překážkou. A já už bych do toho podruhá z tohodle důvodu asi nešel. Ale to se nedá hodnotit, co by bylo, kdyby.

K: jasně, no. Já přemejšlim, že jste to říkal hodně ze strany partnerky, že se to snažíte vnímat hodně jejíma očima. Jak vám je v tom vztahu?

M.: no, někdy úzko.

K: aha. Z čeho ta úzkost pramení?

M.: protože ona je ovlivněná svojí maminkou dost, i když si to nechce přiznat a rozčiluje se, když jí to říkám. Já jí říkám, že jsou jak kloni, protože oni prostě na spoustu věcí reagujou stejně, hlavně tam dochází k takový tý symbióze, kdy člověk sedí na chalupě, kouká se, jak něco dělaj a oni to dělaj obě stejně, úplně prostě. Oni něco dělaj, plejou, pak si obě takhle

stoupnou, pak se obě takhle opřou, pak se obě takhle podrbaj na drdolu a řeknou: „dáme si kafe.“ A obě odejdou jak dvě loutky, já tam sedím a tlemím se tomu, jak jsou stejný a ona to nechce slyšet a nechce to vidět, protože se spolu furt hádají, ale v dobrým se hádají a ta máma jí taky říká, že to není normální, když odešel táta od partnerky, tak že se úplně zasek, respektive odešla máma od něj s dětma a on si pořád myslel, že se vrátěj a neposílal jí žádný peníze, řek jí, že jí dotovat nebude, že odešla ona, že si musí poradit. A teď se to jako promítá ty její zkušenosti a že vlastně oni pomalu neměli ani na jídlo a o to byli skromnější a moje děti se skromně nechovají, už nevidí ten generační rozdíl, že dneska se děti fakt nechovají žádný skromně, na rozdíl od generace naší a ty předešlý. Je to takový, že fakt musí počkat, až bude mít svoje, aby se ten rozdíl jako smazal. A myslím si, že ten rozdíl, kterej teď se jako, ten čas, kterej spolu trávíme a s dětma, je jako čím dál napjatější, jo, že už prostě si na sebe zvykly, takže děti si k ní víc dovolej, logicky, ona to vnímá čím dál hůř a teď se nechce stavět do pozice ty macechy, co jim bude říkat, že se ty tepláky nedávaj na židli, ale dávaj se do skříně. No a já jsem takovej, že si řeknu, no, tak jsou tady čtyři dny v měsíci, tak proč by ty tepláky nemohly bejt na židli? A ani je nevidím a je mi to jedno, protože předtím tam byly její legíny a taky to nevadilo, tak proč by měly vadit ty tepláky, za hodinu tam budou moje ponožky, který vaděj všem, kupodivu (smích). Jako nejmenší, ale vaděj. Tak prostě takhle občas narážíme na nějaký ty, ale v jádru si myslím, že ten vztah je zdravěj a že se ubírá správným směrem, ale asi, kdybych šel na detektor lži, tak bych musel říct, že už bych do něj podruhá nešel. Že to je fakt jako velký břímě, jak pro ni, a to je partnerka hodně vnímavá, hodně empatická a hodně tomu dává a hodně prostě se obětuje, ale já už bych do toho asi nešel, i kvůli ty holce. Protože já jsem to viděl tehdy tak, že buď mladá bezdětná, nebo starší s dětma, ale zase zároveň to znamená riziko, že si musej naše děti rozumět mezi sebou. A hrozí tam to riziko moje děti, tvoje děti, což jsem taky zažil u ségry, protože ta má dvě děti s jedním, jedno s druhým a žila s třetím, takže tam je prostě ne, já teď nebudu platit na toho syna, když není můj. A docházelo tam i k takovej rozdílu, že proč jedou děti k tátovi a já k tátovi svému nemůžu, tak nemůžu jet aspoň s nima k jejich tátovi, když já tady tátu nemám? Takže takovejhle zamotanec, no a samozřejmě si musej rozumět ty partneri mezi sebou a i s těma expartnerama, takže tam je vlastně to riziko dvojnásobný než u toho svobodnýho člověka. No, anebo to bude jako třetí skupina, která bude stejně stará jako já a bezdětná, což je už v mým věku zvláštní, nebo minimálně rizikový, nebo je tam nějakej otazník, proč člověk v osmatřiceti nemá děti, jako ženská. Proč to tak je, jestli má za sebou nějakej vztah, nebo střídá vztahy, nebo nenavazuje, nebo proč? Tečh skupin není moc, jsou tak tři základní a každá z nich má nějaký úskalí. No, až prostě pak náhodou jsem se seznámil s někým z ty

první a bůh ví, jak by to bylo, kdyby místo této partnerky byla nějaká, která bude mít jedno, dvě děti, to je prostě individuální, nedá se to nějak paušalizovat. A tak. Akorát vim, že už bych to asi neudělal.

K: a ze začátku mi tam vznikala otázka, jestli byste to neudělal z toho důvodu, že byste tam chtěl chránit tu holku, anebo sebe?

M.: možná tu holku, než sebe, protože pro mě to až takovej problém není. Já si myslím, že to chce akorát víc nadhledu a ta partnerka to vnímá trošku jinak. Já prostě, že jo, kdyby ona, ona měla taky vztah přede mnou a měli společnýho psa. A ze začátku se o něj střídali, protože byl chvílku u nás, chvílku jsme ho brali na chalupu a tak. A ten kluk na mě strašlivě žárlil, takže dělal prostě scény, že ke mně nepojede pes a tak. A já jsem to bral furt jako, že to je prostě mladej kluk, kterej si to v hlavě musí srovnat sám a vůbec jsem to jako neřešil a nerozebíral, nechal jsem to na ní. A ona postupem času usoudila, že je lepší mu toho psa nechat a nevídat, protože je těžší, čím dál těžší ho vracet, v podstatě to stejný, co já mám doteďka s dětma a s těma nedělema, kdy je vracim, teď nevím, co jsem chtěl říct, jsem ztratil nit. A že pro mě to zas takovej problém není a ona v tom vidí pořád něco, někde, co by mohla řešit. A řekne mi, že to řeší už dlouho a teď jako mi to říká: „a pojďme to rozebrat a pojďme s tím něco dělat.“ A já si myslím, v tu chvíli se mi mnohokrát stalo, jako proč tohle řešení? To je jedno, to není důležitý. Neberu to jako podstatný a nechci se v tom patlat.

K: že se dostáváte do sporu, co je důležitý pro vás a co je důležitý pro partnerku.

M.: no, taky. A třeba taky ty peníze. Já jí dávám, kdyby to bylo deset, dvacet tisíc, ale já jí dávám třeba o tři tisíce víc, než bych měl. Ale otázka je, jestli to tak je, protože ona, kdyby si u soudu nechala přepočítat alimenty kvůli nový práci, tak bůh ví, kolik bych platil. Ona to nedělá, prostě jsme se na tohle dohodli a běží, funguje to. Nám by samozřejmě další tři tisíce měsíčně pomohly, ale zas to není taková částka, která by nás úplně ruinovala. Takže nechápu, někdy úplně nerozumím tomu, proč se patlá v těchhle věcech, když to pro mě podstatný není, je to prostě běžná rutinní věc a není potřeba do ní zasahovat. A ona někdy má pocit, že tím to nemám prostě vyřešený, že jí dělám takovýhle ústupky.

K: já z toho spíš, teda nechci nějak hodnotit, nebo tak, ale vnímám to jako velkou zodpovědnost vůči těm dětem, že to děláte pro ty děti hlavně.

M.: no jasně, no. Hlavně jsem poznal, že když to dělat nebudu, tak bude zle. To je taky další věc.

K: co znamená, že bude zle?

M.: no, že jsem třeba děti měsíc neviděl.

K: jo takhle.

M.: že tam třeba ze začátku, nebo teď už se to tak jako usadilo, ale bylo to v době, kdy ta partnerka tam ještě nefigurovala a já jsem prostě jako, i když jsem to dělal dobrovolně, i když jsem prostě měl, nevím, jak to mám vyjádřit, prostě když jsem udělal něco stokrát dobře, tak to bylo normální a když jsem udělal něco jednou špatně, tak z toho bya hrozná aféra. Třeba volali ze školky, že nemá K. zaplacený obědy, ať to hned zaplatíme, nebo nedostane zejtra oběd. A ona z toho prostě udělala aféru století, že já nejsem schopnej zaplatit složenku. Jsem říkal: „co kdybys to zaplatila ty, když já platím alimenty?“ a začali jsme se hádat, hádali jsme se pořád i poslední dva roky manželství, takže to zase gradovalo zase v pokládání telefonů a to. Ona patří asi mezi dva nebo tři lidi na světě, který mě dokážou vytočit doběla, nebo doruda a pak doběla. Takže, i když jsem jako klidnej, tak já to mám doteďka, že když vidim, že volá, tak už mám zase takový to: „ježíš marjá, co se zase děje?“ Poslední dobou to už není tak hrozný, ale furt to tam jako je. Takže jsem rád, že se to jako usadilo a teď to šťourání do toho ve mně vyvolává spíš jako negativní reakce než jako snahu k nějaký diskuzi. Někdy mám tendenci říct: „hele, to je prostě moje věc a ty to tak buď ber, nebo neber.“ Ale nechci bejt zase až takhle jako despotickéj, ale asi to tak bude muset dopadnout. Nevím, někdy mám pocit, že toho je prostě dost.

K: takže když to shrnu, tak někdy se v tom vztahu cítíte, úzko cítíte?

M.: no, úzko taky, tak úzkost je to, co mě provází tím životem jako celým, to se tím vztahem nezměnilo, akorát se to možná jmenuje jinak. Ale je to pořád to samý. To je ve vztahu s rodičema, já je rád vidim po tejdnu, nebo po dvou tejdnech, přijedu tam, je mi tam deset minut dobře a pak je mi dvě hodiny bídňě. Už to zase dopadne a už zase potřebuju pryč. I když se na ně těším, i když vim, že je rád uvidím, ale pak to zase spadne a je to, musim pryč. Takže to v tom vztahu je taky a přichází to z jiných stran. Ale fakt jako narážíme spíš na ty výchovný věci, na ty, na takový ty běžný, který ze začátku spolu prostě lidi neřešej, protože prostě běžej, nebo si je každý řeší sám. Jo, jako rozpočet, moje výplata, tvoje výplata, já to zaplatim a tak. No. Pak se sestěhujou dohromady a zjistěj, že to nejde úplně oddělit, nejde to dělit dvěma, jo, prostě, to je. Pak bylo takový období, já jsem od září loňskýho roku do ledna letošního roku jsem nepracoval vůbec, tak jsem byl na pracáku, po dvaceti letech a pobíral jsem jenom nějakou tu podporu v nezaměstnanosti, takže i to nás jako trošku finančně zasáhlo, nebo to nebylo úplně příjemný období. Navíc nám začal pomáhat můj táta, finančně, kterej si tím trošku jako kompenzuje to, že to není můj poznatek, to je i jeho variatna a znám, on mi prostě vždycky dával peníze místo dáreků. Řekl mi: „jestli si chceš koupit dárek k narozeninám, tak mi řekni za kolik.“ Nebylo to žádný jako překvapení a dort a svíčky, tak to přetrvává do teďka a teď jak se dozvěděl o tom sousedovi. Tak teď má pocit, jakože mi musí

nějak pomoci a nějak být na mé straně a já jsem zvyklý toho využívat, protože vím, že ty prostředky tam jsou, že to je jeho styl jako dávání něčeho najevo a partnerka to bere blbě. „Proč by nám měl pomáhat tvůj táta? Je v důchodě, je mu sedmdesát jedna, tak proč by nám měl prostě zaplatit fakturu za elektriku?“ Jo, já to vidím jinak, já vidím, že pomoh sěgře, že to prostě je jeho prostředek k tomu, jak jako asi dát najevo, že mu na tom člověku nějak záleží, protože jinak to neumí, jakože by přišel, obejmul, nebo prostě udělal nějaký gesto, nějakou pochvalu napsat třeba do SMSky? Nic. To tak prostě není, takže já to беру jinak, já to беру chladně a mechanicky a ona to bere hodně přes emoce, protože táta je ještě takovej, že když můžou být spolu sami, tak on jí o tom vypráví. Takže já jsem v tu chvíli za pitomce, a to je asi náš největší problém. Možná, že ani ne ty děti, jako spíš tahle materiální věc. Táta pronajímá byt, kterej mi nabíd, že si ho můžu nechat, pronajímat sám a starat se o to, anebo tam bydlet, nebo cokoliv. A já teď z toho nájmu, protože jsem říkal: „ne, to je tvůj byt, ty se o něj starej, ty tam sháněj nájemníky, jinak prostě zakrniš a nebudeš dělat nic, tak se starej.“ Tak se stará, je rád, že to může mít na hrbu a ty peníze z toho vlastně posílá mně, ne všechny, ale něco jo. A partnerka to nese špatně, proč by měl táta ze svého bytu, ze svého nájmu, kterej si může dát k důchodu, tak proč by to měl posílat nám, my jsme samostatná jednotka. Protože oni to mají nastavený takhle z domova a ona už tam nezná to, nebo zná to zákulisí, ale necejtí ho tam. Nemá to za své, nepřijala to za své. Naši třeba koupěj dovolenou každěj rok k Vánocům, jedeme prostě s dětma, letos s náma jela i partnerka, poprvé. A oni jí to taky zaplatili. A nechtěli to zpátky, prostě ona přinesla peníze, položila je na stůl a řekla: „já tam pojedu jenom za předpokladu, že si to budu moct zaplatit.“ A oni jí prostě odmítli a řekli: „ne, nám je to jedno, my jsme to zaplatili a takhle to chceme.“ A já už to neřeším, já už se prostě s ní nehádám, ani za ní, jo, neříkám prostě našim: „ne, vemte si to.“ a neříkám jí: „ne, nedávej jim to.“ Já to nechávám na nich a teď je to všude špatně, doma se jí nezastanu v podstatě a tam prostě jim nic neřeknu, jí nic neřeknu a nechávám to běžet, ať si to vyřešej spolu a je mi to jedno, protože já mám vztah k těm rodičům chladnější, a když mi chtěj dát peníze, tak já si je vezmu, proč bych to neudělal, je mi to jedno, kdyby mi je nedávali, tak o ně nežebrám, když mi je dávaj, tak si je vezmu. Možná je to vyčůraný, ale z určitých úhlů pohledu asi jo, ale v tom případě můžu říct jenom to, že jsem částečně vyčůranej, nic víc k tomu říkat asi nejde. To takhle je, jsem takhle navyklý a mám to takhle za své vůči nim.

K: hm, jasně, já ze své pozice bych si to nedovolila nějak hodnotit.

M.: právě, ono člověk když si vezme jenom ten výkus z toho, že já si беру peníze od svého starýho táty, tak je to možná v mejch třiceti osmi letech jako špatně, ale když se pak člověk

dozví proč a jaký peníze jsou to a kolik peněz dali jinam, na úkor mě a jak to rozdělil, to, co v uvozovkách mělo bejt jako společný, tak už to pak není jako jednostranný.

K: jo, proto říkám, že bych si nedovolila to hodnotit.

M.: no, já to taky nechci hodnotit, to je prostě jiná kapitola. On to dělá proto, že je mu líto, co se stalo, je mu líto, jak na to reagoval a prostě mi pomáhá, pomáhá mi formou, kterou umí. A to ta partnerka úplně prostě, ona to chápe, ale, nebo ona to vidí, ví, proč to je, ale úplně to asi nechápe. Asi si myslí, že bych měl bejt i hrdější v tom, že řeknu: „hele, dost, já to nechci, pošlej to třeba dětem.“ Ale já to teď potřebuju, já prostě fakt na tom nejsem tak, abych mohl tohle odmítnout, protože to bysme museli prodat dům a odstěhovat se jinam a skončit jinde. A on by zase s prodejem nesouhlasil a zase by se to prostě zamotalo celý. Takže to je asi jako, když si to takhle zpětně srovnám, tak je to asi největší problém.

K: takže nakonec ne děti, ale to, že vás táta podporuje.

M.: hm, asi jo no. A on kdyby jako opravdu takovej, že je rád. Že mi může pomoci, že to dělá proto, že mi tím něco kompenzuje, revančuje, ale on je ještě takovej, že to prostě rád sdílí a sdílí to s tou partnerkou, kdyby jí to neříkal, nebo jí to aspoň nepřipomínal, tak by to asi nebylo takový úskalí. A on to prostě rád dělá, protože je rád chválenej a rád je v tý pozici prostě takovýho toho obdivovanýho. To bylo vždycky.

K: když bychom se ještě jednou zpátky vrátili k tomu, jak teda se v tom vztahu cejtíte? Úplně na začátku jste říkal, že někdy úzko, pak jste ale říkal, že vlastně i dobře, že tam dostáváte nějakou podporu, kterou jste zatím nepoznal.

M.: no, jasně. To určitě, ono i to úzko je dobře, protože dyž už člověk ví, že to je úzkost, tak se s tím dá dělat něco, dá se s tím pracovat, ale když člověk neví, co to je, jestli je to splín, nebo deprese, nebo dlouhodobej nějakej jako nedaření se něčeho, tak člověk neví. Když ví, že má úzkost a že potřebuje teď hodinu bejt sám, tak už se to dá řešit.

K: jo, dá se s tím líp pracovat.

M.: a v tomhle je partnerka, v tom mi prostě strašně pomáhá a pomůže vždycky. Takže to asi, to tak je, no.

K: to jsou asi v podstatě ty kladný a záporný stránky, nebo problémový z toho vyvozuju.

M.: no, no jasně. Akorát zní fakt hnusně, že už bych do toho podruhý nešel, to vypadá, jak kdybych z toho vztahu teď jako vycouval, nebo skončil, tak že budu rád. To si myslím, že tak není, jenom je prostě potřeba to brát všechno objektivně, nenechat se těma pocitama, emocema úplně zblbnout, protože pak není člověk racionální. A já to teď racionálně hodnotim tak, že už bych to podruhý neudělal.

K: jasně. Nějaká nová zkušenost.

M.: ale to neznamená, že prostě spolu nevydržíme do smrti a nebudeme do smrti v pohodě, jo.

K: jo, takhle jsem to nějak pochopila.

M.: ale když už bych měl jako se s někým bavit o tom, jaký to bylo, jak jsem to vnímal a jak to vnímám teď, tak bych mu řekl, ať dává pozor na tyhle věci, na tohle úskalí, který tam prostě přijít může. Ale tohle úskalí by přišlo i s paní, která by měla děti, že já vychovávám tyhle jinak a tamty jinak, proč dávám tamty to, když vlastně to může zůstat tady. To by bylo asi vždycky, jo. A reakce na toho tátu by byla úplně stejná u někoho, kdo má děti i kdo nemá děti. Prostě to tak je, každému to vnímáme trochu jinak. Musíme se s tím naučit nějak pracovat. Já se třeba taky nedokážu smířit s tím, proč partnerka máma má doma takovýdlehého partnera, kterýho doma má a dávno ho nepošle do háje a celá rodina se tím trápí. A oni prostě řeknou: „hele, máma si to takhle nastavila.“ Pak přijde i máma, řekne, že je z toho nešťastná, když jí člověk řekne, jak by to měla řešit, tak řekne: „já vim, ale já na to nemám a nevim, neudělám to.“ Říkám: „tak proč to pak řešíme, když víme, jak to máš řešit a stejně to řešit nechceš?“, tak to je pak nějaký patlání v něčem a taky to člověk může furt vytahovat a furt říkat a furt na to poukazovat a říkat, jak to řešení je jednoduchý a dělat, že nechápu, že to neudělá, když to v podstatě vnímám, že to takhle dělá i ta partnerka vůči mně a tomu tátovi. Taky si myslím, že by mohla v některých věcech říct: „jo, je to tvoje věc, vyřešte si to spolu, já se prostě do toho nebudu montovat.“ Ale montuje.

K: můžeme se posunout k přátelským vztahům?

M.: no jasně.

K: jak vnímáte svoje přátelské vztahy?

M.: no, já jsem je trochu přehodnotil postupem času, zase je to ale věkem a takovým tím sociálním zařazením někam. Když je člověk svobodnej, tak má jiný kamarády, když je ženatej, tak má jiný kamarády a když má děti, tak má jiný kamarády. A v podstatě, i když je rozveden, tak má jiný kamarády, nebo jinou tak jako skupinu, no. A já jsem měl vždycky hodně kamarádů, velký množství a měl jsem prostě telefon, kam se mi tehdy ty kontakty nevešly a říkal jsem si: „tak dneska nemá R. čas, tak půjdu za D.“ a tak jsem tak jako listoval, ale prostě postupem času jako každému zjistí, že prostě to kamarádi nejsou. Když odcházíme ze školy, tak si říkáme: „ale my se přece nemůžeme přestat vídat, to by se zastavil svět.“ Pak si za půl roku ani nevzpomenete, jak ten člověk vypadá pomalu, protože přijde jiná skupina, jiný kamarádi. Partnerka teď prožívá podobnou věc, skončila v říjnu školu a najednou má kolem sebe spoustu cizích lidí, který úplně nechápe, protože jsou mnohem starší než ona a najednou jí chybí ty vrstevníci, který jako řešej ty samý věci jako ona a když támhle jdu na záchod

s toudle holkou a příští přestávku s toudle holkou, tak je to vlastně jedno, protože obě jsou tak jako podobně a můžu jim oběma říct tohle, což v práci už neplatí. Naráží na takový ty první pracovní problémy, jakože tamta donáší tamtomu a tydle dva spolu asi něco mají a tam s tím nemůžu jít na oběd, protože tam ta by si myslela, že s ním něco mám já. A začíná na takovýdle věci narážet a je to zajímavý to pozorovat a i ty reakce její je zajímavý pozorovat. A postupem času jsem to vyseletoval tak, že mám prostě pár fakt jako kamarádů a některý jako znám, který jsem si myslel, že by mohli bejt kamarádi, ale jsou to známý a už se jim jako nevěnuju, už jsem to dávno jako zavřel, protože když jsem se stěhoval, tak mi všichni říkali: „no neblbni, přece nebudeš bydlet tam, se tady denně scházíme, jezdíme na dovolený, na hory, na běžky, na kola a ty to jako opustíš tu skupinu?“ Jsem říkal: „jo, jasně, můžete přijet za mnou.“ No a nepřijeli, že jo. Přijeli jednou, dvakrát a pak už ne, byť je to dvanáct kilometrů ty místa od sebe.

K: jasně, není to druhá strana republiky.

M.: no, jasně, se tam jede deset minut autem, půl hodiny na kole.

K: no, jasně, dvanáct kiláků taky není hodně na kole.

M.: no. Já jsem to jel jednou i na bruslích. Už to neudělám (smích). Když člověk jede autem, tak se to nezdá takovej kopec nahoru a dolů. (smích) Takže to, tak se to vyseletovalo samo. Já jsem opustil tu skupinu těch mladých jako já, čerstvě ženatých jako já, čerstvě rozvedených jako oni, nebo takových těch životních zoufalců a ztroskotanců, který nikdy nikoho stálýho mít nebudou a budou furt chodit do tý hospody a pít. A hrát šipky a fotbálek a o víkendu si zahrajou tenis a v sobotu večer se stejně zase vylejou, takže jakékoli sport a pohyb je úplně vlastně k ničemu. A ty tam seděj do dneška, ty tam seděj furt. Takže já když budu chtít někoho z nich vidět, tak ani nemusím volat a vim, že tam budou. Oni jsou starší, vypadaj jak šarpej všichni a už jsou takový ty dědkové z nich. Takový to, co znáte z filmů, jak seděj dědci u toho piva a teď tak jako pokyvujou a nadávaj na všechno, tak oni jsou takový v čtyřiceti pěti. A toho dědkovství se nedožijou, protože ty dědkové do sedmdesáti nebo šedesáti pěti makali, a to se z nich stalo až v důchodu, ale oni nemakali nikdy a takhle jako postupně vymíraj, no. Takže to se vyseletovalo tady ta skupina, a teď prostě mám přátele sousedy nejbližší, který mají stejně starý děti, jsou podobně starý a mají podobný starosti i podobný problémy, podobný domácí nějaký situace, a to se tak jako vyseletovalo a vyfiltrovalo samo. Ale už nehledám množství, už hledám tu kvalitu.

K: takže to považujete za pevný vztahy.

M.: no. Takový neměnný, nebo nedovedu si představit, že bych se s někým ve svém věku pohádal natolik, že bysme se už prostě přestali vídat. Samozřejmě jsou tam i výkyvy, kdy

nechápu některý reakce a některý ty výchovný prvky, jaký tam mezi nemá osu a tak, ale pořad je to jako založený na nějaký v kvalitě, na nějakým pevným základu. Protože dřív mi bylo jedno, jestli pojedu na kolo s tím, tím., anebo tím a dneska už bych ani s jedním na kolo nejel. Jel bych jenom s tímhle, anebo s tímhle, anebo sám. A když už bych prostě nesehnal toho, nebo toho, tak pojedu sám. To bych dřív nejel, že jo, proč bych jezdil sám na kolo, když si můžu pokecat s nejlepším kámošem po cestě. A ten nejlepší kámoš je každé tejdě jinej. Tak se to takhle jako vyselektovalo a s tím i bojuje partnerka, takže takový ty kamarádi, který se prostě vídali automaticky, tak se automaticky nevídaj. A chvilku se ozývá jedna druhý, pak chvilku se ozývá první, pak já jsem se ozvala naposledy poslední, tak teď by ses měla ozývat ty. A takhle. A já čekám na to, kdy pochopí, že tohle prostě vůbec není důležitý, a že stejně, jestli se maj potkat, tak se potkaj a jestli se nemá potkat, tak si nezavolaj a nemá se potkat. A už prostě to je hrozně nepodstatný, to, co řeší. Ale zaplat' pán bůh, že to řeší se mnou.

K: a vaši přátelé vědí o těch zkušenostech?

M.: no, moc ne.

K: moc ne. Co znamená moc ne?

M.: to je taky zajímavý téma, protože já prostě asi jsou tak důvěrný, že bych jim to řek, ale na druhou stranu vim, že ve spoustě věcech to může bejt riziko do budoucna, protože ono je to riziko i v tom vztahu s tou partnerkou, možná kdyby to nevěděla, tak to bude snazší. Možná zrovna u ní to asi úplně neplatí, ale u jiný partnerky by to třeba platilo. A vy víte, co se stalo jejímu tátovi a já to pozoruju, stalo se nám na rodinný oslavě, kdy můj táta po dvou pivech, což by normální chlap měl snést, začal vykřikovat, že jeho známej v práci si prostě prostřelil hlavu tak, že se mu mozek rozcák na zeď a že to tam seškrabovali hasiči. A já jsem chvilku pozoroval partnerku a tu reakci a chvilku jsem se díval na tátu a říkal jsem si: „jak je možný, že to prostě dokáže vypustit?“ Já jsem si ho pak vzal stranou a říkám mu: „ty vole, můžeš mi říct, jak je možný, že tohle vůbec říkáš?“ a on: „no a co?“ Říkám: „ty nevíš, co se stalo jejímu tátovi?“ A on: „jo, ajo, no vlastně.“ A sednul si a pokračoval. Pak za ní přišel, my jsme potom hráli takovou hru, my jsme taková hravá skupina, jsme hráli takovou hru a oni byli dohromady v jedný skupině, nebo v jednom páru, hráli to páry proti sobě a oni byli slosovaný dohromady. On byl na ni hrozně hodnej a hrozně jako pozornej, ale neřek jí: „promiň, já jsem si to neuvědomil.“ A ona na to čekala a čeká na to doteďka a doteď mu to nemůže zapomenout. Takže tohle jsou věci, který si myslim, že protože má reakci na film v televizi, když prostě tam se střílí furt v těch filmech, seriálech, my hodně jedeme Skandinávský seriály, ty jsou brutální, že jo, nebo agresivnější, nebo reálnější, než ty zamerikanizovaný. A někdy to špatně nese, někdy řekne, že už další díl prostě nedá. A myslim si, že takhle by to

mohlo bejt i u těch kamarádů, protože člověk narazí tematicky na citlivý věci, občas si z toho udělá nějaký vtíp, že jo, jsou vtipy o pedofilech, jsou vtipy o tomhle, a když to ty lidi budou vědět, tak budou opatrný, budou ostražitý, nebudou chtít ublížit, tak se tohle říkat nebude a mně ty vtipy nevaděj a zároveň jim to nechci říkat: „jo, to klidně řekněte, já to skousnu, nebo puď pryč.“ Tak si myslím, že z toho důvodu to tam prostě nepatří, i když tu důvěru maj, ale myslím si, že by to prostě narušilo takovou tu svobodu, že můžeme všichni všechno.

K: z toho teda chápu, že to nevědí.

M.: ne.

K: jste říkal ani moc ne, tak jsem právě nevěděla, co znamená to moc ne.

M.: já jsem jednou něco naznačil v nějaký takový jako otevřenější debatě a oni se nad tím tak jako pozastavili, ale už jsme se k tomu nikdy jako nevrátili. Já si myslím, že kdyby je to zajímalo, tak to jako řeknou, nebo se zeptaj. Já jsem to tak jako blbě nahodil a už to prostě nedohaslo. Navíc prostě jako každej má nějakou minulost, nějakou historii a já tím, že jim to řeknu, nechci otevírat jejich starý rány.

K: takže zase chráníte je, trošku.

M.: hm. Hm.

K: trošku se mi z toho vytrácíte vy.

M.: no, já to tak mám v životě prostě. Já dělám všechno na úkor sebe. Já se ani neumím jako vymezit nějak, já to radši nějak vezmu, přejdu, než aby se ten člověk cejtí blbě, protože mu něco řeknu. A někdy narážím na to, že se se mnou cejtí blbě, protože ví, že nejsem úplně v pohodě, ale nedokážu mu to jako říct. A asi kdybych si bouchnul a řekl dost, tak by to bylo leckdy snazší, ale já se do toho kroku prostě nechci.

K: je to pro vás těžký.

M.: hm, je no.

K: kdybyste to těm přátelům rozhodl se říct, jakou reakci byste od nich potřeboval?

M.: no asi takovou jako opačnou, než doteďka. To znamená takovou jako pomoc: „co s tím budeš dělat, je to fakt vážný.“ Fakt bych potřeboval slyšet, že to je vážný, že to není prostě „no jo.“

K: že to nebudou bagatelizovat.

M.: „to se dá skousnout, tak si vem prášek.“ Něco v tomhle smyslu, ale potřeboval bych slyšet, že prostě je to asi malér, že to není úplně sranda a že jako někdy chápou, že se člověk necejtí úplně dobře.

K: že to dokážou uznat.

M.: ale asi si to nedokážu úplně představit, protože vim, že by nás to potom prostě ovlivnilo. Máme prostě, my na ty témata občas zabouráme, že jo, kluci jedou na tábor, mají tam vedoucího a my si děláme srandu, jestli se s nima sprchuje nebo tak. Mně to nevádí, samozřejmě to ve mně na druhý straně vyvolává nějaký jako pocity, ale tohle není to, co mi vadí. Já bych tohle asi jako nedokázal skousnout, nebo slyšet, kdybych věděl, že mi to vadí, ale vim, že kdybych jim to řekl, tak tohle téma prostě nebude, že už to nebude ten vztah.

K: takže byste potřeboval, aby uznali vážnost toho, co se stalo, vážnost té situace a zároveň, aby se ten vztah k vám nezměnil a aby dál dokázali vtipkovat na věci, který s tím souvisí.

M.: a i by mi bylo nepříjemný, že bych třeba nebyl u těch debat, kdy by to rozebírali sami.

K: jo, jo. O nás bez nás.

M.: jo, i z toho mám nepříjemný pocity. Já se hodně snažím vnímat to, co ty ostatní dělají a říkají, a i takový to meziřádkový vnímám prostě to, že se zrovna tady ta podívá na tady toho, že do sebe naklopil dalšího panáka, tak si řekne: „ten tady zase bude do rána sedět a já si nemůžu jít ani lehnout.“ Tak prostě třeba naznačím tomu durhýmu, řeknu: „hele, tak přesunem se ke mně, zahrajem si šipky.“ Protože my jsme takhle čtyři baráky proti sobě a máme prostě nejlepší kamarádskou skupinu, tak třeba vnímám E., jak kouká na S., kterej neumí přestat, nemá prostě to. A vim, že E. bude vstávat v pět do práce a řeknu mu: „pojd', jdem k nám.“ A pak mi přijde SMSka „díky.“ Jo, takže takový jako, tohle mám rád, když mi funguje a vim, že tím se to prostě naruší, že ta symbióza tam prostě nebude.

K: takže máte i strach o ty přátelský vztahy, kdyby se to dozvěděli.

M.: no, že asi, nechci přemejšlet, to jsem chtěl říct, nechci přemejšlet pak nad tím, když to vědí tady ty dva, jestli teď jsou spát a povídají si o tom. Nechci to takhle mít. A taky nechci samozřejmě zažít ten pocit té, toho bagatelizování. Ani na přímo, ani na nepřímo.

K: tomu rozumím. Vnímáte teda nějaký omezení v těch přátelských vztazích?

M.: to ne. To jenom takový, že každéj má nějakou třináctou komnatu, jako někdo má prostě fungující manželskej, partnerskej vztah a všechno mu funguje a klape a kouká v noci na porno. Tak druhý to může chápat tak, že mu něco nefunguje a ten druhý to vnímá tak jakože ho to jenom baví. Nebo kdyby se to zveřejnilo, tak to naruší prostě ten vztah. Každéj má právo na nějakou část toho soukromí, která je prostě jenom jeho, a proč by to měl těm ostatním dávat nějak na odív?

K: vnímáte naopak něco jako silnou stránku pro utváření toho přátelství?

M.: jako svoji?

K: no, jasně.

M.: hm. Já myslím, že to je taková ta snaha nacházet na každým to dobrý. A jako nevyházet s každým za každou cenu, ale spíš to jako brát jako takovej, jakej je. Tohle třeba jsem nesnášel u tý nebožky, u tý exmanželky, která prostě každému dávala všechno sežrat, takový to věčný poučování o něčem: „proč piješ tu sladkou Mattonku, víš, kolik v tom je jedů? Nedávej to tomu dítěti. Minulej tejden jsi říkal, že todle a teď todle.“ A to dělá rodičům jejím, to dělala mně, prostě každému. A pak postupem času člověk zjišťuje, že ji prostě nemaj rádi ty lidi, že se s ní nechtěj vidět, protože to je takovej věčnej kritik, věčnej remcal nespokojenej. Tak já se snažim to dělat obráceně. Mám jako rozmanitý i ty sousedy a fakt se snažim, abych s každým tu řeč měl společnou na té úrovni, kterou on potřebuje a vyžaduje a myslím, že se to daří.

K: jasný.

M.: protože jsou skupiny z těch sousedů, který se trošku chovaj jak ta moje nebožka a trošku jsou takový prudivý a mně se to nelíbí, tak to samozřejmě pak dám najevo nějak. Myslím si, že to, ale je to na úkor sebe, jako je, to vim, že prostě někdy mi s něčim není dobře úplně, taky bych prostě rád prásk do stolu a řek: „hele, dost!“ Ale vim, že prostě je takovej a není makovej, tak to skousnu a nechám a pudu dál.

K: jaká by pro vás byla představa, že byste to zkusil takhle, zastat se sebe.

M.: já to neumim. Pro mě je to těžký, já jako tu nezodpovědnost vůči sobě mám prostě strašně velkou a tak prohloubenou, já bych prostě musel začít od začátku. Mně spoustu lidí říkalo: „hele, dívej se, tak, jak se staráš o ty ostatní, tak se starej hlavně o sebe, že jo, ty buď sám sobě lékařem. Představ si, že staráš o ležícího pacienta a ten pacient seš ty. Takhle, jak prostě nosíš polívku a čaj a teploměr prostě někomu, tak si tam lehni ty.“ No, ale mně to nejde, já prostě piju energetický nápoje a pak si dám, když mě začne bolet hlava, tak se nenapiju vody, ale vezmu si Paralen a je mi to tak nějak fuk, nebo nevědomě je mi to fuk. Musel bych začít ten život žít úplně jinak, abych začal bejt vůči sobě víc, nebo by se muselo něco stát.

K: a je to pro vás takhle v pohodě?

M.: no někdy ne, že jo, protože někdy se taky stane, ale ještě to není tak zásadní, aby to nějak ovlivnilo život, ale já prostě fakt myslím víc na ty ostatní vždycky. Ale blbě se to vrací, protože člověk, když není v pohodě, tak není v pohodě ani to okolí. Platí to u dětí, platí to u všeho a i u toho partnerskýho vztahu. No, ale nevím, do jaký míry to souvisí s tím prožitkem, nebo s těma prožitkama z toho dětství.

K: mohlo by, může se stát.

M.: mohlo by, říkala mi to i partnerka, že to s tím souvisí a že je prostě potřeba začít mít víc sám sebe rád. Víc být sám sobě jako kamarádem.

K: je to pro vás těžký, mít se rád?

M.: hm, hm. Je, no. Jak říkám, musel bych začít měnit prostě všechno. Jak jsem na to narazil minule s těma koníčkama, s těma zásadama, s tím dodržováním nějakých pravidel, dotahování věcí do konce. Já prostě radši pudu pomoci sousedovi vykopat díru, než abych vykopal díru u sebe na zahradě. Je to vztah k věcem, materiální vztah k věcem, když mám něco pučenýho, tak je to svatý, když je to moje, tak je to jedno. I s tím barákem to tak je, teď už se to naštěstí lepší, když je tam partnerka, ale než se tam nastěhovala, tak to bylo prostě, ne, že by tam byla špína, neo odpadky, ale bylo mi jedno, jestli mi visí z lustru objímka s žárovkou, nebo ne, prostě to svítilo, tak je to jedno. Ale u souseda, kdyby si koupil lustr, tak mu ho pudu pomoci přidělat. Takže tak, nic. To i často se mi vrací v takovejch těch podobách toho hodnocení ostatních, že lidi si myslím, že mě vnímaj jako toho obětavýho, to je taková ta doména. Někdo je hodnej, někdo je prostě sportovní, někdo má nějakou vlastnost, někdo je ukecanej, tak prostě mě lidi vnímaj, si myslím, jako obětavýho. A mně to sedí, já to mám rád, když se griluje, nebo něco, tak já jsem ten, kterej lítá a dělá maso a dělá dřevo a pak všechno uklízí a to jenom proto, aby ty ostatní mohli sedět.

K: hm. Se možná ještě vrátím, teď už máme tu třetí část za sebou, ale vrátím se ještě k tomu, vy jste minule říkal, že kolem dvaceti čtyř, a když jste byl v té minulé práci, že jste měl problémy s alkoholem. Tak co to bylo za období pro vás, že to třeba bylo tím, že jste měl hodně v sobě to, co se stalo, nebo něco jinýho?

M.: no, jasně, no. To bylo v době, kdy jsem vnímal, že mě to ovlivňuje, nebo že mě to začíná ovlivňovat ten jako dospělej život. Jo, že jsem měl takový různý obavy a hlavně i to, že když jsem to někomu řekl, tak ta reakce byla úplně hrozná, nebo neodpovídající tomu očekávání. Nebo nevím, jestli hrozná, ale čekal jsem jinou, čekal jsem, že se začnou dívat věci, jo, takový prostě jako když jsem přinesl třídní důtku, tak jsem měl strach, obavu, že prostě důtku, to už je fakt jako malér. A ono se to třeba jako vyplnilo, ten průšvih byl, přišel nějakěj trest, ale za chvíli se nedělo nic. No a já jsem čekal, že když se jako zveřejní tohle, tak že prostě se něco stane. No a ono se nestalo nic. Ne, že se nestalo něco, co jsem čekal, ale ono se nestalo nic. A to souvisí s tím snem, jak jsem vám říkal, to je taková ta nahota na náměstí a místo třeba zděšení, anebo i reakce jako legrační, nebo smích, nebo pláč, nebo povzbuzování, všechno by bylo pochopitelný, ale ta ignorace byla úplně prostě pro mě to nejhorší. Takže v tu chvíli já jsem byl asi úplně nejvíc nešťastnej z toho celýho období.

Nevim, jestli to nebylo, když mi bylo dvacet čtyři, myslím si, že to bylo tak jako dvacet až dvacet pět.

K: jo, to tu mám poznamenaný tak nějak.

M.: no, nevim, nevim, fakt to tak nějak ne to.

K: jste pil, abyste, tím jste jako zapíjel?

M.: no, já jsem, no, mně bylo líp, že jo, samozřejmě, protože se spoustu věcí vidělo jinak, ve spoustě věcech se ulevilo, a navíc jsem toho vypil tolik, že člověk byl jako furt středem pozornosti. Já jsem šel do jedny hospody, která zavírala v pět ráno, takovej bar. A otvírala ve dvě odpoledne. Když jsem přišel ve dvě, tak tam seděla jedna skupina lidí, pak od deseti druhá a od jedenácti do pěti do rána třetí. A já jsem tam furt měl mezi všema kamarády. Nebo jako v uvozovkách kamarády.

K: kolik jste toho třeba vypil?

M.: no, dva litry tvrdýho za noc. To jako nebyla míra. A když jsem slavil dvacátý narozeniny, tak jsme dělali soutěž, protože jsme byli všichni zhruba stejně starý a já jsem od pátku do neděle vypil zhruba padesát šest panáků citruse. To si pamatuju doteďka. A dneska nevim, jestli bych to vydržel, ale prostě to tak bylo, člověk se hejbal, člověk se pohyboval, prostě něco vyběhal, tak to nějak šlo, no. Ale jako nevypěstovalo to ve mně žádný odpor k tomu alkoholu, jak by se dalo očekávat, že přijde nějaký období a pak bum a konec. Ale já jako piju víc dál, no. Jako neříkám, že mám problém s alkoholem, často říkám, že má alkohol problém se mnou, ale jako rád se napiju, mám rád tu uvolněnou zábavu a to pití. No a piju i sám. A když tam nebyla partnerka, tak jsem taky pil sám, to nebyl problém prostě vypít půl litrovou slivovici za večer a ráno jít do práce. Dneska už dám půlku, ale zatím mi to teda zaplat' pán bůh, nedělá nějaký výraznější problémy.

K: co vám pak v těch dvaceti pěti pomohlo v tom s tím skončit?

M.: odstěhování se.

K: jo, od rodičů.

M.: ne od rodičů. Do domečku. Takže nový prostředí, noví kamarádi, nový starosti, protože to mělo holý cihly a okna a nic. no a já jako dvaceti pěti letej jsem taky neuměl všechno, nahodit omítky, natahat kabel s elektrickou, na to musel někdo přijít a ukázat mi, jak se to dělá a já to dělal s nim. A tam jsem se právě shlídnul i v tom, že bych časem tu práci mohl opustit a dělat něco jinýho. I když přiznám se, že v té chvíli, kdy jsem ten dům jako dostavil, tak mě to ani jako nenapadlo. To tak nějak prostě i s tou manželkjou tehdejší, to nějak vygradovalo, že nechtěla, abych to dělal.

K: a vzpomenete si, co třeba byly nějaký výrazný emoce v tom období?

M.: no sebelítost byla taková nejdůležitější. I večer, i ráno, já jsem měl takový plačtivý stavy a já si pamatuju, že jsem měl období, kdy jsem měl pocit, že jako nejsem dítě svých rodičů, že prostě, ne, že to není možný, neb něco takovýho, ale že jsem bojoval s myšlenkou, že to nejsou moji rodiče a že ani nechci, aby to byli moji rodiče. Že jsem hledal důkazy, ne, že jsem se bál najít papír, ale že jsem ten papír hledal v těch rodnejch listech a v jejich rodnejch listecha ve fotkách a to. A tak, no. Takže to bylo takový, ta sebelítost tam figuruje celou dobu. Já ji mám v podstatě i doteďka, protože z toho vyplývá, že kdybych to řek kamarádům, tak očekávám, že ta reakce bude jako: „ježiš marjá, to je hrozný.“ Taková ta podpora toho, upevnění si ty sebelítosti v podstatě, no. Že asi čekám, že když to řeknu čtyřem lidem, tak moje sebelítost klesne o sedmdesát pět procent, že to přenesu na ně a mně se uleví, což je blbost a nikdy to tak nefunguje, v ničem, proč by to fungovalo teď. Ale ta lítost tam byla, pak tam byl pocit vysvobození z toho, že už na to nemusím myslet, že nemyslim na nic, takovej ten krunýř, kterej jsem měl i po tom rozvodu. Tam bylo spoustu emocí, já jsem ho chtěl zabít jeden čas, jako v uvozovkách zabít, ne, že bych hledal cestu, jak ho to, ale často jsem si představoval, jak by to bylo, kdybych prostě ho s tím konfrontoval i s tou jeho manželkou, on se mezitím oženil ještě s tou kamarádkou naší společnou, takže to taky nebylo úplně snadný a taková jako pomsta a samý negace. Samý ne úplně příjemný, což je jasný, nemůžu na tom hledat nic pozitivního, když to tam není. No, tak to jsou asi základní pocity.

K: hm, fajn, díky. Jak se s časem mění to, jak se vám na to vzpomíná, nebo jak se vám o tom přemejšlí?

M.: no určitě se to mění tak, že se mi o tom mluví snadnějc, jako každej rok je to lehčí a lehčí. Ono je to taky tím, že už to je jako příběh, už je to jako něco reálnýho, komknkrétního a už to není taková jako neohraničená chobotnice, která nevím, z který strany přijde. Já vim, co se stalo, kdo to byl, co udělal a teď přicházím na to, co všechno to ovlivnilo v mym životě, a když budu vědět, co všechno to ovlivnilo, tak budu moct vědět, jak se to dá případně zastavit, nebo narovnávat, nebo postupně nějak prostě uvést na takovou snesitelnější míru.

K: a dřív to teda byla neohraničená chobotnice.

M.: no, dřív prostě, že jo, jsem nevěděl, proč prostě, já nevím, proč je mi nepříjemně tady s tou holkou, když mi včera s ní bylo příjemně, proč mi vadí, když mě někdo zezadu obejmě, to jsou věci, který vás nenapadnou v tu chvíli, když se vám nestanou. Já jsem pak v jednu chvíli začal mít reakce, když mě někdo takhle objal, když mi chytnul tu hlavu (naznačuje objetí, chycení kolem ramen), takový jako to přátelský, chlapský, tak já jsem se otočil a vší silou jsem ho prostě reflexivně vší silou trefil do hlavy a vyrazil jsem mu zuby. Až se ty lidi začali setkávat s tím, že to fakt nemaj dělat. Až jsem se setkal s tím, že lidi začali někomu

říkat: „hele, běž za nim a obejmi ho, udělej mu kravatu zezadu, ať se vyděsí.“ A že toho jako zneužívali, tohodle reflexu a já jsem se prostě napřáhl a ve vteřině jsem udělal řach a ležel na zemi, že jo. A teď z toho byl spor, no. Takže prostě postupem času se mi odkrejují věci, který ta situace způsobila nebo ovlivnila a teď zase postupem času jako zatlačuju ty vylezlý, ovlivněný věci. Takže je to pořád lepší, si myslím a asi se to jednou prostě obrousí, ty hrany. Jak rostě oblázek ve vodě.

K: mluvíte o tom s někým?

M.: s váma.

K: s partnerkou o tom nemluvíte?

M.: s ní a s váma.

K: jo. A zkušenost s psychoterapií jste říkal, že máte. Jaká pro vás ta zkušenost je?

M.: no, na jednu stranu dobrá, protože jsem spoustu věcí, stejně jako s váma, jsem spoustu věcí otevřel, ale zase se mi začaly dít věci jinde a jiný, jak jsem vám kreslil tu chobotnici, něco jsem usek a z druhý strany to vyrostlo dvakrát. Tak prostě nevím, jestli mám sekat, nebo ne. Takže takhle to vnímám a myslím si, ne, že to byla špatná terapeutka nebo ne, já si myslím, že ji i znáte, a že má obrovský zkušenosti, vim, že si prošla, ne ona osobně, ale ty lidi, který k ní chodili, tak byli některý hodně hustý a pracovala jako ve vězení a tak, jako fakt s těma největšíma. A myslím si, že, ale pořád je tam to ale, je to pořád bussines, já si myslím, že kdybych chodil k vám na terapie, tak mě nebudete poslouchat pro to, abyste dostala každej tejden osm stovek, nebo tisíc korun, protože to bude možná to nejmíň důležitý, jestli to je dvě stě, nebo tisíc, ale že to bude prostě proto, aby to pomohlo mně, nebo vám. A to mi tam chybělo.

K: chyběl vám vztah.

M.: hm. Nebo ne, že bych jí nevěřil, kdybych jí nevěřil, tak bych jí neřekl nic. Ale prostě když mi ten terapeut třikrát za sezení udělá (naznačuje pohled na hodinky): „ještě máme dvacet minut,“ tak je to prostě blbě, jo. A já jsem i třeba, já jsem i třeba, pak už ke konci to byla docela přča, protože měla takovýhle desky (ukazuje na mé) a seděli jsme naproti sobě a ona si to zapsala. A já jsem se pak soustředil na to, co říkám a co píše a ne na to, co dělám. A já jsem si pak přehodil jako nohu přes nohu, takhle a ona mi říkala: „necejtíte se dobře teď?“ Jako když jsem udělal nějaký gesto, tak ona na to reagovala. A jako když někdo, když si sahá na nos, tak lže, jo, nebo prostě, jo takovýhle jako nějaký projevy, když já jsem udělal, tak ona se mě na to automaticky zeptala, já jsem si toho začal všimát, že to dělá, pak jsem to otočil a dělal jsem to jí. Takže když ona si pak přeložila nohu přes nohu, tak já jsem se zeptal: „já jsem něco řek špatně, nebo se necejtíte, nebo?“ A ona jako: „proč?“ A já: „před dvěma

dny, nebo dvěma tejdny jste se mě na to ptala taky.“ Ted' ona si dávala pozor, já jsem si dával pozor a ted' jsme prostě se takhle vzájemně, vzájemně jsme si křížili ty blesky. Já jsem si říkal, že možná by bylo lepší, kdybysme k sobě seděli zády.

K: jako v psychoanalýze, že vy byste ležel a analytik by seděl.

M.: no, něco takovýho. Kdybysme fakt seděli zádama k sobě a povídali si každej do toho svýho prázdna a odpovídali si navzájem, tak by to bylo snazší, protože fakt to bylo, já jsem třeba udělal tohle a ona si to zapsala, nebo jsem udělal nějaký gesto, jakože přemejšlim, nevím a ona si to zapsala, že u tady u tý otázky prostě tápe, třeba. Protože pak si to takhle položila a já jsem šel platit, to tam bylo a bylo tam prostě otázka a tam bylo napsáno: „tápe“ si pamatuju, „neví, hledá.“ Jí to asi k něčemu bylo, ale mně to v tu chvíli rušilo, prostě. To neznamená, že vy si tam nebudete psát čísla, to je mi jedno.

K: já si čísla nepamatuju, takže proto si je píšu. (smích)

M.: no, já si pamatuju jenom čísla. (smích) A tohle, tohle jako zkušenost byla dobrá, vim, že na další jako placenou terapii bych nechodil ze dvou důvodů. Ze třech, špatná zkušenost, čas a peníze. Jo, takže kdyby to bylo v osm večer za stovku, tak bych tam chodil. A bylo to třeba třikrát tejdně, ale pro mě byl problém navázat i třeba jednou tejdně, to bylo blbě, protože ona to vždycky nalistovala: „minule jsme skončili tím, že byl špatnej víkend s dětma, jakej byl víkend ted'?“ A já: „no, lepší, ted' jsem byl bez dětí.“ A ona mi řekne, dávám příklad: „a to je lepší víkend bez dětí než s dětma?“ A já říkám: „no ne, proboha, to není, ale byl klidnější.“ A ona: „a co vás zneklidňuje na víkendu s dětma?“ A ted' se zacyklíme v něčem, co já vůbec řešit nechci, i když je to třeba problém, nebo něco, co mi překáží, tak kvůli tomu tam ale nejsem, to si můžu povídat s každym. To prostě mi to začlo vadit, ten styl toho vedení a asi si myslím, že nebejt partnerky, a vás třeba a já jsem dál chodil na tu terapii, tak dneska bych nebyl vůbec daleko, tak jak jsem s tamtou terapeutkou. Že mě posunulo mnohem víc věcí úplně jiných, takže ted' přemejšlim o nějakých jiných alternativách.

K: minule jste mluvil o kineziologii.

M.: kineziologie a ještě jsem mluvil, nebo chtěl jsem mluvit o, ted' já si to nepamatuju, jak se to jmenuje.

K: víte, jak to probíhá, nebo jakej je princip?

M.: hm, vim, no. Můj bratranec chodí na nějakou takovou věc, není to kineziologie, ale je to, já si vzpomenu časem, já si názvy nepamatuju vůbec. Kdyby to bylo číslo, tak si vzpomenu.

K: ted' jsem to chtěla říct.

M.: takový jako poznávání sebe, no, já nevím, jak to mám vyjádřit, když slyším to slovo, tak si pod tím představím poznávání sebe, nebo jako otvírání sebe. Nějaký, a on mi říká, že se z toho vždycky necejtí dobře chvíli, no a to je jako jedna z věcí, o který, když zjistím víc, tak tam asi pudu. Byl jsem na regresi, ta se úplně nepovedla, nebo z mého pohledu nepovedla, já jsem se tam vůbec necejtil dobře a chtěl jsem pryč a dopadlo to tak, že mě vlastně ta protistrana nechtěla pryč pustit, řekla, že se to prostě musí dojet, i když to není příjemný, což chápu, že se to nedá prostě zastavit tlesknutím a říct: „konec a nazdar a poper se s tím sám.“ Protože já ji navíc znám, tu paní, co to dělá a máme k sobě vřelej a poměrně blízký vztah, tak prostě si myslím, že se to takhle se známým dělat nedá. Ve mně to vzbudilo ten pocit, že já jak jsem věděl, že z toho nemůžu ven, tak jsem začal ovlivňovat ty myšlenky, abych to co nejrychleji ukončil. Takže jsem si to jako nepročet, ale jako narežíroval.

K: jako ty sny.

M.: no, jasně. Místo, abych se pořád vracel k tomu místu, ke kterému ona se vracela, tak já jsem to místo jako zavřel a začal jsem to vidět jinak, aby to šlo co nejrychleji ke konci. A odešel a řek, že už se do toho prostě nevrátím. A myslím si, že to jako nebylo dobře i načasovaný, já jsem se k tomu dlouho odhodlával, ona mě k tomu jako nenásilnou formou jako tlačila, říká: „pojď, vždyť o nic nejde, prostě vyzkoušíš.“ Až jednou prostě byla nějaká příležitost, kdy mi řekla: „tak jdeme teď. Když to nešlo s přípravou, tak to půjde bez přípravy.“ Teď já takovej zaskočenej, teď tam byla nějaká hra s takovejma kamenama, který jsem měl pojmenovávat, co kterej znamená a jak na mě působí a kterej bych si schoval a kterej se na mě mračí. Postupně mě vlastně uvedla do nějakýho takovýho stavu, když sem dokázal už jako přijmout, že to tak bude. No, ale fakt jsem to pak už nechtěl. Ne, že bych to záměrně jako bojkotoval, ale prostě si to odžil sám nějak.

K: je teda něco, když to vezmu čistě k terapii, v čem vám pomohla?

M.: terapie?

K: jo. Říkal jste, že jste si nějaký věci uvědomil.

M.: no, určitě jsem si uvědomil to, že by to mohla bejt jedna z cest. Jo, za první, říct to cizímu člověku, za druhý, říct to odborníkovi a určitě v tomhle směru to bylo dobrý. Já toho nelituju, tý terapie, vůbec, pro mě je to zkušenost. A prostě vim, že za jiných okolností by to asi bylo dobře. Buďto jinej terapeut, nebo jinak načasovaná práce, nebo jiná cena, nebo moje jiný sociální zázemí, tak by to třeba bylo dobrý. A možná, že právě to vleklý, co ta doktorka se mnou dělala, je možná ta správná cesta, možná i to, že to ze sebe takhle vyplivnu najednou, někdo, někde, nějak, tak je možná ta cesta horší, protože to zase otevře něco jinýho, nebo

vzbudí ty negativní pocity, který ona dokázala rozptýlit tím časem. Možná jsem na to slabej, abych to unes najednou, protože já jsem minule odsad' málem neodje.

K: aha, to jsem nevěděla.

M.: no, ne jako na dlouho, ale docela jo. Já jsem se pak z toho vychodil. A bylo to dobrý.

K: aha, to jsem měla vědět, tušit.

M.: ale za to jako nemůžete, to je moje svobodná volba, já jsem se do toho přihlásil dobrovolně.

K: to jo, ale spíš, že jsme tu třeba mohli ještě něco probrat a nějak to uzavřít, abyste se v tom nemusel tak patlat.

M.: no, mně tlačil čas a spousta zmeškaných hovorů a pak najednou to bylo jak s tou regresí, prostě najednou stop a vyplivnout. Já jsem vyřídil ty nejdůležitější hovory a pak to spadlo. Pak prostě jsem dostal takovou pecku tady někde kus. Teď jestli jsem projel na červenou, nebo ne, odpoledne, provoz, že jo. A vůbec jsem se nedokázal jako dostat sám do sebe. Příjemný to není, no, to je jasný, ale to, že o tom člověk mluví, jak, že se nemusí ze všeho, jako všechno páčit a všechny odpovědi trvaj hodinu, tak to ještě neznamená, že to vnímám jednoduše. No.

K: hm, hm, já to jako vnímám, že to pro vás lehký není. A úplně tomu rozumím.

M.: hm, někdy jo, no. Někdy jo. Ale to jako neznamená, že když o tom mluvím, tak je to ten nejnepříjemnější pocit, ty přijdou předtím, nebo potom. Já jsem taj kvůli tomu byl i dřív, jsem vás viděl přicházet, parkuju přímo před barákem.

K: aha.

M.: takže proto jsem psal, ve chvíli, kdy jsem vám psal, tak už jsem tady seděl. Takže takhle jsem si říkal, byl bych blbej, kdybych to nezkusil, vim, že jsme se bavili minule o čase, že ta čtvrtá je ještě brzo, tak to děláte kvůli mně, nebo kvůli vám, tak proto jsem napsal tu zprávu, že kdyby ta možnost byla, tak už prostě jsem připravenej. Nešlo, nešlo, takže se nic neděje, já jsem chvilku hrál šachy, možná jsem chvilku klimbnul, každopádně jsem se zadaptoval na to, co mě jako čeká a bylo to lepší, než sem přijet na poslední chvíli a vyběhnout a to. Tak je to lepší, no.

K: každopádně chci nabídnout, že kdyby cokoli se objevilo, minule jsem to asi nějak nevyjádřila, tak klidně můžete zavolat, nebo cokoli.

M.: no, já zase jsem v tomhle už natolik už v tomhle vyškolenej, že bych řek stop, nebo to někam převed.

K: jo, jasně, jen pak nechci, abyste se tím trápil potom.

M.: ne, ty pocity přijdou potom. A dokonce jsem rád, že jsem tady dneska, protože zejtra ráno partnerka odjíždí na Velikonoce a já za ní jedu až v pátek, takže já když zejtra budu potřebovat bejt sám, tak budu fakt sám.

K: dobře. Ale každopádně platí, že kdyby cokoli, tak jsem tu. A dokonce to mám i tak, že mám zítra úplně volno, protože jsem si vyměňovala směny v práci, tak kdyby cokoli, tak volejte. Akorát ráno mám nějakýho doktora a pak budu na příjmu.

M.: možná kdyby i vám mimo, mimo prostě tu práci a mimo, myslím tu, závěrečnou, diplomku, kdyby vám bylo něco, co jsme neřekli, nebo co by pro vás mohlo být zajímavý, tak mi určitě neváhejte kdykoli zavolat, s čímkoli. Budu jedině rád, když budu moct s čímkoli pomoci, ať je to stěhování nábytku, nebo prostě nějaká takovádle věc.

K: díky, vážím si toho. Když se vrátím zpátky, jestli teďka můžem, čím vám naopak ta terapie ublížila, jestli něco takovýho je?

M.: no, asi tím zklamáním, že to nešlo napoprvé. Jo, že prostě já jsem se odhodlával jít sem, jít sem, pak prostě přišla partnerka, řekla: „hele, tahle ženská je skvělá, dělala tohle, tohle, tohle, tady s těma lidma se setkávala, podívej se. Netlačim tě do toho, zkus ji, napíšeme jí, nebo jí napiš.“ Já jsem jí hned napsal, ona mě samozřejmě hned přijala, aniž by věděla, že partnerka je studentka a to, oni se viděly někde ve škole. A vy děláte Karlovku, že?

K: jo, jo.

M.: no, takže se neznáte asi ze školy, ale prostě ona ji z nějakýho, z nějaký přednášky znala. A my jsme na to narazili na tá jedný hodině, nebo na tom jednom sezení a ona se mě zeptala, jak jsem se k ní vlastně dostal, tak jsem říkal, že přes jednu studentku. Ale ona jich má tolik, že vůbec nevěděla. Ale nebylo to jako zklamání vyloženě, ale spíš prostě asi jsem čekal, že když už se pustim touhle cestou, tak ta pomoc přijde jako hmatatelnější. Výraznější. Že jo, člověk, když si zlomí nohu, tak se chvilku léčí sám.

K: (smích vzhledem k jeho zlomené noze).

M.: ale to je to, co říkám, kdybyste si vy zlomila nohu, tak vás prostě odvezu a budu trvat na tom, že se to musí zrentgenovat. Teď já vim, že to tam prostě chrastí, praská a vim, že se to prostě nesádruje. Tak co, tak to natřu Voltarenem, vezmu si paralen a budu fungovat.

K: jo vy jste nebyl na rentgenu. Já jsem to pochopila, že jste byl.

M.: ne, nebyl.

K: aha.

M.: no, ale, jo, takhle to s tím souvisí, že jsem čekal, že když už pudu k doktorovi, tak mě to přestane bolet, protože já tam nechodim, k těm doktorům.

K: ale vy jste tu ránu ukazoval tady, to už je tahle část a to už se sádruje. (ukazuju na metatars)

M.: no, já totiž úplně jako přesně nevím, kde to je. Myslim si, že to je tady. (ukazuje na mé noze metatars)

K: to už je metatars, to už se sádruje.

M.: to je metatars? Aha, to jsem měl zlomený i tady. (ukazuje metacarp)

K: no, no, no.

M.: pátej metacarp. Takhle je to vidět ještě. (ukazuje bouli na pravé ruce)

K: jo, ještě trochu jo.

M.: no, tak prostě to je místo, který prostě překousnu. No.

K: to si nechte zasádrovat.

M.: ne, to už je od soboty. A dneska už ohnu prsty. (je středa)

K: no, super. (smích)

M.: takže dobrý jako, v klidu. Čekal jsem, že když už se odhodlám jít k doktorovi a začnu se mít rád. A jdu tam kvůli sobě, ne abych splnil misi někoho jinýho, takže ta pomoc prostě přijde nějaká výraznější. A mně se ty pocity zhoršily. Ne z toho, že by ta terapie byla vedená špatně, ale z toho, že se člověk musel vrátit zase na začátek. A teď mi všichni říkali, partnerka a lidi, co maj s tím zkušenost, mi říkaj: „jo, ze začátku je to blbý a nebudeš tam chtít chodit. Budeš ji nenávidět a budeš si myslet, že je úplně blbá a tak.“ Mně paradoxně asi totiž nejvíc pomoh, znáte Rodena a jeho Terapii?

K: jako ten seriál?

M.: ten seriál. Ten mi asi pomoh nejvíc, protože já jsem přišel na to, že prostě na to neexistuje must, na tu odpověď, na tu reakci, na to vedení. Na ty reakce toho terapeuta, na ty návrhy, prostě na tu diagnostiku jako takvou a že i ten terapeut potřebuje nějakou pomoc někoho. Jo, že chodí tam za tou, já nevím, jestli jste to viděla.

K: jo, jo.

M.: chodil za tou kolegyní, která už to nedělala, jak jim umřel ten společnej kamarád. On ji nesnášel, ona nesnášela jeho, ale stejně si tam chodil pro radu, jo. Takže si říkám, že ten člověk musí bejt fakt v zoufalý situaci, když jde za člověkem, kterýho nemá rád a jde se ho ptát na pomoc, nebo na názor, jo. Tak jsem si srovnal v hlavě spoustu věcí a na druhou stranu mi to vyvolalo i to, že ten terapeut není všemocnej a že mi prostě nepomůže. On měl problémy doma, že jo, manželka si našla nějakýho stavaře a on vybuchnul a nadával jí do kurev a najednou jsem si říkal, ty jo, vždyť on je to taky jenom člověk, co neví, tápe. A v tu chvíli jsem si říkal, tak co já tam polezu, prostě. Proč já tam pudu a budu čekat pomoc, když

ta pomoc třeba nepřide. Protože než jsem tam byl, tak jsem čekal, že přijde, protože mi řekne: „budeš dělat tohle, tohle a tohle a ono se to vyčistí.“ A ona neřikala nic a mluvil jsem jenom já. Takže v tu chvíli to bylo prostě takový, taková bezradnost.

K: možná znovu bezmoc.

M.: hm a znovu prohloubená bezmoc.

K: takový furt jako dost hnusný pocity.

M.: no, proto já na to nevzpomínám úplně rád, ani na tu terapii. To místo bylo blbý v tom, že člověk musel přijít přesně na čas a když přišel brzo, tak se nedovznil, to bylo pátý patro činžáku. Takže tady zvonek. A když jsem přišel ve čtyřicet osm, tak jsem se ještě nedovznil, a když jsem přišel v padesát dva, tak jsem přišel pozdě. Takže přesně v padesát, ale, přesně v padesát znamenalo, že se ve výtahu potkám s tím, co tam byl přede mnou a na závěr s tím, kdo tam jde po mně. Jinak to nešlo, to prostě technicky tam bylo přesně tak, že ona měla přesně tu pauzu mezi tím, kdy ten člověk odjíždí a ten druhý přijíždí, takže se logicky potkají. A když jsem přišel moc brzo, tak ještě probíhala ta terapie, a když pozdě, tak už bylo: „hele, jako, měli jsme začínat před minutou a půl.“

K: a vzala vás, když jste přišel pozdě?

M.: jo, vzala, ale dvakrát mi řekla, že to je špatně. No. Tak já jsem jí podruhé řekl, že jsem se nechtěl potkat s tou samou slečnou, která odsud odchází plačící, no. To se jí dotklo a zeptala se, jaký to ve mně vyvolává pocity, tak jsem říkal, že třeba takový, že jako jí není příjemný, že na ni koukám, když brečí. A když odsud vychází brečící, tak mně se pak dovnitř jde docela dobře, že jo. To zkuste u dětskýho zubaře, jedno dítě rozbřečí, když vychází ven a pak ostatní se tam pohnou pro lízátko. (smích) Takhle to funguje, takhle to ale je v tom životě a je jedno, jestli je nám pět nebo čtyřicet.

K: no jasně, no.

M.: tak prostě to tam je. No. To byla, já si dokonce i myslím, že to byla poslední terapie. A poslední kapka byla ta, že jsem pak odjel na dovolenou, ona to věděla, že odjíždím, tak si to tam napsala a hned mě jako zapsala do dalších těch čtvrtků, myslím, že to byl čtvrtek v devět ráno. A já jsem pak po tý dovolený už tam nechtěl, tak jsem jí na e-mail, že prostě jsem se rozhodl tu terapii ukončit, že hlavně z finančních důvodů, a i jako z osobních, že se mi to prostě časově nehodí, ale že jako novejší návrh času to nezmění, že prostě na to nemám peníze, čas a v tuhle chvíli už prostě pudu jako jinou cestou. A ona mi neodpověděla.

K: aha.

M.: to bylo jako to poslední, co jsem chtěl, aby se stalo, jo. Prostě v tu chvíli jsem byl jako jeden z těch, který jako přijdou, něco se pokusej a pak se za nima takhle zavřou dveře a čau.

A možná jsem čekal, že mi napíše prostě, že kdyby mě mohla nasměrovat někam jinam a kam jinam, tak zase jsem cejtil, že jsem prostě ten kus, který tam platí ty peníze. To jsem měl celou dobu.

K: což je možná znovu zraňující, že jo.

M.: hm. Myslím si, že ta časově omezená terapie má svůj smysl a vidím to i v tom Rodenovi a vidím to i v těch různých jako situacích, kdy mám možnost to sledovat. A pak si taky myslím, že by měly bejt formy terapie, který by měly bejt jako dlouhodobý, že fakt si myslím, že kdyby ten terapeut odjel se svým klientem, pacientem, to je jedno, jak se to jemnuje, na víkend do hor, tak by mu to pomohlo mnohem víc, než prostě půl roční terapie každéj tejdén jednou.

K: hm, kdo ví, je to možný.

M.: jo a myslím si, že touhle cestou, pokud se podaří nějakěj výcvik a nějaký takový věci, tak toudle cestou si myslím, že by se mohla ubírat i kariéra partnerky.

K: hm.

M.: protože my jsme úplně v začátku, když jsme se seznámili, tak jsme měli úplně takovou tu tendenci jako hledat ty ne náhody, který nás jako spojily, jo. Teď ona v tom vidí ty ne náhody ve všem, že třeba její máma a její táta měli od sebe dvanáct let a my taky, že reaguju na spoustu věcí, jako její táta a že odcházim z domu a nechám hrát televizi, přesně jako její táta. Pak jdu do krámu, koupim si dvoje stejný boty, protože už tam za rok nebudou, že jo a když se mi v nich chodí dobře, tak proč bych měl za rok hledat jiný. Já to mám vyřešený, prostě. Jdu do krámu a prostě když potřebuju kalhoty, tak si tam koupim kalhoty, já nepotřebuju projít celej obchod, abych viděl osmery a pak se nemoh rozhodnout. Jo, někdy se mi stane, že jsem naštvanej a jdu do druhýho krámu, nebo že si koupim a pak jdu ještě jinam a vidim taky dobrý, ale už mám tydle, hotovo. A neřešim to. A on to měl taky. On koupil dva zahradní nábytky na jednu terasu, dva stejný, dvě sady prostě, stůl, zahradní lavici a dvoje židle. A jedno je na půdě doteďka. Protože kdyby se to rozbilo, kdyby to někdo rozsed, tak jenom vyběhnu na půdu a přinesu tu stejnou židli. Kde já pak budu shánět v Hornbachu za dva roky stejnej nábytek. Nebo budu mít lichý židle. No, tak já přemejšlim úplně stejně v tomhle. A takovejchhle v uvozovkách ne náhod, máme s tím tátou společný mraky, ať už prostě soutěživost, AZ-kvízy, hry, šachy, Tullamorku. Fakt jako jednu věc za druhou. A ona mi často říká, že si myslí, že mě tam poslal táta, že to byl stavař a že mě prostě našel a poslal k nim.

K: hezký.

M.: no, tak tak.

K: můžem dál?

M.: jo.

K: co vám třeba v současnosti činí takovou jako největší potíž s ohledem na to, co se stalo?

M.: no, smířit se s tím, že nevím, kdy to má konec a jestli to má konec. Jestli prostě přijde někdy doba, kdy si řeknu: „a je to za mnou.“ Takový to, co jsem měl třeba po rozvodu, jo, jsem, ty jo, přišel do prázdného baráku, kde nebyl už nábytek, v dětském pokoji nikdo nekřičel, nikdo nedrobil, nikdo nebouchal dveřma, nikdo neřval jako ona. A najednou jsem si prostě řek: „já tohle nemůžu přežít, tohle nemůžu vydržet.“ A po měsíci jsem si říkal, že prostě ty děti musím dostat zpátky a jak to udělat, aby nešly zpátky s ní, protože věděl jsem, že jí už zpátky tam nechci, že prostě na jednu stranu je to úleva. Takže takovýhle pocity tam jako byly a časem se to prostě zlepšilo. Časem to odeznělo prostě, usadilo se to, sladily se nějaká pravidla, nějaký koleje a funguje to. Ale s tímhle se mi to prostě nedaří.

K: ta neohraničenost.

M.: no, že nevím, jestli někdy, že až mi bude, já nevím kolik tak člověk s mejma játrama se dožívá, ale prostě až mi bude několik za nějaký roky, tak jestli si řeknu: „ale já jsem furt stejně.“ Jestli by mi pomohlo, kdyby třeba umřel, kdyby mi zavolal táta a řekl: „hele, měl nehodu, je prostě mrtvej.“ A já jsem si často představoval různé scénáře, nebo že se stěhuje do Rakouska, nebo na Mars. Nevím, jestli se dokáže prostě stát situace, abych já tohle prostě neměl. To je taková ta bezmoc největší, jestli se to dá považovat za odpověď.

K: jo, jo. Díky. Přemejšlim, když máte tu představu toho scénáře, kdyby nebyl, co to ve vás vyvolává? Je tam pocit tý ohraničenosti, nebo tý konečnosti?

M.: teď úplně nechápu tu otázku.

K: jo, já se zkusím vyjádřit nějak líp. Hm, říkal jste, že nejhorší je to, že nevíte, jestli to skončí, ta neohraničenost toho, a že nevíte, jestli by vám pomohlo, kdyby třeba umřel, nebo se odstěhoval na Mars, do Rakouska někam. A když si ty scénáře představujete, vyvolává to ve vás ten pocit konečnosti?

M.: no, nevím, jestli konečnosti. Já si ho nedokážu vyvolat, ten pocit konečnosti, protože není.

K: je nepředstavitelnej.

M.: no, protože nevím, kdy se to stane, jestli to nastane a myslím si, že já když ho nevidám, neslychám a jako je někde, ať je, nebo není, tak prostě se na tý situaci nic nemění, tak si myslím, že by to nepomohlo. Že by nic z toho se jako nedalo vzít zpátky. Samozřejmě by se jako uvolnily ty pocity toho, jestli jako jeho synové něčím takvým taky netrpěj s nim. Ale už jsou větší zase, než byli v době, kdy mě tohle napadalo. Ale nevím, jestli dokáže nastat

situace, která by byla ten bod zlomu, anebo jestli se ten bod zlomu bude vést, až to vyšumí jako do ztácena. Ale já tohle řešení jako nepreferuju, já mám rád to ohraničení. To řešení tím čelem. Já mám registraci na jednom sportovním dětském oddílu a já jsem tam dělal nějaký roky trenéra pro ty nejmenší děti, protože mě to bavilo a ta práce s těma dětma mě bavila vždycky. A já mám takový motto, další, že když něco nejde prorazit hlavou, tak to chce větší rozběh. A ne, že se o to člověk nemá pokoušet, jestli si to hlavu nerozbije, ale musí se rozběhnout jako s větší silou, tak to chce prostě větší sílu. A motivovalo to ty děti v tom malým věku, že když tu lavičku prostě nejde přelízt, nebo přeskočit, protože to byly děti tři až šest let, tak těm jako vyprávět Murphyho zákony a hmota, tak to asi nemá moc smysl, ale pochopily, že když ten pokus máj víckrát, tak se jim to jednou povede. A já si nejsem jistej, jestli prostě tuhle zeď prostě prorazím, to je asi největší strašák. Jestli to vůbec existuje tahle cesta, jak na to nemyslet, nebo zapomenout, odpustit, umět přecházet, protože tím, že se to jako vyloupne pokaždý odjinud, jinde, ty chapadla, tam, kde by to člověk vůbec nečekal. Protože když člověk nemá děti, tak nemůže čekat, že se objeví chapadlo, když mému synovi bude šest, tak to neví.

K: taky mám takovou otázku, která je pro mě, já ji mám blbě položenou, jo. Já ji zkusím formulovat, aby nezněla nějak hnusně. Ale jestli třeba vnímáte něco.

M.: nejdřív ji přečtěte a pak ji položte jinak.

K: něco pozitivního z toho zážitku?

M.: z toho, já jsem tu otázku čekal, takže to mě jako nepřekvapuje. Hele, jako určitý pozitivum vidím v tom, že fakt si ještě mysli, že mám úplně jiný empatický vnímání, než ostatní, některý. Ne všichni, samozřejmě, ale aspoň jako některý lidi z toho mého okolí. Protože já jsem za prvý vyrůstal mezi naprosto neempatickejma rodičema, který, kdybych se před nima doteďka počůrával, tak mi budou pořád prát prádlo, obrazně řečeno. Takže takovej ten, takový to vnímání toho napojení, co když někdo hází nějaký signál, co když já ho nevidím, co když prostě nezachytnu, nebo ho zachytnu blbě. Jak jsem říkal, E. se kouká na S., jak pije dalšího panáka na ex a už se jí přehrává, že bude prostě ve čtyři ráno tahat S. domů, tak já mu řeknu: „pojd.“ Takže takový to vnímání tam je, já si mysli, že kvůli tomu, to je určitý pozitivum. Taky bych asi nepotkal partnerku a tak. No, to asi je takový jediný, nebo nevim, jestli se na tom dá hledat nějaký pozitivum.

K: jasný, právě proto říkám, že ta otázka je blbě položená.

M.: možná pozitivum bylo, že se to nestalo třeba ještě někomu jinýmu.

K: a vnímáte naopak něco, co vám to vzalo, nějaký omezení?

M.: hm. Vzalo mi to určitě takovou jako, takovou tu dětskou a dospívající naivitu v ten spravedlivej život a v to, že prostě zlo bude potrestaný, takový ty pohádky. Když se dítě kouká na pohádky, tak úplně kouká na konci, jak to dobře dopadne a neřekne si na začátku tý pohádky: „no jo, stejně se nakonec vezmou, to vypínám, protože nemá smysl se na to koukat.“ To udělá dospělej, kterej už je znuděnej těma pohádkama, jak na ně kouká s těma dětma, pak mu odrostou a dívá se na ně sám. A taková ta naivita toho mládí, takový to poznávání toho, co je dobrý, co je patný a i ty začátky toho partnerství, jo, že si do toho člověk nešel po hlavě a nepad do toho od začátku, protože prostě ho furt něco brzdilo a brzdí do teďka.

K: možná nějaká bezstarostnost, jesti to můžu takhle interpretovat?

M.: no, to taky, naivita až bezstarostnost. Bezstarostnost až naivita. Já to vidim zase na svý neteři a synovci, kteří jsou prostě úplně mladičký, naivní a já věděl, že prostě v tomhle věku už jsem takovej nebyl, už jsem prostě dával pozor co, kde, jak.

K: kolik jim je?

M.: sedmnáct a devatenáct.

K: hm, hm.

M.: no a i taková, samozřejmě to vzalo i jako kus tý sebelásky. To si myslim, že je fakt handicap pro ten život a zodpovědnost sám k sobě, protože můj synovex dělá řidičák a jezdí opatrně a já už jsem v tý době dávno jezdil a jezdil jsem strašně. Na motorce, na kole, v autě, bezstarostně, prostě furt, tak nabourám, tak umřu. Já měl největší strach, že zůstanu třeba na vozejku a že se o mě bude muset někdo starat. Takže jsem jezdil bez pásů, a když se teď podíváte do mého auta. (zvuk vibrací telefonu)

K: pardon, slyším vibrace, tak jen kouknu, jestli se to nevypllo. Pardon, že jsem vás přerušila v tý jízdě autem.

M.: dobrý. (čte SMSky ve svém telefonu)

K: dalších spoustu zmeškaných hovorů.

M.: hledaj se tepláky, nic dramatickýho našťestí. Děti, no, našťestí děti. To je věčnej boj, že já mám doma tohle tričko, který kupovala tchýně a bylo drahý, tak abych ho vrátil, že ho chce nosit. No, furt dokola. No, kde jsme skončili?

K: mluvil jste o tý jízdě na kole, autem a motorce.

M.: no, že mi to vzalo prostě tu naivitu, sebelásku a prostě dobro a zlo. To poznávání těch dobrých a špatných hodnot, já měl všechno zlý, na všem jsem viděl zlo a neuměl jsem to prostě hledat jinak.

K: nebezpečnej svět.

M.: hm. A nespravedlnost. Tim, že tu spravedlnost vlastně, když ji potřebujete, tak není, tak ji nemůžete dávat dál a šířit dál. Takže já jsem překračoval všechny možný hodnoty, který šly. Ať to bylo řízení pod vlivem, drogy jsem naštěstí nevyzkoušel, ale ať to bylo prostě porušování pravidel ve škole. Já si pamatuju situace, že jsem třeba moh přijít včas do školy, ale ještě jsem se zastavil, abych moh přijít pozdě, jo, že to nebylo takový to dobíhání spolužáků a: „pardon, já se omlouvám, nejel autobus.“ Tak já jsem přišel o deset minut pozdějc a řek jsem jim, že v přízemí spadly schody, že jsem musel jít přes zábradlí. A bylo mi to jedno prostě. Takže i tohle je to, co mi vzalo tu iluzi o spravedlnosti, kterou pak člověk musí hledat ve všem, i do teďka.

K: hm, lhostejnost vůči sobě.

M.: hm, tak, no. A takový i to upnutí se na ty děti, že jo, neříkám, že až jako jepičí způsob, ale já jsem fakt jako nešťastnej z toho, že nevím, co se s nima děje, že si nedokážu poradit s tím, proč třeba brečej, proč jsou nešťastný, proč se rvou mezi sebou. Nenechám je prostě bejt dětma. Furt mám tendenci do toho nějak zasahovat a dělat jim toho rozhodčího a tak. Ale už se to lepší, už vyrostly a už mě posílaj do háje.

K: máte pocit, že tu zkušenost máte zpracovanou?

M.: hm, zpracovanou, hm, nevím. Nevím jako v jakym slova smyslu.

K: v tom, jak si to představujete vy, to zpracování toho. Vyrovnání se s tím.

M.: no vyrovnanej s tím nejsem, smířenej s tím taky nejsem, protože to prostě nemá konec. Konec by byl, kdyby tam prostě jednoho dne zazvonil a řek by, že ho to mrzí, to by byl asi jako největší, si myslím, to, co by prostě se mělo stát. Já nechci, aby to říkal v televizi celému národu, ale abych prostě pochopil, že je člověk, že udělal chybu, že o ní ví a že prostě, byť se nedá napravit, ani se o to nepokusí, tak že o tom prostě ví. Protože si myslím, že kdybych ho přímo konfrontoval, tak mi zabouchne dveře a řekne, že se se mnou o tom bavit nebude. Proto jsem to neudělal. Takhle například. Že se bojím spíš tý reakce, že to u mě bude ještě horší, než aby to v něm něco probudilo. Takže spíš jako takhle, no, jestli to mám srovnat.

K: jak si to vyrovnání se s tím představujete, máte o tom nějakou fantazii? Co to ve vás změnil?

M.: já si to jako primárně myslím, že se to nestane, takže pak nemůžu přemejšlet nad tím, jak se to změnil. Já si myslím, že se to nestane, jako kdybych měl fakt říct zodpovědně, jestli myslím, že se něco stane, abych se k tomu nevracel a aby seto prostě začalo vytrácet a překlopilo se to v to zlepšování se, tak fakt si myslím, že se to nestane, že na to budu myslet pořád a že s tím prostě jednoho dne umřu, no. Jako minimálně s nějakou mlhavější myšlenkou, no.

K: takže nemáte víru v to, že by to mohlo bejt dobrý.

M.: no, asi ne. Asi to jde i ruku v ruce s tou sebelítostí a s tím. Asi kdybych byl trochu silnější vůči sobě, tak by se mi to překonávalo líp.

K: nebo hodnější.

M.: no, třeba. Ale neumím to, fakt mi to nejde. Nedávno mi říkal jeden člověk, že bych se měl naučit dotahovat věci do konce a že když budu dotahovat věci do konce, tak i mně se budou dotahovat věci do konce. Jo, že to takový to, že mi zavolá, jestli mu příští tejden odstěhuju skříň, ne, že bych byl stěhovák, ale mám velký auto a jsem ochotnej furt každému pomáhat, tak proto se na mě obracej furt s těma samejma věcma. Takže si zatím mám jako stát a to, že on se mi neozve ten druhej tejden, neznamená, že už tu pomoc nepotřebuje, ale že už si pro ni nepřijde podruhý, takže bych mu měl zavolat já ten druhej tejden třeba v pondělí a říct mu: „hele, kterej den se ti teda bude hodit ta skříň, pojď to naplánovat.“ A že když tohle budu dělat, tak že se mi budou najednou, ne ze dne na den, ale za nějakej čas, se nějakym způsobem začnou ty věci dít tak, že se mi začnou ty věci dotahovat snáz, ty, který já vnímám nedotažený vůči mně. Z jiný strany. Tak se nad tím teď zamýšlím, zatím jsem to ještě nedělal, nebo nezačal jsem to dělat, ale spíš jsem takovej, že mi prostě zavolá a já mu řeknu: „jo, jasně, příští tejden ti pomůžu.“ A když mi nezavolá, tak to prostě má nějakej důvod, nebo říkám si, tak to má čas, posunulo se to, neotravuje mě s tím, protože ví, že to tenhle tejden nezvládne, tak mi nevolá s tím, že to nezvládne, zavolá až ve chvíli, kdy to zvládne. Nějakou jako jasnou přímou věc, ale on třeba čeká, až mu zavolám já, aby neotravoval po druhý, ale nedivám se na to touhle optikou, dívám se na to tak, jako ze svýh pohledu, jako kdybych to udělal já. A to je to samý, jako kdybych já zase vyslal signál: „hele, pomůžeš mi příští tejden odstěhovat tu garáž?“ a už mu nezavolám, tak to nepotřebuju, tak jsem to udělal sám a ona na to čeká, že mu zavolám a řeknu: „hele, uděláme to zejtra, máš čas.“ A když to neudělám, tak on to bere jako neuzavřený, ale já ne, já to neberu jako z jeho strany neuzvařený, ale já ne, já to beru tak, že už tu pomoc nepotřebuju a nemám potřebu mu to říct. Takže mi řek, že mám tydle věci začít uzavírat a dotahovat, i kdybych si to měl psát na tisíc papírů, tak prostě ať mám každou věc hotovou. Tady jsem slíbil a nepotřebuje, ok, škrťám, tady jsem slíbil a neozval se, tak zavolám a dopátrám se tomu, jo, už to má hotový, tak dobrý, škrťám. Ale začnu prostě ty věci takhle jako mít vyřešený, takže se mi začnou dít věci, který ani třeba nečekám, že přijdou. Takže to je taková ta vidina toho zlepšení a to si myslím, že by mohlo pomoci i v tomhle. Možná, nevim.

K: hm, nevim, nedokážu říct taky.

M.: taková filozofie spíš.

K: možná spíš zkouška nějaký cesty, která by mohla fungovat a až na tý cestě uvidíte, jestli bude, nebo ne.

M.: no, no, tak. Přesně, no. Spíš jako, ne, ono je to i z toho pohledu, že si člověk jako, teď bych měl pípnout, ale zasírá hlavu něčím, co mu tam zůstane a on o tom neví, ale je to tam a tak se mu tam nevejde něco jinýho. Jo, takovej ten pocit: „neslibil jsem někomu něco?“ Já jsem měl tenhle tejden něco udělat a teď nevím co. V poslední době se mi stalo několikrát, že mi volal člověk, ne ten samej teda, to by mě asi zabil, ale já byl v jiným městě a on říkal: „kde jste“ a já: „no, v jiným městě, jste mě tu potkal, nebo co?“ A on: „no ne, my na vás tady čekáme, my jsme měli v půl devátý schůzku a je půla pět, tak jestli jste na cestě.“ „No, já na cestě jsem, ale vůbec ne k vám. A proč jsme se měli sejít?“ „No, kvůli tomu proteklýmu stropu.“ A já v tu chvíli říkám: „ajo, no jo, ty jo vlastně.“ Já jsem měl schůzku s ním a teď tam prostě architekt, stavební dozor, zástupci, šest lidí na mě čekalo a mně nezbyvalo nic jinýho, než říct: „hele, já nebudu lhát, já jsem si to nikam nezapsal a jak jsem položil telefon, tak jsem to hned vytratil.“ A ani to tam nezůstalo jako hlodání, ani ten blbej pocit prostě. Takže tydle věci si myslím, že přestanou se dít, když začnu mít věci pod kontrolou a pak se budou prostě ty věci vracet v podobě těch pocitů z dobře odvedený práce a z toho života v uvozovkách jako takovýho. Takže si myslím, že takhle to bylo myšleno, i jak znám toho člověka, tak si myslím, že takhle přesně to myslel. Protože já jeden čas jsem měl tři diáře a v každým napsanýho něco jinýho. Jsem je dostal, tenhle byl hezkej, tak ho nevyhodim, jeden byl malej, jeden byl velkej. Teď člověk nemůže tahat všechny tři, tak jsem prostě otevřel první, napsal, hotovo a nechal, že jo. Pak v tom druhým nic nebylo, tak jsem to neřešil. Že jo.

K: pak v tom třetím bylo ještě něco jinýho.

M.: no. A do teďka, já mám vždycky perfektně vyplněnej leden. Já bych potřeboval diář, kterej by byl takovejdle, ale byl by v něm jenom leden, protože v únoru už nenapišu nic, to je vždycky dovolená a jak se vrátím, tak ten diář už leží v autě a v březnu už ho nemám ani s sebou.

K: to já bych se bez diáře nedostala vůbec nikam.

M.: já to prostě mám všude napsaný na přílepkách, na sirkách, ubrousek, že jo, mám na volantu ubrousek, tak do toho píšu keramickým perem, takže to stejně za dvě hodiny není vidět. A prostě pak si řeknu, ubrousek, do prdele, co já jsem tam psal. A teď jak si pamatuju na ty časy, tak si třeba vzpomenu na ten telefon, kterej mi volal, já si řeknu, jo, na ten ubrousek, to mi volaly tři sedmičky a jedna dvojka. A teď si vzpomenu, zavolám a říkám:

„nevolal jste mi náhodou?“ A zase se k tomu vracím a musím si v tomudělat pořádek v těch věcech, aby se mi začly vracet. Je to přča někdy.

K: máte pocit, že se třeba teď ve vašem životě objevují nějaký konkrétní obtíže, problémy vztahující se k tomu zážitku, nebo třeba nějaký záblesky? O snech jsme se bavili.

M.: jako flashback máte na mysli?

K: jo, jo.

M.: hm, to ne, to ne. Jako pocitový jsou pořád, ty se nezměnily, nezhoršily.

K: vy jste říkal, že jste nejvíc měl čichový.

M.: no, jako čichový vjemy jsou výrazný, ale je zajímavý, že já jako obecně skoro necejtím, kdybyste mi dala očuchat dvě svíčky, tak já třetí už necejtím, vůbec. Nebo nedej bože nohy svoje, nebo cizí. Ale obecně prostě blbě cejtím, jo, ale jsou naopak prostě ty určitý skupiny pachů, který jsou tak intenzivní, že mě to sundá. Pak mám, nemám rád, když mi někdo šahá na záda, to je pořád, takový to prostě ohmatávání těch zad, to nemám rád ani u sebe. Celej život po mně někdo chce, abych ho škrábal na zádech. A já to do teďka nechápu, proč jako? Teď si někdo vymyšlel, že jak jsou různý manikúry, pedikúry, tantrický masáže, thajský masáže, tak že bude škrábací salón, že to ještě nikdo nevymyslel a že to musí bejt fantastický, že prostě tam někdo bude stát a drbat na někoho zádech. Prostě to jsou věci, který to ovlivňujou, který jsou pořád, to prostě nevymizí, prostě to tak bude a s tím je člověk tak jako smířenej.

K: a máte to spojený s těma zážitkama.

M.: no.

K: jo, takže to možná může působit trošku flashbackově.

M.: to jo, nějaký flashback mi může přijít, kdyby o tom prostě někdo nevěděl a hamptnul mi na záda a já jsem prostě udělal nějaký gesto, o kterým dopředu nevím, tak to asi nějaký flashback bude. Pak jsou situace v nějakým filmu, něco vizuálního, tak do toho se vcítím, občas. Kort v těch seriálech, ale pomáhá to, pomáhá to, já tomu říkám obrušování těch hran, aby nebyly ostrý.

K: že si to tam možná trošku odžíváte společně s tím.

M.: no, no, jasně, vnímám to. jako je to pro mě těžký, ale když to uvidím po třetí, po čtvrtý, tak už to je lepší, než když to vidím poprvé nebo nevidím vůbec.

K: a pocitově, to jste myslel jak?

M.: pocitově?

K: jste říkal, že jako ty nějaký záblesky, nebo flashbacky máte pocitově, já jsem vám pak skočila do řeči s tím čichovým.

M.: no, no, pocitově, já nevím, jestli se mi to nějak to. Já mám prostě období, kdy na to nemyslím a pak na to myslím. Když je člověk třeba unavenější, nebo tak, tak s tím pak souvisí taková ta, ne deprese, ale prostě zhoršená nálada, jak odchází ten cukr a člověk už nemá tu sílu a zase je brzo jít spát, tak tam je nějaký hluchý místo. Bohužel to je většinou ve chvíli, kdy se vracím domů, že jo, z práce. Tak je to s tím spojený, ale zase se to dá nakopnout a nastartovat něčím jiným. Takže takový ty pocity tam jsou a furt tam budou. Nic jako, že bych jako věděl, že některou činnost třeba dělat nemůžu, protože to ve mně tohle vyvolává vždycky, to ne.

K: když se zeptám na přímo, takže sexuálně třeba to je v pohodě pro vás? Nebo někdy víc, někdy míň?

M.: sexuálně je teď období, kdy to nefunguje vůbec. A je to způsobený tím, že jsme to otevřeli, ne my dva, ale to trvá dýl a souvisí to s tou terapií a moc to nefunguje. Ale zatím jako o tom oba víme, tak je to takový jako, že se na to narazí někdy na nějakou jako narážku, nebo tak, ale vím, já si myslím, že se to dá prostě zlomit a že se to zase zlepší. Nevím, jak to vidí partnerka, takhle hluboko to neřešíme, protože to není tak dlouho a není to tak vážný. Z mého pohledu to nefunguje prostě.

K: můžu se zeptat blíž?

M.: no, jasně.

K: jakože to nefunguje znamená co?

M.: já nemám tu potřebu vůbec, nemám ten pocit. A hlavně tím, že se mi probouzej, nebo se vracej takový vzpomínky těch nepříjemných dotyků a pocitů, tak já je nevyžaduju a bráním se jim.

K: že se vám to při nich vrací?

M.: no, jo. Ale i jako běžně, prostě, jo. Já v podstatě, kdyby mezi náma ten kontakt nebyl celý den, tak já si toho nevšímnu, že jsme se třeba neobejmuli, nebo nejdeme za ruku, nebo jsme si nedali pusy, když se třeba vaří, nebo něco. Tak já to tak nevnímám, já jsem se to musel naučit, protože já to tak neměl ani v tom vztahu předtím. Ten taky nebyl kontaktní, protože jsme oba byli v tomhle bez nějaký výraznější potřeby a s tou exmanželkou, ta partnerka je naopak. I když zase v tom je ten paradox, že ten její předchozí manžel byl, teda manžel, partner, přítel, byl úplně opačnej, ten potřeboval se jí dotýkat pořád a pořád jí dával najevo něco, tak ona je na to tak zvyklá, ale rodina to tak taky nemá. Máma je třeba vůbec neobjímala, nepusinkovala, to, co dělám já dětem, tak to ona vůbec nedělala.

K: s dětma je to pro vás v pohodě.

M.: s dětma je to v pohodě, s dětma je to v pohodě, tam to jde samo. Ale s tou partnerkou jsem si musel nastavit takovej ten budík v hlavě, až jako, ono je to směšný, ale až jako v podstatě: „už jsem dlouho nedal pusu.“ A takhle se to vlastně naučit, že to člověk nedělá, ne proto, že by nechtěl, ale proto, že to tak prostě nastavený nemá.

K: a to je pro vás v pohodě, když si pak řeknete, že jste jí dlouho nedal pusu, tak jí jdete dát pusu.

M.: samozřejmě, že mi z toho dobře není, protože si myslím, že by to mělo být víc spontánní, ale zase na druhou stranu, když si na to nevzpomenete, tak jak si to pak můžete vyčíst, že jo. To je prostě takový to, že já jsem v tom nevyrůstal, nikdo to po mně nechtěl a najednou to po mně někdo v pětatřiceti začal chtít.

K: hm. Přemýšlím, jestli to teda máte spojený s tím, že to po vás nikdo nechtěl, nebo i s tím zážitkem? Nebo jako obojí?

M.: no obojí, to bylo ruku v ruce. Tím, že jsem ten projev jako vůči tomu okolí, já jsem totiž vždycky v těch vztazích, byl ten dominantní a já bejt ve vztahu, kde bych dominantní nebyl, tak bych v tom nebyl, prostě. To je možná taky jako věc, která je něčím charakteristická, nebo důležitý pro ty vztahy, ne, že bych musel bejt jako despota, nebo tak, ale já kdybych se v tom vztahu cejtil jako na vedlejší koleji, nebo ten bez vlivu, tak bych se tam necejtil dobře a vycouval bych z něj hned. Takže ne, že bych si musel bouchnout do stolu a říct: „bude to takhle, zejtra odjíždíme.“ To ne, ale musel jsem se cejtít prostě pevně a v ty své pozici. A to bylo, to jako souviselo i s tím, že když jako já jsem nechtěl, tak se neobjímalo a když to jako přestalo ze mě vyzařovat, nebo nevyzařovalo, tak to po mně nikdo nechtěl. Ne, že by měl strach si o to říct, ale asi to prostě tak přijmul, že to tak je, že to tak mám. Anebo jsem to dřív dělal a dneska to nevidím. Prostě tu potřebu nemám, mám to vůči dětem, to jo, ale partnerka mi to často připomene, že prostě když jde kolem mě dcera, tak ji vezmu, posadím si ji na klín a povídám si s ní, když jde kolem mě ona, tak to neudělám nikdy. Proto vim, že už bych prostě znovu do takhle rozběhlého mladýho vztahu, nebo života nějaký jiný holky už bych prostě nezasahoval. S tím, jaký mám potíže, s tím, jaký mám prostě za sebou a před sebou prožitky, tak už bych ji tím prostě nelámal, nebo nezkresloval ten život. Bez ohledu na to, kdo by to byl.

K: zase se z toho ztrácíte vy, bez ohledu na to, jak byste to cítil vůči sobě.

M.: no jasně, já bych si to nepřipustil ale, já bych se zavřel a prostě nevylez. Tím, že neumím se seznámit tak, abych řek: „ty se mi líbíš, pojď se mnou domu, dáme si ráno snídani.“ Tohle jsem neuměl nikdy, tak je to pro mě snazší, já bych to prostě zavřel a neotvíral.

K: a vy jste teda měl, teď říkáte, že to z hlediska sexu nefunguje, měl jste období, kdy to fungovalo?

M.: jo, než se o tom mluvilo.

K: jo a to pro vás bylo v pohodě, tím, že to bylo zavřený.

M.: no, jasně, protože že jo, já jsem to po nějaký době partnerce řekl a do té doby to fungovalo skvěle. Myslím si, že dobře, nebo, prostě fungovalo.

K: máte teda fantazii, co to, že jste to řekl, ve vás způsobilo, že to nefunguje?

M.: no to, že se o tom začlo mluvit. Toho, že se zase vrátily ty pocity toho studu, toho dotýkání, těch nepříjemných pocitů s tím spojených.

K: možná i to, že ona to ví.

M.: no, taky, že na to kouká jinak, jestli na to myslí, nemyslí. Jo, jestli myslí na to, že ve mně to něco vyvolává, nebo ne. Teď je to na tom člověku vidět, když víte, na co se máte koukat, tak to tam vidíte, že jo. Prostě, to přestalo to úplně jako ze dne na den fungovat. A přestalo to tak, že já jsem přestal mít úplně ten zájem a chuť cokoli jako dělat. Já už jsem takovej ten rozkydlej dědek, kterej si sedne a pustí si v ložnici televizi a ve tři ráno ji vypíná. Takže to je to, co je špatně. Proto taky jsem přesvědčenej o tom, že kdybych tenkrát za tou terapeutkou nešel, tak by to dneska bylo snazší. Ale zase partnerka mi říká, že si to musím odžít, musím tím projít, musím všechno postupně jako vyčistit a když to zavřu do skříň, tak to jednoho dne vypadne, a není to tak, že to tam není, prostě to tam je, ale je to zavřený. A já si zase myslím, že kdyby se to zavřelo a neotvíralo, tak by to bylo snazší, než si prožívat v tomhle věku a v tomhle vztahu tohle a nevědět, kde je konec.

K: já nad tím přemejšlim, jo, jestli vás to nějak nevědomě neovlivňovalo nějakou jinou cestou.

M.: no protože, že jo, první partnerka, druhá, manželka a partnerka, když vezmu ty dlouhodobější vztahy, těch nebylo nikdy moc, tak mě to nikdy neovlivňovalo v podstatě, tak jako, abych byl v té situaci, že mě to nebaví a nechci. Že to dělám proto, že ten druhý to vyžaduje. To jsem nikdy neprožil. I když to nebylo lehký na začátku, tak pořád tyhle věci fungovaly, spoustu věcí fungovalo. Nemyslel jsem tak na to často, když jsem něco viděl, slyšel, nevyvolávalo to tyhle pocity. Byly tam ty záda, ale ty lidi se naučili to nedělat. Jako někomu vadí, když se mu sáhne na ucho, tak to taky neděláte, nebo to uděláte ve chvíli, kdy ho chcete nějak jako naštvat, nebo vykolejit. Ale naučíte se to nedělat. Když tady spolubydlící bude vědět, že nesnášíte, nebo bude vědět, že vám vadí bouchání dveřma, tak to taky nebude dělat, anebo to bude dělat ve chvíli, kdy si to bude chtít vychutnat. A tak to je, takže kdyby se

to neotvíralo, tak by ty věci fungovaly dál. A tím, že se furt otvírá něco, někde, tak je to pořád čím dál těžší.

K: ono kdo ví, jestli by to fakt třeba časem nevykouklo.

M.: zatím to nevykouklo, zatím do té doby, i s tou manželkou to do poslední doby fungovalo dobře, aspoň ten sex a tyhle věci. I když to věděla, ale nikdy jsme to neřešili, prostě to spláchla, já jsem si řekl: „ok, neřeší.“ V uvozovkách jsem si to řekl, samozřejmě, že to vyvolalo jiné pocity, ale aspoň jsem věděl, že na to nemyslí. A nevím, jestli tohle jako úplně odezní.

K: také nedokážu říct, přála bych vám, aby to tak bylo.

M.: hm. Možná, že tím, že o tom mluvíme pořád, pořád někde a pořád nějak, tak se to zhorší a bude to neúnosný, anebo se to zlepší a podaří se to překonat. Nevím. Fakt nevím prostě, nevím. A fakt jsem taky ve fázi, kdy se z toho prostě nehroučím. Ne, že bych do toho vztahu nedával nic, nebo maximum. Otázka je, co je maximum a co je nic, ale prostě se z toho nehroučím.

K: fajn, díky. Pozoroval jste, že jste se s někým bavil, kdo o tom zážitku nevěděl, pak jste mu to řekl a on se k vám začal chovat jinak?

M.: ta partnerka určitě, táta určitě, máma určitě. To je všechno, nejbližší.

K: ti rodiče zároveň se chovali tak, že vám to nebylo příjemný a partnerka byla první, kdo se k vám choval nějak tak, jak jste možná potřeboval.

M.: no, ono to na jednu stranu pomáhá a na druhou mi to taky není příjemný, že jo. Takže ono je to takový jako dvousečný, protože je to nejvíc, ty jsem řekl všechny detaily, ale jako spontánně, bez nějakého nátlaku a u našich mě sere, že chtějí vědět jenom ty nátlaky, teda jenom ty detaily. Až jako mě to připadá u toho táty, až jako zvrhlý prostě, že jako trvá na tom, abych mu všechno líčil.

K: hm, bez ohledu na to, jak vám v tom je. Nebo já to tak aspoň vnímám.

M.: no úplně, úplně prostě. „Řekni mi konečně prostě co.“ On se asi potřebuje ujistit, že to je vážný, že jsem to jako ten kluk prostě ne, oni totiž jako tím, že furt mlžej něco, furt se něco bagatelizuje, furt to není tak hrozný, furt ani se ségrou, která má patnáct let problém s alkoholem, tak furt jí budou pomáhat, pořád jí přivezou ze záchytky, udělaj vývar a daj jí spát. Jak kdyby to bylo miminko prostě, jo. Takže furt si tohle neuvědomujou, tak asi potřebujou vědět, že to je vážný.

K: hm, zároveň se z toho furt vytrácíte vy jako vy.

M.: no, protože já už do toho nezasahuju, už to neovlivňuju, neříkám nic.

K: jo, teď myslim z toho vašeho příběhu, ne příběh ségry.

M.: hm. Já jsem taky myslel, že už do toho nezasahuju vůči nim se svým příběhem, protože už se k tomu jako prakticky nevracíme. Občas se na něco narazí, ale já jsem chtěl po mámě, aby přestala, aby ho vyřadila z té kartotéky a řekla mu, že zase tam nebude chodit a zase tam byl. A nechápu ji, upřímně to je věc, kterou nechápu. Mně kdyby šáhnul někdo na jedno z dětí, tak jako je konec. Otázka je, co se dělo jim, oni zase vyrůstali v takových podmínkách, že můj táta vyrůstal se svou maminkou, s jejím dvojčetem jednovaječným, takže prostě dvě úplně stejné ženské a jejich maminka a její maminka. Takže prostě samá ženská naprosto táta byl prostě ten poslední na jakýkoliv prostě debatě, rozhodovacích vlivech, ten ani nesměl mluvit, on ani neměl kdy, protože oni mluvili všichni mezitím, ale byl takovej prostě mouchy snězte si mě. A taky mi říkal spoustu krásnejch věcí, když umřel, to jsem vám říkal minule asi.

K: nejsem si teď úplně jistá.

M.: že měli nějaký výročí šedesátiletý svatby, oni spolu byli strašlivě dlouho, a když umíral, tak jsem se ho ptal, jak je to možný, že s tou ženskou vydržel patnáct let, ona byla hádává prostě, taková jepice, nikdo ji neměl rád, protože byla trošku jako moje exmanželka, ale z daleka ne v takový míře a on tenkrát ležel v nemocnici a řek mi, že prvních padesát let je nejhorších, pak už to jde. To byla jedna z posledních vět, kterou mi řek, takže on táta to jako taky neměl úplně lehký jako dítě a máma taky, protože ta měla zase strašně dominantní maminku a její táta umřel brzo, když jí bylo jenom třicet let a po dlouhý nemoci, takže v podstatě už od nějakých jejích dvaceti pěti nefungoval, a ještě měla do toho brzy ségru, v druháku na medicíně, trošku omylem si myslím, i když to nepřiznaj, no a táta by to nepřiznal. A takže ono není se čemu divit, že oni dva se upli na sebe a jenom ty jejich názory byly naprosto jako skalní a naprosto, moje máma je prototyp toho, že vždycky mi všechno říkala a vždycky všechno věděla, že se to takhle stane a my jsme jí nikdo neposlouchal. Jo, já jsem přesvědčeněj o tom, že jsem jí nikdy neřek nějakou věc, říkám jí to dneska poprvé a ona mi řekne: „vždyť já vim a vždyť jsem ti to tenkrát říkala, že to takhle bude,“ ať bych řek cokoli, ať jako prokazatelně o tý věci neví, tak stejně je její reakce takováhle. Takže já už ani nesdílím nějakou dobu nic, protože to je uzavřená věc rovnou na začátku.

K: zároveň co mi k tomu běží hlavou, je to, že oni měli nějaký životy, ale to je furt neomlouvá v tom, jak se chovali k vám. Jo, že byli za vás zodpovědní.

M.: hm, no, takže tydle lidi mě jako, s těma mě ovlivnil vztah ve chvíli, kdy se to zveřejnilo.

K: je něco, co vám běží hlavou, co jsme v minulým a dnešním ještě neřekli a přijde vám podstatný, důležitý, nebo to jenom chcete říct?

M.: nevim, no, mně se líp odpovídá na ty otázky a rozvádí je, než abych je vymejšlel sám. Možná asi v určitý míře bylo taky snazší, když ještě žila ta jeho ségra, tam jako tím, že člověk zjistil, že jako jsme dva, tak to bylo na jednu stranu lepší, na druhou stranu horší, a o to větší šok byl, když umřela. Člověk zjistil, že to v podstatě zůstalo už jenom na mně. My kdybysme prostě byli dva v takovýhle situaci, tak jsme si prostě mohli sednout a říct: „hele, pojd', řeknem to, hele, co si o tom myslíš, má to smysl? Pojd' se s nim sejít a říct mu, že jsme za nim přišli kvůli tomuhle.“ A bylo by to my, už bych to nebyl já.

K: nebyl byste na to sám.

M.: hm. Takže to byla taková věc, která pro mě byla taky důležitým mezníkem v tom životě a od té doby se taky začly dít věci a ne prostě dobrý, no. Takže do té doby to bylo v pohodě, já prožívám druhý nejhorší období ze svého života. Už je dost, no.

K: jak to máte časově? Nebo takhle, za mě to je takhle vše, spíš mě teď zajímá, jak vám je?

M.: tak mně je tak jako minule, ale tak jako mám pocit, že mám na sobě XS oblečení a vytrácí se mi hlas a už prostě toho je dost. Už bych to asi tak za pět až deset minut zastavil.

K: je fajn, že si umíte takhle říct, že víte, že už toho je dost.

M.: no, protože to už pak poznáte i vy a nechci, aby vám z toho bylo špatně.

K: já to unesu, spíš mi jde o vás.

M.: ne, já to takhle prostě mám a nechci to.

K: jasně, potřebujete mě chránit.

M.: no, fakt jo.

K: hm. Já takhle teď ukončím nahrávání a díky moc za vaši ochotu, a kdyby cokoli, tak se můžete ozvat, budu ráda.

Rozhovor T. M.

K: zapínám tedy mikrofon, jak jsme se domluvily, souhlasila jsi na účasti v mé studii k diplomce, jejíž téma je sexuální zneužití v dětství a interpersonální vztahy v dospělosti. Já si budu pár věcí zapisovat, jestli ti to nebude vadit. Samozřejmě platí, že si můžeme kdykoli udělat pauzu, anebo rozložit na více částí, případně to kdykoli ukončit, pokud se už dál nebudeš chtít účastnit. Samozřejmostí je anonymita, tudíž nikde v diplomce nepadne tvoje jméno a údaje, podle kterých bys mohla být dohledatelná. S účastí souhlasíš?

T: ano.

K: já jsem si vzala osu otázek, tím, že jsi souhlasila s nahráváním, nemusím vše hned psát, budu si psát jen nějaké kousky, ke kterým se třeba budu chtít vracet, abych na to nezapomněla. Pro začátek si řekneme takové základní údaje. Zeptám se tedy, kolik ti je?

T: dvacet čtyři.

K: jaké máš vzdělání?

T: SŠ s maturitou.

K: jsi vdaná nebo svobodná?

T: svobodná, tak daleko ještě nejsem.

K: na ZŠ jsi chodila od kolika? Měla jsi odklad?

T: já jsem zářijová, takže jsem měla rok odklad. Jediný, co asi mám, tak jsem měla dětskou hyperaktivitu, mám ADHD.

K: aha, dobře, to je pro mě důležitý. Když se tedy koukneme na to zdravotní hledisko, tak jsi prodělala nějaké dětské nemoci?

T: jojo, taková klasika, jako neštovice. Pak jsem asi v šesti letech měla mononukleózu, to byla velká paráda, jako hyperaktiv jsem musela dva měsíce ležet na infekčním. To ještě nebylo dětské infekční, tak jsem spala v dětské postýlce s mřížema u dospělých. Zrovna v létě, červen a červenec, to bylo skvělý. Půl roku dieta. Ještě nejdřív mojí mámě řekli, že mám rakovinu mizních uzlin a byla jsem na onkologii, pak jsem dostala čtyřicítka horečky a honem jsem jela na infekční, protože bylo jasné, že rakovinu nemám. To mohl být pro ně průser. Jo, pamatuju si děti, co tam chodily s holýma hlavama a já tam mezi nimi.

K: jaký to bylo? Dokážu si představit, že by mě to mohlo vyděsit.

T: ne, já jsem byla v pohodě, já jsem tomu nerozuměla. Tohle vždycky беру tak, jak to přijde. Jen jsem se probudila a nevěděla, co je. Pak horečky a bylo vymalováno.

K: chřipky nebo tak jsi mívala?

T: spíš angíny. Afty v krku, čtyřicet jedna horečky. Teď poslední tři roky asi jsem to neměla, ale jinak jsem měla jednou za rok, jednou za dva roky. Vždycky na tři týdny ATB. Nemohla jsem jíst, pět dní tak oteklý krk, že jsem nic nejedla. Chřipky jsem teda nemívala, ale ty angíny.

K: měla jsi někdy nějaký úraz?

T: no jasně, asi pětkrát otřes mozku.

K: a z čeho to byly úrazy?

T: florbal jsem hrála.

K: jo, jasně, to si vzpomínám. Nehrála jsi i na SŠ? A tady jsi hrála?

T: no jasně, však jsem tě párkrát vytáhla i s intrem.

K: jasně, vzpomínám si. Neznáš M.?

T: no jasně, s tou jsem hrála, i s B.

K: ha, hustý, vidíš. Ta s námi chvíli hrála fotbal. No, další úrazy nějaké byly?

T: jsem po artroskopii kolene, z florbalu a hokejbalu. Tam se mi koleno vykloubilo, tak jsme to nahodili, ale pak to vyskočilo znovu. Mám natržené postranní vazy, přední zkřížený je přetržený.

K: cítíš nějakou nestabilitu?

T: to asi ne, jen při prudším pohybu. Ale máme v rodině hypermobilitu. Takže mám několikrát vymknutý kotník, zlomený jsem ho měla, přetrhané vazy v něm. Různé naraženiny, všechno mi hrozně plandá, křupe. Byla jsem na slepáku. Ve čtyřech letech jsem měla otevřenou zlomeninu lokte. Jako není toho málo. Naraženiny ani neřeším, to bychom tu byly do aleluja. Jsem spíš typ člověka, kterého nějaká modřinka jen tak jako nevyvede z míry, to neberu jako zranění.

K: připomínáš mi trochu mě. Napadá mě, kolem dospívání nebo na té ZŠ, nějaké bolesti, co jako nebyly nemoci, ale nějak jsi je pozorovala?

T: migrény mívám, ale ty mívám asi od roku dva tisíce čtrnáct. Třeba čtyřikrát týdně mě bolela hlava, že jsem nemohla nic.

K: a předtím?

T: předtím jen jako občas, tak jako klasicky.

K: co je občas? Tady asi budu trochu štouravá, někdo řekne občas a myslí jednou za půl roku, pro někoho naopak občas je třeba jednou týdně.

T: jasný, hm, tak řekněme, že u mě to bylo asi jednou měsíčně, odhadem? Ale to bylo takový to, že bolí hlava, je to nepříjemný. Ta migréna je jiná, to vadí světlo, hluk. Večer jdeš spát a ráno se probudíš a do té hlavy jde tuc, tuc. To pak vždycky přijdu domu, snažím se hned zatáhnout a lehnout.

K: jasný. A nějaké další bolesti?

T: ne, to vůbec. Jenom snad to, že mám brýle na dálku od čtyř let.

K: fajn, tak to bych považovala za dostatečný k osobní anamnéze. Pojdme k rodičům. Jsou spolu, nebo jak to mají?

T: ne, jsou právě rozvedení. Rozvedli se, když mi bylo asi osmnáct, ale táta odešel už v sedmnácti.

K: takže takhle, když jsi byla skoro dospělá.

T: jo, ale v dětském věku jsem přišla na to, že táta mámu podvádí.

K: aha, hezký. Jaký to pro tebe bylo?

T: no, vůbec jsem nevěděla, co mám dělat. Jsem byla někde v šestý třídě. Nevěděla jsem, jestli to mamce říct, neříct.

K: no, ty jo, to je hezký pro jedenáctiletý, dvanáctiletý dítě. Dokážu si představit, že jsi nevěděla, co s tím. Zároveň jsi byla fakt ještě malá na to, abys něco takového dokázala řešit.

T: no, právě. Ale on se k mamce choval hrozně, ráno v pět odjel, vrátil se pozdě večer, asi v deset, jako on dělal v Praze, ale když už přijel, tak si sednul, koukal buď na TV nebo do notebooku. Máma mu prala, vařila, odchovala děti. On se pak jen zvednul, že jde hrát tenis, na hokej a tak. Jediný, co ho vždycky zajímalo, byl brácha, já jsem pro něj vždycky byla až nejposlednější člověk, kterej existoval, takže s ním také nemám úplně dobrý vztahy, nebo jako nemusím ho. Pro mě je to nucený zlo, když se máme vidět.

K: jak často se vídáte?

T: málo, prakticky jen Vánoce a narozeniny. On má teď novou manželku, pak ještě nevlastní dvojčata. Takže se snažím vždycky vymluvit, že třeba máme hokej, anebo něco jiného. Pak se vlastně ještě občas vídáme na bráchovém hokeji. Brácha hraje hokej vrcholově a on tam jezdí podívat se na něj. Ale to kouká s dědou na hokej, jen se pozdravíme. Vždycky se baví se všema ostatníma, ale se mnou nikdy. Jak říkám, já jsem měla vtipný dětství.

K: brácha je mladší nebo starší?

T: mladší o čtyři a půl let.

K: a teď dělá co?

T: studuje vysokou, něco se sportem. On dělal i střední soukromou, protože potřeboval uvolnění na hokej, tak kvůli tomu musel na soukromou, aby se daly domluvit tréninky a tak. Studoval pedagogiku se zaměřením na tělovýchovu a sport.

K: a s ním máš jaký vztah?

T: jo, brácha je borec, já ho mám ráda hrozně. Jako on třeba táta mezi námi dělal rozdíly, ale brácha se tak ke mně nikdy nechoval. Párkrát mě nasere, ale to jsou takový sourozenecký ty. Teď půl roku bydlím mimo domov, s přítelem. On se dvakrát týdně na půl hodiny staví, protože to ke mně má blíž než domů mezi tréninky a školou.

K: takže teď půl roku bydlíš odstěhovaná?

T: jojo, od září, bude to půl roku.

K: zpátky se teď zase vrátím k vašim. Jenom se zeptám, kolik jim je a jaké mají vzdělání?

T: taťka, táta je, ty vole, no, bude mu čtyřicet pět teď v únoru a má střední s maturitou. Mamce bude čtyřicet tři a je vyučená prodavačka.

K: fajn, takhle bych to asi uzavřela, řekněme, že mi to prozatím k rodičům stačí. Pokud si na něco ještě vzpomenu, tak se v průběhu zeptám. A co na základce, jaké to tam bylo? Bylo to tam v pohodě pro tebe?

T: ne, vůbec ne. Já jsem chodila k psychologovi i psychiatrovi. Byla jsem hodně šikanovaná od dětí i od učitelů. Tím, jak jsem byla hyperaktivní, tak mě chtěli dát do zvláštní školy. Že to se mnou nejde. Cokoliv se kdykoliv stalo, tak jsem za to mohla, i když jsem u toho nebyla. Měla jsem rovnátka, brýle, takže jsem byla jasná. Nebo se mi spouštěla třeba za jednu hodinu čtyřicetkrát krev z nosu. Jsem sedla, začala mi téct, doběhla jsem k umyvadlu a přestala. Pak jsem si sedla a znovu, takhle celou hodinu.

K: bylo to vázané na nějaké předměty?

T: to ani ne, spíš na učitelku. Jak jsme na prvním stupni měli jen jednu, tak u ní jsem to měla vždy. Ta krev mi frčela z nosu fakt často. Asi kromě těláku, kdy jsme měli někoho jinýho, to bylo úplně jedno, co je za předmět, šlo o tu učitelku.

K: jasně, chápu. S přechodem na druhý stupeň se to nějak změnilo?

T: tam ne učitelky, ale děti. Viděly, jak do mě učitelky šijou, tak šly do mě taky. Měla jsem to tak, že mě učitelé buď měli rádi, anebo nenáviděli. Někdo se přišel zeptat, jestli jsem to byla já a věřil, že jsem to nebyla, pak někdo jinej přišel a ptal se, jestli jsem to byla já, ale pak mi stejně nevěřil.

K: hm, ty jo, tohle moc nechápu. Myslím stran těch učitelů.

T: no, já jsem měla takový vtipný dětství celkem. Takový málo složitý. Jsem pak právě chodila k tomu psychologovi. A mě to tam právě bavilo, já jsem chtěla i pak psychologii studovat. To by mě bavilo. Právě si myslím, že tím, jak jsem tam chodila, tak znám ty techniky, tak mi jde s lidmi povídat a rozebírat jejich problémy, jak by to asi rozebíral psycholog. Takže to je výhoda, že to ve mně zanechalo kladnej dojem. A i díky tomu, co se dělo, tak jsem byla mnohem víc dospělá než moji vrstevníci. Chodila jsem do nízkoprahu, kde sociální pracovníci, co tam byli, mi říkali, že řeším něco jinýho, než moji vrstevníci. Že mám jinej nadhled, zralejší.

K: jasný, že ses asi musela poprat s těmi věcmi na základce, tak ses to naučila nějak řešit. Tak jo, teď se možná vrhneme ještě kousek dál. Koukala jsi na dotazník, jak jsem ti ho poslala?

T: jojo, koukala jsem.

K: dobře. Tak bych pomalu přešla k té druhé části, která už se týká toho tématu. Můžeme?

T: jo, jo, jasně.

K: kdyby kdykoli cokoli, můžeme dát pauzu, nebo to kdykoli zrušit. Pro začátek se zeptám, kdo byl pachatelem?

T: můj bratranec.

K: kolik mu bylo?

T: no, asi o tři, čtyři roky starší než já?

K: a to bylo opakovaně, nebo jednorázově? V jakém věkovém rozmezí?

T: jo, opakovaně. Bylo to v průběhu tří let, kdy jsme se vídali. Vždycky o prázdninách. On je z druhé strany republiky, ale na prázdniny jsme vždycky všichni byli na chalupě. Tam jsme prakticky celý dva měsíce byli, takže tak.

K: dobře, dobře. Já si takhle v průběhu budu psát, kdyby tě to rušilo, tak klidně řekni.

T: ne, v pohodě, v pohodě.

K: a k čemu tak nějak docházelo, když se to dělo?

T: ještě jednou?

K: k čemu docházelo, jaký to byl kontakt? Jestli to chceš tady na papíře třeba ukázat?

T: no, ono šlo prakticky jenom o pohlavní styk.

K: kolik ti bylo?

N. jedenáct.

K: takže to bylo mezi jedenácti a čtrnácti?

T: ano, tak.

K: věděla jsi v tu chvíli, o co se jedná?

T: jo, to jo.

K: co sis o tom myslela?

T: já jsem nad tím přemýšlela, když jsem to četla a říkala jsem si, že vlastně nevím. Já nějak jako ani nevím, co jsem tak nějak jako. Já jsem spíš hlavně nevěděla, jestli jemu mám něco říct, někomu z rodiny mám něco říct. Nevěděla jsem, jak se mám zachovat. Já jsem třeba opak mamky, naopak si věci řeším sama v sobě a mamka jakoby je hrozně citlivá. Je citlivej člověk a bála jsem se toho, že kdyby zjistila, že se něco takového dělo, tak si ublíží.

K: aha, jak to myslíš, že by si ublížila? Jako, že by se třeba i zabila?

T: nevím, prostě že by to v ní něco nechalo. Víím, že když odešel táta, tak to brala hrozně špatně, dva měsíce skoro nejedla. Neměla sebevražedný sklony, to snad ani ne, ale byla z toho špatná. A já se právě bála, že by to nezvládla psychicky.

K: takže jsi ji před tím chránila?

T: tak nějak asi. A celkově jako přijít a říct: „hele, jako jo, bratranec mě támhle někde.“ Neumím si představit, co by se tam jako dělo. Druhá část rodiny támhle z druhé části republiky, pak by byla rozhádaná, samozřejmě to by byla hovadina řešit tohle, ale jak by se to prostě řešilo? Volali by se policajti? Ne, já jsem si to chtěla vyřešit sama, jako si řeším všechny věci, takže tohle nebyla výjimka.

K: bála ses, že by se to řešilo přes PČR?

T: no, já jsem se bála hlavně kvůli rodině, kvůli mamce nejvíc. Kvůli mně ne, to by nějak jako ani asi nevadilo, já o tomhle dokážu mluvit celkem otevřeně s lidma, který znám, zase ne s každým. Ale já se prostě dokážu bavit o čemkoli, takže mně tohle jako nedělá problém. Ale spíš jako, nevim, no, bála jsem se, jak by se to řešilo třeba přes PČR, tak by si říkali: „jé, to je ten chudáček, stalo se jí tohle.“

K: takže ses bála, že by tě třeba litovali?

T: taky. Lítost není úplně moje doména, nemám ráda, když mě někdo lituje. Ale hlavně ta mamka, to jsem se bála, aby se z toho nezhroutila psychicky. Protože vim, jak řeší věci, jak sebevětší hovadina ji sebere, jak je citlivá. Přijít za ní a říct jí tohle, tak nevím, co by jako dělala.

K: třeba teď s odstupem to vnímáš jak. Udělala bys to stejně?

T: určitě.

K: ještě jsi říkala, že kvůli rodině, že teda hlavně kvůli mamce, ale i kvůli rodině, tak z jakého důvodu kvůli zbytku?

T: no, spíš jsem myslela asi hlavně tu mamku. No, ona to byla rodina z tátovy strany, my se s nimi vídali jednou ročně o těch prázdninách, takže kvůli nim ani snad ne. Spíš to je pro mě neoblíbená část rodiny, nejen kvůli tomu, co se stalo, ale pro mě to jsou takoví zvláštní lidi a zvláštní moresy a tak. Já je nemusela ještě dřív, než se tohle stalo. Takže kvůli nim by to rozhodně nebylo. Ale třeba babičku od mamky by to taky hodně sebralo. A kdyby žil děda od babičky, tak ten by ho asi zabil.

K: možná by si to zasloužil, v určitém smyslu.

T: ale já jsem ho paradoxně měla ráda.

K: aha, jaký jste měli vztah?

T: právě, že super, on byl dost podobný mně, taky takový hyperaktiv. Pohodář, pořád se smál. On měl bráchu, ten byl na pěst, člověk, se kterým jsem si neměla co říct, jen nás poučoval, protože byl starší. Takže měl hrozný kec. Pak jsem byla já s bráchou, bratranec a jeho starší brácha. Pak tam byla hodně starší dvojčata, těm bylo tehdy dvacet dva. Ty už měly svoje věci, nehrály si s námi, oba jsou záchranáři, dělaly pro nás bojovky, ale nepohraješ si s nima, když ti je jedenáct. S jejich mladším bráchou J. jsem si také rozuměla, ale ten byl takovej hloupouček. Ale s bratrancem., s tím jsme si rozuměli, dělali si srandu, on byl taky trochu průserář, taky akční, pořád jsme hráli fotbal a všechno. Bratrance jsem měla ráda.

K: takže pokud to vnímám dobře, kromě toho, co se stalo, tak jsi s bratrancem byla v pohodě?

T: tak.

K: a tohle vlastně byla věc, která, jak jsem pochopila, ti vadila, úplně jsi do toho nechtěla jít s ním.

T: no, on se mě jakoby neptal, jo. Já si vlastně nepamatuju, kdy to bylo poprvé. To bylo asi u nich doma. To bylo tak, že jsme u nich spali, byli jsme v K., někdo něco slavil. On spal sám v pokoji, já a brácha. Jo, takhle to bylo. Jsme si povídali, brácha usnul a on pořád N., N., já jsem dělala, že spím,

jsem si z něj chtěla udělat prdel. A on jako najednou byl u mě v posteli. A já říkám: „jako co děláš?“ a on: „drž hubu a prostě tak.“

K: takže to z jeho strany bylo i trochu násilný? Z tohoto mi to tak připadá.

T: tak nějak. Takže přesně, pokud jsem nechtěla spustit scénu a vzbudit celej barák a bráchu, kterej byl vedle mě, tak.

K: chápu, dokážu si představit, že to mohlo být těžký rozhodování říct si v těch jedenácti: „sakra, co teď jako mám dělat?“ Je to vlastně nová situace, v který se neumím chovat, nevím, jak mám reagovat, nemám takovou zkušenost. Možná jaká by se měla očekávat reakce, asi žádná, protože žádná není správná nebo špatná. Člověk prostě reaguje nějak tak, jak je to pro něj přirozený. Pak třeba jste se někdy o tom s ním bavili?

T: ne, to vůbec, nikdy.

K: takže přes den to bylo v pohodě, to jste si hráli?

T: tak po tom, co se to stalo, tak ne, že bych se od něj držela stranou, to ne, ale nevyhledávala jsem jeho společnost. Přes noc tak nějak to, no. My jsme byli na té chalupě, jeden větší pokoj, kde jsme spaly všechny děti. On počkal, až všechny usnou, ty starší už tam nebyli. My tam byli nejstarší, on počkal, až všichni usnou a prostě, no.

K: jak často se to dělo? Odhadem?

T: to nevím, za ty prázdniny třeba desetkrát, dvanáctkrát?

K: hm. Jak jsi na to pak reagovala? Změnilo se třeba něco?

T: jako jak?

K: třeba jak jsi nahlížela na svět, na okolí?

T: to nevím, to si myslím, že spíš ne, právě jsem si prošla vším možným v tom dětství, tou šikanou, odmítané dítě od táty, tak tohle byl spíš další hřebíček do toho výčtu, co se mi dělo. Když to vlastně řeknu blbě, tak mě ta šikana naučila se bránit, jsem takovej spíš jakoby kluk. Jsem taková klučičí. To mě naučilo se sama o sebe postarat, což znamenalo i tohle. Vyřeš si to sama. Zatahovat do toho někoho dalšího, nebo dělat nějaký jako pozdvižení, to ne.

K: necítila ses v tom sama?

T: to určitě, to jsem se cítila celé dětství. To rozhodně.

K: říkám si, že to mohlo být dost náročný.

T: to je právě to, já jsem byla zocelena tou šikanou, na to jsem taky byla sama. Když mě kluci šikanovali, holky a kluci, co se se mnou bavili, s tím nesouhlasili, ale nikdy tomu nezabránili. Pak mě sice politovali, řekli, že to je kretén, ať se na to vyseru, ale v tu chvíli, kdy se to stalo, tak jsem na to prostě byla sama.

K: hm. Mně přijde vždycky v tomhle hrozně těžký, že dítě, který je na to samo, si ani nedokáže představit, že na to nemusí být samo, to mi přijde takový smutný.

T: no, já hlavně kvůli tý mamce.

K: no, jasný. Tak v tom věku jsi to nemohla řešit jinak, to nešlo. Někdy jsi to někomu oznámila? S PČR nebo OSPODem jsi to teda neřešila?

T: ne, to ne.

K: a komu ses poprvé svěřila? A kdy?

T: jo, tak to bylo asi kamarádce, když mi bylo asi šestnáct?

K: jak na to reagovala?

T: no, že jsem jako, spíš nijak. Takový jako udivenej pohled, co mám za sebou a tak. Ptala se, jestli jsem to nechtěla říct na polici, ale pak do toho nešťourala, protože nevěděla, co na to má říct, jak na to má reagovat. Ale to většinou každej, kdo zjistí, že se mi něco takovýho stalo, tak prostě, co ti jako na to má říct, že jo? V té situaci nebyl a prostě jako bylo mi jedenáct.

K: co bylo tou pohnutkou, že sis řekla, teď už se s tím chci někomu svěřit?

T: takhle bych to úplně neřekla. Spíš jsem nenašla člověka, kterému bych tak nějak jakoby nevěřila, ale chtěla mu to říct. Nedělá mi problém se o tom pobavit s kýmkoliv, ale zase to neříkám někomu jen tak na potkání. To už pak nějak člověku musím věřit. Ale s ní jsme se prostě jednou tak jako bavily o všem, a tak nějak jsem jí to řekla. A úplně v pohodě.

K: odkud jsi ji znala?

T: ze základky.

K: takže ona věděla, čím sis procházela na základce a pak jsi jí řekla i tohle?

T: ano.

K: pomohlo ti v něčem, když ses s tím svěřila?

T: jako, samozřejmě asi mi to trochu pomohlo. Ale zase to bylo trochu jiný, kdybych se o tom bavila s někým, kdo mi na to něco dokáže říct. Jako člověk tě vyslechne, ale neřekne ti na to nějaký názor, poznatek, cokoli.

K: co bys potřebovala na to slyšet?

T: já nevím. Možná to mám z toho, jak jsem chodila k psychologovi, který to s tebou rozebírá, nebo ti řekne svůj názor. Já mám třeba nejlepší kamarády spíš kluky. Bavíme se spolu o všem, o sexu, o přátelích a přítelkyních. A teď mě prostě můj kámoš vyloženě nasral, jak se zachoval. Já mu to vmetu do tváře tak, jak si to myslím, řeknu mu, že to je můj názor, a že se zachoval jak debil. Pro mě je to lepší než chlácholit, že to bude dobrý a takový ty řeči. Spíš nějaký názor, rozebrat to trošku. Ne, že bychom nad tím museli sedět pět hodin, ale prostě to rozebrat. Lepší než to jen jako říct, ale dostat odpověď jen jako: „Hm.“

K: jasně. Někdy někdo může dodat, že mu to je líto, ale pak už dál nic k tomu. Bylo něco, co by ti mohlo v tomhle pomoci, co jsi cítila, že bys chtěla slyšet?

T: to asi nic. Mít jiného bratrance.

K: Jasně. Ideálně. Vlastně reakce kamarádky byla, že si to poslechla, ale nic neřekla?

T: jo, jen že jí to je líto a jestli jsem v pohodě. Tak jsme řekla, že jo. Takový ty věci okolo, ale nic dál.

K: měla jsi fantazii, čím by to mohlo být, že se nezeptá nic dál?

T: to asi nevim.

K: já teď mám fantazii, že bys možná potřebovala, aby se ptala dál?

T: nevim, možná. V té situaci. Na těch lidech je vidět, že nevědí, co říct. Akorát: „ty vole, můžu se jí zeptat, aby jí to nebylo nepříjemný, nebo mám držet hubu?“ Je jim to nepříjemná situace, takže nevědí, jak se zachovat. Tak si to vyslechnou, řeknou: „ty vole, to je hrozný, to mi je líto.“ Pak chvilka ticha trapnýho a pak řekneme, sereme na to, jdeme dál. A OK. Já si myslím, že některý lidi, kterým jsem to řekla, by se rádi zeptali, jen se bojí do toho šťourat a já za nima zase nepůjdu a nebudu říkat: „klidně se mě zeptej, jaký to bylo.“ To je, jak kdybych se v tom vyžívala.

K: mně to přijde v pořádku, obojí a jakkoli to máš. Byla bys ráda, kdyby se tě zeptali?

T: asi jo. Asi určitě. Ale já jsem se pak o tom bavila v nízkoprahovém zařízení. To bylo nejlepší, co jsem se o tom kdy s kým bavila. Já jsem s tou jednou SP tam měla fakt jako dobrý vztah. Často jsem s ní něco řešila. Tam to bylo, že od patnácti se může chodit na dvůr kouřit, sice bys neměla, ale tam byla většina kuřáků. Tak jsem jedné SP řekla, jestli nejde na cigáro. Tak jsme prostě seděly, probíraly různé věci a pak jsme se dostaly k tátovi, šikaně, všemu. Ona mě vyslechla a fakt jsme tam prostě pět hodin seděly, kecaly. Pak přišla nějaká děcka kouřit, tak jsme na chvíli přestaly o tom mluvit, když odešla, tak jsme pokračovaly. Jeden chtěl zůstat, tak mu SP řekla, že se o něčem bavíme. A fakt jsme se bavily a dělala se mnou takový jako psychologický rozbor té věci. To bylo super, to se mi fakt jako líbilo. Ale to je vidět, že je na to studovaná a má zkušenosti. Když to řekneš šestnácti letý kamarádce, tak co ti na to má říct? Nikdy v té situaci nebyla a jako neví, jestli se má zeptat, nemá zeptat, je to těžký. Když to vezmu zpětně, tak jako kdybych nevěděla, nechodila k psychologovi, tak taky nevim, jak se zachovat. Ale já jsem zase takovej přímej člověk, takže bych to tam poslala a čekala. Zkusila bych to a podle reakce bych reagovala dál. Kdybych viděla, že se kroutí, tak bych se zeptala, jestli mu to vadí a buď bychom se o tom dál bavili, nebo ne. Když třeba s kámošem si jdeme sednout a někdy o něčem mluví, nedostane se ani k podstatě, tak se ho snažím podpořit, aby to řekl a mohl, aby to nevyznělo na prázdno.

K: tak jo, super. Dostáváme se k další části od toho svěření se. Takže jak teď chápu, ví to více lidí, normálně se s nimi o tom bavíš, jak ti to je příjemný.

T: jo, tak.

K: to mi přijde důležitý mít kolem sebe takové lidi. Znáš to vlastně i z vlastní zkušenosti, že když se něco řeší, tak je fajn k tomu mít ty druhé a probrat to s nimi. Jsem ráda, že někoho takového máš.

Nicméně se teda dostáváme dál, a to konkrétně k dospívání. Mám to myšleno vzhledem k této zkušenosti. Jak bys to vzhledem k tomu hodnotila?

T: to nevím.

K: nebo hodnotila, spíš co bys k němu řekla, jaké pro tebe bylo?

T: úplně nevím, co říct, asi normální no. Pořád jsem byla šikanovaná, pak jsem začala chodit do toho nízkoprahu, tam jsem to řešila.

K: od kolika jsi tam chodila?

T: jsem tam začala chodit hodně brzo, to mi bylo asi devět, pak chvíli ne a pak pravidelně jsem chodila asi od třinácti, možná čtrnácti. Pondělí až pátek, každý den po škole do sedmi do večera, kdy to končilo. Já jsem tu SP brala, nechci říct jako příbuznou nebo mamku, to ne, ale člověka, kterému můžu říct všechno, věděla jsem, že se to nedostane někam jinam. Hlavně mi měla vždycky na cokoli co říct, anebo mi ukazovala druhou stránku mince, kterou jsem nedokázala vůbec vidět. Bylo to vždycky super popovídání. To mi hodně pomáhalo, tam mě to hodně bavilo.

K: to mi přijde, jako kdybys tam měla takový pevný bod, místo, kam ses mohla upnout a byla jsi tam v pohodě.

T: jo, to určitě. Neříkám, že by si tam starší kluci ze mě nedělali prdel, ale to bylo OK. Byly tam šipky, fotbálek, za pětikorunu malinovka. Já miluju hry. Mám doma spoustu her, tam jsme pořád taky něco hrály, nebo seděly a šly na cigárko se SP. Byl tam boxovací pytel, tak jsem si brala rukavice a boxovala si.

K: jak dlouho jsi tam chodila?

T: než jsem šla na SŠ vlastně. Pak jsem v prváku dojížděla, tak jsem to nestíhala a od druháku jsem byla na intru, tak to už vůbec. Ono je to do dvaceti jedna nebo dvacet dvou.

K: aha, to nevím, do kolika bývá, možná to bývá tak různě v různých klubech.

T: jo, já jsem pak ale i zjistila, že ta moje SP tam skočila, šla jinam. Ne že bych pak neměla důvěru v ty ostatní, ale byla jsem zvyklá na ty, co tam byly, ale jak odešly, tak mi vadilo, že tam nejsou ony. A říkala jsem si, že jsem fakt chtěla tu Z., do prdele, vidět. Ale to bych ti mohla i najít, ono jsme tam dělali různé psychologické metody, vybírala jsem panáčky a tak. To mám všechno doma a můžu ti poskytnout.

K: OK, tak uvidím, jak bych to případně využila. A jaký pro tebe byl přechod na intr?

T: já jsem samorost, takže tohle mi nevadilo. Právě jsem člověk, kterej, nechci říct, že nemám ráda domov, to vůbec, ale jsem ráda prostě mimo, bez dozoru. Tak nějak jsem vždycky odjížděla na tábor, že už je nechci vidět, mě tohle vždycky bavilo. I vlastně celá moje třída na SŠ byla na intru a vidět se mimo školu by jinak bylo nereálný. Tohle bylo super. Mám tohle ráda, být dál od rodiny a bavit se.

K: takže jsi uvítala přestup sem?

T: jo, určitě.

K: si pamatuju, žes tu byla s holkama, už asi nevím s kým, ale vybavuje se mi.

T: jojo, my se ještě občas vídáme. Teď jsme se domlouvaly, že bychom zašly na kafčo, jsme se dlouho neviděly.

K: co pro tebe bylo takhle v dospívání podstatný, důležitý, cos potřebovala?

T: zajímavá otázka...

K: jo, dokážu si představit nějaké situace/okamžiky, které mohly být nějak významné. Tak jestli v nich bylo něco, co pro tebe bylo důležité?

T: to nevím.

K: nebo třeba, i když v dospívání si každé připadá odlišnej. Měla jsi nějaký takový pocit?

T: jo, samozřejmě.

K: dokážeš vystihnout, v čem to bylo?

T: spíš jsem nechápala, proč to všechno je na mně, to, co se všechno děje. Proč zrovna já jsem šikanovaná jako jediná ze třídy, co dělám špatně? V čem jsem tak jiná, divná, zvláštní, že jenom já dostávám tyhle zkušenosti.

K: jak sis to vysvětlovala?

T: no, řekla jsem si, že to jsem prostě já, hyperaktiv, kterého lidi nechápou. Tohle jsem si vždycky řešila sama a nějak jsem pak ty lidi neřešila.

K: a jak ti v tom bylo?

T: no, tak nebylo to příjemný, ale brala jsem to spíš tak, že to tak je, jako hotovou věc. Spoustu lidí mi říkalo, abych něco nedělala a chovala se nějak. Ale to prostě nejsem já. Kdysi na táboře, když mi bylo asi dvanáct, tam byly děti, které mě neměly moc rády, ale postupem času si ke mně našly cestu. No, hodně lidí si ke mně hledá cestu. Na první pohled si myslí: „bože, co to je za krávu.“

K: jak si to vysvětluješ?

T: tím, že jsem hyperaktivní. Třeba v prváku, já jsem vlastně byla jenom se dvěma klukama, co jsem s nimi jezdila z domu vlakem. Pak postupně jsem se začala víc bavit s holkama a tak. Ale přesně, já mluvím sprostě, jsem až moc upřímná, oblíkám se jako kluk, chovám se jako kluk a všude ty barbíny namalovaný a tohle. Pak jsme měli tělák, já tam prostě při hokejbale málem trefila holku do hlavy a ta na mě začala řvát. Tak jsem říkala: „jako sorry, tak prostě hrajem, ne, co je?!“, ony to prostě absolutně nechápaly. Takže prostě si říkaly, co to, kurva, je. Pak jsme si k sobě musely najít cestu, to za ty roky jsem prostě pochopila, že mě lidi nechápou, že jsem pro ně takovej marťan, se kterým musí najít společnou řeč, než se poznají. Ale dostáváme se jinam, to je dobou. Všechno je povrchní, oni vidí, jak chodím oblíkaná a prostě hned si mě zaškatulkují někam, že jsem prostě kráva. To je dobou a vším. To, že se nemaluju? No a? Že nenosím sukně? To je jako, do prdele, problém? Prostě taková nejsem a nebudu. Ale snažili se, hodně lidí. Ať si vezmu sukni, namaluju se a tak. Jednou jsem spala u kámošky, ta mě namalovala, vzala jsem si sukni a všichni, jak mi to sluší a tak.

Dobrý jako, ale já jsem se v tom necítila. Nemůžeš brát schody po dvou, dobíháš na autobus, takový hovadiny, nemůžeš si sednout, jak chceš. Pro mě je moje osobní pohodlí důležitější než to, abych na někoho nějak zapůsobila. Mně je to u prdele. Dobrý, chceš se se mnou bavit, tak se se mnou bav, nechceš, nebav, mně je to jedno. Třeba si ke mně za dva měsíce najde cestu, ale nenajde si ji tak, že bych se začala chovat nějak jinak, taková prostě nejsem. A právě, že na tom táboře si ke mně našli cestu, pak to byla holčina, co byla o osm starší, mně bylo deset, jí osmnáct a ona přišla, a když jsme se loučily, tak mi říkala, abych se nikdy kvůli nikomu neměnila, že jsem výborná taková, jaká jsem a abych se nikdy kvůli nikomu neměnila. Já bych se stejně nikdy kvůli nikomu nezměnila. Ať si každý myslí, co chce. Někdy mě to sere, nebo i jako zamrzí, když to slyším. Ale pořád vím, že se na sebe můžu podívat do zrcadla a říct si, že to jsem pořád já. Nejsem nějaká kráva za make-upem, která jen aby se líbila a byla oblíbená, tak má na sobě tunu make-upu, lodičky a sukni, i když by nejradši šla v tepláčkách.

K: rozumím. Takže jako pozitivum z toho, co slyším, bys v dospívání viděla to, že sis nikdy do ničeho nenechala kecat, dělala si věci po svém a udržela si to?

T: jo. Určitě.

K: to mi přijde, že je pro tebe hodně důležitý.

T: jo, pro mě osobně je to hodně důležitý. Prostě kdykoli mi kdokoli cokoli řekl, abych se namalovala a tak, ne, nebudu se měnit. OK, já se namaluju, když jdu do divadla, nebo na ples, ale tím to pro mě hasne. Neudělám ze sebe barbinu jen proto, že to ze mě lidi chtějí. Moje image je pro mě důležitá v tom, že ji mám takovou, jaká jsem, ne jak by mě někdo chtěl mít.

K: chápu, ne podle toho, jak si to lidi představují, ale podle sebe.

T: tak, tak, přesně. Ale když to slyším a když to vidíš. Jdeš do hospody, je tam někdo, koho neznáš a pak přijdeš a vidíš, jak lidi koukaj a říkaj: „co to, kurva, jako s váma přišlo?“ Tohle znám od malinka, takže to mě už tolik jako nebere. Už vlastně kvůli tomu, jak na mě koukaj, tak si to užívám, ať si čuměj. Než když tam sedí deset holek stejně vypadajících se stejnými hadry, tak si vezmu prostě tohle svoje. Nebo na diskotéku, prostě si tam dám svoji vodečku na baru a je mi všechno u prdele.

K: zároveň jsi říkala, že tě to i mrzí.

T: no, někdy, když už toho bylo moc.

K: co znamená moc?

T: jako když se sejde blbá nálada, problémy ve škole, třeba prospěchový a sejdou se blbý dny a pak se ještě objeví tohle. Tak si pak říkám, aby mi, kurva, všichni dali pokoj. Ale jinak jsem na to vlastně hrdá, že jsem takováhle, že nejsem jako všechny ostatní a nesnažím se bejt oblíbená jen kvůli tomu, jak vypadám. Jsem hrdá i na to, že mám něco v hlavě, na rozdíl od nich, to jsou většinou taky takoví jednodušší tvorové a tak, jo.

K: aha, jasně. Já se ještě možná zpátky vrátím. Napadla mě otázka možná uchopitelnější k tomu dospívání. Vnímáš něco, co bylo v dospívání těžký? Náročný se přes to překlenout?

T: jo, ta tátova nevěra, ta pro mě byla hodně těžká. Jsem nevěděla, co s tím. A v tom raným dospívání bych řekla to, že byl brácha upřednostňovaněj. To mě mrzelo, pořád jsem si říkala, proč on je upřednostňovaněj a proč mě táta nemá rád? Proč on je ten lepší? Tohle mě hodně mrzelo, vadilo. Pořád jsem si říkala, co dělám špatně. Přitom jsme úplně kopie, jsem celá po něm. Povahou, ksichtem, grimasama. Když to řeknu blbě, já jsem pro něj prvorozená dcera a on mě má jakoby nejméně rád. Já jsem pro něj úplnej vzduch. Teď už mi to je jedno. Ale pamatuju si, jak jsem dělala atletiku na základce, a měli jsme závody. Táta nikdy nebyl na žádným mým závodě, turnaji, ani západe v tom florbale, pozemním hokeji. Na bráchovím zápase byl pokaždý, na můj ne, nikdy nebyl čas. Spíš se mu nechtělo, samozřejmě. Jednou byl nějak doma, tak jsem mu říkala, že mám závody a ptala se, jestli přijde. On, že teda dorazí. Já úplně nadšená, táta mě poprvé uvidí. Skákala jsem do výšky a měla jsem pravděpodobnost vyhrát, jsem tehdy byla docela dobrá. Já se začala rozskakovat, ale pořád jsem ho hledala v davu. Nikde nebyl, ani jsem se řádně nerozcvičila, těšila jsem se, že přijde, pořád ho hledala. Vypadla jsem na první výšce. Trenérka mě hrozně seřvala, protože jsem teoreticky měla vyhrát. Já jsem pak běžela do šatny a hned jsem mu volala a ptala se, kde je. On říkal, že si byl ještě vsadit, ale už vyjíždí. Tak jsem mu říkala, aby už nejezdil. Jo, prostě, tohle nebylo úplně příjemný. Já třeba brácha mám fakt ráda a vím, že to brácha nevyžadoval, ale on ho miloval z toho důvodu, že hraje hokej. Táta hrál hokej, že se v bráchovi vidí, všechno jde stranou a prostě bráchův hokej je top. Hokej, hokej. Hlavně brácha není úplně špatnej, mohl by to někam dotáhnout, za rok až dva by mohl hrát extraligu. Což je můj sen, abych ho viděla hrát u nás. Jsem hlavní bubeník a teď už vlastně i speaker a byl by fakt sen, kdyby dal gól a já bych před těma třema tisíci lidmi vyvolávala jeho jméno. Takže u nás šlo všechno stranou hokeji. Za vysvědčení ve čtvrtý třídě brácha dostal playstation za třináct tisíc, já jsem byla v osmý třídě a dostala jsem knížku. Kvůli tomu se s ním hádala i mamka, že mu říkala: „to nevidíš, on dostane playstation za třináct tisíc a jí dáš knížku za dvě stě?“ a on odpovídal: „chtěla knížku, má knížku, on chtěl playstation, tak má playstation.“ Hákali se kvůli tomu několikrát, i babička. Nikdo nechápe, že mě takhle zadržoval celý život. Kord, když jsme úplně stejný. On taky prostě hyperaktiv a průserář, to já jsem taky. On uměl jenom přijít domů a pomalu mě seřezat a seřvat, jak mu dělám ostudu, že dělám průsery. Jsme se o tom bavily, že jsem po něm a on vždycky řekl, že já jsem ale holka. Přitom mně je úplně jedno, jestli jsem holka, kluk, nebo hermafrodit, prostě jsem po něm, jsou to jeho geny. Tohle teda asi tehdy bylo hodně těžký.

K: hm, to rozumím. Když to zase vztáhnou k tomu, co se stalo s bratrancem, tak jsi v dospívání vnímala něco náročnější, těžší?

T: to nesouvisí s ním, ale asi to pomohlo. Ale já nemám absolutně důvěru ve vztahu, ale absolutně. Pokud za mnou někdo nepřijde, tak já nikdy nezačnu.

K: jakože si nevěříš?

T: ne, absolutně. Jako když to řeknu, tak já mám sebevědomí na rozdávání na hokeji. Je mi dvacet čtyři a vedu tam tři tisícový dav lidí, ale jakmile dojde na tohle, tak si nevěřím. Souvisí to samozřejmě i s tou šikanou, vždycky ta nejhorší, ta nejhnusnější, ta největší spodina a jako jo, prostě i vím, jak se nemaluju, přesně v dnešní době. Nechci být tímhle krásná, kluci se chtějí holkama chlubit a prostě pak tu sedím já, takhle jak jsem, támhle se mi bude někdo líbit a já za ním prostě nepůjdu, nedám to, pokud nepřijde on sám.

K: jak vnímáš sebe sama? V tomhle vztahu sama k sobě?

T: já jsem hrdá na to, jaká jsem. Že jsem upřímná, nehraju si na něco, co nejsem a jinak asi jako nějak nevím. Nechci říct, že bych se nějak chválila, to ne, ale prostě to takhle mám.

K: tak to nevnímám, mně to přijde v pohodě a v pořádku to takhle mít. Spíš jsem to vztahovala k tomu, jak jsi říkala, že si ve vztazích nevěříš, tak mě napadla myšlenka, jak o sobě přemýšlíš z hlediska těch vztahů

T: tak to, že jsem hezká, když se namaluju a vezmu si šaty, to je super, ale já prostě nemám v to důvěru, protože vím, jak na mě lidi reagují, že se jim nelíbím, protože jsem v tomhle stylu. Kluci na mě takhle reagují, takže první, co mi proběhne hlavou, když se mi někdo líbí, je to, že by si o mě tenhle neopřel ani kolo, tak se zase uklidni, si řeknu. Stejně bych za ním prostě nešla. Nikdy bych si tu odvahu nedala, já bych tam nešla prostě, tohle nedávám.

K: hm, aha, možná škoda někdy.

T: teď mám přítele, takže v pohodě.

K: jasný, zrovna se k tomu pomalu dostáváme i v ose dotazníku. Vybavíš si svoje první partnerský vztahy?

T: no.

K: jaké byly?

T: prvního kluka jsem měla v šestnácti na střední, byl o dva roky starší. No, tak jako první láska, že jo.

K: co to znamená?

T: tak jako první kluk, dobrý no. Co se týče sexu, tak jsem s tím asi úplně problém neměla, to ne, ale jako nevím. Jsme se nějak dali do kupy, jemu imponovalo to, jaká jsem. Vlastně jsem měla tři kluky a všichni na tom byli stejně, imponovalo jim to, jaká jsem. Říkali: „ty vole, ty rozumíš sportu, ty bubnuješ na hokeji.“

K: ocenili tě v tom.

T: jo, ono by to jinak nešlo, nikdo jinej to moc neoceňuje.

K: bylo třeba něco, co v těch vztazích úplně neklapalo, nebo nebylo tak, jak bys to ty potřebovala?

T: to asi ne. Nevybavuju si. To nevím.

K: a možná něco, v čem naopak byly skvělý, že bys to třeba jinak nechtěla?

T: no právě to, že mě dokázali ocenit takovou, jaká jsem. A třeba teď můj současnej přítel, ten se se mnou chlubí, kde může. Právě naopak mě všude vychvaluje, jak jsem krásná a tak. Což je věc, kterou jsem s ním nedávno řešila. Já nevím, jak mám přijímat tyhle komplimenty, co s nima mám dělat, prostě to neumím.

K: aha, co s tebou dělají komplimenty?

T: jako ne, že by mě to přivádělo do rozpaků, ale nevím, co mám na to říct. Kord, když to řeší s někým, jsme třeba na výjezdu a trochu napitý a on říká: „já ji tak miluju, se na ni podívej, je tak krásná, a ta její prdel.“ A já mu říkám, aby už držel hubu.

K: takže by se dalo říct, že ti to je v něčem nepříjemný?

T: já nevím nepříjemný, spíš prostě nerada mluvím o sobě, a tudíž nemám ráda, když o mně někdo takhle jakoby mluví. Nevím, co na to říct a jak na to reagovat. Jestli mám dělat něco jako: „joo, to jsem já.“ Nevím prostě, ne, že by mi to nebylo příjemný, jen nechápu, proč jim to jako musí říkat. Já nemám problém bavit s kýmkoli o čemkoli, to mi nedělá problém. Ale když pak stojíme venku v půlce zápasu na cigárko a on tam pěti lidem vypráví, jak mám skvělou prdel. To mi přijde, že jim to i vnucuje, když je napitej, tak se o takových věcech jako baví. Spíš jenom nechápu, proč oni by jako měli poslouchat, že já mám skvělou prdel. Nedokážu to nějak pochopit. Neumím ty komplimenty přijímat. Když pomínu tohle a jsme třeba doma, on na mě kouká a říká: „ty seš tak krásná.“ A já nevím, co na to říct, to prostě neznám. On mi dá třeba deset komplimentů za večer a já nevím, co mu na to mám říct. Jo, tak jednou si z toho udělám prdel a řeknu: „to jsem já.“, pak mu poděkuju, ale to jsou dva případy, dál prostě nevím, co na to mám říkat. Víš jak?

K: jasné, tak pořád také nechceš říkat to samé dokola.

T: právě, jednou si z toho uděláš prdel, pak zase poděkuješ, nebo mu na oplátku řekneš, že on taky. Ale co dál? To pořád dokola nejde.

K: možná tě přece jenom trochu přivádí do rozpaků?

T: jako jo, asi vlastně jo. Neznám to, takže nevím, jak na to mám reagovat. Já jsem mu to říkala, aby toho neříkal aspoň tolik. Ted' někdy prostě řekne, že jeden kompliment mi už složil a víc neuslyším.

K: a vydrží to?

T: občas. Do rozpaků, no, já prostě fakt nevím, jak na to mám reagovat. Jediný, co znám, že na maturáku mi to fakt seklo, to za mnou chodili různí lidé, tak můžu říct pokaždé: „děkuju“, to chodí pokaždé někdo jiný. Ale když jsem doma v teplákách a vytahaný mikině a on mi řekne: „ty seš tak skvělá, tak úžasná.“ Tak co mu mám říct já? Že on taky? Zatím jsem nepřišla, jak na to správně reagovat.

K: možná na to není úplně správná reakce.

T: no, právě, na jeden, dva něco zvládneš, ale na deset za večer to prostě nedáš. A mlčet mi přijde blbý, jako kdybych ho nevnímala, neposlouchala, nebo mi to je u prdele, to zase nechci.

K: takže z toho mi vyplývá, že první vztahy se vyznačovaly tím, že tě ti kluci ocenili a vážili si tě a bylo to poprvé, kdy ses s tím takhle setkala.

T: jo, to jo. Ale zase takhle extrémně to je poprvé. S tím jedním jsme se seznámili na hokeji přes známou a bavili jsme se o fotbale. A on se divil, že rozumím fotbalu, formulím a tak, to mu imponovalo. Že se o tom můžeme bavit, že miluju hokej. To samé ten druhý, to byl také bubeník, takže mu imponovalo, že bubnuju a šéfuju kotel. Ale teď s tímhle, to je extrém oproti tomuhle.

KJ: jak dlouho jste teď spolu?

T: osm měsíců.

K: a půl roku spolu bydlíte, jo?

T: no, jako bydlíme. To je složitější.

Pauza cca 7 min.

K: jak teda navazuješ vztahy teď?

T: teď mám navázanej, to byla taková náhoda. Jsem nad tím přemýšlela, jak ses ptala na to dětství, nebo to dospívání, tak pro mě byl problém, ne velkej, ale já jsem měla osm měsíců vztah, pak jsem měla asi dva roky pauzu, pak toho dalšího, teď jsem čtyři, pět let skoro nikoho neměla. Co mi vadilo, bylo, že kluci chtěli sex, hodně kluků jakože sex ano, ale v životě by se se mnou neukázali. Jako jo, mohli bychom si tady jako štrejchnout, ale ven by mě s sebou nevzali. Nikdy by se se mnou neukázali, protože by si z nich ostatní dělali prdel, že jsem taková, jaká jsem. To mi docela vadilo. Jinak teď, navázali jsme vztah, to bylo omylem.

K: omylem?

T: jo, omylem. A ještě jsme vlastně nedopovídaly to bydlení. Bydlel kousek od města, s mým kámošem se rozešla přítelkyně, tak mu nabídl, jestli by se tam nechtěl nastěhovat. Pak jsem se tam nastěhovala já a bydlíme ve třech. Takže já se můžu kdykoli sbalit a jít domů. Kdykoli si sbalím těch svých pět švestek a jdu. Takže tam vlastně nejsme sami jako ve svém.

K: a doma je u táty nebo mámy?

T: u mámy, táta bydlí v jiném městě. Byl tam celý život, tam pracuje. Já nejsem zastáncem toho, že jsme spolu měsíc a jdeme spolu bydlet a děti a tak, takové rychloakce nemám ráda. Mám tam pár věcí a zjišťujeme, jestli spolu dokážeme vydržet, kdybychom šli do něčeho svého. Kdykoli se takhle můžu sbalit a vypadnout. No, a to seznámení, prostě naši nebyli doma, tak jsem pozvala pár kámošů k nám a s jedním kámošem jsme tam zůstali až do rána. Jsme kouřili a kecali. A viděl taxíka, a že tam jeden kámoš jezdí taxíkem brigádně po sobotách a že se rozešel s přítelkyní, co měl. Tak dobrý, nějak jsem to nechala a pak prakticky omylem jsem viděla nějakou jeho fotku, tak jsem to okomentovala, že mu to sluší. Já mám ráda fousy na chlapech a to měl, tak jsem to komentovala, pak jsme si začali

nějak psát. Dva dny v kuse jsme si psali. Pak v neděli se mě ptal, co dělám, já celý den ležela hotová z práce. Tak jsem říkala, že si jdu sednout do billiáru, dám si kofolu a v klidu si zakouřím. A on psal, že je u mamky a je to dva vchody od billiáru, a že přijde. Tak jako jo, já to vůbec neřešila, nic jsem za tím neviděla. Předtím jsem šla se známýma, že mě jako pozvali ven a vždycky z toho bylo úplně hovno, tak jsem si řekla, že to nebudu hrotit a nic z toho očekávat. No, a on přišel, a že za hodinu musí domů, nakonec jsme tam seděli asi šest hodin a pak to vyplynulo. A on o sobě tvrdí, že má ve vztazích na rozdávání sebevědomí, ale u mě mu to nějak nešlo, ale jako zeptal se. Já bych se nezeptala a ani nenaznačila nic ani omylem.

K: jo, jasně, aha. Takže sama bys do toho nešla.

T: ne, neřekla bych nic, nic bych neudělala. Jako pusu bych mu sama nedala.

K: bála by ses odmítnutí?

T: jo, hrozně.

K: rozumím.

T: no, prostě vzhledem k tomu, co mám za sebou, tak jo. Prostě bych si řekla, ať nejsem blbá, že jsme si sice výborně pokecali a rozumíme si, ale bude to další super kamarád. Musel začít on, no, to není prostě můj šálek kávy.

K: takže tě při setkání s někým napadá, že budete kamarádi, ale nic z toho nebude?

T: jo, přesně.

K: takže i když třeba cítíš, že bys chtěla víc než kamarádství, tak to necháváš na té přátelské úrovni, pokud ten kluk nezačne sám. Jak se u toho cítíš? Jak ti v tom je?

T: já si prostě nevěřím, bojím se odmítnutí. Než jsem začala být se současným přítelem, tak známý, jsme se bavili a on psal, co dělám, chtěl mi přijet pomoci, ale já tu měla kamaráda a tak. A pak mi najednou napsal večer, že celý den nic nejedl, jestli nechci na večeři. Tak jsem si řekla, OK, na večeři, fajn. A pak sedíme a kecáme a jak jsem prostě klučičí, tak kluci mě berou, že se s nimi můžu bavit jako kluk, ale mám ženský pohled na věc. Když potřebují poradit s přítelkyní a tak, a pak zase vědí, že si můžeme povídat o všem. Říkám, jak mám dobrý kamarády, tak se bavíme o sexu do detailu a není to prostě problém, není pro ně problém bavit se se mnou jako s holkou. I si myslím, že jak jsem klučičí, tak se pak se mnou spíš baví jako s klukem.

K: a to ti vyhovuje.

T: jojo, to mi vyhovuje. Já právě jako si ráda popovídám o čemkoli s kýmkoli a naopak mám ráda tuhle otevřenost, kdy neřeším, jestli něco mám nebo nemám říct. Tak jsme právě šli na večeři, na pívko a tak. Krásně jsme pokecali, všechno a on pak, že se mu líbí jedna holka a neví, jak jí to říct a jestli mu můžu poradit. Vždycky to právě končí takhle nějak. Jakože jsem holka, baví se se mnou jako s klukem, ale jsem holka, tak jim můžu poradit. Vždycky to skončí u toho: „jsme kamarádi“,

anebo: „zapícháme si a jsme kamarádi.“ Pardon, to mám z práce, musím odpovědět (příchozí SMS).
I díky tomu si moc nevěřím, protože to vždycky skončilo takhle.

K: vnímáš něco v současném i v minulých vztazích, co pro tebe bylo překážkou, nebo těžší?

T: asi ne, nenapadá mě něco konkrétního.

K: mě možná napadá, nechci ti to podsouvat, ale ta sebedůvěra?

T: ne, to asi ne, když vidím, že o mě má zájem, tak to není problém. Jde jen o ten prvotní krok, ten musí udělat on.

K: aha, jasně. Je něco, co je pro tebe naopak silnou stránkou v tom vztahu?

T: upřímnost, řeknu všechno na tvrdo, jak si myslím. Ne vždy to je úplně dobrý, ale myslím, že je to dobře, že to neškatučkuju do nějakých miloučkových vět. Prostě řeknu, jak věci vidím, jak si to myslím.

K: super. Takže teď máš osm měsíců vztah. Co pro tebe znamená?

T: vztah nebo on?

K: můžeš se vyjádřit k obojímu.

T: myslím, že jsme se fakt jako hledali, protože je to s ním jiný. Ale taky už jsem starší, předtím mi bylo sedmnáct, osmnáct, takže ještě takový dítě jako jo. My si fakt rozumíme. Občas nám dělá problémy, že jsme úplně stejný a máme problém přijmout pravdu druhého. Což občas není úplně dobře. Taky jsme oba paličatí jak bejci, máme problém přijmout pravdu druhého. A oba třeba, když se pohádáme a já vím, že ta chyba byla na mé straně, tak mi dělá hrozný problém se omluvit. Vždycky řeknu tak jako: „promiň“, aby se neřeklo. Ale on je úplně stejnej. Takže když se my hádáme, tak je to jako Itálie, to vypadá, že se zabijeme. Neumím prostě přijít a říct: „promiň“, tak jako normálně. Ale co je zase plus toho vztahu, jak jsme se bavili. A jak jsme se bavili třeba i na výjezdu právě se staršíma ženskýma, že je super, když jednoho nebo druhého něco nasere, tak se třeba zhádáme, ale ne, že bysme to v sobě tultali. Myslím, že to je lepší, než aby to pak jednou za půl roku bouchlo, a my jsme si vyjmenovali všechno, co jsme si udělali za ten půl rok. Tak jako takhle se seřveme, pohádáme se, dveře tam lítaj, ale za hodinu je to všechno v pohodě. Vyřešíme to nějakým způsobem, sice ne úplně nejlepším, ale vyřešíme to. Ale pak je prostě za hodinku klid. Lepší než to v sobě dusit a pak to vybalit, to je hrozný, myslím. Jinak jsme úplně stejný, on miluje všechny sporty, nebo sleduje je. Takže si máme o čem povídat, pořád děláme něco spolu, což je super. Máme společný zájmy, on taky chodí na hokej, takže chodíme jakoby spolu. Taky chodí na každej, takže mi nevyčítá, že trávím čas na hokeji. Naopak jezdí se mnou a ještě mě v tom podporuje, nebo podporujeme se navzájem. Máme stejný záliby a všechno, takže je to super, to jsem ještě nezažila jako.

K: takže je pro tebe takový jako, říct to správný slovo, vysněný princ, vztah?

T: tak nějak, jako jo, my máme spolu spoustu zálib, bydlíme spolu asi na deseti metrech čtverečných, nemáš kam utýct, možná do kuchyně, co je společná. Ale my jsme si udělali, že jsme si

nastahovali asi sto filmů. Půlka je jeho, půlka mejch. On moc nezná český filmy, já zase ty zahraniční. Takže jednou vybírá on, jednou já a prostě se díváme. A už teď píšeme seznam, až dokoukáme tohle, tak abysme měli další. Nebo on výborně hraje na PC, já taky ráda hraju na PC. On je dost dobrej v counter striku, já taky hrávala countera, ale teď jsem na to neměla počítač. A když ten kamarád není doma, tak si sednu k jeho PC a hrajeme spolu. To on taky nezná, že by jedna holka s ním pařila. My jsme třeba minulý týden pařili do půl šestý do rána od osmi od večera. A to on už jako, že jdeme spát a já, že bych si ještě hru dala, a tak jsme pařili. Co mi u něj hrozně imponovalo, tak jako to, že čte. Já miluju četbu, i právě třeba maturitní, nebo co jsme se učili ve škole, nebo i teď současnou. Pamatuju si na tom prvním jakoby rande, což nemělo být rande, ale teda jako bylo, a on vybalil, že četl Dívku ve vlaku. Kluk, kterému je dvacet pět prostě, hoper, vytahaný triko a tak, a on, že četl dívku ve vlaku. Jsem se ptala, odkud se vyloupl. Prostě v tomhle věku v dnešní době skoro nikdo nečte, už vůbec ne kluci a už vůbec ne takovou četbu. To mi hrozně imponovalo, že čte. Takže my třeba se nechceme na nic dívat, tak jsme vedle sebe v posteli, rozsvítíme si lampičku a čteme si. Úplně super.

K: takže když bych to shrnula, co vnímáš jako kladný stránky vztahu?

T: tak asi to, že máme hodně věcí společných, že ten vztah je takovej jako hodně intenzivní. Že jsme schopný se úplně dořvat, ale na druhou stranu pak přijdem a je to takový jiný. Takový jako z extrému do extrému, ale mně se to líbí, není to nudný. Máme podobnej styl humoru, písniček. Takže si prostě vyhovíme v tom. Dobrý, já třeba něco neposlouchala, tak si to poslechnu a třeba se mi to taky líbí. Dokážeme se v tomhle přizpůsobit, jo. Ono to není tak těžký, jelikož máme hodně věcí společných, ale když už, tak se dokážeme přizpůsobit.

K: a nějaký záporný stránky vnímáš?

T: no, byla tam záporná stránka. To vypadalo, že se rozejdeme.

K: aha, jak to?

T: on je jakoby závislý sázkař. Když jsme spolu začali, tak mi to řekl. On má za sebou taky hodně těžký dětství, má za sebou rakovinu a má pár věcí z minula. A prostě, že jako splácí docela dost peněz, že si napůjčoval, sázel a neukočiroval to. A že to má už pod kontrolou. A že teď sází jen za padesát korun. A on vyhrál v srpnu, hodně vyhrál, vyhrál přes tři sta tisíc, takže to všechno hned splatil. A to je znatelný, jo. No ale samozřejmě, jak vyhrál, tak do toho zase spadnul. Já jsem na to přišla úplnou náhodou. Já jsem šla na PC a něco jsem nemohla najít, tak jsem šla do historie a teď vidím rychlá půjčka apod., a já si řekla ty vole. Takže si napůjčoval sto tisíc, takže jsem mu pomohla to splatit, protože to musel mít splacený do toho dne, jinak by mu narostly nehorázný úroky. Takže jsme to takhle splatili a on teda teď chodí na léčení vyloženě jako, jo. Chodí na terapii, a co vím, tak teď už nesází. Já mu řekla, že jestli ještě vsadí, byť pěti korunu, tak odcházím. Ne, že bych to řešila takhle do budoucnosti a přemýšlela nad tím, ale víš co, budeš mít hypotéku, dvě děti a on přijde, že dluží půl miliónu. Tak si to můžu jít hodit.

K: jasně, hypotéka na krku a ještě půl mega, chápu.

T: no, ale jako nějak to zvládáme. On si myslel, že ho pošlu do prdele. Ale my to vlastně máme v rodině, vlastně strejda od táty, tak je hazardér, ale jako velkej, ten vsadil barák. On v tom pořád je. Teď nedávno ukradl vlastní dceři asi třináct tisíc., aby si mohl jít vsadit. Ale on prostě problém nemá.

K: jasný, to říkají všichni.

T: přesně. Takže když jsme se o tom bavili, tak jsem mu říkala, že to mám v rodině a že to úplně nesnáším. Takže on se mi to bál říct ještě předtím, ale pak mi to teda řekl a bál se, že se s ním rozejdu. Tak říkám: „hele, koukej, jakoby si sázej, pokud to nepřeroste nějakou neúnosnou míru.“ Ale pak jsem o něj zase nechtěla přijít a říkám, aby mi všechno ukázal po tomhle. Podíváme se, co máš kde zaplatit. Ale on by to nedal, on věděl, že si napůjčoval, plácnu, třeba sto dvacet tisíc a věděl, že už to nedá, tak šel do banky, půjčil si sto, umořil těch sto, ale dvacet tisíc mu zbylo. Jenže na to jdou úroky jako kráva. Takže jsem mu řekla, že mu s tím pomůžu. Ale pod podmínkou, že se půjde léčit, jinak jako čau a jestli vsadíš, tak čau. Jako přemýšlela jsem, jestli to má cenu, nemá to cenu. Já nevím, když za tři měsíce zjistím, že pořád sází, tak si sbalím těch svých pět švestek a prostě ho kopnu do prdele.

K: hm, jasný. Máš to tak nastavený u sebe?

T: jo, mám. Jako bylo by to pak těžký, to jo. Ale to je přesně ono. Nechci spadnout do toho, že mu to zas odpustím, že to zase nějak splatíme a ve chvíli, kdy už to fakt bude skoro dobrý, se to zase posere. A fakt jako pak nechci, aby mi u domu zazvonil nějaký Rusák, že si támhle někde něco půjčil a je z toho dluh jako kráva. Pak budeš mít dítě a hypotéku a on stejně přijde s dluhem. To prostě nemá smysl.

K: v tomhle je právě vždycky důležitý dát tu hranici: „hele, uděláš to ještě jednou a končíme spolu.“ Ale dodržet to.

T: no, jasně. Protože on že jo, že tam chodil už předtím, pak se na to vysral, že už je v pohodě. A začal znovu sázet. Ale třeba jenom za padestá, za sto. Ale tak mu říkám: „jako to sázíš?“ to bys asi úplně neměl, když jsi do toho takhle spadnul. Neměl bys sázet znova, to bys měl úplně vyrušit. A pak za stovku vyhrál tři sta šestnáct tisíc a tak to splatil. Paráda. Ale si vem, že když poplatí, co všechno má, tak bere dvacet čtyři a jedenáct mu odejde na splátky. Jo, počítám do toho telefon. Ale prostě to pocítíš z toho rodinného rozpočtu. Tak si to spočítej, jo. To prostě vyhodíš jenom oknem jak dement. A jemu samozřejmě nikdy nedaj hypotéku. Tak to si vezmu já, to je jedno, ale právě, tohle. Pak vyhrál, poplatil, koupil si nějaký věci na sebe a tak, protože neměl. A začal ještě brigádničit v sobotu, jezdit s taxíkem. Ale pak s tím přestal, abychom se viděli a tak. Takže já bývala v sobotu večer doma, on jezdil, já si četla nebo hrála na PC. On, že nebude jezdit, v pohodě. No, jenže pak prostě tohle přišlo, a tak znovu začal jezdit, takže soboty v prdeli. A platí to, co už měl prakticky splacený, tak platí znova. Prostě jsem říkala, že to je debil, místo, aby šetřil na nějaký společný bydlení nebo tak, tak ne.

Já našetřeno nemám, protože jsem si teď půjčovala na auto kvůli práci u táty. To mu splácím. Další, ne že bych mu to vyčítala, ale já do něj dala asi dvacet tisíc kdybych mu to nedala, tak už jsem bez dluhu k tátovi. Ne, že bych mu to vyčítala, ale už jsem s tím mohla být v klidu. Protože nikdy nevíš, něco se ti vysere a teď místo toho, abych to mohla koupit, musím splatit tátovi ten dluh. Tak ještě pět měsíců budu po čtyřech tisících splácet. Takže když se něco vysere, potřebuješ peníze a kde je jako máš teď najednou sehnat? Takže on nemá našetřeno, já nemám našetřeno, ale chceme jít do společného bydlení. Jako z čeho? Přesně, pak nechceš jít zase za babičkou nebo tátou a půjčovat si od nich. Ale ono to asi jinak nepůjde. Jako babička je v tomhle v pohodě. Ale tátu nesnáším prosit se o peníze, to bych zkusila babičku. Ale jako fajn, dobrý, jsem na to přišla, volám mu do práce, co to jako, kurva, je a on, že do toho teda asi znovu spadnul a že pochopí, když přijede a já už tam nebudu. A já říkám jako dobrý, no, já od problémů neutíkám, takže mu s tím pomůžu, ale musí se to nějakým způsobem řešit. Dobrý, udělal píčovinu, po druhý, ale poprvé se mnou, takže udělal píčovinu, ale tím to pro teď hasne. Zrušil si tipák, fortunou, vše přes mobily a tak. Ale jsou pobočky, půjde, vsadí si za pade a to já nevím. Prostě má v peněžence padesátku a já to nezjistím, já mu nebudu hlídat, jestli má v peněžence padesát korun, nebo ne. Takže to je na něm.

K: ono by možná takovýhle hlídání mohlo ten vztah narušovat.

T: právě, to nechci. On že mi dá přístup k účtu. Ale to prostě nechci, to bych byla jak velká kontrolorka, což prostě nechci jo. Naopak mi přijde i trapný mu ve dvaceti čtyřech hlídat pohyby na účtu, svému příteli. I jemu by to muselo být blbý. Tak doufám, že se to neposere znova, to by mě hodně nasral. Hlavně by to nebylo úplně jednoduchý, odejít.

K: hm, to chápu. Takže i vzhledem k tomuto se ve vztahu cítíš jak?

T: dobře. Jako tohle je starší záležitost, je to asi čtyři, pět měsíců zpátky. Takže to už jakoby nějak ve mně není, beru to tak, jak to je, jako všechno. Prostě holt to tak je. Jinak v tom vztahu to je super. Konečně jsem našla člověka, s kterým si mám co říct, máme společný věci, nevyčítáme si, že někdo z nás něco udělal. Prostě fakt jako dobrý.

K: hm, hm, super. Problémový oblasti jsme probraly, vyhovující též. Co třeba přátelské vztahy? Také jsme se o nich bavily, ale jak to máš v nich? Říkáš, že nejčastěji navazuješ vztahy přátelský s klukama. Že to je pro tebe příjemnější.

T: i s holkama, ale když to řeknu. No, třeba na hokeji se bavím s holkama, to jako jo, ale nejlepší dva kamarády, co mám, tak jsou kluci. Prostě nevím, já jsem vždycky tíhla ke klukům, víc mě baví než nějaký ženský pindy a přetvařování se, že seš hodná a za rohem seš kráva. Nevím, co bych ti k tomu řekla.

K: jasně. Spíš se asi zeptám i ve vztahu k tomu, co se stalo s bratránkem, tak přátelé o tom vědí?

T: ti dva o tom vědí, ví to ještě kámoška ze ZŠ, pak ještě jedna starší kamarádka, tý je skoro padesát, o dost starší, je v pohodě. Pár lidí to ví, ale zase závrtná čísla to nejsou.

K: jak na to reagovali?

T: no, tak jako jelikož ten můj nejlepší kamarád, se kterým bydlíme, tak je flegmouš, ale až jako velkej. Tak ten jako koukal do země, nevěděl, co má říct jako. Ten druhý se mě snažil ptát, jako jestli bych s ním někam nechtěla jít teď a tak. Tak jsem říkala, že teď určitě ne, po čtrnácti letech fakt ne. No, ale tak jak jsme se bavily i v začátku, ty stejný reakce. Nikdy se s tím nesetkali, tak nevěděli, jak na to reagovat, co na to říct.

K: kdys jim to řekla, jak je to dlouho,

T: toho jednoho znám osmnáct let, druhýho osm, takže to už nějaké tři, čtyři roky jsou.

K: vím, že jsme se o tom bavily už před chvílí, ale jakou bys od nich potřebovala reakci?

T: asi tak nějak jako nevim, asi bych nečekala žádnou reakci. Spíš to bylo, že jsme se bavily o všemožných věcech, on mi řekl něco svýho, tak já taky. Ale abych čekala nějakou reakci, to ne. Moc dobře vím, že je těžký na tohle reagovat, když si to člověk nezažil, nebo absolutně jako neví, jak v tom chodit v tomhle. Nečekala bych nic.

K: tak, jak reagovali, pro tebe bylo v pohodě?

T: jo, jo.

K: zase všeobecná otázka, že se na ni bude těžko hledat odpověď. Uvidíme, jestli ji najdeme, nemusíme. Když přihlídneme k tomu, vnímáš nějaká omezení v přátelských vztazích vzhledem k té zkušenosti? Nebo něco, co cítíš, že pro tebe není OK?

T: asi ne, nevím o ničem, nevybavuje se mi nic.

K: takže to máš v pohodě.

T: jo, myslím si, že jo. Nepřijde mi, že bych měla nějaký jako problém nebo tak.

K: jo, super. Takže vlastně třeba i jak jsme se bavily dál, silnou stránku pro utváření přátelských vztahů vnímáš? Co je tvou silnou stránkou, když se na sebe zaměříš?

T: asi to, že jsem upřímná. To, že si i díky tomu, jak jsem chodila k psychologovi, umím s nimi povídat. Nechci říct, že bych jim říkala správný věci, nejsem učenej psycholog, ale umím ty problémy s nimi rozebrat. Taky mají ve mně důvěru, že to fakt nepůjde dál, že mi můžou říct fakt všechno. Není problém se se mnou bavit úplně o čemkoli.

K: možná z tebe vnímám i empatii.

T: jo, to jo. Můj nejlepší kámoš, jak se mnou bydlí, měl přítelkyni, ta ho podvedla, pak to zkoušel s jinou. To bylo mimo, to ani neměl zkoušet. On pak začal s jednou a na tajňačku, nikdo o tom nevěděl. Já jsem to na něm poznala hned třetí den. Jsem se ho ptala, co on s ní a on, že nic, já že to na něm poznám. A on to teda přiznal a ať to zatím nikomu neříkám. To je OK, neřeknu, ale prostě jsem to na něm hned poznala. Mně třeba přijde, když sedíme v hospodě, tak na člověku poznám, že ho něco trápí nebo tak.

K: jsi vnímavá vůči tomuhle.

T: jo, právě. Když pak sedíme třeba, tak mu řeknu, ať jde na panáka a ptám se ho, nějak mimo ostatní, aby to neslyšeli. Víš co, může to být, že se blbě vyspal, ale taky něco složitějšího, tak ať to neprobíráme před dalšíma deseti lidma. Pak to končí většinou tím, že jdeme na panáka a lidi mi nastíní, co se děje a příští týden jdeme na pivko. Myslím, že jsem na to připravovala hodně přítele, protože jsou pro mě kámoši hodně důležití. Chodím s nimi ven, samozřejmě ne na úkor jeho, ale když kámoš zavolá, že se něco stalo, tak prostě neváhám a jdu. Do prdele, je to prostě kámoš, potřebuje podpořit, tak jedu.

K: v přátelských vztazích vnímáš nějaká omezení? Nebo v čem nejsi úplně pevná v kramflecích?

T: to nevím.

K: jasně, v pohodě, nemusí být nic, to je úplně v pohodě.

T: právě s navazováním přátelských nemám absolutně problém. To mi nevádí, jsem hodně společenskej člověk, jsem hodně extrovertní. Třeba jsme dělali u toho psychologa něco, já jsem prostě člověk, co je buď vůdce, anebo úplně ta šedá myš v koutě. Prostě jsem vůdčí a hodně strhávám na sebe pozornost, ne, že bych chtěla, ale jak se chovám, jsem hlasitá, tak jsem vůdčí osobnost. Díky tomu. Takže já někoho vidím, jedem na hokej, vidím ty lidi poprvé a najednou se dáme do hovoru a úplně v pohodě. Jako navázat přátelský vztah mi nedělá problém, relativně hned jsem kamarád s každým. Tam je pak problém, jak oni vnímají mě ze začátku, že jo.

K: a ty vztahy jsou pro tebe hluboký? Anebo tak, že to nejde úplně do hloubky? Asi se nedá říct paušálně.

T: nedá, s lidma, s kterýma si hodně rozumím, tak je pro mě pak jednodušší s nimi kecat o píčovinkách. Ale další fáze je u mě, pojďme si sednout ve dvou a uvidíme. Pak vyselektuješ ty známý, se kterýma si pokecáš, když je vidíš a pak máš prostě ty kamarády, se kterýma se bavíš, jdeš si pak sednout, pokecat a řešit problémy.

K: plánuješ děti?

T: jo.

K: máš představu, kolik?

T: dvě.

K: tak jo, část číslo tři je za námi. Čeká nás část číslo čtyři.

T: a možná bude konec.

K: možná bude konec, tak, třeba i s bludištěm. Mám otázku, jak se s věkem mění to, jak se ti mluví o tom, co se stalo s bratránkem, jak se ti na to vzpomíná?

T: tak jak je to dýl, tak to беру tak, že to tak prostě je, asi jsem to tak brala od začátku, jak to skončilo.

K: jak jsi poznala, že to skončilo?

T: mně už pak bylo čtrnáct, patnáct, jemu asi devatenáct. Já jsem pak už nejezdila na tu chalupu. My jsme se pak vlastně viděli už asi jenom jednou, on tam byl na noc a já jsem tam přijela na otočku s tátou. Takže jsme se jen jako nějak bavili, to jsem byla v devátý třídě a on končil střední. Tak jsme se bavili o maturitě a takhle. Já jsem od začátku byla smířená, že se to prostě stalo, no, tak co se dá dělat.

K: jaké to v tobě vyvolávalo pocity, to, co se dělo?

T: no, to nevím. Nepamatuju si. Nevím úplně, jak na to odpovědět.

K: jasně, v pohodě. Nemusíš odpovídat.

T: ne, já spíš jako nevím, co na to říct, úplně mě nenapadá nějaká jako, no, spíš si na to nevzpomínám.

K: v pohodě, nevádí. Takže jste se viděli naposled, když ti bylo patnáct?

T: šestnáct asi. Víím, že dělá na lodi, vystudoval loďařinu, tak asi na nějaký výletní. Tak já jsem se s ním fakt asi sedm, osm let neviděla. Táta měl svatbu s tou manželkou, tam ani nebyl, tam byla jen jeho máma, vlastně teta.

K: napadlo tě někdy teď, že bys to oznámila, nebo měla chuť, aby se to řešilo?

T: ne, vůbec.

K: a když se vrátím k otázce, jak se ti o tom mluví, jak nad tím přemýšlíš?

T: myslím, že nad tím přemýšlím pořád stejně. Je to za mnou, prostě stalo se, je to tady deset let, jsem jinde, neřeším to. Postupem času je to mluvení o tom samozřejmě snadnější, ale jak říkám, mně nedělalo nikdy problém někomu o tom říct, komu samozřejmě věřím, nebudu to říkat na potkání. Ale myslím si, že se to výrazně nějak nezměnilo.

K: mluvíš o tom teda s těma kamarádama, jak jsme se bavily.

T: jo, tak mluvím. Prostě jsem jim to řekla, vracet se k tomu, k čemu? Není proč se k tomu vracet.

K: jasně. Bavily jsme se o psychologovi, žes chodila, věděl o tom?

T: ne, to jsem chodila ještě předtím, než se to stalo.

K: aha, takže vlastně zkušenost s terapií máš, ale ne ve vztahu k tomuhle.

T: ano. To právě bylo vzhledem k té šikaně, a že jsem nezvladatelná a tak.

K: takže s tímhle ses žádnému odborníkovi nesvěřila?

T: ne, krom té sociální pracovnice v nízkoprahu, tak ne.

K: když koukneme k tomu, je něco, co ti činí nějakou velkou potíž s ohledem na to, co se stalo s bratrancem?

T: myslíš sexuálně?

K: třeba, jakkoliv.

T: asi ne, já nevím úplně. Asi jako ne. V sexu žádnéj problém nemám, nebo nemyslím si, že by to byl zrovna problém způsobenej tímhle.

K: aha. Co to znamená, co si pod tím můžu představit?

T: jako nejde mi prakticky dosáhnout orgasmu. Ale to nevím, jestli to je mnou, nebo tím vším, netuším, to nevím. To prostě jako nějak nejde, právě, že ani mně samotný. Což je zvláštní docela. Právě když se o tom s někým bavím, tak všichni jako: „cože?!“ což nevím, jestli má souvislost s tímhle.

K: může mít, ale také nemusí, záleží.

T: jako může, ale nemáš to zaručený.

K: teda teď když budu mluvit hodně odborně, což jsem nechtěla v rámci toho rozhovoru. Ale když čtu nějaké výzkumy, nechci říkat přesné číslo, protože to si samozřejmě nepamatuju, ale fakt nějaké procento zneužitých žen má problémy s dosažením orgasmu.

T: fakt?

K: ano, stejně tak i s dalšíma věcmi, jo. Někdy třeba bývají hypersexuální, jiné naopak asexuální, některé jsou se sexem v pohodě a mají problém s tím orgasmem. Někdo je úplně v pohodě.

T: aha. Tak jako já se sexem jako takovým problém nemám, ale fakt asi jen s tím orgasmem. To absolutně. Je mi to příjemný, ale prostě žádný pocit dál. Nechci říct, že by to přítel hrotil, ale jako vždycky je takovej zklamanej. Diví se, že to se mnou nic nedělá, ale prostě, mně se to líbí, ale nic to se mnou nedělá. Pak si myslí, že to dělá blbě. Tak se mu snažím vysvětlit, že za to nemůže on, že se to prostě nepovedlo nikomu.

K: a někdy jsi orgasmus zažila?

T: jo, to jo. Mně to jde, ale jenom určitým způsobem.

K: aha, aha.

T: ale jako při sexu, nebo mně samotný, to nejde.

K: a jak dlouho to sleduješ, že to nejde?

T: no, prakticky od doby, kdy jsem začala sexuálně žít. Ono když to nejde tobě samotný, tak to poznáš.

K: zajímavé. Díky za upřímnost.

T: ty vole, to bude práce tohle to.

K: každopádně až to přepíšu, tak ti to pošlu, kdybys chtěla něco dopsat k tomu. Je možný, že ti ještě něco dojde, tak jestli mi tam pak jen třeba jinou barvou dopíšeš, co doplníš. Abych věděla, co doplníš a co tě napadlo.

T: jasně.

K: teď troufalá otázka. Vnímáš nějaký přínos toho, co se stalo? Ne snad úplně přínos, ale v čem vnímáš nějaké pozitivum.

T: jako asi to, že jsem se naučila sama bránit. Začala jsem na sobě makat i fyzicky, kdyby se to mělo někdy opakovat, tak abych se dokázala nějakým způsobem bránit. To mě posílilo i co se týče tý šikany a tak.

K: takže jsi zkoušela nějakou sebeobranu?

T: spíš tu odolnost, umět se bránit. Já jsem nikam nechodila, ale spíš jsem doma jako posilovala, v tom nízkoprahu jsem hodně boxovala do pytle. Pak jsem se s klukama ze srandy prala, ale vždycky jsem se snažila nějak ubránit. Prostě to bych vnímala jako přínos, posílilo mě to takhle i psychicky.

K: a co naopak vnímáš, že ti zážitek vzal? Že vzhledem k tomu se něco změnilo?

T: docela brzo, vlastně od těch jedenácti mám menstruaci. Ale ne, že by mi to něco vzalo. Ale prostě spolužačky začínaly v patnácti, já začala už takhle. Prakticky nikdo nechápal, co to je.

K: a teď něco vnímáš?

T: já nevím, jestli to s tím souvisí, asi taky jako jo. V tom dospívání, pubertě, jak jsem nikoho neměla, tak jsem hodně střídala partnery. Jako na jednu noc. Nebo na jednu noc, bylo to třeba víckrát, ale bylo to jen o sexu.

K: bez další návaznosti?

T: jo, kromě teda jednoho, toho jsem měla docela ráda, ale s ním to byl přesně ten příklad: „nebudeme se spolu ukazovat, nikdy se nic nestalo“, když to řeknu, všechny jsem znala. Nebylo to, že bychom se teď poznali a teď jako. Ale nikdy to nebylo, že bychom spolu chodili, spíš to bylo fakt o sexu.

K: možná mě napadá otázka, nevím, jestli nebude návodná, ale říkala jsi vlastně, že sis říkala, že spolu budete mít sex, myslela sis třeba, že pak spolu budete chodit?

T: to asi ne. Kromě toho jednoho teda. Jen jsem pak zjistila, že to je utopie.

K: jakože jsi chtěla?

T: jo, chtěla jsem ten sex.

K: dokázala jsi tomu nějak rozumět? To mi přijde docela zajímavý, co teď říkáš.

T: to je super. Nevím, právě, že mě hodně kluků, je to blbý říct, ale prostě i teď, kdybych napsala, tak bych mohla mít deset kluků na jednu noc. Oni prostě věděli, že jsem sama, tak jsme si psali a oni prostě, že by přijeli.

K: přemýšlím, bylo to vždycky tak, že jsi chtěla, teda? Nebo sis třeba řekla: „ok, může bejt, ale úplně se mi nechce“?

T: jo, to asi jo. Několikrát jsem začala i já, že jsem vyloženě chtěla. Někdy jsme k tomu dospěli tak, že jsme si prostě psali a on, že teda jako přijede. OK, tak přijel a bylo.

K: ok, ok. Máš teď pocit, že to, co se s bratránkem stalo, máš v sobě zpracovaný?

T: já si myslím, že jo, ten pocit mám.

K: a jak to vypadá v tvých očích to, že jsi s tím, jestli můžu říct, vyrovnaná?

T: nevím, tak prostě to беру tak, že se stalo, stávají se horší věci. Stalo se, je to už, když to řeknu takhle, což není, že jsem s tím vyrovnaná, ale prostě je to dávno. Je to dýl, беру to tak, že se to prostě stalo. Stejně jako беру to, že mě táta odmítá, že byla ta šikana. Je to tak, holt mi to tak život nastavil

a jedeme dál. Když se mě na to někdo zeptá, odpovím mu, nedělá mi to problém. Ale proč se v tom víc babrat? Je to tady deset let stará historie. Stalo se, stalo.

K: hm. Když kromě toho, že nemůžeš dosáhnout orgasmu, je třeba něco, co ten zážitek ovlivňuje? Že se třeba objevují nějaké konkrétní problémy?

T: to si nemyslim.

K: vrací se ti třeba něco z toho ve snech, nebo jako záblescích, flashbacích, jestli můžu říct? Ty flashbacy jsou vlastně záblesky toho, co se stalo, že se ti to někdy vybaví. Měla jsi někdy?

T: možná před těmi deseti lety, ale úplně si to nepamatuju. Ale jinak asi ne. Já, když si snažím teď vybavit ty momenty, tak si něco vybavím, ale ne ty podrobnosti. Třeba jsem si vzpomněla, kdy to bylo poprvé, ale pak mi to splývá. Jo, jak toho bylo tolik, tak to neodliším.

K: říkáš: „vzpomněla jsem si na to“, znamená to, že jsi to třeba i na nějakou dobu zapoměla? Nebo si to pamatuješ?

T: nemyslim na to, toho bylo tolik. Ne, že bych to vytěsnila, ale беру to tak, jakože stalo se. Proč na to myslet? Akorát bych se tím zbytečně nervovala. Akorát bych nad tím zbytečně přemýšlela. Jo, toho kluka jsem osm let neviděla, tak nač nad tím přemýšlet, jo? Ne, že bych to chtěla nějak bagatelizovat, ale mám to tak u sebe vždycky nastavený. Já jsem si všechno řešila sama, беру to tak, že prostě jsem dostala do vínku tohle, poprala jsem se s tím, nějakým způsobem jsem to zvládla, je to za mnou. Přijde mi i zbytečný se tím zaobírat, když je to starý.

K: zvlášť, když máš pocit, že ti to teď ten život neovlivňuje, asi.

T: právě.

K: záludná otázka, stalo se ti, že předtím, než jsi to někomu řekla, tak se k tobě choval nějak a poté, cos mu to řekla, se choval jinak?

T: nemyslím si. Spíš jako to byl údiv, že se něco takového stalo. Ale že by někdo se ke mně choval, že by do mě rýpal a pak by se stáhnul, to ne.

K: aha, hezký, takže jakoby taková ta lítost nebo tak, to jsi nepozorovala.

T: ne, vůbec. Já to právě řekla lidem, kterým fakt věřím, kteří mě znají dost dobře. Takže ta lítost ve chvíli, kdy jsem to řekla.

K: možná vyjádřili nějaký soucit teda, jestli tomu správně rozumím.

T: tak, tak. Když jsem to řekla tomu nejlepšímu kámošovi, tak prostě ano, údiv, lítost, soucit, ale jak už jsme spolu měli otevřený vztah dlouho, říkali jsme si všechno. Že by teď za mnou chodili a jako, jestli dobrý a tak, to ne.

K: a přítel to ví? Jak na to reagoval?

T: jo, jo, on říkal, že by ho nejradši zabil, kdyby ho viděl.

K: je teď něco, co ti přijde důležité a ještě jsme si neřekly?

T: no, jako asi jo, jo.

K: aha, chceš mi to říct?

T: jo, jo. Teď mi to došlo, předtím mi to nedošlo. Ale jako měla jsem vztah se dvěma holkama, což asi souvisí s tím.

K: aha, hm. V jakém slova smyslu myslíš, že to s tím souvisí?

T: když to řeknu takhle, tak mně sex s chlapem nikdy nebavil.

K: a teď to máš jak s tímhle přítelem?

T: to mě právě baví. S přítelem je to prostě nějak jako jiný. Máme asi stejnej pohled na sex. Tam to bylo prostě jako: „lehní si, roztáhni nohy a dobrou za tři minuty.“ Teď je to jiný, děláme u toho píčoviny, jsme vynalézaví a mě to baví. Nebo takový jako: „no, dobrý, tak půjdeme spát, tak mi roztáhni nohy“, bez jakékoli jako přede hry a tak.

K: to byly ty jako na jednu noc, nebo i ty, kdy jste spolu chodili?

T: no ty na jednu noc, to byly jako úplný rychlovky, jo.

K: jak tobě z toho bylo? Víš, přemýšlím, že teď vlastně popisuješ, že tě to tehdy nebavilo.

T: nebavilo. Já si to sama v sobě asi rozděluju tak, že to byl vztah na jednu noc, tak nemůžu čekat, že se tam někdo bude srát s romantickou přede hrou nebo takhle. Ale u toho vztahu, to prostě máš nalajnovaný, přijdeš domů, teď se převlíkneme, ano, teď bude tohle a tohle, za tři minuty jdeme spát.

K: že bys čekala něco víc?

T: jo, právě.

K: když se vrátíme k těm vztahům s holkama?

T: no, to vzniklo úplně omylem, jako u obou. Když to vezmu zpětně, ne, že by mě to nějak překvapilo, to vůbec, ale taky to беру tak, jak to prostě je. Co mě napadá, že když jsem řekla přítelovi, který je extrémně žárlivej, což mi vadí, protože já jsem naopak společenskej člověk, takže já jsem s každým hned kamarádka. Jeho teda podvedla přítelkyně a má to v sobě. A když jsem mu řekla, že jsem měla něco s holkama, tak právě jako říkal: „to je výborný, takže ne, že si mám dávat pozor jenom na chlapy, ale i na holky“ a tak. Jsem si říkala, ty vole, jsem mu zase něco řekla. On to jako nemyslí zle, ale je to v něm.

K: a v kolika ty vztahy s holkama byly? A jak dlouho trvaly?

T: dlouho, to byly moje nejdelší vztahy. S tou první dva a půl roku, tři roky s tou druhou. To bylo právě mezi těma s klukama. To bylo, že jsme se bavily, hodně jsme se bavily, měly jsme hodně společnýho a najednou, nevim, když se na to podívám zpětně, nechtěla jsem být sama. Když to řeknu blbě, kluci o mě zájem neměli. Když to řeknu, obě holky, ani já, nejsme lesby a nikdy jsme ani jedna z nás neměla nic s holkou. Takže to pro nás bylo poprvé, ale myslím, že jsem nechtěla být sama. Víš co, kolem mě všichni někoho měli, i když na čtvrt roku a já byla pořád sama a taky jsem chtěla někoho, kdo mě bude mít rád víc než kamarád, že se obejmeme a takhle. A jak jsem si s těma holkama rozuměla, tak to nějak vyplynulo a prostě to bylo.

K: a tam to navazování vztahu, měla jsi to taky jako s klukama, nebo to bylo jinak?

T: tam jsem byla sebevědomější, docela jako jo no.

K: to mi přijde jako hrozně zajímavý, že s klukama se cítíš, že o tebe nemůže mít kluk zájem a s holkama to máš jinak.

T: no, jasně. Tak jako taky máš strach, jo, to pro mě byla vůbec jako novinka. Ale řekla bych, že jsem v tom vztahu měla dominantnější postavení, vlastně v obou.

K: aha, takže jinak než s klukama, jo? A teď s přítelem?

T: teď bych řekla, že jsme nastejno dominantní.

K: takže to ti bylo mezi šestnácti, osmnácti? A druhý mezi devatenácti a teď?

T: jo, jo.

K: k tomu mi běží spousta asociací. Napadá mě spousta otázek. Zároveň je vlastně úplně normální mít vztah s klukama a pak vlastně i s holkama jo. Zvlášť v tom dospívání. A přesně jak jsi řekla, nikdo z vás nebyl na holky, ale bylo to pro vás nějak důležitý.

T: no, jasně. Jako já nemám nic proti chlapům, ale taky jsem si četla o znásilnění a spousta těch holek absolutně nesnáší chlapy.

K: jo, je pravda, že některý z homosexuálních lidí jsou orientovaný na stejný pohlaví právě proto, že se jim něco takového stalo. Ne všichni, ale někdo jo.

T: jo, to jo. Když pomínu, že jsem měla homosexuální vztah, tak prostě mi vadí lidi, kteří mají pořád špatnej názor na homosexuální páry. Prostě každé miluje někoho jinýho a kvůli tomu, že mu to jako vadí? Tak ať se na ty holky nekouká.

K: jasně, mají právo vyjadřovat si city na veřejnosti stejně jako heterosexuální páry.

T: právě, to si myslím. A nedává mi smysl, když někdo říká, že to je proti přírodě a takový ty kecy. Já teď žiju normální heterosexuální vztah, ne, že bych byla ultimátní, nebo tak. Ale nechtěla bych už být s holkou. Chci prostě děti, rodinu a tak. Což nejde.

K: ono to jde, dá se to zařídit. Ale chápu.

T: jde to, ale není to úplně jednoduchý. A samozřejmě s tím klukem je to něco jinýho. Obojí má svý pro a proti. Nemám ráda odsuzování lidí proto, že mají rádi někoho jinýho.

K: ještě mě možná napadá jedna otázka, když se vrátím zpátky. Napadlo tě někdy, že bys vzhledem k tomu, že nemůžeš dosáhnout orgasmu, vyhledala odborníka?

T: nenapadlo. Jako párkrát jsem přemýšlela, že bych se zeptala gynekologa, jenomže na to, jak jsem přímá, tak tohle mi je docela trapný. On mě odrodil, chodí k němu moje mamka. Samozřejmě má tajemství, ale jak mě odrodil, tak nevím, jestli s ním o tom chci mluvit.

K: jasně. Jinak tohle se dá řešit na terapii, případně se sexuologem, pokud to nemá nějakou fyzickou příčinu.

T: to by asi gynekolog přišel, nevím.

K: napadá mě, jestli třeba někdy míváš bolestivý pohlavní styk?

T: to ne, to vůbec. Fakt jenom s tím orgasmem je problém. Nevim, no, mně to jde jedinečně orálně prostě, ale docela to trvá. Nevim, prostě to je takový divný.

K: dobře, tak za mě takhle asi to je celý. Díky za trpělivost a ochotu.

Po ukončení nahrávání se N. rozvzpomíná na to, kdy byla v práci během pouti:

T: vlastně se mi teď vybavuje chvíle, kdy jsem byla v práci, a přišel kluk, kterej mu byl hrozně podobnej. Jsem si říkala: „ty vole, je to on, není to on?“, nevěděla jsem. Jen jsem na něj čuměla a jako, úplně jsem nechápala. Zdálo se mi, že jsem ho prostě viděla. Jak kdyby mu z prdele vypadl, zarazila jsem se, vyděšený pohled na něj, zásek, tělo mi úplně ztuhlo. Kdyby to byl on, nechtěla bych s ním vůbec mluvit. Neměla bych vůbec chuť. Když odešel, tak mě oblila úplná horkost.

K: takže tam přišel kluk, kterej mu byl buď podobný, anebo to byl on?

T: nejspíš, to právě nevim, jako asi to nebyl on. I když on by mě teď taky nepoznal, měla jsem úplně jinou barvu vlasů a tak. Zase ten kluk vypadal na dvacet a jemu je teď prostě už víc. Víš jak. Ale prostě, úplně se mi tělo zaseklo a civěla jsem na něj.

K: hm, co ti v tu chvíli běželo hlavou?

T: nevim, prostě jsem vůbec nevěděla, jestli to je on nebo není. Váhala jsem, jestli ho mám oslovit, nebo ne.

K: hm, slyším, že to pro tebe nebylo úplně v pohodě. Měla jsi zásek, jak jsi řekla, oblila tě horkost, když odešel a tak.

T: jo. Ale víš jak. Říkám si: „přežila jsem to“, to dětství.

K: chápu. Díky moc za rozhovor.

Zapisuji ručně, nahrávání již vypnuté.

K: Btw. Otázka ex-post – co sex s těmi holkami, jaké to pro tebe bylo? V čem to třeba bylo jiné?

T: Bylo to samozřejmě jiné. Řekla bych, že holka prostě ví, co je příjemný, co se týče třeba sexu. Bylo to jiné i hodně v tom, že to prakticky nikdo nevěděl. Ani já, ani jedna nebo druhá jsme se s tím nechtěly chlubit. Mně by to asi ani jako nevadilo, ale když to řeknu hodně blbě, byl by to další hřebíček do toho všeho (šikana, „takovej kluk“, zneužívání...), a ještě by na mě lidi koukali pomalu skrze prsty, ale jako mně by to zas tolik nevadilo, já mám ostatní celkem u zadku, ale ony nechtěly. Moje mamka má na lesby nebo bisexuály podle mě špatný názor – nemusí je. To u mě byla jediná překážka to neříct, a to rodina, protože úplně nevím, jak by tohle přijali a hlavně jsem tak nějak věděla, že ten vztah není navždy, protože jsem chtěla normálně kluka a děti a přeci jen u dvou holek je to trošku těžší, takže na jednu stranu jsem zas nechtěla to zbytečně rozhlašovat, když jsem věděla, že to dřív nebo později skončí.

K: Jaký pro tebe ten rozhovor byl?

Rozhovor byl pro mě v pohodě. Ty jsi fakt skvělá, takže nebyl problém 😊. Akorát občas fakt ty otázky byly „těžký“, že jsem nevěděla co říct... jinak fakt v pohodě.

Když teď, po týdnu, co jsme spolu mluvily, pročítáš ten rozhovor, možná se ti něco během týdne vybavovalo, možná pořád vybavuje. Je něco, co po tom hovoru přišlo, vybavilo se ti, nebo třeba něco, v čem ti byl nějakým způsobem užitečný či naopak, zraňující?

Asi díky tomu rozhovoru jsem si zase uvědomila, jak jsem ráda, že jsem zůstala svá, že mě přítel miluje takovou, jaká jsem, a naopak mu to ještě imponuje. Když jsem to četla všechno, tak jsem si fakt uvědomila, že to dětství fakt nebylo absolutně ideální, a co mě teda hodně napadlo, bylo, že kdyby se něco takového dělo mému dítěti, fakt bych to chtěla vědět, nechtěla bych, aby si ten problém to dítě řešilo samo, jako jsem ho řešila já. V tomhle mi to asi trochu otevřelo oči.